

aurel S cără el

dumnezeule de dincolo
de burta universului

Aurel Cărășel s-a născut pe 15 martie 1959 la Craiova, a absolvit Facultatea de Filologie (Craiova, 1984) și Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării (București, 1994). A fost profesor și ziarist. În domeniul SF activează din 1980, înființând și conducând mai multe cenacluri la Craiova și Cernavodă. Este unul dintre inițiatorii taberei Atlantykon (1990). A fost președinte al Asociației Creatorilor de SF (Craiova). Redactor la mai multe reviste, fanzine și suplimente SF, în prezent este redactor-șef al revistei *Anticipația*. A debutat în 1981 cu povestirea „Stelara Fata Morgana” în revista *Știință și tehnică* și a publicat proză scurtă în *Convorbiri Literare – Supliment SF*, *Anticipația*, *Star Trafic SF*, *Magazin*, *Jurnalul SF*, *Strict Secret*, *Curierul Național*, *Almanahul Ramuri*, *Almanahul Rebus*, *Almanahul Anticipația*. A tradus volume de Murray Leinster, Robert Silverberg, David Brin. Este prezent în antologiile *Cronici microelectronice*, *Avertisment pentru liniștea planetei*, *Beta SF*, *Nemira '95*. A obținut mai multe premii, printre care: Premiul pentru roman al Editurii Nemira pentru *La capătul spațiului* (1997) și *Lumile Curcubeului* (1999) și Premiul Pentru Tânărul Scriitor al Asociației Europene de SF (1999). Bibliografie selectivă: *Vânătoare de noapte* (1995 – cu pseudonimul Harry T. Francis), *La capătul spațiului* (1997, Ed. Nemira), *Războinicii Curcubeului* (1996 – povestiri și nuvele). Non-

fiction: *OZN – Trecut, prezent, viitor* (1995 – în colaborare cu Dan N. Mihăilescu), *Mic dicționar de autori SF* (1996), *O istorie tematică a literaturii SF* (2006).

Aurel Cărășel

Dumnezeule de dincolo de burta Universului

I.

America

0. Înainte de Creație

Ca și cum te-ai duce la un oracol vestit, ai aștepta la rând, plictisindu-te alături de zecile de curioși să-și cunoască destinul, apoi ai intra în încăperea semi întunecată și vocea de dincolo de peretele de lemn ți-ar spune că Zeii au hotărât ca a doua zi să te îndrepti către Veșnicele Plaiuri ale Vânătorii. Oare ce-ai face în acea clipă în care știi că existenței tale i s-a pus punct?

Chiar așa, oare ce naiba ai putea face?!

Martin Alonso își scutură capul, se ridică de pe scaun și se îndreptă către fereastră. Cum te-ai putea opune viitorului orb, care oricum va trece peste voințele și rugămințile muritorilor, întru împlinirea unui Destin necunoscut? Ai încerca să fugi din calea lui, să te ascunzi în locuri cât mai îndepărtate și mai neștiute, așteptând cu inima cât o gămălie de ac trecerea sa peste fila încă

nescrisă, sau l-ai înfrunta cu mândrie și spaimă, străduindu-te să-ți păstrezi demnitatea, până în ultima clipă? Să fii leu sau să fii șarpe? Să iubești viața și s-o accepți așa cum e sau să te străduiești s-o modelezi, în speranța că viitorul nu este imuabil?

Ca și cum ai fi propriul tău oracol...

Martin își sprijini mâinile de tocul de metal și privi în spațiul curții interioare. O grupă de voluntari se antrena, sub comanda unui instructor, deprinzând mișcările de bază ale tehnicilor de autoapărare. Mișcările, repetate până la obsesie, aveau ceva din precizia unui mecanism de ceasornic, tăind aerul cu vâjâituri inaudibile din locul unde se afla el. Din toți bărbații tineri de dedesubt, urma să fie selecționat unul singur. Sau poate că alesul nu se afla printre ei și atunci toată munca va fi fost zadarnică. Acest lucru se întâmplase pe vremea Directorului Joachim Monteil și a urmașului său Real Bourhis, când Centrul fusese nevoit să execute 114 candidați, fără să fi realizat nicio selecție. Atunci, Werner Doise devenise singurul *hassassin* căruia i se prelungise contractul pentru încă un sezon.

Toată lumea auzise de Werner. Martin Alonso clătină din cap și strânse mâinile pe rama metalică până ce buricele degetelor i se albiră. Toată lumea, chiar și el, deși fusese depistat de-abia în anul 26 după încheierea păcii de la Mont Palomar, într-o comunitate de vânători de capre negre. Și-l

amintea pe bătrânul *hassassin*, în special după prima demonstrație de aruncare a săgeților otrăvite la țintă cu ajutorul unei suflante. Nimerise 20 de săgeți din tot atâtea aruncări, exact în mijlocul inimii pictate cu roșu pe panoul din polistiren, în mai puțin de șapte secunde. În clipa aceea știuse că sau va deveni mai bun decât maestrul cu părul în întregime alb și cu picioarele goale, care îi privea de pe salteaua cu apă, părând să vadă dincolo de ei, sau va renunța încă din acea clipă și se va întoarce la turmele sale de capre, risipite printre țăcurile pustii, bătute de vânturi sălbătice și ploi violente. Pe atunci credea că s-ar mai fi putut întoarce.

Devenise mai bun, acum știa asta, deși se îndoise de multe ori de-a lungul fascinantei și primejdioasei existențe de *hassassin* oficial al Federației. Statistic vorbind, ucisese cu mai mult de 40 oameni decât Doise și luase parte la aproape de două ori mai multe acțiuni. Privirea aceea însă... își amintea de albastrul ei absolut senin și de punctul fixat undeva în azurul sălbatic din spatele lor.

Privirea aceea n-o înțelesese nici atunci, după cum nu reușea s-o pătrundă nici acum. Își desprinsese degetele de pe metalul vopsit în negru și aruncă o ultimă privire către incinta situată la aproape 12 metri sub el. Bărbații îmbrăcați în cămăși ușoare, albe și șorturi albastre, continuau să lovească înverșunați aerul și să icnească

strigăte de luptă. Exact așa fusese și el, în acel trecut despre care-și amintea ca prin ceață, un tânăr convins că existența lumii depindea în exclusivitate de forța și precizia loviturilor sale, de sângele rece și de siguranța mâinii care va aplica lovitura finală unui dușman necunoscut și nevăzut. Acum însă...

Acum însă totul se întorsese împotriva înțelepciunii care venise odată cu vârsta și cu experiența. În clipa în care știuse că soarta unui *hassassin* nu era aceea de a menține echilibrul lumii, după cum spunea dictonul din sala de antrenamente, ci de a susține un regim social împotriva tentativelor de răsturnare venite atât din interior, cât și din exterior, ceva se răsucise de-a lungul luminii cerate a zilei și setul de valori abia stabilit își încetase existența. Chiar în dimineața aceea, cu puțin înainte ca soarele să atingă crucea bolții, telefonul negru sunase pentru prima și ultima oară de când îl văzuse în nișa sa din spatele ușii sălii de antrenamente. Își ștersese transpirația de pe frunte cu un prosop și răspunsese. O voce necunoscută îl întrebase dacă el era Martin Alonso și, după ce-i confirmase, îl anunțase că operațiunea „Circuit închis” începuse chiar în acel moment. Misiunea sa era aceea de a asigura protecție totală unui oarecare Fernando Ferens. Apoi, în receptor, se auzise o răsuflare adâncă, asemenea unui oftat, și clicul receptorului atârnat în furcă venise aproape simultan cu sunetul

ascuțit al tonului.

Martin Alonso se îndreaptă către biroul așezat în dreapta ferestrei și deschise din nou dosarul albastru, pe coperta căruia stăteau scrise cu litere aurii două cuvinte „CIRCUIT ÎNCHIS”. Trecu pentru ultima oară peste cele șase file conținând informații și fotografii, pentru ca să fie sigur că memoria sa reținuse absolut toate elementele, după care trase de firul galben fixat deasupra cotorului și privi îndelung cum dosarul se mistuie aproape fără flacără deasupra geamului protector. După care, mătură cenușa cu dosul palmei către coșul de plastic așezat în dreapta biroului și o lăsă să se depună în sacul de hârtie albă.

Încă din momentul în care primul său instructor descoperise la el calitățile de bază ale mișcărilor trupului și ale vitezei de reacție a minții, care aveau să-l transforme într-un *hassassin* adevărat, o mașină de ucis eficientă și fără cusur, maestrul de organizare a stărilor spirituale începuse să-i explice, în detaliu, care urma să fie principala misiune a viitoarei sale cariere. O misiune care, poate, nu avea să sosească niciodată. Sau, dimpotrivă, avea să fie chiar prima din șirul celor care urma să devină firul însuși al existenței sale. Mângâindu-și mustățile lungi și subțiri, care aproape că-i atingeau pieptul, adăugase și faptul că misiunea „CIRCUIT ÎNCHIS” părea mai degrabă o fantasmă, deoarece niciunul dintre *hassassinii* pregătiți în centrul de pe țărmul golfului, din

apropiere de Galveston, nu fusese solicitat s-o ducă la îndeplinire de-a lungul secolelor, atât de departe cât putea sonda în trecut memoria Rețelei.

O misiune al cărei timp de îndeplinire sosise acum.

Își linse buzele și simți gustul sărat strecurându-i-se pe sub limbă spre gât. Cum stătea aproape cocoșat deasupra biroului, oglinda fixată pe peretele din dreapta, deasupra terminalului special al Rețelei, reflecta în apele ei clare imaginea unui bărbat intrat bine în vârstă a treia, cu riduri adânci la colțurile ochilor, cu pomeții obrazilor ieșiți puțin cam în afară și cu o burtă rotundă ce părea că i se sprijină de genunchi. Își stăpâni un zâmbet viclean: burta constituia un semn distinctiv al maeștrilor *hassassini*. Un fel de privilegiu. Martin Alonso bănuia că la originile sale se afla ideea că un bărbat gras nu reprezenta un potențial pericol pentru nimeni, deoarece se mișca anevoie. Un privilegiu pentru care trebuise să transpire serios de-a lungul anilor, deoarece se dovedise un lucru extrem de dificil să-și păstreze nealterate calitățile de luptător și, în simultaneitate, acest „privilegiu” al tagmei, datorită căruia prezența sa în mijlocul unei mulțimi umane devenea nebătătoare la ochi.

Își trecu degetele prin părul rar, aruncă o ultimă privire spre oglindă, apoi își îndreptă trunchiul. Bătu câteva coduri pe tastele terminalului și așteptă câteva clipe, să vadă dacă fișierele ce

adăpostiseră de-a lungul anilor o parte din personalitatea și din munca sa se șterseseră. Dădu mulțumit din cap, verifică din nou sertarele biroului, coșul de gunoi și chiar ridică puțin de marginea carpetei vișinii. Totul era în regulă. Cele câteva obiecte personale, armele ce-l însoțeau permanent, precum și hainele de schimb le cărase de dimineață spre mașina de teren ce-i fusese atribuită pentru misiune.

Se pregătea să scoată cheia magnetică, în momentul în care țiuitul telefonului îl întoarse din drum. Șovăi o clipă: peste numai patru minute, misiunea urma să înceapă și niciodată până atunci nu i se comunicase ceva în felul acesta. Ridică din umeri și duse receptorul la ureche; la urma-urmei, era vorba despre MISIUNE și nimeni, niciodată, nu mai fusese comandat să o ducă la îndeplinire, ca să se știe cu exactitate care vor fi fost regulile.

Vocea aproape asexuată de la capătul firului era aceea a secretarei Geneticianului-șef. Îi comunică, în mai puțin de trei propoziții, că se stabilise să fie însoțit de încă o persoană, care avea să supravegheze ca nu cumva misiunea să fie periclitată de serviciile secrete ale Uniunii. Când vru să protesteze, în receptor se auzi un „clic”, apoi tonul îl înștiință că mai avea ceva mai mult de două minute pentru a ajunge în curte. Agăță receptorul în furcă, își puse pălăria de panama pe cap, încuie ușa după el și coborî scările în spirală

sărind treptele două câte două.

Pe toate cele șapte coaste de fildeș ale lui Vishnu! MISIUNEA era pe cale să înceapă, iar lor le ardea să introducă elemente aleatorii într-un plan care fusese fixat în toate detaliile de sute de ani! Cine naiba urma să-i fie partener în cea mai importantă zi din viața sa de *hassassin*? Din întreaga istorie a clanului de ucigași, căruia îi aparținea de fapt și de drept! Privind lucrurile din altă perspectivă însă, știa că nimeni nu se putea împotrivi unei decizii luate de Geneticianul-șef, nici chiar președintele Federației.

În fața ușii monumentale de la intrare, garda luă poziție de drepti și salută cu mâna în dreptul inimii. Dădu absent din cap și ieși printre canaturile din metal și sticlă securizată în lumina blândă a dimineții. De la înălțimea celor 44 de trepte, curtea mărginită de jur-împrejur de garduri albe din piatră părea imensă. Mașina de teren aștepta prăfuită în partea stângă, în apropiere de un rond cu orhidee albastre. Era o Sumatra străveche, decapotabilă, cu tracțiune pe toate cele patru roți. Martin Alonso plescăi mulțumit din limbă: i se pusese la dispoziție exact ceea ce solicitase, deși se știa că era o adevărată problemă chiar și pentru Inchiziție să procure utilaje în stare de funcționare aparținând unor epoci demult apuse. Viitorul însoțitor nu se vedea nicăieri.

Coborî treptele, afișând un aer ușor distrat, în timp ce studia cu atenție împrejurimile, din

spatele ochelarilor negri. În afara santinelei de la turnul de observație situat chiar lângă scara de incendiu, nu se zărea nicio mișcare nicăieri. Dar el știa că neclintirea nu constituia decât o iluzie, menită să-l liniștească și să-i adoarmă instinctele. Undeva pe umărul drept, sub stofa subțire a hainei, ticăia aproape imperceptibil un detector de prezență, recomandându-i să rămână în stare de alertă.

Se apropie precaut de mașină, dar nimic nu țâșni de nicăieri, nu se auzi niciun sunet nelalocul lui, nu se rostogoli nici măcar o piatră. Doar ticăitul înnebunitor al alarmei. Întoarse capul și privi spre fereastra fostului birou. Obturatorul comandat de computer să regleze temperatura interioară pe perioada când în cameră nu se găsea nimeni acoperise deja trei sferturi din sticla fumurie cu lamelele metalice ale unui iris enorm. Întinse mâna, prefăcându-se că vrea să deschidă portiera, fără să se răsucescă, dar o făcu în mai puțin de o fracțiune de secundă. La capătul lamei curbate a pumnalului se afla o jachetă verde din țesătura „verdele-broaștei”, livrată numai armatei federale.

Femeia se trase un pas înapoi, lipindu-se de portieră.

— Ești foarte bun, domnule Martin Alonso. Exact cum mi s-a spus. Foarte bun luptător și excelent actor. Cred că vom face echipă bună împreună.

Păr roșcat, strâns la spate într-o coadă scurtă, ochi verzi, migdalați, piele albă, trăsături frumoase și extrem de regulate. Un profil numai bun să fie ținut minte de oricine. Simți că se enervează și se concentrează asupra pumnalului, ca să-și stăpânească tremurul ușor al degetelor. Coborî vârful armei, dar nu o introduse în teacă.

— Beatriz Aranda, nu?

Femeia zâmbi și dădu din cap. Totuși, de unde naiba ieșise? O întrebă, atent la orice mișcare venită din parte-i.

— Am fost aici, râse ea și bătu cu vârful piciorului într-una din treptele metalice exterioare ale Sumatrei. Dedesubt. Trucul străvechi, pe care l-ai intuit pesemne încă de când ai coborât scara.

Martin Alonso dădu din cap și vârî pumnalul la locul său sub haină. Îi făcu semn să urce în mașină, iar el ocoli prin spate, trase cu putere de portiera înțepenită și se trânti pe scaunul îmbrăcat în piele crăpată. Vârî cheia în contact, porni motorul și umblă la oglinda retrovizoare, prefăcându-se că o potrivește. Încă de când o focalizase în lentilele ochelarilor, dreaptă, fără să schițeze cel mai mic gest de autoapărare, fixându-l cu detașarea cu care privești un exponat interesant de muzeu, știuse că presentimentul cel încercase înainte de a părăsi biroul fusese adevărat. Niciodată nu se temuse de nimic și putea să spună că același lucru se întâmpla și acum. Se descurcase perfect, dacă fusese vorba de

un test. Dar femeia fusese mai iute și, mai ales, îl surprindea faptul că nu reușise s-o depisteze.

Demară încet, așteptând ca porțile din fier forjat să gliseze într-o parte. Înghiți în sec și se strădui să zâmbească. Știa că aceasta avea să fie ultima zi din viața sa.

Cronică apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

„O altă amărăciune care îmi mai sfâșia inima era grija pentru fiul meu, don Diego, pe care-l lăsasem în Spania, orfan, lipsit de cinstea și averea ce mi-au fost răpite, deși sunt convins că suveranii mei drepti și recunoscători îi vor înapoia toate cu prisosință.”

Jurnal de bord anonim

Începuturile

Numele acesta de „America”, pe care înaintașii noștri cei atât de curajoși și de neștiutori de carte l-au dat pământului ce rupe în două apa cea mare numită Okeanos, nu este prea fericit ales. Se crede că el vine de la tribul indienilor „los amerigos”, descoperit târziu în munții Cordilliera, abia după ce a fost găsită trecerea Baranquilla dintre cele două continente, de către un conquistos uitat, Don Hernando Cortez. Până atunci, locurilor astea din buricul Pământului, li s-a spus simplu „Lumea Nouă”.

Eu cred că, dacă povestea cronicarului Diaz del Castillo despre „los amerigos“ este adevărată, atunci această *lume nouă* ar trebui să se numească „Amerigon”. Altfel, niciun urmaș îndepărtat de-al nostru, dintre cei ce vor descoperi, la rândul lor, alte insule și alte popoare, nu vor ști niciodată de ce se numesc așa.

1.

Rio Grande se întindea leneș peste câmpia largă, ocupând întreg orizontul către nord, până ce dispărea în spatele cocoasei munților Virgenes. O mare de apă cenușiu-albăstrie, licărind permanent sub razele călduțe ale soarelui, până aproape de Laredo, ale cărui parcări aeriene în formă de treflă se ghiceau vag înspre apus.

Chiar dincolo de Laredo, mormăi Fernando Ferens, răsucindu-se pe cearșaf și îngropându-și degetele de la picioare în nisipul fierbinte. Până în Brownsville și chiar dincolo... Dincolo la propriu, adică pe teritoriul Uniunii, până în Matamoros, ultima localitate mai răsărită până la delta de câteva sute de hectare, prin care apa călătoare cenușiu-albăstrie se contopea cu marea leneșă a Caraibelor Chaicos.

Pe teritoriul Uniunii, autoritățile Iquique îi spuneau Rio Bravos. Aproape 5.000 de picioare de apă leneșă despărteau cele două plaje și, dacă își încorda privirile, bărbatul cu părul aproape alb

reuşea să distingă trupurile vilegiaturiștilor argentinieni alergând după invizibile mingi sau stând cocoşate deasupra malului stâncos dinspre Virgenes, deasupra undițelor cu strune din fir de carbon, pândind răbdători zvâcnetul neaşteptat al baracudelor zburătoare.

Rio Grande și Rio Bravos... Laredo și Nuevo Laredo... oamenii cu pielea măslinie și cei cu pielea de un roșu-întunecat... Războiul de Trei Săptămâni se încheiase în urmă cu mai bine de 27 de ani, dar niciun nordic nu mai primise aprobarea să treacă dincolo de apele leneșe. Și, în mod similar, niciun argentinian nu mai pusese piciorul pe teritoriul federal. Chiar verificarea acordurilor bilaterale și prelungirea Pactului de Stabilitate la fiecare doi ani se făcea pe o platformă de foraj, tractată special din Golf pentru acest eveniment. Doar sateliții de telecomunicații și cei care spionau din adâncimile negre ale cosmosului executau treceri nepăsătoare peste ambele teritorii, adăugând semne simbolice pe hărțile civile și militare. Dar oamenii...

Soarele trecuse deja de punctul de maxim al crugului și aştepta, nehotărât, apropierea unui front de nori cumulus, rămas agăţat de vârful Estacado. Fernando întinse mâna stângă, pe orbeşte, pipăindu-și hainele ordonat aşezate la marginea cearşafului, în căutarea pălăriei de pai. Simţea cum pielea din dreptul umerilor începea să-l strângă și-și imagină că era deja suficient de

roșie, pentru ca să fie nevoit să-și petreacă toată seara cu o catapasmă de iaurt pe tot spatele. Din cele cinci zile de concediu, patru se scurseseră deja. Mai tragic însă era faptul că plouase aproape într-una și abia ieri după-amiază nisipul plajei se zvântase suficient pentru a putea să încerce să întindă cearșaful peste el.

Și chiar de n-ar fi plouat, oftă el, ridicându-se în fund pentru a-și găsi pălăria, tot n-ar fi putut să se bronzeze: plaja fusese închisă aproape 12 zile din cauza descoperirii câtorva mine ruginite, aduse probabil de curenți din cine știe ce depozit ros de ape de pe malul fluviului. Iar până la Corpus Cristi, pe malul mării, motoraiul l-ar fi costat salariul său pe o săptămână. Ca să nu mai pună la socoteală faptul că în stațiune se practica niște prețuri exorbitante. De fapt, nici nu-și mai amintea prea bine de când nu mai ajunsese în Corpus Cristi.

— Doamne, e posibil...?! Fernando? Ești chiar Fernando Ferens?

Se răsuci spre dreapta. În picioare, între un cearșaf și o saltea pneumatică albastră, stătea un bărbat roșcovan, cu început de chelie și cu burta revărsată peste pantalonul scurt, alb. Ținea de mână o femeie îmbrăcată într-o rochie de plajă, albă cu buline roșii. Fața îi era ascunsă în spatele unor ochelari de soare imenși, iar pălăria albă de panama agățată de gât nu ascundea decât în parte buclele roșcate de păr. O tipă plăcută, aprecie

bărbatul și se ridică în genunchi, pe jumătate surprins.

— Fernando Ferens, da, răspunse, apoi nu mai știu ce să spună. Figura celui din fața sa nu-i spunea absolut nimic. Să fi fost vreun amic de-al lui Francisco, dinainte de mutarea în Laredo? Ridică pălăria în dreptul pieptului și se hotărî să riște. Sunteți prieten cu Francisco Verdugo, nu-i așa?

— Fernando, prostule, sunt prieten cu tine, nu cu Verdugo nu știu cum! Nu-ți mai aduci aminte?

Străinul abandonează mâna femeii și se lăsă într-un genunchi. Fernando îi putea zări cutele vineții de sub ochi și simți mirosul de tabac argentinian de contrabandă degajat de portșigaretul al cărui colț ieșea din buzunarul pantalonului. Femeia îi privea zâmbind neutru.

— Sunt Martin Alonso. Alonso-cap-pătrat... Eram în clasa a patra, când tu treceai într-a doua... Colegiul Cantillana din Albuquerque... Grădina de merișori dinspre Esplanadă, unde ne adunam în fiecare seară să fumăm *fresnillo*, să bem uzo și să vorbim despre Femeile-Noptii de pe Rețea... La naiba, Fernando, spune-mi că-ți amintești!

Suna foarte atrăgător. Foarte apropiat de ceva aproape uitat dintr-o zonă încețoșată a memoriei sale.

— Nu vreți să luați loc? se dezmetici, amintindu-și de femeia de alături. Sau poate că mergeați

undeva anume și eu vă rețin din drum...

— Mergeam la plajă, se bucură grăsanul și-i făcu semn femeii să se apropie. Beatriz, cred că o să ne oprim chiar aici. Pot să vă fac cunoștință? Beatriz Aranda, o bună prietenă... și Fernando Ferens, un prieten de altădată, care m-a uitat. Haide-hai, Fernando, nu te mai roși, spune drept că nu-ți prea mai amintești de mine, văd eu după figura lungă pe care o faci. Doamne, dar nu te-ai schimbat aproape de loc. Uită-te la el cum roșește. Exact ca pe vremuri. Mai ții minte când am fugit de la cursurile de optimizare pentru a ne întâlni cu guzganii ăia de la Tripoul lui Palacio? Când ți-ai dat seama unde te-am dus, te-ai făcut roșu ca sfecla. Văd că obiceiul nu ți-a trecut.

Înghiți în sec și se ridică în picioare. Deși nu avea oglindă, era sigur că străinul ce-și spunea Martin Alonso avea dreptate și obrajii săi aveau o nuanță purpurie. Apucă degetele lungi ale femeii între palme și se înclină nesigur. Femeia râse ușor și își lăsă ochelarii pe gât. Avea ochii verzi și sprânceana dreaptă pe jumătate albă.

Se așezară pe cearșaf și Fernando își împinse lucrurile pe nisip. Dinspre apă, veneau strigătele gălăgioase ale câtorva adolescenți, care încercau să scufunde o minge uriașă din plastic verde. Un negustor de fructe își târî pe lângă ei coșul cu roți uriașe, strigând o reclamă greu de înțeles din cauza accentului. Spre capătul de nord al plajei, își făcu apariția o patrulă de *alguazili*, care se

oprea din loc în loc și cerceta apele fluviului cu binoclurile.

— Caută mine plutitoare, explică Fernando. Plaja a fost închisă până ieri, din cauză că au găsit mai multe chestii dintr-astea spânzurate de rădăcinile sălciilor.

— Da?! se miră Martin și îi făcu cu ochiul. Ce noroc că s-a deschis tocmai azi, ca să ne putem întâlni!

Ciudat noroc, se gândi Fernando și zâmbi nesigur. Unde erau amintirile sale despre Martin Alonso și despre zilele adolescenței sale din Albuquerque? Cum să-i explice bărbatului acesta necunoscut că se înșela și că, în viața lui, nu depășise Podișul Edward, mărginit la nord de Rio Pecos și la sud-vest de Colorado? Că se născuse în cartierele periferice ale unui Austin aproape ras de pe fața pământului de război și că singurul oraș pe care-l văzuse, cu excepția lui Laredo și a stațiunii Corpus Cristi, fusese Houston-ul dinainte de a se transforma într-un stat semiindependent?

— Sunt sigură că Marele Spirit a fost de acord cu această întâlnire. Femeia își îndoise picioarele sub ea și pânda subțire a rochiei cădea exact peste genunchii rotunzi. De altfel, *caciq*-ul Carib a prezis că Soarele va apune astăzi peste apele lui Rio Grande mai devreme pentru ochii celui care nu va ști să-l vadă. Iar *caciq*-ul Carib...

— Iar *caciq*-ul Carib rostește întotdeauna numai

cuvântul Zeilor, râse subțire Martin Alonso. Beatriz este o adeptă convinsă a Cultului Străbunilor Cheyenne, sper că nu te deranjează așa ceva.

Fernando ridică din umeri, străduindu-se să nu zâmbească. Privea undeva, dincolo de patrula de *alguazili*, îmbrăcați în uniforma de vară, cu chipiele albastre lăsate pe o sprânceană, care străbăteau încet plaja îngustă, ocolind cearșafurile ocupate și examinându-i cu aparentă nepăsare pe cei întinși la soare. De ce l-ar fi deranjat o adeptă a unui Cult oficial? În Federația Nordică Kansas existau patru religii oficiale și cel puțin 12 culte neinterzise prin lege. Constituția conferea fiecărui cetățean dreptul să creadă în ceea ce dorea. Sau aproape... își luă singur seama, amintindu-și de secta nerecunoscută a Geneticienilor.

— Tu crezi în ceva? Dacă îl cunoștea din perioada adolescenței, însemna că existau o mulțime de lucruri ale maturității despre care avea dreptul să nu știe nimic. Religia putea fi unul dintre ele, spre exemplu. Își umezi buzele și repetă altfel întrebarea: Ești creștin, mahomedan, budhist sau zenist?

— Budhist, ridică din umeri celălalt. Dar asta numai așa, ca să pot primi zilele libere pentru practicarea cerințelor ritualice.

— Martin, ești un afurisit de ateu, care va sfârși prin a ajunge pentru totdeauna în Bezna

Infinitului! îl lovi peste braț femeia, iar un colț al buzelor i se ridicase în sus a zâmbet.

Fernando își miji ochii: era într-adevăr frumoasă, poate cea mai frumoasă femeie din câte văzuse în ultimii ani. Cum naiba de umbla cu grăsanul ăsta de lângă ea, când jumătate din bărbații Kansasului ar fi fost fericiți să iasă cu ea la seratele oricăruia din cele 6 state ale Federației?

— Sunt un afurisit de ateu, rânji Martin și-i trase o palmă provocatoare peste fund. Femeia tipă ușor și-l lovi din nou peste braț, dar Fernando ar fi putut să jure că îl fixa cu o privire foarte atentă. Să lăsăm însă disputele teologice pe altădată și să revenim puțin asupra prietenului meu, pe care nu l-am mai văzut de... Își dădu capul pe spate, uitându-se în direcția norilor albi care depășiseră, în sfârșit, vârful Estacado și năvăliseră deasupra văii. De... să zicem că de vreo 28 de ani. E corect? Era înainte de începutul Războiului de Trei Săptămâni sau imediat după, când ai venit la Colegiu?

Dar dacă-și băteau, pur și simplu, joc de el? Poate că jucaseră un joc de societate și primiseră vreo pedeapsă a cărui centru era chiar el. Să-l facă să-și amintească, spre exemplu, de lucruri pe care nu le trăise niciodată. Sau poate că erau din echipa vreunui post NetTv și înregistrau pe ascuns vreo emisiune pentru a-i distra pe localnicii din Amarillo sau pe cei din Santa Fe, care nu aveau ce face la ora aceea și se distrau cu căștile pe cap și

cu ochii acoperiți de plăcile optice, în fierbințeala apartamentelor de la suprafață.

Înghiți în sec și clătină din cap. Atunci de unde i știa numele obezul ăsta rânjitor, cu ochi de culoarea măslinii coapte. Îi privi nasul plin de pete roșii și hotărî că, în mod sigur, nu-l văzuse niciodată. Culmea era că în privința însoțitoarei lui n-ar fi putut spune același lucru. Își mută privirea asupra părului negru, strâns într-o coadă scurtă la ceafă, apoi reveni asupra ovalului ușor asimetric al feței, îi zări într-o străfulgerare alunița de pe tâmpla dreaptă, chiar de la rădăcina părului, bărbia rotundă și buzele subțiri și întoarse capul spre apă.

Un bărbat tânăr se apropie de cearșaful din dreapta, se scutură de apă ca un câine, împrăștiind stropi peste tot și se trânti cu fața în sus, apucând sub el ziarul făcut sul. Doi copii alergau chiar pe marginea apei, azvârlind cu pietre rotunde spre mijlocul fluviului. *Alguazilii* se opriseră în dreptul negustorului de fructe și discutau ceva în contradictoriu.

— Nu mai știu, răspunse încet, neîndrăznind să mintă.

— E cam mult de atunci, se arătă de acord Martin Alonso. Ce-ar fi să vorbim despre lucruri mai apropiate? Ca de exemplu, cum naiba ai ajuns în păduchiosul ăsta de Laredo?

— Martin! se indignă femeia. Faptul că te afli în trecere printr-o mulțime de locuri nu-ți dă dreptul

să-i jignești pe cei care locuiesc în ele. Nimeni nu e vinovat că un oraș arată într-un fel sau altul, cu atât mai mult cu cât domnul Fernando s-a mutat destul de târziu aici, după cum am înțeles.

— La dracu', Riz, știu să vorbesc și singur cu un vechi prieten! se îmbătoșă grăsanul. Cred că sunt destul de mare pentru așa ceva. Fernando e un tip interesant și, recunosc, îmi face plăcere că, în cea mai păguboasă zi din perioada asta nenorocită, am avut norocul să dau peste el. Asta nu schimbă însă cu nimic faptul că Laredo este, într-adevăr, un oraș păduchios. Te deranjează opiniile mele? se răsuci brusc spre Fernando.

— Nu. Nu cred, răspunse acesta, după un moment de ezitare. La urma-urmei, nici eu nu mă omor după Laredo. Numai că, în ziua de azi slujbele se găsesc tare greu și, deși ceea ce fac eu nu-i mare lucru, nu-mi dă mâna să plec de aici. Altminteri, sunt sigur că majoritatea concetățenilor mei și-ar dori să ridice definitiv ancora și să pună cap-compas spre Galveston, Beaumont sau încă și mai sus, către Fort Worth sau Dallas.

Martin Alonso se ridică în picioare. Umbra burții asemănătoare unei mingi de mărime mijlocie cădea caraghios peste pliurile cearșafului. Își trase pantalonii scurți sub talie și le rearanjă manșetele.

— Am amorțit, se scuză. Ce naiba faci în Laredo, Fernando? Ești la Avapostul Federal?

— Ai să râzi, ridică din umeri celălalt și o privi

pe sub gene pe femeie. Nici măcar atât! Lucrez în Rețea, pur și simplu. Sunt *arhivar* pentru Biblioteca Publică locală. O slujbă pe care, probabil, n-a vrut-o nimeni, de vreme ce era neocupată atunci când am debarcat aici, în urmă cu... Mă rog, cam demultșor. E o slujbă însă, nu?

Martin îi făcu semn să se ridice. O făcu, dar fără chef. Penultima sa zi de concediu amenința să se strice iremediabil, într-un fel sau altul. Ce bine ar fi fost dacă nu s-ar fi ridicat în fund să-și caute pălăria! O văzu chiar lângă piciorul său drept și îi strivi borul larg, ca din greșeală. Fâșia de pai împletit trosni subțire și se îngropă în nisip.

— Hai să bem o bere la baraca aia! Fac cinste, e dreptul meu – dreptul celui care l-a zărit primul pe celălalt. Nu se poate să mă refuzi! Ții minte, pe vremuri, pe terasa lui Joseph Juquin, beam uzo din pahare făcute din coji de nucă de cocos, ca să nu se prindă consumatorii maturi ce facem noi acolo? Adevărat, pe atunci nu beai deloc, dar vremurile au trecut și nu pot să cred că ai rămas același. Numai o bere, Riz, îți promit să nu sorb un strop în plus.

— Dar trebuie să șofezi, Martin! se împotrivi femeia, încercând să se scoale, la rândul ei. Până la El Paso cred că ne prinde dimineața următoare. Și tu n-ai dormit niciun pic.

— Numai o bere și gata! Plecăm. O bere... E vorba de prietenul meu, Fernando! Până ne întoarcem, poți să faci o baie, ce zici? Găsim noi

pe aici un prosop să te usuci.

Femeia își mușcă buza de jos și ridică din umeri. Apoi își duse mâinile la spate și trase de fermoarul rochiei. Aceasta se desfăcu asemenea unui caliciu de floare și trupul de culoare ciocolatie zvâcni spre apă. În urmă, pânza subțire se nărui pe cearșaf.

— Ha-ha, știu eu cum s-o iau, se învioră grăsanul. Ce-ai încremenit așa? E frumoasă, nu? Amice, Martin Alonso nu umblă cu orice damă ieftină, ascultă-mă, că știu ce spun. Și-acum, ce facem, bem o bere sau nu?

Dădu din cap în silă și aruncă o ultimă privire spre locul de baie, îngrădit cu două funii roșii, care înaintau, la câteva palme deasupra apei, până la geamandurile din larg. Beatriz intrase în apă până la genunchi și privea prin ochelari către malul opus. Probabil că același lucru îl făceau de pe plaja vecină câteva zeci de bărbați și de femei, care nu se hârjoneau în apă, nu băteau mingea și nu beau răcoritoare, rezemați de tejgheaua vreunei tonete.

Baraca cu bere era, de fapt, un chioșc din mase plastice pe roți, parcat chiar lângă stâlpul de înaltă tensiune. Mașina care-l tractase până aici, un Subaru decapotabil, străvechi și cu portbagajul ruginit, era oprită la câțiva pași de șosea, în fața unei borne albe, asemenea unui cal legat de țăruș. Un bătrân cu barba udă stătea rezemat de chioșc și bea dintr-o cutie cu etichetă neagră.

— Două beri! comandă Martin și ridică mâna spre el. Ce naiba, ți-am spus că e cinstea mea!

Scoase din buzunarul cu portțigaret un bonier albastru, rupse o cartelă de mărimea unei unghii și o întinse prin ferăstruică. Apucă cele două cutii metalice și i-o întinse pe cea cu emblemă aurie. În sănătatea ta! spuse și trase de inelul subțire.

Scoica metalică se desprinsese și câțiva fulgi de spumă îi săriră pe cămașă. Fernando înclină din cap, în semn de mulțumire și trase de inel, la rândul său, ținând cutia departe de corp. Stropii săriră pe peretele chioșcului. Trase un gât din lichidul amărui și aproape cald. Dacă înăuntru era un congelator, trebuie că producea mai multă căldură decât gheață.

— E cea mai proastă bere pe care-am băut-o de când am plecat din Tucson, declară Martin și citi literele mărunte de pe etichetă. Oricum, mă bucur că te văd și că putem schimba două cuvinte. Mai ales că s-ar putea să fim nevoiți să plecăm foarte repede de pe aici – vezi? Arată către Estacado cu cutia de bere. Cred că în mai puțin de-un ceas o să plouă cu spume. Fernando...

— Nu îmi mai spune Fernando, se încruntă celălalt, reușind, totuși, să-și păstreze calmul. Sunt sigur că nu te cunosc și că nu te-am văzut niciodată. La fel de sigur ca și faptul că nu am călcat în viața mea prin Castillo și că n-am reușit să fac mai mult de șase clase primare, într-o școală catolică, de la periferia Albuquerque-ului. La fel de sigur ca și de faptul că nu te numești Martin Alonso, de vreme ce nu ai spus acest nume

ca să te pot identifica eu, ci pentru că trebuia să-mi spui un nume. Unul care să-mi dea impresia că-mi este cunoscut. Tu și tipa ta, Beatriz, sunteți cumva o echipă de la Rețea?

Bărbatul burtos își linse buza de sus cu vârful limbii și-l fixă atent preț de mai multe secunde. Din interiorul chioșcului se auzea bâzâitul monoton al regulatorului de presiune fixat pe spatele congelatorului. Bătrânul de alături chicoti ascuțit, întorcând capul în direcția lor.

— Nu-mi plac băutorii de bere proastă! spuse încet de tot Martin Alonso și izbi cu cutia în perete. Ce-ar fi să o ștergi cât mai departe de locurile astea?

— Eu... se bâlbâi bătrânul, dar când văzu arma plată ațintită exact către pieptul său costeliv se trase înapoi câțiva pași, se împiedică, apoi se răsuci și o luă la fugă.

— Stai cuminte, Fernando, și termină-ți berea!

Fosta tabacheră se întoarse la locul ei în buzunar și, pentru o clipă, Fernando se întrebă dacă nu visase. Îl căută cu privirea pe bătrânul care alerga în direcția apei și știa că nu visase. Puse cutia cu bere pe tejghea și își șterse palmele transpirate de slip. Cu coada ochiului surprinse o mișcare în spatele geamului, dar nu-i dădu nicio atenție.

— E bine, totuși, să-ți termini berea, pentru că peste câteva minute o să plecăm naibii de aici și drumul o să fie al dracului de lung. Până la primul

motel cred că o să ni se lungească urechile la toți de sete. Încă nu s-a făcut ora pais...

Pocnetul armei răsună foarte distinct la câțiva pași de el, asurzindu-l. Întreaga plajă încremeni pentru o clipă, atât de lungă în trecerea ei încât avu tot timpul să se răsucescă spre chioșc și să-l vadă pe bărbatul cu șorț pătat ieșind pe ușă și ațintind țeava armei de foc spre el. Era tânăr, cu brațele musculoase îndreptate în față și torsul abia acoperit de baretele șorțului. Pe cap avea o șapcă galbenă, cu cozoroc mare, tras pe frunte. În momentul următor, avea să se sfârșească totul, își spuse Fernando, cu un calm detașat, începând să dea drumul aerului din piept. Glonteale avea să-l izbească în frunte ori în gât, iar el avea să cadă peste trupul răsucit al grăsanului, din toracele căruia izvora cu putere un jet sângeriș. Apoi cerul urma să se închidă pentru totdeauna deasupra lui Llano Estacado...

Lovitura din umăr îl trezi la realitate. Zbură spre dreapta, se izbi de perete și aproape că simți cum i se întunecă vederea. Dar durerea nu era atât de violentă precum se așteptase. Își duse mâna la umărul rănit, apoi făcu o efortare și deschise ochii: degetele erau curate. Nu glonțul îl trântise la pământ, ci brânciul dat de Beatriz Aranda. Corpul femeii tocmai revenea spre pământ, după ce lovitura expedită cu piciorul drept îi rupsesse falca proprietarului chioșcului, azvârlindu-i în direcția plajei.

Fernando se mușcă de limbă, până ce simți în gură gustul sărat al sângelui: nu, nu visa. Cineva se străduise să-l omoare, în vreme ce altcineva îl omorâse pe agresor. Nu mai înțelegea nimic. Cu atât mai mult, cu cât o văzu pe femeie aplecându-se deasupra tânărului fără șapcă și izbindu-l cu latul palmei peste carotidă. Sunetul sec al cartilagiilor plesnite și al oaselor rupte îi produse o senzație de vomă imposibil de ținut în frâu.

Închise ochii și-și dori să fi murit cu adevărat.

Cronică apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

Și plecai din cetatea Granadei în ziua de doisprezece ale lunii lui mai a aceluiași an 1492, zi de sâmbătă și mă dusei în orășelul Palos, care e port la mare, unde armai trei nave cât mai potrivite pentru acea călătorie, și pornii din acel port, bine aprovizionat cu merinde și cu marinari, la trei ale lunii lui august a acestui an, într-o vineri, cu o jumătate de oră înainte de răsăritul soarelui, și apucaii pe drumul insulelor Canare, care aparțin înălțimilor voastre și care se găsesc în sus-numita Mare Oceanică, spre a începe de acolo călătoria mea...

Jurnal de bord anonim

Harta cubică a lui Piscador

Martin Behaim Piscador este considerat de toți

primul cartograf al epocii moderne. Asta chiar dacă prea scurtă sa viață s-a încheiat cu aproape 60 de ani mai înainte ca acest cuvânt, cartografie, să se nască în cadrul catedrei de geografie a Universității Apollonius din Wilemstad. Până în perioada la care Piscador a început să deseneze primele schițe cartografice, hărțile cunoscute și utilizate aparțineau Marinei și aveau forma unor reprezentări plane, fiind trasate pe suluri foarte lungi din piele extrem de subțire. Singurele semne cifrice distincte erau cele care consemnau latitudinea punctelor costiere mai importante, precum și cele ale marilor insule, precum Espanola, Forte Guanahani, Trinidad del Coste și, bineînțeles, Chaicos, considerată și azi pământul sfânt al marelui Cacique Caonabo.

Martin Behaim Piscador a fost mintea care a gândit lumea nu ca pe o tavă plată, întinsă pe spinarea a patru broaște țestoase, și nici asemenea unei câmpii, terminată în toate cele patru puncte cardinale în câte o prăpastie infinită, unde curg de-a pururi cele două oceane, ci ca pe o sferă perfectă, rotindu-se în jurul propriei axe și în jurul Soarelui.

Prea înaintată pentru epoca sa, o astfel de gândire a sfârșit prin a-și înghiți părintele, Piscador fiind asasinat într-o noapte pe aleile din parcul Universității. Dar el apucase deja să realizeze macheta hărții cubice, care l-a făcut celebru la scurt timp după moarte, machetă în

care, pentru prima oară, cele două Amerigos apar în pozițiile pe care le cunoaștem astăzi, unite prin istmul Colon. În mod special, cei care se ocupă de nobila știință a istoriei au avut de câștigat studiind harta cubică, singura în care s-au păstrat contururile vechilor colonii ale Argentinei, Mexicului, Peru-ului și Boliviei, înainte de prima confruntare cu puternicii vecini din nord. Mai mult încă, Pescador înscrie cu cerneală verde pe hartă, alături de coordonatele geografice esențiale și cifra totală a populației coloniilor, atât cât era ea cunoscută din estimări aproximative la data redactării hărții – 2.360.000 de locuitori, majoritatea absolută de origine spanish.

2.

— N-avem timp de dat la boboci! țipă femeia la el, zguduindu-l de umăr. Ridică-te imediat și fugi la mașină! Mișcă-te odată, vrei să mori sau ce mama dracu’?

În mod clar, nu voia să moară. Experiența din urmă cu câteva zeci de secunde îi ajungea pentru întreaga viață. Se ridică greoi și se îndreptă spre vechiul Subaru, către care arăta mâna femeii.

Apoi izbucni corul de urlete pe plajă. Femeile și copii țipau în contralto, iar bărbații adăugau ici și colo note de bas. Aproape imediat se auziră fluierile *alguazililor*, care alergau din toate puterile către chioșc, călcând peste trupurile care aveau

ghinionul să se găsească în calea lor. Fernando trase de portieră și era gata să rămână cu ea în mână. Se cățără pe fotoliul de lângă șofer și se întrebă ce naiba se moșmonea atâta Beatriz deasupra cadavrului lui Martin Alonso.

— Cadavru? repetă cu voce tare, fără să-și dea seama.

Poate că nu murise și ea se chinuia să-l aducă la mașină. Se întoarse spre portbagaj și privi către chioșc. Femeia se ridică, în sfârșit, ținând în mâinile pătate de sânge portțigaretul plat, pe care îl îndreptă în direcția celor doi sergenți. O rază subțire, de culoare galben strălucitor, țâșni către stâlpul de tensiune, retezându-l în apropiere de izolatorii ceramici. Se produse ceva asemănător unei explozii, scântei mari săriră în toate părțile și transformatorul de la bază bubui surd, azvârlind capacul metalic în aer. *Alguazilii* se aruncară cu fața la pământ, după care cel din dreapta scoase pistolul din toc și începu să tragă înspre chioșc, strigând din toate puterile:

— Porci de teroriști! O să vă facem saramură și o să vă aruncăm la câini, ați auzit? Pablo Menez Escovedo vă trimite scuipatul său, odată cu gloanțele! Ieșiți la vedere, dacă aveți curaj! Nimeni nu s-a bătut cu Pablo și a mai rămas în viață după aceea. Haide, *putana*, ridică-te și vino să văd ce ai sub fuste!

Gloanțele mușcară din plasticul chioșcului, apoi iscară norișori de nisip. Două loviră aripa din față

a mașinii și ieșiră zăngănind pe partea cealaltă. Fernando se ghemui în fotoliu, punându-și mâinile deasupra capului. Nenorocită zi! Avusese de ce să se teamă că l-a ajuns ghinionul. Se gândi la camera sa, pe jumătate dormitor, pe jumătate studio, din casa lui Verdugo. Dacă n-ar fi avut ambiția să plece la plajă, ar fi stat în fotoliul de răchită din fața ferestrei și ar fi ascultat muzică preclasică la pick-up-ul pe baterii. Doamne-Dumnezeule, plouase aproape tot concediul și tocmai azi se găsisese să iasă soarele!

— Predă-te, *putana*, și-ți promit o moarte rapidă și fără chinuri. Mă auzi, nenorocito? Vocea bărbatului cu chipiu albastru înfundat peste ochi se auzea destul de clar prin vacarmul mulțimii ce fugea spre poarta de metal, care separa plaja de șosea. Dacă nu, o să te belim de vie, apoi o să te ungem cu miere și-o să te atârnăm la soare, să te pască muștele...

Al treilea glonț trecu piuind pe deasupra. Dacă avea, totuși, un dram de noroc, peste puțin timp *alguazilii* ar fi rămas fără cartușe. Garda nu risipea muniție pe patrule, mulțumindu-se să le înzestreze cu un radio mobil, aflat în mașina de teren.

Auzi scârțâitul portierei din stânga sa și o zări pe sub încheietura cotului pe Beatriz cum caută cu disperare în trapa bordului. Înghiți în sec.

— Ce faci? bâigui, prea speriat ca să audă cât de pițigăiată îi era vocea.

— Muncesc! țipă femeia și-l izbi cu cotul în umăr. Cheile, n-ai văzut naiba niște chei pe aici?

— Caută sub scaun, o sfătui. Eu acolo l-aș ține, dacă aș avea o mașină decaпотabilă.

Mâna cu degete subțiri dispăru sub banchetă. Ceva metalic se lovi de portieră, apoi mâna reveni grăbită spre bord, cheia intră în butuc, se auzi clănțănitul nervos al demarorului, motorul tuși de câteva ori, apoi porni să toarcă puternic. Mașina porni cu un zvâcnut înainte, dărâmă borna și pătrunse în trombă pe panglica cenușie a șoselei. Fernando își găsi un dram de curaj să privească înapoi: cei doi *alguazili* ieșiseră în șosea, la rândul lor, și-și agitau inutil pistoalele fără muniție. Strigătele lor se pierdeau în zgomotul produs de vilbrochen, dar bărbatul bănuia cam ce înțeles aveau.

Mașina luă foarte strâns o curbă la dreapta, gata-gata să intre într-un pinten de stâncă, apoi redresă și se lansă cu toată viteza pe porțiunea dreaptă care urmă. Femeia privea fix înainte, atentă la denivelările drumului.

— În față... e Laredo, nu?

— Laredo, încuviință el. Știi... Tăcu un moment, negăsindu-și cuvintele. Nu e nevoie să mă duci până acasă. Poți... să mă lași oriunde pe traseu, cred că mă descurc. Oricum, nu peste mult, va trece cursa locală și...

— Vrei să taci? Nu cunosc traseul și trebuie să mă concentrez, pricepi?

— Nu e nevoie să alergăm atât de repede, se rugă. Doamne, n-am mai mers demult cu automobilul și cred că o să vomit. Vreau să cobor! Beatriz, te rog, mi-e rău...

Frânele scrâșniră prelung și Subaru mai înaintă câteva zeci de metri, după care se puse oblic de-a lungul drumului și se opri. Fernando se izbi cu fruntea de parbriz, după care se lăsă amețit pe spate. Femeia ridică mâinile de pe volan și le lăsă în poală. Se uita la el cu o expresie extrem de dezamăgită.

— Pe Marele Șarpe cu Pene! exclamă. Câte necazuri te-ai hotărât să ne faci pe ziua de azi? Nu e de ajuns că, în mai puțin de un sfert de oră o să fim urmăriți de Garda din întreaga regiune? Fernando, de ce alte belele neștiute mai suferi? Trebuie cumva să și naști?

— Nu înțeleg, șopti și se vârî mai adânc în scaun. Ce vină am eu că... s-a ajuns aici? La urma-urmei, nici nu vă cunosc.

Femeia râse uscat și reveni spre volan. Răsuci cheia în contact și redresă încet mașina pe șosea. Deasupra, cerul se înnora din ce în ce mai tare. Spre sud, fulgere albe, subțiri, țeseau între ele masele vineții de cumuluși. Fluviul se vedea pe partea dreaptă, la vreo 300 metri de ei, sticlind amenințător. Trefla aeriană devenea din ce în ce mai distinctă, marcând apropierea de oraș.

— Spune-le și lor asta, atunci când or să ne captureze, se strâmbă Beatriz. Știi bine că în

procesele de acest fel, mărturia celor din Gardă are *prioritate zero*. Or, *alguazilii*, chiar dacă ar fi de bună credință, tot nu ar putea să mărturisească altceva decât ceea ce au văzut: adică doi bărbați și o femeie, care s-au încăierat cu un al treilea pe plajă și apoi au fugit, refuzând să se predea.

Indiscutabil, avea dreptate. Chiar dacă intrase absolut fără nicio intenție în nenorocirea asta, acum făcea parte din joc și legea avea să-l trateze ca pe un infractor oarecare: participase la uciderea a doi oameni și la furtul mașinii în care se găsea. Privi neajutorat în dreapta șoselei. Câmpia tăiată în diagonală de Rio Grande se întindea spre sud-vest, aproape complet lipsită de denivelări. Uneori, în timp ce venea la plajă cu autobuzul străvechi, care se hurduca tot timpul și îi intoxica pe călători cu fum ori de câte ori oprea în stații, se gândea că, dacă ar putea să se ridice numai cu vreo 20 metri deasupra șoselei, ar zări linia unde marea înghițea țărmul. Dar nu putea, așa cum nu reușea nici acum. Și, oricum, ar fi fost zadarnic, nici chiar apa transparentă a Golfului nu ar fi reușit să-l readucă în starea inițială. Ceva se schimbase iremediabil în viața sa și el era atât de speriat, încât nu îndrăznea să-și imagineze ce va face în seara care pândea pe undeva foarte aproape de Laredo. Ceva care...

— Dacă încerci să-ți faci vreun plan de fugă, renunță, vorbi neașteptat Beatriz, sperându-l. De azi încolo, atât cât va mai fi fiind ea de lungă, viața

ta, viața noastră a celor care trebuie să avem grijă de persoana ta, s-a schimbat din străfunduri. Pricepi, domnule Fernando Ferens? încearcă să te obișnuiești cu ideea asta, până ajungem în Laredo.

Îi citea gândurile sau...? își trecu mâna peste frunte și încercă să nu privească în altă parte decât drept înainte. Mașina mergea doar cu puțin mai repede decât cursa locală, așa că nu mai avea probleme cu viteza. Se părea că nu-i urmărea nimeni, dar nu din spate îi pândeau primejdia. Chiar și fără să fie un împătimit al serialelor polițiste, bărbatul ghicea că necazurile aveau să înceapă odată cu intrarea în oraș. Poate că nici nu trebuia să treacă pe acasă, Francisco și sora sa ar fi putut avea mari necazuri. O picătură îl izbi în obraz, apoi aproape imediat o a doua îl lovi chiar în ochi.

— Nu știu cine ești... începu el, dar șuierul vântului pornit din senin îi acoperi cuvintele.

Femeia îi aruncă o privire scurtă. Se aplecă spre stânga către părul roșcat, care flutura în toate părțile.

— Nu știu cine naiba ești! strigă. Nici cine te ajută și nici ce intenții aveți cu mine. Dar în Laredo...

— În Laredo, ne așteaptă patrulele motorizate chiar de la intrarea în periferii, știu, țipă femeia, la rându-i, fără să-l privească.

Acum, picăturile se înmulțiseră și devenise foarte greu de privit prin parbriz. Fernando încercă

să-și acopere capul cu măneca, dar renunță după câteva clipe.

— Scoate mâna în afară și șterge geamul ăla cu o cârpă, altfel intrăm în șanț!

Căută sub fotoliu, dar nu găsi nimic. În spate, era numai canapeaua, cârpită în câteva locuri. Oftă și se dezbracă de cămașă, o făcu ghemotoc și se ridică peste parbriz. Trecu mâna de mai multe ori, în stânga și în dreapta, dar valul de apă care se pornise din cer era atât de violent, încât nu vedea mai nimic nici măcar la două palme de nas.

— Las-o baltă! strigă Beatriz și-i făcu semn să revină în scaun.

Mașina înainta încet de tot, aproape că puteai s-o depășești în alergare. Ploaia îl murase încă din primele secunde și acum tremura de zor, în vreme ce-și trecea într-una mâna peste sprâncene, străduindu-se să alunge pelicula de apă ce-i intra în ochi. Alături, femeia se lăsase pe spătar și conducea numai cu o mână, cu capul scos deasupra portierei. Părul i se lipise șuvițe-șuvițe de pielea capului și începuse să se înnegrească la partea de jos. Frigul îi cuprinse trupul dintr-odată, cu un zvâcnet pe care-l simți ca pe un trăsnet înghețat coborându-i pe șira spinării și mușchii începură să-i tremure continuu, fără să mai aibă vreun control asupra lor.

În jur, nu se mai vedea nimic. Perdeaua ploii era atât de deasă, încât practic înserarea se și lăsase peste întinsa vale a lui Rio Grande, deși conform

solstițiului, până în amurg mai erau aproape două ore. Fără să vrea, se gândi la turiștii de pe plajă. Singura zi frumoasă din săptămână se terminase cu gloanțe, sânge și ploaie.

— Vreau să cobor! spuse brusc, dar Beatriz nu părea să-l fi auzit. Vreau să cobor! țipă și o zgudui de umăr. Vreau să merg la toaletă!

Mașina valsă câteva clipe pe șosea, până ce femeia dădu din cap și mișcă picioarele pe pedale.

— Repede! îi arătă cu degetul spre dreapta mașinii. O să întorc capul, nu te jena.

Deschise portiera și coborî, fără s-o privească.

Ce se întâmpla, dacă ar fi încercat să fugă? Putea profita de cele câteva zeci de secunde, în care Beatriz avea să stea cu privirile în altă parte...

Se îndepărtă de mașină cu pași rari. Dacă s-ar fi ascuns pe undeva, pe câmp, până ce se termina totul... Până în zori, putea să ajungă acasă, nu trebuia decât să urmeze albia fluviului. Nimeni nu ar fi bănuît că era implicat în asasinatele de pe plajă. Pentru că nimeni nu știa unde plecase încă de dimineață.

— Fernando, să nu încerci, mă auzi? Nu poți ajunge prea departe pe câmpul ăsta plin de nămol. Dacă în 20 de secunde nu te întorci, pornesc după tine.

Vocea femeii îi tăie firul gândurilor de răzvrătire. Își aminti de arma ciudată de forma unui portțigaret și de felul cum îl omorâse pe bărbatul din chioșc.

Ridică din umeri, se desfăcu la prohab și se ușură cât putu de repede. Reveni la mașină, cu capul plecat. Pielea de pe umeri era atât de jilavă, că ar fi putut să frece cu ea podelele camerei, ca s-o ajute pe Melinda, atunci când îi făcea curat prin cameră. Se cățăără pe scaun și trase portiera.

— Nu e cazul să te simți umilit, spuse femeia, privindu-l cu atenție. Bănuiesc că e cea mai îngrozitoare zi din viața ta. Mai rău decât în serialele alea de doi bani din ziua de luni.

Dădu din cap, dar nu spuse nimic. Doamne, îi era atât de frig! își frecă brațele, dar pielea nu reacționează în niciun fel. Picăturile de ploaie izbeau tabla cu atâta violență, încât zgomotul semăna cu acela al unei duruitori.

Mașina porni din nou, dar acum cu o viteză ceva mai mare. Mâna dreaptă a femeii îl atinse pe umăr.

— Undeva, pe aici, pe partea dreaptă, trebuie să fie un punct de control. Mai rezistă puțin, da?

Un punct de control, da... înghiți în sec și toată umezeala de afară păru că-i explodează în plămâni. Se îneacă și tuși cu violență. Gâfâi și tuși din nou.

— Încă puțin, îl încurajă Beatriz, fără să-și ia ochii de pe botul mașinii. Blestemată furtună, afurisit ghinion!

Bărbatul nu era lămurit dacă ghinionul îl constituia faptul că furtuna izbucnise tocmai în după-amiaza cu pricina sau acela că existase o scurtă luptă, soldată cu doi morți. Își spuse că

însoțitoarea sa neașteptată îl regreta, probabil pe tovarășul său de drum, dar nu reuși să deschidă gura și să formuleze gândul cu voce tare. De altfel, totul începea să i se pară deja lipsit de importanță. Apa cădea de pretutindeni asupra sa, ca turnată cu găleata. Un fel de păienjeneală i se strecura peste luminile ochilor, făcându-l să îi închidă perioade tot mai lungi de timp. Cine știe, poate că era mai bine dacă ar fi reușit să ațipească...

Mașina gemu ascuțit și viră la dreapta. Urmă o zdruncinătură, care aproape că-l aruncă de pe scaun.

— Am ajuns, îl liniști femeia. Am trecut peste șanțul de scurgere.

Mai înaintară câteva zeci de secunde, care lui Fernando i se părură minute bune, apoi mașina viră din nou, de astă dată la stânga și se opri.

— Coboară! îi porunci Beatriz, care deschisese portiera și sărise peste o băltoacă. Nu vezi clădirea?

Ridică din umeri. Nu vedea nimic, abia de reușea să-și țină pleoapele întredeschise. Împinse în portieră și coborî, mișcându-și picioarele ca pe doi butuci de lemn. O mână îl apucă de după umeri și fu împins prin perdeaua de apă drept înainte. Avansă câțiva pași, se împiedică și mâna străină i se strecură sub subsuori, sprijinindu-l. Apoi urcă o treaptă și încă una. O ușă îi apăru drept în față și se opri brusc, speriat de faptul că s-ar fi putut ciocni de ea. Ușa se deschise și, în prag, apăru

silueta unui bărbat.

— Riz?! La naiba, ați întârziat peste o jumătate de oră! Intrați repede, că ne inundă!

Mâna îl împinse, aproape cu brutalitate, dincolo de prag. Înăuntru era cald. Fu prima constatare pe care reuși s-o facă. Închise ochii și se forță să-și revină.

O altă mână, mai puternică, îl apucă de braț și-l trase în față. Înaintă cu pleoapele strânse, legănându-se, gata să cadă în orice moment. Deschise ochii și văzu lumânarea groasă, instalată provizoriu într-o carafă de sticlă ciobită pe masa de sub fereastră. Alături, se găsea o sticlă cu un lichid incolor și două pahare goale. La unul din capetele mesei, se vedea un scaun gol. Pe celălalt capăt, stătea un bărbat chel sau poate cu țeasta rasă, legănând dintr-un picior. Femeia se duse la scaunul gol și se prăbuși pe el. Acesta pârâi din toate încheieturile.

— Martin?

— Se plimbă pe Veșnicile Plaiuri ale Vânătoarei. Femeia avea o voce groasă și puțin tremurată. Nu știu dacă și-a imaginat vreodată c-o s-o sfârșească așa, cu un găuroi în piept. Sau poate că și-a imaginat, dar n-a crezut niciodată cu adevărat.

Întinse mâna și apucă sticla. Aceasta tremură în aer și aproape că sparse gura paharului, când o aplecă să toarne. Fernando privea scena ca hipnotizat. Nu-l poftise nimeni să se așeze și nu îndrăznise să se miște din loc. Sub el se adunase

o baltă impresionantă. După ceea ce se petrecuse pe plajă, acesta era cel de-al doilea moment în care rămânea fără replică. Goana nebună cu o mașină furată, ploaia care-i lovise fără veste, propriul statut de om ieșit în afara legii după-amiaza, când numai cu două ceasuri mai devreme fusese unul dintre cetățenii pașnici și absolut normali ai Federației Nordice Kansas, nu-i dăduseră răgazul să-și închipuie că vor găsi aici, în mijlocul câmpiei pustii, doi oameni care să-i aștepte.

Nimerise în mijlocul unui complot! Inima îi zvâcni violent și, aproape fără voie, se aplecă în față, ca să-și găsească echilibrul. Fusese răpit pentru a fi dus... Unde? Cine naiba să răpească un amărât de funcționar la o Bibliotecă Publică, pentru a cărei răscumpărare n-ar fi oferit nimeni nici măcar un prăpădit de real?

— Mi-e... mi-e frig, spuse atât de încet, încât crezu că nu l-a auzit nimeni.

— Ah, da, scuze, domnule Ferens. Am uitat că tocmai ai participat la o aventură... ăăă, hai să-i spunem ciudată, pentru început. Nu vrei să iei loc? Bartho, un scaun pentru oaspetele nostru.

Dacă n-ar fi fost atât de amețit, Fernando ar fi crezut că bărbatul de pe colțul mesei își bătea joc de el. Dar numitul Bartho veni din spatele său cu un scaun, de parcă nu ar fi așteptat decât acest ordin, îl puse alături și se retrase din nou la ușă, pândind prin crăpăturile ei ceva nevăzut în marama ploii. Se așeză și-și cuprinse trupul cu

brațele. Tremuraturul deveni încă și mai violent.

— E speriat, spuse femeia, apoi înghiți o dușcă zdravănă din pahar. Dar s-a comportat bine, după cât de rapid și de neașteptat s-au derulat evenimentele. Cred că Luciano a avut dreptate: nu ne va pune probleme deosebite. Cel puțin până la New Orléans...

Lăsă fraza în aer și bău paharul până la fund. Apoi se ridică și se duse, cu el în mână, spre capătul întunecat al încăperii, unde ochii lui Fernando avură impresia că zăresc ceva asemănător unui pat.

— Unde sunt prosoapele alea? Cred că amicul nostru are nevoie de un alt costum, acum că tocmai și l-a dat la spălat pe cel de pe el. Bartho, nu crezi că aveți aceeași talie?

Bărbatul de pe colțul mesei încetă să se mai legene, cobora, turnă din sticlă ceva mai mult de jumătatea paharului rămas pe masă și se apropie de scaun.

— Nu știu ce fel de băutură consumați, de obicei, domnule Ferens, dar deocamdată nu avem decât uzo. O jumătate de...

— Nu beau, clănțâni din dinți. Îmi face... rău.

— Dacă nu-l beți, o să răciți atât de tare, încât nu știu cum o să mai reușim să vă transportăm mai departe. Este foarte posibil să contractați chiar o pneumonie. Vă rog să înțelegeți și să nu complicați și mai tare situația.

Avea ceva deferent în voce, o tonalitate pe care

lui Fernando i se păruse, pe vremuri, că o distinge în conversațiile pe ton scăzut purtate între profesorii Universității și studenții lor, aflați în sala de lectură.

Într-adevăr, parcă celălalt ar fi fost profesorul, iar el...

— La naiba, Fernando, bea odată ce ți se oferă și lasă fasoanele de fată bătrână! strigă Beatriz din întunericul din fundul încăperii. Unde e cămașa mea de lână? Sunt sigură că am pus-o în geamantanul lui Alonso.

— Caută pe pat, zâmbi bărbatul și-i întinse din nou paharul. Am despachetat ceva mai devreme, când am văzut că începe să plouă. Am bănuț că o să aveți nevoie. În regulă, domnule Ferens?

Dădu din cap și întinse mâna. În ultimele ore, avalanșa de evenimente îl învățaseră un lucru nou și neașteptat pentru el: să fie docil. Să accepte lucrurile așa cum erau, pentru că altele, pur și simplu, nu existau ca alternativă. Duse paharul la buze și înghiți o gură. Lichidul îl arse pe gât, dar avea un gust dulce-amărui interesant. Oftă ușor și bău restul dintr-o singură înghițitură. Avea să se amețească, dar nu murise nimeni din două guri de băutură.

Beatriz reveni în lumina lumânării. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni largi și o cămașă subțire din lână, cu guler îngust. Părul și-l ștersese cât putuse mai bine și și-l adunase într-un coc improvizat, cu ajutorul prosopului. Îi

aruncă un alt prosop, mai mare, pe piept.

— Șterge-te! îi porunci. Bartho, se zărește ceva pe afară?

Bărbatul de la ușă se mulțumi să clatine din cap.

— Va trebui să ne mișcăm repede, vorbi femeia și se așeză din nou pe scaun. Când va sta ploaia, Garda din toată regiunea o să fie pe urmele noastre. Pe plajă sunt deja doi morți și am avut un schimb de focuri cu niște *alguazili*. Asta e, n-a ieșit chiar cum am dorit! întotdeauna, trebuie să existe și un pic de întâmplare... de necuprins. O să-l ducem mai întâi în Laredo, conform planului de rezervă.

Alcoolul îi coborâse în stomac, iar acum i se împrăștia repede în corp. Simțea cum îl învăluie o căldură plăcută. Oamenii aceștia ciudați vorbeau despre el, ca și cum ar fi fost un obiect. Nu-l întrebase nimeni ce ar vrea să facă, ci tocmai se pregăteau să-l expedieze, în formă de colet... unde ziseseră? În New Orléans, parcă.

— Cine sunteți... v... voi? se bâlbâi și realizează că nu mai reușea să aibă control asupra limbii.

— Niște oameni care... să zicem că-ți vor binele, se aplecă spre el bărbatul numit Juan. Oricum, nu-ți putem explica totul acum. Vei afla, treptat, pe parcursul drumului. Iar restul, în Cămin. Mii de scuze, am uitat să fac prezentările. Eu sunt...

Nu-și mai simțea picioarele și nici degetele de la mâini. Urechea stângă îi zvâcnea puternic, producându-i un vuiet surd în interiorul

pavilionului. Și nici privirea nu-i mai era așa de clară.

— ...Roldan. Măăă... auuuzzi? Daaar... a... c... c... uuu... m?

Reuși să scuture din cap. Fața bărbatului cu țeasta rasă se stabilizează și îi apărură la numai o palmă de ochi. Vru să-și umezească buzele cu limba, dar nu știu dacă aceasta ascultase comanda creierului sau nu.

— Acum, ai un moment de claritate. Înțelegi ce-ți spun, domnule Ferens? Îmi pare rău, dar a trebuit să te droghez, pentru a te putea transporta în siguranță, până în oraș. Fii liniștit, nu o să țiiiii s... e în. T... âm... p... le... nim...

După care întunericul îi explodează în creier și conștiința se risipi.

Cronică apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

De acolo, amiralul se întoarce la Gomera duminică, 2 septembrie, cu Pinta reparată. Spune aici amiralul că mulți spanioli de încredere care locuiau în insula Hierro și care se găseau la Gomera cu dona Ines Perarca, mama lui Guilbre Perarca (devenit după aceea primul conte de Gomera), susțineau că observă în fiecare an oarecare pământ către vest, adică la apus de Canare; și alți locuitori de pe Gomera afirmă sub jurământ același lucru.

Amiralul mai adaugă că-și amintește cum,

aflându-se în 1484 în Portugalia, se înfățișă în fața regelui acelei țări un om de pe insulele Madera spre a-i cere o caravelă cu care să se poată ajunge la o coastă pe care în fiecare an o zărea și totdeauna în același loc.

Jurnal de bord anonim

Canto a la Argentina

Cronicile din secolul trecut nu pomenesc nimic despre José Maria Ramos Mejia, un apostol al metodelor pozitivistice, aproape uitat de istorie, primul om de pe celălalt mal al lui Rio Grande care a avut ideea să aplice metodele medicinei la studiul istoriei sociale, iar apoi să încerce să transforme știința în realitate cu ajutorul revoluției. Dar folclorul din zona El Paso – Ciudad de Juarez i-a păstrat amintirea în câteva balade pline de cuvinte rămase azi fără înțeles, cântate pe două voci, cu acompaniament de banjo.

Într-una din ele, autorul anonim povestește cum acest „gauchos”, pe jumătate indian, pe jumătate spanish, a strâns o uriașă armada de creștini sălbatici, mîncători de carne crudă de cal și mari băutori de tortillas, și a pornit în fruntea lor din Cananea, a traversat într-o vară foarte secetoasă, prin vad, apele lui Rio Bravo del Norte și a cucerit într-o goană de cal orașele americane Douglas, Tucson și Phoenix, fiind oprit abia la porțile Flagstaffului de trupele de yankei, adunate în

pripă sub flamura generalului Northen Luis Durand.

Balada spune cum, în noaptea dinaintea bătăliei, Ramos Mejia a ieșit din cortul său alb și a plecat singur spre marginea de vest a taberei, de unde se zărea dunga neagră a Marelui Podiș Colorado Alma. După ce a salutat ultimul rând de străji, îmbrăcate în poncho-urile hărtănite și pătate de sânge, a dispărut dincolo de pâlcurile de cactuși orhozo și a revenit cu puțin înainte ca soarele să răsară dinspre munții Sierra Blanca. Nimeni nu știe ce va fi făcut în adâncurile nopții și ale Marelui Podiș curajosul gauchos, dar versurile cântă că el s-a rugat în lumina galbenă a lunii la obiectele sacre ale străbunului Cristoforos Ferens – astrolabul cu cutie de argint și luneta de aramă roșie, după care le-a încredințat nisipului, pentru a nu cădea în mâinile dușmanului, în caz că va fi învins.

În marea bătălie anonimă care a urmat, José Maria Ramos Mejia a fost ucis pe la spate de un apropiat, al cărui nume balada nu-l păstrează. Peste 100.000 de oameni au murit în acea zi cumplită, dacă cifrele susținute de memoria populară pot fi considerate drept corecte, aceasta fiind cea de-a doua mare confruntare dintre statele yankee, întinse și slab populate, situate de-a lungul frontierei roșii, și Mexicul pro-argentinian, aflat sub comanda ultimului vicerege din dinastia Iquique. Obiectele sacre n-au rămas decât în

versurile baladei, iar numele lui Mejia mai palpită în nopțile cu lună pe la poalele munților Sierra Madre de Vest, atunci când conquistos semisălbatici fac popasuri de noapte, coborând din șei numai pentru a dormi pe pământul tare și a asculta sunetul tânguitor al banjourilor cu strune din mațe uscate de bivoli cântând celebrul „Canto a la Argentina”.

3.

Deschise ochii și cerul albastru de deasupra i se păru o rană a retinei. Îi închise speriat și abia atunci își auzi respirația urcând din plămâni spre laringe.

— E-n regulă, domnule Ferens, puteți să deschideți ochii, nu se va întâmpla nimic.

Chiar dacă ar fi vrut să nu dea ascultare glasului de alături, curiozitatea se dovedi de neînvins. Deschise din nou pleoapele, cu multe precauții și lumina nu îi mai păru atât de tăioasă. Stătea în fotoliul unui automobil, cu centura de siguranță petrecută în diagonală peste corp. La volan, se găsea un bărbat aproape în vârstă, cu țeasta rasă și ochelari negri pe ochi. Motorul funcționa, dar mașina stătea pe loc.

— Stăm la coadă pentru parcare, îi oferi celălalt explicația. Parcarea aeriană...

Înaintea lor, hârâia o străveche Honda Valda, cu caroseria verde, condusă de o femeie cu pălărie de

mătase. Se pipăi peste piept, apoi peste picioare: părea întreg, dar nu reușea să-și simtă mușchii și nici pielea. Se ciupi de obraz, dar rezultatul se dovedea același.

Mașina din față se urni cu o tuse seacă, avansă câțiva metri și dispăru după colțul clădirii.

— După ce trecem de intrare, am să vă povestesc ce s-a petrecut, reluă bărbatul de alături, aruncându-i o privire foarte scurtă. Vă rog să stați liniștit în scaun și vă promit că o să aflați tot ce doriți.

Fernando ridică din umeri. Sau crezu că o face. Oricum nu se simțea în stare de nimic altceva. Era ca și când i s-ar fi desprins capul de trunchi și i-ar fi fost plantat într-un ghiveci de flori: putea să gândească, dar nu să acționeze.

Mașina porni încet spre colțul foarte înalt, care nu era cel al unei clădiri, cum crezuse el inițial, ci chiar al pilonului uriașei trefle a parcarii, care urca amețitor spre ceruri. Doi *regidores* în civil, dar cu hamurile armelor ivindu-se de sub hainele descheiate la nasturi, stăteau rezemați de bariera metalică și tăiau chitanțe de parcare cu un aer vizibil plictisit.

Mașina se opri din nou, exact când, de cealaltă parte, Honda accelera puternic și prindea să urce panta treflei. Șoferul coborî și merse spre cei doi, schimbând câteva vorbe cu glas scăzut, se scotoci într-unul din buzunarele de la pantaloni și scoase câteva hârtii roșcate de o sută de reales. Le întinse

două, reveni la mașină, așteptă ca bariera să se ridice la maxim și accelerează pe pista înclinată de beton, virând mereu cu grijă la stânga. După mai multe minute de ascensiune, ajunseră pe platforma principală și un semnalizator luminos le arată încotro s-o apuce. Înaintară câteva zeci de metri pe o șosea cu patru benzi și încetiniră în fața a două uși imense, deschise, în spatele cărora becuri puternice cu sodiu aruncau o lumină roșie, ciudată, peste spinările a zeci de mașini aliniate între gratii metalice strălucitoare. Parcară chiar aproape de intrare, între o Suhara aproape nouă și un BMW Scorpio de culoarea muștarului, al cărui șofer citea o hartă la lumina plafonierei.

Bărbatul ras în cap trase frâna de mână și tăie contactul. Își puse ambele mâini pe volan și se întoarse spre el.

— Mai țineți minte ce vi s-a întâmplat, domnule Ferens?

Închise ochii și se strădui să-și aducă aminte ceva... ceva... plaja și Rio Grande... și femeia... ploaia... înghiți în sec și scutură din cap.

— Nu mare lucru, mărturisi răgușit. Vocea îi suna străin, de parcă n-ar fi fost a lui. Undeva, în mintea mea este o plajă și... o femeie... cred că cineva a murit... nu-mi dau seama. Sunt bolnav, nu? Mintea îmi este afectată și nu pot să-mi aduc aminte prea bine lucruri din propriul meu trecut. Sau cam așa ceva.

Bărbatul cu țeasta rasă clătină din cap.

— Nu sunteți bolnav, domnule Ferens. Asta vă amintiți? Că vă numiți Fernando Ferens?

Dădu din cap, dar nu spuse nimic.

— Ați fost drogat în urmă cu 14 ore și substanța inhibitoare este anihilată treptat de enzimele corpului dumneavoastră. În mod normal, până la prânz ar trebui să fiți în deplinătatea facultăților fizice și mentale.

Așa că nu trebuie să vă îngrijorați prea tare. Bănuiesc că înțelegeți tot ce vă spun și că reușiți să rețineți.

Îl privi întrebător, așteptând o confirmare. Dădu din nou din cap: înțelegea. Dar faptul că știa că fusese drogat nu-i înlătura deloc spaima de a nu-și putea controla corpul. Un cap într-un ghiveci, repetă gândul și înțelese că tare i-ar fi plăcut să-l rostească.

— Cred că ar fi bine să începem nu cu începutul, ci cu elementele principale ale prezentului. În mod paradoxal, la începuturi vom ajunge abia spre sfârșit. Mă înțelegeți, domnule Ferens? Să începem cu prezentările: mă numesc Juan Roldan. Chiar dacă, în realitate, trebuie să recunosc, am cu totul alt nume. Dar asta are mai puțină importanță acum. Ne găsim în parcare aeriană de la sud-est de Laredo. În Laredo locuiți dumneavoastră, vă amintiți, domnule Fernes, nu? De aici, vom merge către locuința dumneavoastră și, dacă avem puțin noroc și nu este încă supravegheată, vom intra înăuntru și vom lua

ceva de acolo. Mai multe nu cred că are vreun rost să vă spun acum. Bănuiesc că aveți o mulțime de întrebări.

Avea. Prin minte îi bâzâiau furioase câteva zeci de albine, străduindu-se să descopere o ieșire. Vru să deschidă gura, dar renunță. Întrebările la care ți se răspunde sunt incorect formulate, deoarece răspunsurile nu se capătă niciodată pe gratis, ele trebuie smulse prin efort și sudoare Marelui Necunoscut. Oare cine spusese asta? Verdugo? Clemens Airton? Stanford?

Mă numesc Fernando Ferens, sunt *arhivar* la Biblioteca Municipală și locuiesc în Laredo de aproape 20 de ani. Gândul îl dezmetici și, brusc, ca și cum s-ar fi ridicat un stăvilă interior, sângele îi năvăli cu putere prin artere, stârnindu-i mii de furnicături de-a lungul brațelor și picioarelor. Ce voia străinul acesta, Juan Roldan, de la el?

— Să mergem acasă și să luăm ceva... repetă proteste. Apoi imaginea încăperii, cu rafturile din sticlă fumurie, pline cu bibelouri ieftine, cu terminalul prăfuit din colțul de lângă sobă îi umplu craniul și tâmplele îi zvâcniră dureros. Ce să luăm?

— Mă bucur că începeți să vă reveniți. Roldan își coborî rama ochelarilor pe nas. Pentru că este timpul să mergem. Dacă întârziem cumva pe drum, din vreo cauză neprevăzută, o parte a planului trebuie abandonată și trebuie să ne

abatem de la traseul prevăzut. Iar Brownsville nu este un oraș tocmai sigur.

— Brownsville? murmură cu gura plină de o aciditate amară ca fierea. N-am fost niciodată în Brownsville. Deși Francisco a încercat de câteva ori să mă convingă. De fiecare dată a intervenit câte ceva și am fost nevoit să renunț.

— Știu. Celălalt îl privi din spatele lentilelor negre. Din cauza asta, am fost obligați să ținem blocați acolo trei oameni de aproape 10 ani.

Fernando își trecu mâna peste obrazul neras. Fâșâitul țeșilor aspri îi suna în urechi asemenea unei bucăți mototolite de ziar. Deși vag, pielea reîncepea să reacționeze la stimuli: își simțise degetele. Aruncă o privire în mașina de alături. Vecinul nu-și ridicase încă fruntea de deasupra hărții.

— Nu înțeleg.

— Matamoros... orașul Uniunii de pe malul celălalt al lui Rio Grande. Știm că acolo există o Unitate IA Supraveghetor. Câmpul de polarizare e vizibil pe hărțile sateliților. Nu e clar ce anume caută Uniunea să țină sub control atât de aproape de teritoriile Federației, dar n-am exclus niciodată din calcule faptul că dumneavoastră, domnule Ferens, v-ați hotărât, fără niciun motiv deslușit, să vă stabiliți în Laredo, după plecarea precipitată din Carlsbad.

Fernando tresări. Crezuse că anumite lucruri din trecut erau moarte și înmormântate pentru

totdeauna. Dar morții creștini se dezgroapă din timp în timp pentru a fi binecuvântați, își spuse cu amărăciune. Iar el îmbrățișase această religie pentru că majoritatea populației din Laredo era catolică. Cineva făcea acum pe preotul și arunca pământul de pe sicriul amintirilor sale. O UIAS la Matamoros! Doamne-Dumnezeule... O UIAS capabilă să spargă orice cod criptografic născocit de mintea umană. Gata să copieze toate simbolurile din fișierele personale ale Rețelei.

— Sunteți... domnule Juan Roldan, care este legătura dumneavoastră cu Matamoros? Sunt un tâmpit! exclamă și-și trase o palmă răsunătoare peste frunte. Vă rog să scuzați idioțenia întrebării: evident că n-o să-mi spuneți adevărul.

Se lăsă pe spătar, simțindu-se foarte obosit. Cum ar fi putut să fugă? Dacă ar fi cerut ajutorul celor doi *regidores* de la intrare? Precis ar fi trebuit să petreacă măcar câteva ore la vreunul din corpurile Gărzii. Ar fi fost obligat să dea explicații în legătură cu prezența sa în mașină. Și nu era tocmai sigur că povestea avea să-i fie crezută. La naiba, era incredibilă de-a dreptul, asta era adevărul! Și, apoi, cum să justifice că, până la un moment dat, stătuse cuminte alături de acest Roldan, iar apoi brusc se hotărâse să-l părăsească, fugind din așa-zisa detenție?

Cel de alături râse și deschise portiera. Coborî, ocoli botul mașinii și se opri în dreptul portierei sale.

— Matamoros nu înseamnă nimic pentru mine, domnule Ferens. Deschise portiera. Nimic cu excepția celor trei oameni, de care am fost obligat să mă despart vreme de 10 ani. Trei oameni, care v-au pândit mișcările cu rândul, în fiecare zi, numai cu acest unic scop: să vă împiedice să luați trenul sau autobuzul către acel loc.

Ridică din umeri.

— Iar acum, dacă nu avem noroc și va trebui să optăm pentru varianta Brownsville, voi avea bucuria de a-i revedea. Sunteți amabil să coborâți?

Puse piciorul pe dala tocită și coborî clătinându-se. Drogul își diminuea efectele cu o viteză din ce în ce mai mare, iar centrii cerebrale își restabileau controlul asupra terminațiilor nervoase. Roldan îl apucă de cot și îl împinse ușor către cele două uși mari. Când ajunseră aproape de peretele de lumină albăstrie al zilei de afară, Fernando își aminti de mașină.

— Nu încuiați portierele?

— De ce? Bărbatul cu țeasta lucioasă zâmbi viclean. Oricum nu ne mai întoarcem să o recuperăm.

Ieșiră în razele cerate ale soarelui de amiază. Traversară benzile șoselei în diagonală, urcară treptele către pasajul pietonal și se îndreptară spre ascensorul de sticlă, care-i aștepta înțepenit în colivia de sârmă Faraday.

— Ai mai coborât cu un ascensor exterior?

Fernando înclină din cap, mulțumindu-se să privească panorama orașului de sub ei.

— Eu numai o singură dată și, mărturisesc, nu am simțit nicio plăcere, mărturisi Roldan.

Ciocăni în peretele de sticlă. Ușile culisară încet, alunecând într-o parte și alta a corpului semicilindric, asemenea elitrelor unui cărăbuș. Băiatul cu chipiu roșu și mănuși negre, lungi până la cot, îi pofti să intre cu un gest reverențios al mâinii drepte. Pășiră înăuntru și ușile reveniră mute la locul lor. Coborârea dură câteva zeci de secunde și Fernando abia avu timp să arunce o privire spre ciudatul său camarad.

De la piciorul treflei uriașe, marginea orașului părea extraordinar de îndepărtată, o dungă continuă de acoperișuri roșii, în stil neocolonial, pătată ici și colo de coroanele eucaliptilor sau stejarilor cu frunze caprifoiate. Roldan îi întinse o monedă liftierului, apoi ieși pe banda pietonală și se îndreptă către stația de trăsuri. Fernando ridică din umeri și se ținu pe urmele lui, fără să încerce să-l ajungă.

Ocoliră un semicerc din beton plin cu petunii ofilite și dădură colțul, în apropiere de săgeata care semnaliza un punct de tranzit către parcare subterană, nefolosită de foarte mulți ani. În stație se găseau două trăsuri descoperite, cu alămurile și arcurile bine lustruite, trase de cai pintenogi, și o ricșă cu semiacoperitoare din folie de plastic. Vizitiii și omul-trăgător stăteau cocârjați deasupra

unui număr vechi din „Cronica de Laredo“ și mestecau un cornet cu zaruri. Roldan merse hotărât până în dreptul trăsuricii pe două roți și izbi ciocănelul în clopotul de aramă atârnat deasupra coviltirului. Trăgătorul sări ca ars și se apropie în fugă.

— Da domnu'... Ce doresc domnii? Ricșa mea este cel mai silențios mijloc de transport din oraș. Dacă doriți să conversați în liniște, aveți două laringofoane cu căști atârnate în stânga și în dreapta portierelor. Nimeni nu poate să tragă cu urechea, domnu', vă garantez discreție absolută. Aici s-au încheiat afaceri de multe milioane și toată lumea a fost mulțumită.

Fernando se opri lângă scărița din dreapta și se uită întrebător către celălalt.

— Cât de bine cunoști orașul?

Omul-trăgător începu să râdă și își dădu pe spate borul lat al pălăriei. Avea un păr negru, drept și strălucitor, de parcă tocmai l-ar fi uns cu briantină. Poate că și-l unsese, se gândi Fernando, dar alungă supărat gândul neașteptat, zvâcnind din mână, ca după o insectă.

— Se poate señores? Străbat străzile urbei de când eram de-o șchioapă și îl însoțeam pe taicămeu în cursă. Alergam pe lângă bicicletă și el îmi arăta din mers toate străduțele și fundăturile, explicându-mi pe unde n-am voie să apuc, din cauza semnelor de circulație și pe unde nu pot să o iau din cauza tâlharilor. Pe vremea aia, ehei... Ce

bande rivale bântuiau Laredo, señores! Ce mai bătaï se încingeau pe bulevardul Capuținilor, la intersecția cu Santa Maria Buenavista! apoi a venit Războiul de Secesiune și gata cu bărbații cei tari. I-a mâncat pe toți, cu o gură hulpavă, linia întâi a frontului. De atunci, pot să intru cu ricșa pe orice stradă, chiar și la ruinele vechiului castel.

— Vorbești cam mult pentru un trăgător, spuse Roldan ridicând un deget spre el și privindu-l pieziș.

— Ehei, señores, e și asta o tactică de a-ți câștiga clienții. Uite, acum sunt sigur că aveți nevoie mai mult ca oricând de serviciile mele. Unul este Pedro Terreros, singurul trăgător de ricșă din zona Parcării. Unde vor să meargă pasagerii mei?

Soarele se reflecta pe creștetul neted al bărbatului în costum cu lavalieră ca pe fundul unei tingiri de aramă. Roldan ridică din umeri și se cățără pe treptele metalice. Cabrioleta se înclină în direcția sa, apoi reveni la orizontală când Fernando făcu același lucru, ocupând scaunul tare din dreapta. Trăgătorul se urcă în șaua bicicletei și întoarse capul către ei.

— O iei pe centură, către Parcul Central. Mergi repede și nu ne deranjezi deloc până ajungem acolo.

Pedro Terreros, singurul trăgător de ricșă din zona Parcării, râse din nou și îi salută cu o mișcare de mână pe vizitii care-i priveau rezemați de zid, mestecând pătrățele de tutun galben. Ricșa se

puse în mișcare aproape pe nesimțite. După câteva opinteli la pedale, soarele rămase în partea stângă. Șoseaua era o linie dreaptă, care se pierdea în inima roșie a acoperișurilor orașului. Niciun copac nu împiedica priveliștea monotonă a câmpiei să se deruleze sub ochii lor. Undeva, foarte departe pe aceeași parte cu soarele, se zărea trupul șerpuit al fluviului. Fernando întoarse capul, ca să nu-l mai vadă. Trecutul apropiat era un lucru de care nu voia deloc să-și amintească în aceste momente. Își prinse obrazii în palme. Îi simțea reci și pielea reacționează aproape normal la atingere. Își plimbă vârful limbii peste buze și simți micile crăpături. Aciditatea salivei determină apariția senzației de usturime. Oftă mulțumit.

— Presupun că v-ați revenit complet, nu domnule Ferens?

Întrebarea îl luă prin surprindere.

— Mda... da... cred, băigui. Aș putea să știu de ce... mergem la mine acasă?

Roldan arată cu degetul către portiera îmbrăcată în catifea roșie, uzată de trecerea timpului. Își puseră căștile pe cap. Laringofonul era unul din prima generație, uriaș și grosolan, care-l împungea neplăcut în trahee, producându-i o senzație de tuse. Ricșa încetini puțin și abordă o curbă ușoară. Un pâlc de leandri apăru foarte aproape de marginea din dreapta a drumului și rămase în urmă.

— În principal, pentru a lua cartela cu

conspectele de istorie antică, referitoare la colonizarea celor două Amerigos. Vocea lui Roldan îi hârâi neplăcut în urechi. Nu cred că mai există altcineva în lumea aceasta care să dețină asemenea informații, domnule Ferens. Ar fi păcat să le lăsăm pe mâinile cine știe cui.

— Știați că... se înecă și tuși, blestemând în gând brațul laringofonului. Vreau să zic... De unde știți de conspecte? Nu am spus la nimeni, la absolut nimeni despre ele. Nici măcar prietenului meu Verdugo! Nici măcar lui.

Prima linie a caselor le apăru brusc în față, apoi până să apuce să rostească vreun cuvânt deja intraseră pe strada principală și se îndreptau spre clădirea Poștei. Pe lângă ei, trecură în sens opus câțiva bicicliști-cărbăuși, cu rucsacii de transport atârănând goi pe spate. Un polițist negru stătea cu coatele rezemate de balustrada metalică care împrejmuia o cofetărie cu obloanele trase și își mija ochii în direcția lor.

— Firește că știam, râse slab celălalt. Deși ne-a luat destul de mult timp, ca să aflăm ce fel de domeniu vă interesează. Supravegherea Rețelei, chiar și cu ajutorul unei UIAS este un lucru destul de dificil. Mai ales când unitatea respectivă este programată să spioneze cu totul altceva și când este obligată să se confrunte cu o inteligență artificială asemănătoare.

— Păi atunci de ce...

— De ce mai avem nevoie de cartelă? Roldan

ridică din umeri și-l privi drept în ochi. Fernando simți un fior strecurându-i-se de-a lungul șirei spinării. Pentru că UIAS-ul este, într-adevăr, cel mai bun spărgător de coduri numerice de pe pământ. Dar nu are acces la codurile genetice, de tipul celor de care ați reușit să treceți dumneavoastră, domnule Ferens. Într-un cuvânt, știm unde-ați ajuns, dar nu și ce ați obținut.

Căzuse în mâna unei bande de traficanți de informații!

Înghiți în sec și-și feri privirile. Voiau să-l jefuiască de fișierele străvechi, în care pătrunsese, la început aproape involuntar, în urmă cu 20 de ani. Să-l țină captiv până ce termina de golit caseta de milioanele de biți, iar apoi să-l ucidă și să-l părăsească pe vreun câmp gol. Sau, mai rău, să-l zidească de viu într-o boltă de cimitir, cum citise că se petrecuse cu câțiva inși, răpiți pe vremuri de traficanții de droguri.

— Apoi, trebuie să lăsăm lucrurile aproape așa cum au fost, în urma noastră. Nimeni nu trebuie să bănuiască, în primele momente, că ați părăsit Laredo. Măcar până ce vom ajunge de cealaltă parte a Golfului. Așa că vom lăsa în locul dumneavoastră o clonă care, cel puțin în privința aspectului fizic, vă seamănă perfect. Ce spuneți, domnule Ferens, nu sunteți curios să-l cunoașteți, fie și numai pentru câteva clipe, pe identicul și necunoscutul dumneavoastră frate, cel crescut în sanctuarele subterane ale Inchiziției Genetice?

Cronică apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

Navigară în această zi, socotind și noaptea, 27 de leghe și mai mult, spre vest. La începutul nopții văzură căzând din cer o miraculoasă dâră de foc, la patru sau cinci leghe de nave.

Jurnal de bord anonim

Espanola

Situată chiar pe linia Tropicului Racului, insula Espanola este ultima mare fâșie de uscat dinainte de apele libere ale Mării Atlantice. Dincolo de orizontul portului Guantanamo nu mai există decât o serie de insulițe stâncoase, aproape lipsite de vegetație, despre care cercetătorii consideră că odinioară au făcut parte dintr-o insulă scufundată de un cataclism puternic.

Espanola a aparținut inițial Statelor Americane Libere, acea configurație politică a zonei Amerigos care a constituit baza de pornire în constituirea FNK. Multă vreme, ea a depins din punct de vedere administrativ de regiunea liberă Florida, în documentele căreia apare însemnată drept „teritoriul de peste mări”, cu statut de semicolonie.

Cu 7 ani înainte de declanșarea Primului Război, care i-a făcut pe mexicanii de la poalele munților Sierra Madre de Vest să treacă Rio Grande prin vad, în apropiere de Ciudad de Juarez și să

cotropească teritoriile Arizonei până la Flagstaff, la Sancti Spiritus a fost înființată instituția considerată de majoritatea politicienilor din toate timpurile drept singura „apărătoare a liniei pure a umanității străvechi” – Inchiziția Genetică. Din acest moment, legăturile de dependență cu continentul au încetat și Espanola a căpătat statutul de zonă cu caracter științific secret. Singura care s-a opus acestei independențe absolute pe criterii științifice a fost S.S.F.-ul, aducând o serie de argumente și de dovezi bine întemeiate, conform cărora Inchiziția ar promova interese dăunătoare continentului amerigos. Deși intervenția a fost făcută la scurt timp după încetarea unei alte confruntări de proporții între cele două instituții, nu s-a bucurat de succes și solicitarea a căzut încă din faza de proiect.

După încheierea războiului și semnarea primului tratat de alianță militară între Arizona și New Mexico, Espanola a devenit un teritoriu interzis pentru călătorile marelui public, iar populația indigenă a fost transmutată în peninsula Florida, între St. Petersburg și Tampa. Odată cu constituirea Federației Nordice Kansas, Espanola a dispărut de pe hărțile civile, zona transformându-se într-o fortăreață a tăcerii absolute.

Pe aceeași paralelă de 20°, la 280 km în linie dreaptă spre nord-vest, încep apele liniștite ale ciudatei Oaze Verzi, o suprafață de mare

echivalentă cu câteva sute de kilometri pătrați, acoperită cu un soi unic de alge brun-verzui, cu lungimi cuprinse între 20-30 centimetri și câteva zeci de metri. În ochiurile interioare, apa este mai puțin sărată și permite dezvoltarea unor specii de pești necunoscute în alte zone ale lumii. În plus, marinarii afirmă că apropierea de Oaza Verde are efecte negative asupra busolei și a altor instrumente de navigație. Satelitul de cercetări „Arlequin“ a fotografiat în mai multe rânduri Oaza, permițând identificarea câtorva zone fosforescente, de forma unor globuri pe jumătate scufundate, care ies în evidență pe timpul nopților lipsite de lună.

4.

Coborâseră din ricșă pe strada Lutherană, foarte aproape de Cayetana, agenția de unde se puteau închiria biciclete și patine pe role. Mergeau alături pe trotuarul bătut de soare, parcă străduindu-se să nu se uite unul în direcția celuilalt. De altfel, lui Fernando i-ar fi fost aproape imposibil să ghicească încotro erau îndreptate privirile bărbatului din stânga sa, din cauza ochelarilor negri, care-i dădeau un aer imparțial și demn.

Dar ochelarii nu reușeau decât să accentueze impresia de politețe înghețată, inumană, pe care cuvintele „Inchiziție Genetică” o declanșaseră în mintea sa. Omul acesta, al cărui nume de

împrumut era Juan Roldan, trebuie că era unul dintre cei mai mari asasini apăruiți pe pământ după tragedia Ultimei Confruntări. Doamne-Dumnezeule, întâmplarea făcuse să cadă pe mâna singurei instituții de pe teritoriul FNK cu abilitatea să ucidă fără să dea socoteală nimănui. Singurei instituții care putea să extermină o ființă la modul absolut: dacă un individ intra în vizorul ei, erau uciși toți membrii familiei, oricât de îndepărtați pe oricare din liniile de rudenie, chiar și persoanele care făcuseră, într-un fel sau altul, vreo simplă tranzacție cu spermă în favoarea acestei familii.

Stingerea identității genetice, își aminti Fernando un slogan care bântuia pe vremea ultimului război cu Uniunea prin păturile cele mai sărace din Laredo, slogan răspândit în mod sigur de către traficanții de droguri. Se uită pe furiș spre celălalt și încercă să și-l închipuie cu un revolver în mână, trăgând mai multe focuri în direcția sa, dar nu reuși.

Stingerea identității genetice! Ideea revenea obsesivă și în timp ce pătrundeau în intersecția Squillace, cu părculețul de crizanteme ofilite, în mijlocul căruia se înălța bustul poetului Luciannes de Vicente Goyas, pătat de dejecțiile albe ale porumbeilor, se gândi pentru a doua oară să fugă. Dacă o apuca pe strada San Adrian, de al cărei colț tocmai se apropiau, a treia casă avea un gang lung și întunecat, care dădea într-o curte interioară cu o minunată țâșnitoare în mijloc și doi

palmieri în hârdaie înalte. Dincolo de ei, exista un alt gang, aproape invizibil din cauza frunzelor uriașe de iederă sălbatică, care ducea în strada...

Juan Roldan se opri brusc și-i atinse umărul, silindu-l să se oprească, la rându-i, cu inima tresăltându-i speriată. În căldura apăsătoare și uscată a începutului de amiază, intersecția Squillace era pustie. Își mușcă buza de jos și știu, cu intensitate, că nu avea să fugă. Că nu putea să fugă. Dacă vreodată crezuse mai mult în destin și în implacabilitatea lui, acel moment sosise.

Iar el se găsea înconjurat de destin. De imposibilitatea de a-și impune propria voință în fața sortii și a lui Dumnezeu.

Doamne, roagă-te pentru sufletul meu, oftă și, pentru o frântură neașteptată de clipă, avu viziunea unei corăbii cu pânze involburate de vânt, plutind pe apele transparente ale mării, către linia unde un soare roșu, uriaș, murea treptat la orizont. Sunt asemenea unei corăbii duse de vânt, ghici el, tulburat. Destinul îmi umflă pânzele și tot ceea ce pot eu să fac este să mă închin și să cred că mă va duce spre țărmul cel bun.

— Peste câteva minute o să ajungem, nu, domnule Ferens? Dacă-mi aduc bine aminte, casa prietenului dumneavoastră, domnul Verdugo, este a șasea, numărând de la intersecția străzii Lutherane cu strada Castillofiel. Ei bine, trebuie să discutăm puțin despre ceea ce urmează să se întâmple. Până acum, lucrurile au mers

neașteptat de bine, după surpriza avută pe plajă. Chiar prea bine, își strânse el buzele, într-o linie severă și ochelarii reflectară o rază de soare. Numi plac lucrurile calme, mă înțelegeți? Sub aerul de liniște, întotdeauna se frământă forțe greu de stăpânit. În fine... Vreți să vă apropiați puțin?

Se traseră lângă gardul înalt din beton și bare metalice din stânga. Un pescăruș pluti vreme de câteva clipe pe deasupra piațetei și dispăru în direcția portului. Acolo, spre vest, curgeau nepăsătoare și leneșe apele cenușii ale marelui fluviu, visând la contopirea cu oceanul.

— Să nu cumva să încercați să fugiți, domnule Ferens! Mâna lui Roldan i se încleștă pe umăr. Știu că v-ați gândit de câteva ori la acest aspect, nu e nevoie să negați. Dar ghinionul este că nu prea aveți unde. Lumea asta, lumea asta nenorocită nu are în limitele ei cunoscute un loc unde Fernando Ferens s-ar putea ascunde. Presupunând că ați reuși să scăpați din mâinile noastre, nu veți face altceva decât să vă predați în mâinile celorlalți. Noi avem tot interesul să vă păstrăm în viață. Ei vor să vă ucidă. Nu e nevoie să protestați! Știu că nu vă vine să credeți în cuvintele mele, dar, domnule Ferens, ați auzit vreodată, o singură dată măcar, despre faptul că Inchiziția Genetică este preocupată să protejeze viața unui om?

Fernando își duse mâna dreaptă la tâmplă și o masă ușor. Pelicula de sudoare de la suprafața

pielii îi umezi degetele.

— Ce doriți de la mine? întrebă cu o voce groasă, pe care nu și-o recunosc.

— Să cooperați. Să mă ajutați, să ne ajutați să vă salvăm viața. Pentru că de ea, domnule Ferens, atârnă dezlegarea unui mister teribil. Știu, sună foarte teatral tot ce vă spun, dar... Sincer, de când n-ați mai fost la teatru?

Ridică din umeri. Teatro del Pantalone din Laredo își închisese porțile în urmă cu... șase sau șapte ani? Pe atunci, împărțea încă odăița de la mezaninul Bibliotecii cu Agustin Ezquerro, băiatul fără un ochi, care se ocupa cu legatul cărților.

— Au trecut mai mulți ani, spuse prudent.

— Exact șase ani, patru luni și trei zile. Zâmbetul lui Roldan părea la fel de neutru. „Trei cowboys în deșertul de cenușă”, nu? Cu Maya Lucianna de Alba, în rolul principal. Acum, mă credeți, domnule Ferens? Vă supraveghem de foarte mult timp și nu v-am făcut niciun rău.

— Sunteți Inchiziția Genetică. Vocea era atât de scăzută, încât abia se auzi. Inchiziția care a exterminat mai mulți oameni decât toate războaiele noastre cu Uniunea Iquique la un loc.

Străinul își scoase ochelarii și-l sili să-l privească drept în ochi. Două pupile negre și lucioase, ca două bucățele de sticlă. De parcă nu și-ar fi scos ochelarii, ci numai i-ar fi micșorat și i-ar fi lăsat peste retină, își spuse Fernando și își stăpâni un fior.

— E o poveste lungă. Prea lungă pentru a fi spusă la un colț de stradă. Dar fiți convins că o veți afla, dacă veți coopera în aceste momente și ne veți ajuta să vă ajutăm.

Avea de ales? Ridică din umeri. În fața destinului nu poți decât să te pleci.

— Mă numesc Fernando Ferens, spuse încet, și stau cu chirie în Laredo, pe strada Castillofiel, la numărul 19, în casa prietenului meu Francisco Verdugo. Am fost la plajă și acum mă întorc însoțit de un coleg de școală, colegiul Cantillana din Albuquerque, cu care m-am întâlnit întâmplător. Vom sta numai o jumătate de oră, ca să bem o cafea, deoarece el este grăbit să plece către San Antonio, unde are de rezolvat niște afaceri, iar eu îl voi însoți până la gară. E bine așa?

Juan Roldan își puse ochelarii și plescăi din limbă.

— Perfect. Sper să nu fie nevoie de această reprezentatie, dar *alguazilii* de pe plajă în mod sigur au dat amănunte care au permis realizarea portretelor-robot ale celor două persoane care au fugit cu o Subaru de închiriat. Dacă oamenii lor de la Statistică lucrează eficient, la ora asta numele și fotografia dumneavoastră se află în porthartul fiecărui gardist. Așa că e bine să ne jucăm rolurile cu atenție. „Trei cowboys în deșertul de cenușă”, nu? Să mergem.

Ocoliră părculețul și intrară pe Castiloffiel. Gardurile de beton lăsară locul zăplazurilor de

lemn, înalte până la nivelul ochilor, dincolo de care se zăreau grădini neîngrijite și trunchiuri de portocali uscați. Casele aveau fațade largi, văruițe în alb și verande lungi, de partea superioară a cărora atârnavă fire groase de iederă sau glicine cu flori mici și galbene.

E ca într-un vis, își strânse umerii Fernando, în timp ce se oprea în fața porții cu numărul 19 și apăsa pe clanța mare de bronz. Un vis din care nu se poate evada, pentru că este însuși viața, iar viața stă sub mână sorții. Pentru o infinitezimală clipă, prin fața ochilor îi trecu imaginea Mariei, teatrul său unic și personal de dinainte de Laredo.

Curtea era plină de praf și de soare. În stânga, o gură de pește din calcar măcinat prin care cândva țâșnise jetul de apă al artezienei, iar în spate leandrul uriaș, în care se certau câțiva papagali Conconos. O apucară pe drumul de dale și ocoliră scările verandei. De pe balustrada de lemn, atârnavă câteva orhidee ofilite.

Partea dinspre grădină a casei avea două ferestre mari și o ușă de serviciu la nivelul solului. Fernando bătu cu unghia în prima fereastră.

— Asta este camera mea, spuse în șoaptă și Roldan dădu din cap, în semn că știa. Ușa este închisă cu cheia, bănuiesc că Francisco nu s-a întors de la slujbă. Dacă ne mișcăm repede și fără zgomot, terminăm mai înainte ca Melinda să simtă ceva și să coboare să vadă dacă m-am întors.

Bărbatul cu capul ras arătă cu degetul către

broască și înclină din bărbie, cu sensul de „Dă-i drumul!”

Se scotoci în buzunarul de la spate al pantalonului și scoase de acolo cartela magnetică, de forma unui creion, și o introduse în fanta broaștei. Se auzi un declic și ușa se deschise singură, poftindu-i parcă să între. Fernando îl privi întrebător, apoi aplecă fruntea și se strecură prin deschizătură, fără să atingă tăblia de lemn.

Înăuntru era aproape întuneric, din cauză că micul culoar nu avea nicio fereastră până la primul cot. Fernando întinse mâna și apăsă pe întrerupătorul aplicei din dreapta ușii. Însoțitorul său aruncă o ultimă privire în curte, apoi intră la rândul său și închise ușa, străduindu-se să se miște în liniște. Fernando înaintă câțiva pași, ocoli fotoliul desfundat și măsura cu picior, pe care se înălța o vază zveltă, în culori cromate, și deschise prima ușă de pe dreapta. Lumina soarelui inundă cadrul cu o strălucire albă, care-l făcu să clipească de mai multe ori. Își frecă orbitele de câteva ori și păși în încăpere.

— O baie de sânge! murmură vocea lui Roldan chiar lângă urechea sa stângă. Ne-au luat-o din nou înainte. Intrați odată, domnule Ferens!

Fernando făcu doi pași și se opri, cu mâna la gură și ochii holbați. Valul de vomă îi urcă cu violență din stomac spre gât, gura i se umplu cu o substanță acru-amăruie și o senzație de leșuială i se instală în membre. Se aplecă în față și vărsă,

stropindu-se pe mâini și pe pantaloni. Simți mâinile celuilalt pe umeri și se ridică suflând precipitat.

Priveliștea era înfiorătoare... Răsturnat lângă pat, cadavrul Melindei stătea cu fața în sus și cu o mână răsucită, prinsă sub trunchi. Cealaltă stătea încleștată pe mânerul din plastic al unui cuțit, a cărui lamă îi ieșea din partea stângă a pieptului rochiei. Șorțul alb îi era pătat de sânge și o baltă brun întunecată se adunase sub gât. Pe față avea mai multe zgârieturi adânci și o creștătură diagonală îi despicase pielea frunții, lăsând dezgolit osul alb.

Pe scaun, legat fedeleș, cu o gaură imensă în piept, prin care se vedeau bucăți de plămân și inima transformată în zdrențe, se afla cadavrul unui bărbat, cu fața răsucită nefiresc la spate.

Juan Roldan îl împinse într-o parte și se apropie cu grijă de scaun. Spuse ceva, cu buzele extrem de strânse, aproape o linie dreaptă, și Fernando, deși nu înțelese, bănuî că erau cuvintele unei înjurături în spanish. Apoi, bărbatul apucă cu două degete bărbia mortului și o întoarse spre el. Fernando clipi, se clătină, trase aer în piept și clănțâni din dinți, încercând să îngaime un cuvânt. Nu reuși, se trase șovăind înapoi și se împiedică de o pernă din burete. Căzu pe spate și, vrând să se apuce de ceva, agăță vaza înaltă din ipsos de lângă ușă, care se sparse cu zgomot.

— Doamne... îngăimă, cu gura plină de venin.

Roldan se răsuci extrem de repede pentru morga sa obișnuită, cu mânerul alb al unei arme de forma unei tabachere între degete. Evaluează scena dintr-o privire, ridică din umeri și vârî arma în buzunarul din dos al hainei, după care se aplecă ușor deasupra lui și-l privi prin sticla neagră a ochelarilor, ca pe o insectă rară prinsă cu acul pe bucata de catifea a insectarului.

— Necunoscutul dumneavoastră frate, domnule Ferens. Oftă. Cum vă simțiți știind că v-ați fi putut afla în locul lui?

— Eu... e o glumă, nu? Șoapta i se transformă în țipăt. O glumă? Cine a... cine a fost aici? Doamne, Melinda, Melinda... bărbatul acela... ce căuta aici?

— Nu e o glumă. Roldan îi întinse mâna și-l trase în sus. Au trecut pe aici, în vreme ce noi ne găseam, probabil, în parcare.

Îl conduse către celălalt scaun, de sub fereastră și îl ajută să se așeze. Apoi se deplasă prin cameră, oprindu-se în dreptul obiectelor răsturnate și privindu-le cu atenție, fără să le atingă. În cele din urmă, se instalează în fața terminalului de pe masă și scotoci cu degetul arătător printre sulurile mnemonice risipite peste tot.

— Bărbatul acela se numea Toma, spuse străduindu-se să descifreze denumirea de pe etichetele sulurilor. A sosit în locuință, la două ore după plecarea dumneavoastră și v-a substituit în ochii celorlalți, lăsând impresia că v-ați întors

deoarece ați renunțat la plajă. El urma să vă țină locul cât mai mult timp posibil, mai exact până ce vom fi reușit să ieșim în largul Caraibelor și când șansele Gărzii și ale celorlalți de a vă depista prezența s-ar fi apropiat vertiginos de zero.

Fernando își șterse buzele cu mâneca, fără să îndrăznească să se uite în direcția scaunului vecin.

— Este... era copia mea genetică, nu?

— Era clonă dumneavoastră, da. Roldan ridică un sul și-l derulă în partea superioară, apoi îl lăsă înapoi pe masă. O clonă crescută în mod accelerat, în numai doi ani. A costat o mulțime de bani și viața celor trei supraveghetori, care s-au ocupat de cazul său. Totul pentru o acțiune care urma să dureze cel mult 24 de ore, domnule Ferens. Cineva din interiorul sistemului a trădat, înțelegeți? Pe plajă, atunci, a fost numai o diversiune și noi am căzut în capcană, ca niște începători. Nu cu dumneavoastră aveau treabă, ci cu fișa mnemonică. O țineți aici, în tubul acesta cu capac, nu? Sulul al treilea, cu etichetă verzuie. A dispărut. Douăzeci de ani de planuri spulberați în vânt.

— Douăzeci de ani de planuri... repetă mecanic Fernando. Mă supravegheați de douăzeci de ani?

Își simți mintea inundată de o ceață tulbure, la fel de amară ca și fierea ce-i mai stăruia sub limbă. Poate că Laredo...

— Plecarea mea din Albuquerque, în urmă cu

douăzeci de ani... Aveți vreo legătură cu ea? Am fost o simplă piesă de șah, manevrată pe o tablă invizibilă?

— Toți suntem niște simple piese de șah, dădu din cap Juan Roldan și pielea rasă a țestei luci uleios în razele soarelui. Bărbatul se așeză pe colțul mesei, ținându-și pantofii strânși unul lângă celălalt. Niște piese minuscule, manevrate de mâna zeului Timp. Dacă vreți să discutăm numai despre cazul dumneavoastră, ei bine, da, domnule Ferens, există o intervenție a Inchiziției Genetice, datorită căreia ați ajuns în Laredo.

Își scutură cu unghia un fir de praf de pe reverul hainei. În camera stropită halucinant cu sânge închegat, păreau două statui uitate, descoperite de un sculptor plecat în grabă din atelier.

— Acum însă... Clătină din cap. Sulul mnemonic în care se aflau informațiile adunate de dumneavoastră a ajuns, probabil, în mâinile celorlalți. Ei nu știu că nu le pot folosi fără prezența dumneavoastră, noi nu le putem utiliza pentru că nu le avem. Am ajuns într-un punct mort. Trebuie să mă gândesc.

— Atâția morți pentru un sul de informații! Fernando înghiți în sec și-și duse mâinile către obraji. Dumnezeule, e o nebunie! De ce sunt atât de importante?

— Vreau să mă gândesc, domnule Ferens. Sunteți amabil să păstrați câteva momente de tăcere?

— De ce sunt atât de importante? ȋipă răgușit celălalt. Niște informații prăfuite, vechi de sute de ani, despre o expediție maritimă uitată... Ce ascund, dacă a fost nevoie să moară atâția oameni pentru a ajunge în stăpânirea lor?

— E important să mă gândesc, înțelegeți, domnule Ferens?

— E important să aflu! ȋipă din nou Fernando și se ridică tremurând în picioare. Ocoli cu teamă cadavrul femeii și se apropie de masă. Dacă nu aflu, nu mai colaborez!

Roldan oftă și ridică fruntea.

— Există o *poartă*, spuse rar, a cărei poziție nu se poate afla decât examinând acele informații. O poartă către o altă lume. Sau așa credem. Acum, pot să mă gândesc la o soluție?

Fernando își umezi buza de sus cu vârful limbii. Cine ierta și cine pedepsea în lumea asta de neînțeles? Melinda, draga, scumpa Melinda zăcea cu un cuțit înfipt în inimă, din cauza blestematelor de informații. Din cauza sa.

— Nu e nevoie să vă gândiți prea mult, spuse încet și-și plecă fruntea. Sulul mnemonic furat nu conține decât lucruri fără importanță. Adevăratele informații sunt aici. Își bătu fruntea cu degetul. Le-am memorat și se află în permanență cu mine.

Cronică apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

Navigând mereu către apus făcură 39 de leghe,

dar amiralul nu înregistrează decât 36. Cerul se acoperi de nori și plouă puțin.

Spune aici amiralul că în această zi și în cele următoare găsiră un aer foarte temperat, încât era o adevărată plăcere să te bucuri de frumusețea dimineților și că nu mai lipsea nimic altceva spre a le face încântătoare decât ciripitul păsărelelor. El spune: „Și era o vreme ca în aprilie în Andaluzia”. Aici începură să zărească din belșug o iarbă foarte verde, care părea desprinsă de puțină vreme de la mal, din care cauză toți socotiră că trebuie să se afle aproape de vreo insulă, nu însă de pământ, după părerea amiralului, care spune: „Deoarece socot că pământul se găsește mai departe”.

Jurnal de bord anonim

Garda Civilă

Prima unitate combatantă care a purtat denumirea de Gardă Civilă a apărut în timpul Imperiului de 6 săptămâni, în regiunea semicolonie Utah, și nu are nicio legătură cu cea actuală, a cărei înființare se datorează ofițerului de cavalerie Edward Q. Murchesson.

Legenda spune că, după cucerirea unui sat din mâna rebelilor mexicali, cu doar câteva luni înainte de izbucnirea oficială a Războiului dintre Nord și Sud, maiorul Murchesson a cunoscut o femeie de o frumusețe răpitoare, Juanita. De frica

răzbunării alor săi după plecarea trupelor yankee, Juanita l-ar fi rugat pe acesta s-o ia cu el, dar maiorul nu a putut încălca regulamentul militar și s-a hotărât să-și protejeze altfel iubita de-o noapte: a lăsat în urmă un sergent și doi soldați, cu ordin de a înființa o trupă de poliție, în regim semimilitar, care să nu le permită localnicilor să se dedea la violențe inutile.

Adevăr sau nu, Garda Civilă și-a păstrat permanent un caracter semimilitar, adeseori ofițeri activi ai armatei fiind trecuți la cârma acestei instituții. Înzestrată cu mijloace de locomoție rapidă, în special cu automobile și scutere electrice, cu arme de foc, tunuri cu apă, scuturi de plastic și grenade fumigene, membrii angajați ai Gărzii au făcut față de-a lungul timpurilor la numeroase revolte ale populației, la luptele sângeroase din perioada *deceniului viselor sângeroase*, când traficanții de droguri deveniseră o putere transnațională, implicată în izbucnirea celei de a Doua Confruntări între FNK și Uniunea Iquique, și chiar au reușit să încetinească accesul la putere al Inchiziției Genetice, în perioada Directoratului Celor Patru John.

Fapt interesant, deși înrolarea în Gardă este benevolă și liberă pentru toate rasele care compun Federația, membrii ei sunt în exclusivitate yankei. Tot legenda este aceea care încearcă să lămurească și acest aspect, punând în gura lui Murchesson ordinul conform căruia sergentul

trebuia să aibă grijă ca, în timp, membrii viitoarei poliții să fie în întregime yankei, lucru destul de logic, dacă ținem seama de faptul că, pe vremea aceea, Llano Estacado era populat aproape în exclusivitate cu etnii comanches și mexicale.

În prezent, forța de descurajare a Gărzii Civile este alcătuită din două divizii, care controlează practic întregul teritoriu al FNK, având subunități de patrulă înșiruite de-a lungul întregii linii sudice de graniță. Fiecare divizie este alcătuită din trei batalioane de infanterie mobilă și câte o unitate de pușcași infanteriști, a căror răspândire la nivelul Federației este uniformă, astfel încât, în orice moment, să existe forțe disponibile pentru orice punct de pe hartă unde ordinea publică ar fi putut fi tulburată de mișcări sociale.

5.

— Există o tehnică specială pentru a memora informații de mari dimensiuni.

Fernando clătină din cap și se sprijini cu mâna de colțul mesei. Farfurioara de sticlă se clătină și moțul de frișcă al prăjiturii avu un moment de dezechilibru, căruia îi puse capăt vârful linguriței. În cofetărie, era o liniște lăncedă, întreruptă numai de bâzâitul monoton al ventilatorului din tavan.

— Ca *arhivar*, am fost obligat să-mi însușesc o serie de metode de stocare, care nu țin de

structura Rețelei. Pentru cazuri de urgență, ne-au motivat la cursurile de calificare. Pot exista momente când Rețeaua nu este contactabilă. Extrem de rar, e adevărat, dar în decursul anilor s-au ivit vreo două. Și pot exista momente în care Rețeaua refuză anumite seturi de informații, din varii motive: viruși, viteze diferite de procesare, imposibilitatea de a înțelege anumite scheme logice perimate... Informații care nu au voie, totuși, să dispară din sistem. Ce faci atunci?

Ridică din umeri și își răspunse singur, cu sloganul atât de des repetat la demult încheiatele cursuri:

— Apelezi la metodele de stocare. Care sunt de două tipuri: grafice și mnemopsihice.

— Grafice?!

— O denumire, pricepi? Nu știu exact ce se ascunde sub ea, pentru că eu am optat pentru varianta mnemopsihică. Oricum, ține de faptul că literele, cuvintele, propozițiile și frazele pot să fie scrise și de mână, nu numai cu ajutorul terminalului. Varianta mnemo te învață cum să îți minte pe de rost până la 4 megabiți de informație, indiferent sub ce formă se prezintă ea – cifre, cuvinte sau simboluri. Nu vreau să-ți expun principiile ei de funcționare. Important este că ai rezultatul în față. Am memorat informațiile din fișierele acelea, pentru că altminteri ar fi trebuit să le transcriu la terminal și orice UIA ar fi putut să spargă codurile personale și să le fure. Chiar și o

UIA care s-ar fi aflat în Matamoros, după cum mi-a spus domnul Roldan.

— Porți informațiile cu tine! făcu admirativ femeia și împinse sonda verzuie cu apă tonică într-o parte. Nu m-aș fi gândit niciodată la așa ceva, deși, în mod normal, noi ar trebui să știm absolut totul despre tine. Absolut totul, Fernando!

Oftă și-și privi unghiile lungi, făcute cu o ojă de culoarea jadului. Înainte de a vorbi din nou, se asigură că vânzătoarele din spatele tejghelei de alamă erau cufundate într-o conversație adevărată și nu se prefăceau ca să poată trage cu urechea.

— E-n regulă, îl liniști. Am verificat cofetăria asta de trei ori numai în cursul zilei de azi. Nimeni nu ar fi putut să instaleze vreo ureche pe aici, fără să-l remarcăm. Te rog să-mi mai spui odată, cuvânt cu cuvânt, mesajul pe care ți l-a încredințat Juan pentru mine.

— Cuvânt cu cuvânt: *Indiferent ce suntem, nu se moare decât o dată. Dar ne putem reîntâlni de nenumărate ori. Drumul spre rădăcinile Istoriei poate să înceapă, eu unul sunt gata.* Asta-i tot.

— Tot, repetă gânditoare Beatriz și-și netezi sprânceana pe jumătate albă cu arătătorul. Domnule Fernando Ferens, cercul a început să se închidă. Nu, nu e nevoie deloc să pricepi anumite lucruri. Trebuie numai să acționezi în așa fel, încât ele să se petreacă, și atât.

— Vrei să spui că mă aflu, fără să știu cum, chiar în centrul unor evenimente și, vrând-

nevrând, sunt nevoit să particip la derularea lor, nu?

— Ceva cam în felul acesta. Femeia râse ușor. Acum, ne vom ridica de la masă, asemenea unei perechi oarecare și chiar am să te rog să faci pe gentlemanul și să ții cont că mă aflu aici la invitația ta.

Se ridicară amândoi odată și bărbatul se grăbi să-i tragă scaunul pentru a-i permite să iasă mai ușor în spațiul liber dintre mese. Apoi se înclină în fața ei și o pofti cu un gest teatral spre ușile de sticlă. Cele trei vânzătoare le aruncară o privire fugară și-și continuară discuția animată.

Afară, vipia avea gust de cocleală și acoperea cu boabe mari de transpirație orice bucată de piele expusă la soare. Porniră de-a lungul bulevardului, în direcția parcului. Pe partea stângă, mulțimea de vitrine strălucea inexpressiv, așteptând nevăzuți admiratori. O trăsură galbenă îi depăși, venind dinspre stadion și dispăru după clădirea masivă a Teatrului. Doi *alguazili* se certau violent cu un bărbat care-și ținea bicicleta de coarne aproape de mijlocul străzii. Trecură pe lângă ei și Fernando își simți inima cât un purice, dar bărbații în uniformă regulamentară, cu centiron alb și diagonală lată pădură că nu-i vād. Beatriz își strecură degetele pe sub brațul său, trăgându-l mai aproape de ea.

— E bine să părem o pereche revenind de la plimbare. Mai avem numai câteva sute de metri și vom fi preluați de un echipaj.

— Niciodată nu-mi dați decât informațiile care privesc viitorul foarte apropiat, răspunse ușor absent bărbatul. E o simplă constatare.

— O constatare corectă. Dacă se întâmplă ceva neprevăzut, e bine să nu știi nimic despre viitor.

Îi aruncă o privire tăioasă, dar femeia nu-l băgă în seamă. Ajunseră în fața Teatrului și simți cum mâna de sub braț îl îndrumă către dreapta. Ocoliră bazinul circular, plin cu apă caldută și murdară, din mijlocul căreia se înălța un grup de trei tritoni, care se băteau pe o minge de bronz. Mâna îl direcționează din nou spre dreapta și urmară alea care ducea spre curtea interioară a clădirii, acolo unde, de obicei, erau parcate trăsurile în timpul spectacolelor. O trăsură neagră, cu un impresionant blazon pe portiera dinspre ei, aștepta cu caii mestecând nervoși zăbalele pline de spumă și dispozitivele de înfrânare puse numai în spatele roților din față. Vizitiul, un tânăr într-o livrea strălucitoare, cu guler tare și plastron alb, se învârtea în jurul ușilor, lustruind alămurile. Când îi văzu, aruncă buretele în coșul de sub capră și rămase într-o poziție de așteptare.

— Ești liber, tinere?

Fernando tresări, auzindu-i din nou vocea. Beatriz avea exact intonația unei doamne din lumea bună și chiar și lui i se păru normal să-i solicite unui vizitiu să o conducă acasă în caleașcă, de vreme ce asta îi era condiția.

— Doamnă... Vizitiul făcu o reverență ușoară.

Îmi pare nespūs de rău, stăpânul meu este acum la spectacol și sunt obligat să-l aștept.

— Ce mizerie! exclamă disprețuitoare femeia și se întoarse către el. Dragul meu, în orașul acesta infect nici măcar o trăsură nu poți să găsești când ai nevoie. Și mă rog ce piesă se joacă azi?

— Stăpânul zicea ceva despre „Trei cowboys în deșertul de cenușă”, doamnă. Vă spune ceva denumirea asta?

— Cred că noi suntem cei trei cowboys și scena noastră e chiar lumea. Mă înșel cumva?

Vizitiul îi privi atent preț de câteva clipe, apoi făcu o nouă reverență, mult mai accentuată, de data asta.

— În cazul acesta, cred că stăpânul poate să mai aștepte. Pofțiți, vă rog.

Deschise portiera și coborî scărița metalică. Beatriz înclină din cap și urcă prima, sprijinindu-se de brațul lui. Fernando se strâmbă neînțelegând rostul discuției, dar o urmă îndeaproape. Ușa se închise și trăsura se înclină puțin, când vizitiul se cățără pe capră. Apoi un geam îngust se trase într-o parte și vocea acestuia pătrunse în interior:

— Și domnul Roldan, doamnă?

— Domnul Juan Roldan a ieșit din joc. Urmează planul pe care-l știi.

— Am înțeles, doamnă.

Geamul se închise fără zgomot și trăsura se urni din loc cu un zvâcnet. Fernando se lăsă pe spate,

între pernele moi din catifea vișinie. Interiorul era tapisat în piele vișinie, iar deasupra geamurilor exista câte un toc de lemn, în care stăteau storurile din plastic. Se gândi că trebuie să fi fost trăsura vreunui șef al administrației locale, poate a viceprimarului sau a directorului de la Drumuri și Poduri.

— Pot să întreb unde mergem?

Beatriz ridică din umeri și îi studie îndelung figura.

— La gară. Vocea își pierduse intonația de adineaori, părând mai degrabă obosită. Ni s-au rezervat locuri pentru trei direcții diferite, tocmai pentru a-i induce în eroare pe aceia care se vor fi gândit la posibilitatea de a părăsi orașul cu monoraiul.

— Aha!

Se hotărî să nu mai scoată niciun cuvânt, până când situația nu o va fi impus. I-ar fi fost necesare 20-30 de minute și un loc unde să nu-l deranjeze nimeni pentru a se putea concentra și încerca să realizeze care era poziția sa ca cetățean al Federației în aceste momente și cum ar fi trebuit să reacționeze în continuare. Dar nu avea să aibă nici spațiul și nici timpul pentru meditație, îi era din ce în ce mai clar. Viața sa din ultimele 24 de ore, de când se prăjise la soare fără nicio grijă, privind visător în apele metalizate ale lui Rio Grande și până în clipa de față, fusese o goană continuă din fața unor dușmani nevăzuți.

Dușmani a căror identitate îi era greu s-o precizeze. Pentru că, de fapt, cine îl vâna pe Fernando Ferens *arhivarul*? Garda civilă? Nu omorâse pe nimeni, nu furase nimic, nu atentase la...

Oftă și își strânse picioarele sub banchetă. În fața sa, femeia cu sprânceana pe jumătate albă și cu un profil de înger damnat, citea cu atenție dintr-un carnețel cu scoarțe maronii. Doamne, dacă n-ar fi văzut cum arăta camera sa, dacă nu ar fi pipăit cu degetele sale gâtul sărmanei Melinda în căutarea inexistentului puls, ar fi crezut că se întorcea de la Teatru, însoțit de cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

Nu ucisese? Dar alături de el muriseră doi oameni și *alguazilii* nu văzuseră exact ceea ce se petrecuse în fața chioșcului. Apoi fusese împins în acel străvechi Subaru, deci participase, fără să se împotrivească, la furtul mașinii. Și morții de acasă... N-ar fi putut să pună pariu că pe pumnalul din pieptul Melindei nu se găseau tocmai amprente sale.

De fapt, cine naiba-i vâna?

Deschise gura să întrebe, dar nu mai avu timp s-o facă. Trăsura își încetini goana, roțile trosniră ușor, semn că schimbaseră tipul de macadam, apoi vizitiul strigă ceva în direcția cailor. Aruncă o privire pe geam și văzu colțul din dreapta al clădirii cenușii și urâte a gării profilându-se pe partea portierei sale. Apoi geamlâcul se deschise din nou

și vocea vizitiului pătrunse în interior:

— Gara, doamnă. Puteți coborî fără grijă, îl văd pe Biron că face semn de lângă toneta de ziare.

Roțile se mai învârtiră de câteva ori, apoi se opriră. Cupeul se înclină spre dreapta, se auziră tălpile lovind asfaltul și zgomotul scăriței metalice destinzându-se. O privi întrebător. Femeia vârî în poșetă carnețelul, scoase pentru o clipă tabachera plată a armei și îi mută butonul în poziție de așteptare, apoi dădu din cap și arătă cu bărbia în direcția clanței interioare.

— Mergi în urma mea, la câțiva pași, ca și când nu m-ai cunoaște. Dacă se întâmplă ceva, te culci imediat pe burtă și nu te miști, clar?

— Clar, oftă și senzația de păpușă de cârpă executând exact mișcările pe care le dorea mâna din interior deveni extrem de acută.

Coborâră. La despărțire, valetul se înclină adânc și vorbi încet, aproape fără să desfacă buzele.

— La Pontus Albertini vă așteaptă un călugăr franciscan, doamnă. În cazul în care veți fi nevoiți să optați pentru o altă variantă, va trebui să țineți cont de faptul că singurul loc unde există un aerodrom utilizabil este San Antonio. Dar avionul nu este o soluție decât până la Galveston. După care riscul calculat pe fiecare variantă crește cu 15 cu fiecare schimbare a mijlocului de transport. Succes!

Beatriz zâmbi strâmb, dădu din cap și se îndreptă spre treptele tocite ale scării ce conducea

în interiorul masiv al gării. Părea extrem de nepăsătoare și de detașată față de tot ceea ce se petrecea în jur, dar Fernando își aminti cu un fior neplăcut de faptul că, pe plajă, o lăsase să facă baie și peste foarte puțin timp se trezise cu ea alături din senin, trăgând cu arma și ucigând cu mâinile goale, asemenea unui înger al morții.

Se luă după ea, privind cu coada ochiului către bărbatul rezemat de chioșcul de ziare. Acesta citea nepăsător o revistă cu programe de televiziune și își sălta la fiecare 10-15 secunde ochelarii ce-i alunecau spre vârful nasului.

În interiorul gării, nu erau decât trei persoane, așteptând liniștite la rând, în fața uneia dintre cele trei case de bilete. În colțul cu imensul leandru înflorit, un câine flocos încerca să scoată ceva dintr-o pungă de hârtie, împingând-o cu botul în vasul din lemn. Prin ferestrele cu gratii, deschise la perete, se vedea linia aerodinamică a monoraiului, plutind suspendat la câteva zeci de centimetri de sol, învăluit în aura verzuie a câmpului electrostatic.

Beatriz se opri în fața hărții electronice a rețelei de cale ferată și căută pe display o anumită rută, urmărind cu săgeata cursorului linia țărmului lui Rio Grande, reprezentat sub forma unei linii groase, albastre, licărind ușor prin efectul de fotofosforescență. Fernando trecu șovăind mai departe, neștiind cu exactitate ce anume trebuia să facă în acest caz. Beatriz se opri în mod

special acolo, fie remarcase faptul că ceva nu era în regulă în sală, fie felul în care numitul Biron stătea lângă chioșc îi transmisese o informație suficient de importantă pentru ca să trebuiască s-o verifice imediat, înainte de a se urca în tren. Ridică din umeri și împinse în ușile batante, ieșind pe peron.

Băncile de material plastic poros păreau date cu o vopsea proastă, care se cojise pe alocuri din cauza vechimii. O umbrelă stricată, zăcea uitată pe cea mai îndepărtată bancă, semn că de la ultima ploaie nu se mai făcuse curat în incinta gării. Întoarse capul cu precauție: femeia stătea aplecată în continuare deasupra hărții, prea concentrată de ceea ce vedea acolo pentru a mai acorda atenție și la altceva. În schimb, bărbatul care se afla chiar lângă ghișeu terminase de cumpărat biletul și acum se îndrepta spre ușă, numărând restul. Avea o pălărie de panama ponosită și o sacoșă de plastic neagră într-una din mâini.

Poate că Beatriz aștepta să vadă care dintre cei trei ar fi putut să fie spionul Gărzii sau al *celorlalți*. Și nu putea să-i dea nicio indicație despre ceea ce trebuia să facă el, fără a atrage atenția asupra lor. Ce urma să facă, în acest caz? Fernando își duse mâinile la spate pentru a le ascunde tremurul nervos și își strânse degetele cu putere unele de altele, până când nu-și mai simți degetele. Poate că soluția cea mai bună era să se urce în tren.

Oricum, urmau să părăsească Laredo cu monoraiul, iar acesta aștepta la câțiva metri de el, gata de plecare.

Făcu mai multe mișcări scurte din trunchi, ca și cum ar fi vrut să-și dezmoștească oasele, ceea ce-i îngădui să se uite din nou în interiorul sălii, fără să dea impresia că își dorea acest lucru în mod expres. Beatriz părea că se îngropase de tot în display, uitând de orice altceva. Bărbatul cu panama pe cap ieșise pe peron, la câțiva pași de el, dar nu părăsise cadrul ușii. Își îndesa banii în buzunarul drept al pantalonilor și-l studia cu o privire nepăsătoare. Se întâmplase ceva! hotărî Fernando și simți fiorul spaimei urcând cu înrâncenare în el. Se desprinsese din loc și se îndreptă către monorai, așteptându-se să audă în orice clipă un pocnet de armă sau un signal de polițist dând alarma.

Nu se întâmplă însă nici una, nici alta. Ajuns în dreptul locomotivei-vagon, stătu în cumpănă, nehotărându-se în care din cele trei vagoane să se urce. Instinctul îi sugera să opteze pentru ultimul, din care, la nevoie, ar fi putut să coboare în stații mai neobservat decât din celelalte două și ar fi putut să aștepte ascuns în spatele lui plecarea din stație a trenului. Merse paralel cu vagoanele în formă de picătură de apă alungită spre sol, străduindu-se să nu privească înapoi. Trenul părea gol, cu excepția pălăriei înfoiate a unei doamne, pe care o văzu lipită de geam, în vagonul

din mijloc.

Ajunse în dreptul scăriței ultimului vagon și se cățără cât mai firesc cu putință, fără să riște vreo privire în direcția ușii. Coridorul minuscul din capăt era gol. Fumul pătrunzător al unei țigări de foi stăruia încă în aer și profită de deschiderea ușii pentru a evada în exterior, învăluindu-și trupul asemenea unui șarpe aerian. Apăsă pe butonul de deblocare al căii de acces în vagon și ușa metalică alunecă silențioasă în teaca peretelui. Cele 16 locuri, dispuse câte opt de fiecare parte a vagonului erau goale. Reviste din folie de plastic, cu imagini din lumea mării, stăteau risipite pe tapiseria uzată a câtorva dintre fotolii. Era cald, în ciuda sistemului de aer condiționat, care funcționa continuu. Fernando luă un șervețel de hârtie de pe o consolă și-și șterse fruntea și palmele, după care se așeză pe partea stângă, în fotoliul lipit de geam, cu ochii fixați pe ușile batante ale gării.

Dumnezeule, chiar că se întâmplase ceva rău, dacă Beatriz nu mai terminase de citit harta aceea blestemată! apoi îl zări pe bărbatul cu panama desprinzându-se de pragul umbrit și apropiindu-se, la rândul său, de tren. Oare unde avea să urce? Fernando înghiți în sec și fu aproape gata să pună pariu că peste câteva secunde avea să audă pașii grei izbind în scara metalică a celui de-al treilea vagon. Căzuseră din nou în cursă?

O mână îl smuci de umăr și aproape că se înecă

cu strigătul pe care trebui să și-l înăbușe în ultima clipă. Femeia cu sprânceana pe jumătate albă stătea aplecată la nivelul spătarelor, încercând să devină invizibilă pentru eventualii privitori din exterior.

— Repede! șuieră și Fernando observă că boabe mari de transpirație i se prelingeau de pe frunte și picurau pe mocheta groasă a podelei. Ai făcut foarte bine că te-ai urcat aici, va fi mult mai ușor să coborâm fără a fi observați.

— Cum naiba te-ai strecurat, fără...?

— Vrei să mori? îl înghionti femeia, aproape răsturnându-l înapoi în fotoliu. Avea o lucire aparte în ochi, o rază de soare reflectată pe o oglindă de gheață. Privirea din clipa în care-l ucisese pe tânărul musculos de pe plajă, strivindu-i carotida, își aminti Fernando și mușchii îi deveniră brusc rigizi. Urmează-mă și străduiește-te să nu faci mai mult zgomot decât o pisică pornită la vânătoare.

Se cocoșă, la rândul său, și se țină aproape de ea, străduindu-se să-i asculte întocmai ordinul. Ușa din celălalt capăt al vagonului culisă tăcută și ieșiră în coridorul minuscul. În loc să se îndrepte către ușa exterioară, Beatriz tastă grăbită pe consolă o combinație de cifre și un panou se desfăcu în perete.

— Compartimentul bagajelor voluminoase, îi explică rapid. Intră!

Se lăsă în patru labe și își dădu drumul să

alunece pe panta pronunțată care-l ducea spre fundul calei. Abia atinse podeaua orizontală, că alături ateriză trupul încordat al femeii. În partea superioară, panoul se închise cu un fâșâit, cufundându-i în beznă.

— E-n regulă, auzi vocea lui Beatriz. La viteza de 150/h o să fie nițel cam incomod, dar avem aproape o oră și un sfert de taclale, așa că poți să pui întrebări. Să nu te aștepți însă să primești răspunsuri chiar la toate.

Cronica apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

Navigară ziua și noaptea mai mult de 55 de leghe, dar amiralul nu înregistrează decât 48. În toate aceste zile fu vreme bună pe mare, care era liniștită ca râul Sevillei. În această zi, Martin Alonso cu Pinta care, cu velele pline naviga mai repede, o luă înainte, spunând amiralului că văzuse mare mulțime de păsări zburând spre apus și că spera să descopere pământul în timpul nopții, și de aceea mergea atât de iute. Și la Septentrion apăru o ceață mare, care e semn de pământ apropiat.

Jurnal de bord anonim

Cap Canaveral

Între orașul-port Miami, capitala terminalelor electronice de mare finețe de pe întreaga Coastă de

Est, și Daytona Beach, situl arheologic unde savanții secolului trecut au descoperit primele mărturii materiale privitoare la existența stabilirii unui act de comunicare străvechi, stabilit între specia umană și o specie inteligentă non-umană, respectiv cea a delfinilor, există o linie de monorai lungă de peste 500 de kilometri. În 3 ore și jumătate, poți străbate aproape întreaga peninsulă Florida pe lungime, fără ca să nu apuci nici măcar să te plictisești. Este adevărat că nu poți să vezi mai nimic din frumusețea semisălbatică a ținutului, decât întinderea monotonă a câmpurilor, spinarea albastră a vreunui lac mai întins, verdele închis al pădurii tropicale, care fuge în paralel cu trenul pe distanțe de mai multe zeci de kilometri și, ici și colo, acele sclipitoare din duraluminiu, înalte de sute de metri, ale punctelor de supraveghere ale atmosferei.

Singura stație de pe întregul traseu este cea din Orlando, unde se schimbă generatorul magnetic al autotrenului și se redimensionează înălțimea de suspensie a *șinei*, deoarece, de aici încolo, terenul începe să văturească ușor, iar traseul să-și piardă oarecum din linearitate, fapt care presupune un câmp sustentor mai puternic și un consum sporit de energie cu aproape 15. De altfel, călătorul monoraiului are timpul necesar să-și facă un duș răcoritor în toaleta gării și să bea cafeaua cu lapte, care intră în costul biletului. Pe terasa din dreapta

turnului de control, poate să-și piardă jumătatea de oră de reapus stând tolănit într-un șezlong și ascultând trăncăneala interesantă a personalului feminin al stației. Și, nu o dată, se întâmplă să audă pomenindu-se numele de Cap Canaveral, ba chiar să aibă norocul să surprindă chiar și vreuna din poveștile care circulă pe seama acelui loc enigmatic, situat la mai bine de 100 de kilometri către est, foarte aproape de malul oceanului.

Despre Cap Canaveral există mai multe legende decât adevăruri științifice, deși, culmea ironiei, este vorba despre un laborator științific, datând probabil cam din timpurile în care o necunoscută civilizație umană anterioară stabilea contacte raționale cu o demult dispărută specie de mamifere acvatice inteligente.

Locul este greu accesibil, în primul rând datorită junglei aproape de nepătruns care îl înconjoară, iar în al doilea rând, considerat argumentul cel mai important, datorită puternicei radiații reziduale care se menține constantă deasupra zonei din timpuri imemorabile. Puținele expediții întreprinse de-a lungul secolelor, sfârșite fără excepție cu rezultate tragice, precum și cercetările aeriene și extraatmosferice din secolul nostru, au condus la descoperirea unui complex de clădiri și a unei piste uriașe din beton, cu instalații sofisticate, dar cu scopuri greu de determinat în mod clar, din cauza gradului avansat de distrugere. Cea mai frecvent avansată

presupunere (și cea mai plauzibilă din punctul de vedere al civilizației noastre tehnologice) este aceea care fixează aici o bază de lansare a navelor spațiale.

Există, evident, și o mulțime de voci academice distinse care se împotrivesc acestei interpretări, aducând ca argument faptul că nu trebuie pornit de la ideea că istoria este alcătuită din cicluri civilizatorii repetitive, ci că ea are o formă spirală de creștere progresivă, conform căreia tot ceea ce a existat înainte de noi a fost, în mod obligatoriu, o formă premergătoare inferioară. Cum însă aura romantică a legendelor este mai puternică în rândul maselor decât aceea mai austeră și mai rigidă a științei, la Cap Canaveral a existat cândva o bază de lansare a astronavelor terestre către spațiile necuprinse ale Universului. Asta deși nici măcar știința actuală nu a reușit să definitiveze schema constructivă a unei aeronave care să se poată ridica mai sus de 18 kilometri și care să aibă puterea să scape de chinga atracției gravitaționale.

6.

Ca de obicei, Beatriz avusese dreptate: în primele 20 de secunde după ce țiuitul subțire, aproape liminal, al alarmei se făcu auzit, nu simți nimic deosebit; ceva mai târziu, când își reveni cât de cât de pe urma șocului, realizează că în acele momente trenul își dublase câmpul de forță și se

înălțase la distanța de croazieră în raport cu solul. După care startul fusese, pur și simplu, năucitor. Un obuz azvârlit dintr-un tun. Fernando călătorise foarte rar cu monoraiul din cauza costului ridicat al biletelor, dar niciodată nu simțise ghemul acela oribil comprimat din stomac din clipa țâșnirii pe șina de vanadiu cu viteza năucitoare de 150 km/h, fără nicio adaptare anterioară. Fotoliile, își aminti. Fotoliile cu pernă de apă și centurile de protecție...

La început, se rostogolise ca un bolovan până în fundul calei și se izbise de elementele de protecție a bagajelor fixate pe ziduri. Îl durea umărul drept și bănuia că pe obrazul de pe acea partea avea o vânătăie cât toate zilele. În cele din urmă, reușise să se agațe de ceva asemănător unui rastel și se ridicase în patru labe. Înaintarea trenului nu producea niciun fel de alt sunet, cu excepția unei vibrații surde și tensionate, care făcea să-i clănțâne dinții în gură.

— Unde ești? întrebă în șoaptă, apoi strigă la femeia nevăzută: Unde naiba te-ai ascuns?

— Mă aflu chiar lângă punctul de ieșire din cală, veni răspunsul după câteva clipe și lui Fernando i se păru că vocea tremura ușor, apoi înțelese că totul era deformat din cauza afurisitei de vibrații. Ai pățit ceva?

— Aproape că mi-am spart capul! înjură el iritat. De ce nu mi-ai spus să mă agăț de ceva?

— Pur și simplu n-am mai călătorit niciodată într-o cală de bagaje pentru a ști cum trebuie să

reacționez. Trebuie să încerci să ajungi lângă mine.

Mda, știa și el că trebuia. Dar cum?

Se desprinsese de bară și încercă să înainteze în patru labe în direcția vocii. Un fel de pumn nevăzut îl izbi în cap și în piept și se trezi din nou strivit de perete.

— Nu pot! strigă furios. Forța centripetă are forța unui ciclon. Aproape că m-a turtit. Dacă mai pătesc o dată așa ceva, nu o să mai ai de cărat decât un cadavru cu oasele zdrobite.

— În regulă, Fernando, nu e cazul să-ți pierzi stăpânirea de sine. Ține-te bine de ceva și stai liniștit, până ce te chem eu, în regulă? încerc să mă gândesc la o soluție.

Să stea liniștit, după ce încasase două trânteli suficient de puternice, ca să frângă oasele oricărui om normal! Numai o femeie ca Beatriz putea să gândească în felul acesta... Nu era nicio problemă în legătură cu statul pe loc. Nu avea nimic altceva de făcut decât să se lase împins în perete și să-și țină mâna dreaptă încleștată pe ceea ce bănuia că ar fi un mâner de... De ce? Ridică din umeri: nu avea nicio importanță. Un mâner, pur și simplu.

Cu cât trecea timpul, cu atât constata că se înfunda din ce în ce mai mult în ceea ce-i părea o situație complicată și fără ieșire. O simplă întâlnire cu un coleg din adolescență se transformase rapid în coparticiparea la două crime, la furtul unei mașini, la fuga de la somația

Gărzii, la posibila implicare în șirul celorlalte două omoruri din camera sa, în ascunderea în trenul acesta, ascundere ce-l incrimina mai mult decât orice... Căzuse pe mâinile unor traficanți de informații sau în cele ale temutei Inchiziții Genetice? Cine erau ei, ca să se poată juca astfel cu viața sa? Zeii pierduți ai indienilor amerigos? Dumnezeuul creștin al catolicilor spanish? Supraoameni creați în eprubetele geneticienilor din adâncurile laboratoarelor de pe țărmurile Espanolei?

Un zgomot diferit de zumzetul continuu produs de transformarea energiei câmpului electromagnetic în lucru mecanic îi întrerupse șirul întrebărilor. Un corp care se târăște pe podea, ghici, în timp ce își forța zadarnic ochii să vadă ceva prin întunericul de smoală.

— Hei, omule, m-am apropiat de tine cu picioarele, încearcă să produci un zgomot constant, ca să îmi dau seama exact unde te afli. Bate în perete cu ceva...

Căută disperat cu mâna stângă printre obiectele pe care le bănuia ținute de zid ceva cu care să lovească, dar nu găsi. Apoi își aminti că în buzunarul pantalonilor avea câteva monede. Se chinui timp de mai multe secunde până să reușească să-și strecoare degetele înăuntru și să apuce una dintre ele. Începu să ciocăne cu ea într-un tub metalic gros, care se găsea foarte aproape de cap. Peste foarte puțin timp, un pantof sport îl

atinse lângă ureche.

— Agață-te și încearcă să te tractezi, mă auzi?

O apucă zdravăn de picior cu mâna stângă, iar apoi cu cea dreaptă și începu să ascensioneze de-a lungul lui, ca pe un perete vertical. Când ajunse la mijlocul trupului, staționează câteva clipe, cu mâinile înfipite în brăcinarii pantalonilor, și respiră adânc de mai multe ori, încercând să își vină în fire. Se simțea la fel de solicitat ca în mijlocul unei furtuni violente, atâta numai că lipsea vântul și urletele sale lugubre. Tensiunea era însă aceeași.

Întinse mâna și întâlni un sân moale, apoi degetele se fixară pe umăr și, cu un efort deosebit, reuși să-i atingă buzele cu nasul.

— Mai sus! găfâi femeia, abia reușind să mai articuleze cuvintele. Te... prinzi de bară.

Se folosi de umărul ei ca de un punct fix și reuși să se propulseze înainte. Mâna întâlni bara groasă și degetele se cramponară cu încrâncenare de suprafața cilindrică. Peste numai câteva clipe, îi auzi răsuflarea găfâită alături. Tăcută o vreme, în timp ce trenul aluneca liniștit pe șine cu o viteză la care nici măcar nu voia să se gândească.

— Sângele, articulă într-un târziu, sângele... îmi zvâcnește puternic de tot în urechi și... mă dor ochii.

— Presiunea e de vină. Sus, în compartimentul comun există presurizare și o decompresie automată. Aici însă, presiunea este mare din cauza vitezei și nu avem nicio posibilitate să o

aducem la valori normale, probabil că, atunci când se va opri, ne va curge sânge din urechi.

Fernando simți picurii de sudoare scurgându-i-se de-a lungul spinării și senzația de alpinist oprit din ascensiune deasupra unei platforme, pentru o clipă de odihnă, reveni cu obstinație. Strângea cu putere bara de metal din dreptul nasului, străduindu-se să-și lipească trupul de ea. Oare cum ar fi fost dacă pleca de la plajă cu un sfert de oră mai devreme de întâlnirea cu Martin Alonso și cu Beatriz Aranda? Pitroci gândul în minte, încercând mai multe variante de răspuns, apoi, nemulțumit, i-l comunică însoțitoarei.

— În niciun fel. Glasul femeii era ferm. Îți dai seama că totul a fost plănuit cu cea mai mare grijă. Ca într-un joc de șah la alte dimensiuni, pricepi? Practic, echipa de logicieni ai Centrului a luat în calcul absolut orice fel de ipoteză. Evident că și pe aceasta. Ne-ai fi întâlnit la poarta metalică. Numai că am fi prezentat alte identități și, evident, povești puțin modificate.

— Un joc de șah! fluieră, dar zumzetul grav produs de înaintarea trenului îl făcu inaudibil. Simțea că-l mănâncă spatele, dar îi era imposibil să-și desprindă vreo mână pentru a se scărpinga, așa încât se mulțumi să strângă din dinți și să-și imagineze că i-a trecut. Un joc, în care fiecare mișcare este calculată cu mult timp înainte. În care nu există loc pentru hazard, asta ai vrut să spui, nu?

Femeia tăcu. Dar și tăcerea era un răspuns, își spusese bărbatul și își mușcă buza de jos, ca să nu strige de enervare: mâncărimea se accentua și cobora, treptat, spre mijloc. Închise ochii și-și repetă de mai multe ori că totul era în ordine și că situația asta idioată avea să ia sfârșit în curând. Îi redeschise, dar întunericul era la fel de dens ca mai înainte și știa că antidotul psihologic nu avusese niciun efect. Era nervos și, mai presus de toate, începea să-i fie frică.

Începea să-i fie frică!

Descoperirea i se păru atât de surprinzătoare, încât aproape că-și descleștă, involuntar, mâinile de pe bară. Trupul se arcui brusc în direcția opusă și numai reflexul care-i contractă din nou degetele pe metalul rece îl salvă de la terciuire. Dumnezeu mare, ce se întâmpla cu el? De ce nu avusese acest sentiment, normal, încă de la început, de când bărbatul din chioșcul de metal scosese arma și-o ațintise asupra lui, sau de când femeia de lângă el condusese ca o nebună prin furtună, sau de când descoperiseră cadavrele din cameră...? Ca și cum privise la un film, urmărind din scaunul cinematografului o acțiune palpitantă, periculoasă, dinamică... dar derulată pe o pânză în două dimensiuni, ceva care nu putea să-l implice decât rațional, nu și emoțional. Iar acum frica se declanșase în el, ca un semnal de alarmă pe o navă avariată, semn că intrase cu totul în lumea ecranului, că ficțiunea se transformase în

realitate.

— Un magician, spuse fără să-și dea seama că vorbea cu voce tare, o baghetă, formula de rigoare și hop! te trezești dincolo de globul de sticlă.

— Nu înțeleg. Capul Beatrizei se apropiase suficient de mult de al său pentru a-i putea simți răsuflarea caldă pe obrazul stâng. Există vreo persoană cu numele acesta, despre care vrei să-mi spui ceva?

— Ăăă... nu, se trezi luat prin surprindere. Nu tocmai. E vorba despre un spectacol... Mai bine să lăsăm asta. Vreau să știu câtă importanță prezintă persoana mea pentru tine... pentru voi, se corectă imediat. Indiferent cine ați fi voi.

— Credeam că treaba asta a lămurit-o Roldan.

— A lămurit-o, a lămurit-o... încercă să-și stăpânească nervii Fernando. Ghemul din stomac își sucea imperceptibil șerpui spaimii, făcându-l conștient de cât de vulnerabil devenise în numai câteva zeci de secunde. Dacă eu aș veni la tine acasă și ți-aș spune că sunt trimisul personal al Marelui Spirit, ai lua-o de bună? Răspunde-mi, te rog, la prima întrebare.

— Cred că există câte un răspuns independent pentru fiecare eșalon al Inchiziției. Vocea femeii îi sună chiar în pavilionul urechii și se miră cum de reușise performanța ca, fără să-l atingă, să știe exact unde i se află urechea. La nivelul eșalonului meu, al celor care lucrăm direct cu tine și pentru tine, importanța ta este absolută.

Șovăi o clipă, apoi îi spuse că nu înțelege. Cumva, simțea că femeia spunea adevărul. Frica aceea blestemată din mațe îl făcea să fie suspicios în legătură cu orice.

— Absolută, repetă Beatriz, adică suntem gata să ne sacrificăm viața fără să clipim pentru a-ți asigura supraviețuirea și ajungerea cu bine la țintă. Pentru asta s-au lăsat uciși Martin, Bartho și, în urmă cu mai puțin de o oră, Juan Roldan.

Se produse o zguduire violentă și, de această dată, Fernando scăpă bara. Mâna viguroasă a femeii îl apucă de braț și îl aduse înapoi prin torentul neplăcut al zumzetului, transformat într-un uruit ascuțit și puternic. Timpanele prinseră să-i țistuie violent și își dori să poată duce mâinile căuș la urechi. Strigă cât putu de tare în direcția ei, întrebând-o ce se petrecea. Apoi se simți prins în brațe pe la spate și strivit de bara metalică.

— Fernando, mă poți auzi? Lovește-mă cu cotul, ca să știu.

Coborî brațul de-a lungul barei și o izbi în coaste.

— În regulă. Trenul frânează și nu știu de ce. Fii pregătit de ieșire. Te ții după mine pas cu pas. Lovește-mă din nou, dacă m-ai auzit. Cred că mi s-a spart timpanul drept și zgomotul e prea puternic, ca să te aud numai cu cealaltă.

Brusc, ghemul din stomac explodează, transformându-se în milioane de șerpi ai terorii fără nume, care începură să-i înainteze prin vene.

Știa!

Îi venea să urle, să fugă și să se ascundă în prima gaură de șobolan-de-prerie, în prima groapă uitată de cazmaua vreunui miner căutător de metale rare... Știa! înghiți în sec și gustul acrișor-amărui al sucului gastric îi invadează gura.

Nu simțise frica până în acel moment, deoarece nu fusese expus niciunei situații realmente primejdioase! Totul se petrecuse ca într-o experiență de laborator, în condiții perfect controlate. Nu spusese Beatriz că fiecare mutare fusese gândită cu mult timp înainte, asemenea unui joc de șah? Un joc, care putea pune în mișcare mii de variante și care-și demonstrase deja eficiența, aducându-l în acest loc, chiar în clipa în care medita la faptele deja consumate? Iar acum instinctul său nu avea habar ce altceva anume din interiorul conștientului său trezise frica pentru a-l avertiza de primejdie... de o primejdie reală, care nu intrase în calculele celor ce se jucau cu el în acest mod grotesc și incomprehensibil.

Acum, când nu mai exista decât un singur om care să se sacrifice pentru el. Încercă să-și imagineze chipul femeii concentrându-se pentru a înfrunta moartea cu chip nevăzut din exterior, dar nu reuși. Iar spaima continua să-l înfășoare cu brațele-i subțiri și reci, ca într-un dans ritualic.

Urmă un nou și violent șoc, însă trupul femeii părea mai neclintit decât o stâncă, immobilizându-l

pe verticala barei. Trenul se opri și întunericul dispăru. Căzură pe podea de la circa două palme și bărbatul icni scurt, când primi deasupra greutatea însoțitoarei. O ceață verzuie îmbăie interiorul calei, punând o licoare fosforescentă pe conturul suprafețelor nelineare.

Fernando clipi de mai multe ori, până ce pupilele reușiră să se acomodeze cu noua situație.

Stăteau întinși pe burtă, chiar lângă panoul culisant. În partea stângă a acestuia, exista un afișaj electronic, asemănător până la un punct cu acela din exterior. Femeia se rostogoli imediat într-o parte, se ridică în genunchi și trase de limba fermoarului de sub brațul stâng. Scoase de acolo un fir, având la capăt un jack subțire ca un ac, cu o biluță strălucitoare la capăt, și îl introduse într-una din fantele de serviciu al afișajului. Apoi își fixă o pastilă-receptoare în urechea sănătoasă și prinse să plimbe cursorul pe ecranul minuscul situat la partea inferioară. Simbolurile se schimbau cu repeziciune și Fernando renunță după numai câteva secunde să mai încerce să priceapă ceva.

Se ridică, la rândul său în genunchi și își făcu un control scurt din priviri: părea întreg, cu excepția vânătăilor de pe mâini și a celor de pe față, pe care nu le vedea, dar le bănuia. Lumina verzuie îl făcea să semene cu un cadavru vechi de mai multe zile.

— Ne găsim la 68 de kilometri de Corpus Christi,

anunță Beatriz, în timp ce scotea jack-ul din mufă și-l vâra la loc în buzunar. Probabil în plin câmp. A căzut sursa principală de alimentare. N-au găsit altă metodă de a afla în care din cele trei garnituri ne găsim și, probabil, le-au oprit pe toate și acum trimit să le inspecteze. În prima fază, am fost mai iuți decât ei. Apelul automat a fost deja transmis către Laredo și, până ce garnitura de rezervă va ajunge aici, va mai trece o jumătate de oră. Atât avem la dispoziție ca să dispărem, ești gata?

Înghiți în sec – 68 de kilometri? Doamne, ce farsă îngrozitoare, el nu mersese niciodată mai mult de 300 de metri pe jos, adică din poarta casei până în stația de trăsuri sau până la magazinul universal de pe strada Barcelona. Dădu din cap, uimit că reușea să fie de acord cu o asemenea enormitate.

Beatriz întinse mâna și apăsă pe tasta din capătul de sus al șirului și panoul începu să alunece spre dreapta, permițând luminii din exterior să irumpă înăuntru și să alunge spre colțurile îndepărtate lânzezeala de culoarea mătăsii-broaștei din aer. Ieși prima, ajungând pe coridor dintr-un singur salt ghemuit, după care se rostogoli pe podeaua îmbrăcată în mochetă cărămizie. Fernando se ridică în poziție cocoșată, apucă marginea verticală a peretelui și se pregăti să iasă, la rândul său, în exterior.

Când trupul își luă avânt, gata să țâșnească spre înainte, asemenea unui resort, auzi bufnetul înfundat al unei lovituri puternice, dar nu mai avu

timp să se oprească și se pomeni scăldat în baia de lumină ca într-o apă prea rece. Se opri aproape de peretele opus, se clătină gata să cadă și încremeni cu strigătul cramponat în gâtlee: aproape de ușa exterioară, Beatriz zăcea frântă în două, cu mâinile puse în cruce deasupra capului, încercând să pareze lovitura pumnalului care se ridica spre tavan, cu picuri roșii atârnați de tăiș. Într-o frântură de clipă, ochii săi, încă neobișnuiți prea bine cu lumina, detectară balta cărămizie ce se lățea cu repeziciune sub ea apoi, la numai doi pași mai încolo, picioarele încălțate în cizme militare, cu carâmbi răsfrânți și fermoare albe, pantalonii din material impermeabil, centura lată, de care atârnavă tot felul de unelte ciudate, cu destinații necunoscute lui, tocul din piele neagră al pistolului fixat pe șoldul stâng, croiala impecabilă a tunicii militare, „V“-urii metalici ai treselor de căpitan, gâtul roșu, lucind de transpirație, iar deasupra sa, pe jumătate ascuns sub cascheta neagră cu cozoroc... chipul concentrat și mânios al lui Francisco Verdugo.

Închise ochii plini de lacrimi și hotărî că, în cer, nu existase niciodată dreptate și că Zeii, orice fel de nume vor fi purtat în trecut ca și în prezent, nu doriseră decât jertfe de sânge pentru a se îmbuna.

Cronică apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

„Ziua întreagă avură vreme liniștită și apoi puțin

vânt. Navigară parte pe drumul lor și parte în afara lui, în jur de 13 leghe. La revărsatul zorilor văzură atât de multă iarbă din aceea care venea dinspre apus, încât marea părea că prinsese cheag. Văzură un pelican. Marea era liniștită ca un fluviu și aerul era cel mai bun din lume. Văzură o balenă, semn că se aflau aproape de pământ, deoarece aceste animale se găsesc întotdeauna pe lângă coastă”.

Jurnal de bord anonim

Uniunea Argentiniană Iquique

Pe hărțile civile și militare ale Federației, punctul cel mai de nord al Uniunii Argentinienne Iquique (UA1) este marcat la intersecția paralelei de 30° cu longitudinea de 110° . Fapt care nu corespunde decât parțial adevărului geografic din teren. Conform Pactului de Stabilitate, semnat în anul 89 post-Holocaust, acest punct se găsește la numai câteva sute de metri de vârful Santo Mendoza, ultimul dintre piscurile cele mai importante ale lanțului Sierra Madre de Vest. Orașul Cananea, ras de pe fața pământului între anii 86-87 și reclădit după perioada revoluționară fierbinte impusă de Măștile Roșii din anul 96, formează însă ultimul avanpost civil al Uniunii, chiar dacă aceasta n-a recunoscut niciodată faptul că a permis reclădirea sa.

Punctul care marchează limita sudică extremă a

Uniunii îl constituie localitatea Arequipa, aflat la numai 150 de kilometri de paralela 20°. În mod oficial, nimeni nu știe ce se află dincolo de Arequipa, deoarece filmările din satelit indică faptul că lanțul Cordillerei, care se întinde până la extremitatea foarte îndepărtată a continentului vecin, este acoperit în întregime de jungla tropicală.

Înainte cu aproape 25 de ani ca Războiul de Trei Săptămâni să aibă loc, Federația a trimis două echipe de exploratori la răsărit de Iquitos, spre a încerca cartografierea uriașului bazin al Amazonului, dar nimeni nu s-a mai întors vreodată să raporteze ceva. Guvernul de la St. Louis este de părere că Uniunea a organizat în ultimele decenii ale acestui secol mai multe expediții armate către sud, de-a lungul spinării muntoase, atingând zone interzise cunoașterii umane, precum deșertul legendar Atacama, mărginit la vest de Ocean, sau platoul pietrelor prețioase Mato Grosso, dar nu există decât presupuneri bazate pe o intensificare a transmisiunilor radio din zonele respective.

Deși nu ocupă mai mult de o zecime din continent, Uniunea este formată dintr-un număr egal de state cu acela al Federației. În ordinea apropierii de granița naturală care este Rio Grande (Rio Bravo del Norte), acestea sunt Mexic, Guatemala, Salvador, Columbia, Peru și Venezuela. În mod surprinzător, nu există un stat

pe nume Argentina, deși Uniunea poartă tocmai numele său. Pornind de la această contradicție lingvistico-geografică, cercetătorii au emis numeroase ipoteze, dintre care două par mai aproape de realitate. Prima pornește de la presupunerea că, în trecutul ante-Holocaust, pe continentul sudic ar fi existat un stat foarte întins, denumit Argentinia, a cărui principală sursă de venituri ar fi constituit-o exploatarea minelor de argint. Cea de-a doua ipoteză are la bază o cunoscută legendă despre *gauchos*-ul José Maria Ramos Mejia, unul dintre generalii mitici ai Mexicului preunional, și despre o iubită yankee din Arizona, căreia i-a dedicat un faimos cântec, perpetuat în tradiția orală, „Canto a la Argentina”.

Primele bătălii dintre statele Uniunii și cele ale Federației s-au desfășurat cu mult înainte ca aceste două formațiuni de state să se unească sub o conducere unitară. Primele indicii despre incursiunile mexicanilor dincolo de Rio Grande datează din Era Neclară. Mai multe documente străvechi dar neoficiale, de fapt fragmente de jurnale personale ale locuitorilor de la poalele munților Sierra Blanca, consemnează numeroase expediții de jaf ale purtătorilor de poncho și de sombrero, organizați în expediții militare în toată regula. Despre incursiunile yankee de represalii nu avem însă nicio consemnare, deși trebuie să presupunem că au fost și ele destul de numeroase.

Primul Război oficial a avut loc în anul 44 post-

Holocaust și a constituit o confruntare sângeroasă între armata regulată mexicană și armata de mercenari a organizației prestatale Arizona. Atunci, *gauchos*-ii i-au zdrobit, pur și simplu, pe yankei și și-au stabilit tabăra de șase luni chiar în interiorul orașului fortificat Phoenix. Ultimul, Războiul de Trei Săptămâni, s-a desfășurat în anul 88 și s-a încheiat nedecis. Ambele părți au pierdut între 200.000 și 600.000 de oameni, majoritatea uciși de gazele toxice scăpate de sub control, dar pierderile raportate oficial au fost cu mult mai mici. Pacea a fost încheiată 10 luni mai târziu, pe un portavion dezafectat, tractat special până în mijlocul lui Rio Grande, tocmai pentru a sublinia nemodificarea pozițiilor granițelor de dinainte de conflict. Între aceste Războaie, istoria oficială consemnează 22 de bătălii, mai mult sau mai puțin importante, de-a lungul cărora, pentru a putea rezista forțelor inamice, fiecare parte a fost obligată să se alieze cu vecinii apropiați, formând astfel cele două puternice uniuni statale de astăzi. În mod practic, actul final de constituire al Uniunii a fost semnat în anul 73, în localitatea Monterrey, ultimul stat aderent fiind Peru.

7.

— N-o omora... se rugă de el, cu o voce incredibil de subțire. Francis... Ești, într-adevăr, Francis?

Căpitanul își subție buzele, până când ajunseră

o linie severă și arogantă, dar brațele rămaseră în continuare suspendate în aer, iar lama pumnalului nu tremură nici măcar o clipă. Uniforma perfect ajustată pe corp, avea epoleți cu margine aurie și centiron din piele neagră, cu o cataramă mare din argint. Un led sclipea rar pe unul din ornamentele în relief, reprezentând o stilizare a unui cap de animal straniu.

Părea că timpul își încetase zborul pentru o clipă, cufundându-i într-o boabă transparentă de chihlimbar. Fernando înghiți în sec, dar nu îndrăzni să se miște pentru a nu destrăma iluzia lipsei complete a mișcării. La picioarele lor, femeia era o statuie a implorării și a morții apropiate.

— Poate că n-am s-o omor, consimți el în cele din urmă și vocea era aceeași baionetă rece și sclipitoare, prelungire ascuțită a unei minți ascuțite, pe care i-o cunoștea din lungile dispute semifilozofice, cu care își prefătau mesele de seară. Poate că am să fiu de acord s-o las să trăiască, repetă el, dacă... Dacă, la rândul tău, ești de acord să mă însoțești, fără condiții și, mai ales, fără întrebări.

Fernando își simți capul greu și știu că, undeva, foarte aproape, îl pândea răbdătoare migrena. Din lac în puț. Își ridică mâna dreaptă încet, atent la gesturile celuilalt, și își frecă bărbia. La două palme de cotul său stâng, tubul roșu, lung de numai două palme al extincătorului, își pâlpâia luminița de prezență. Pe cine naiba reprezenta

căpitanul Francisco Verdugo, bunul său prieten de până ieri la prânz? O privi pe furiș pe Beatriz și remarcă dimensiunea bălții de sânge de sub corpul ghemuit. Îi admiră puterea de concentrare și voința cu care își menținea trupul rănit în acea poziție incomodă.

— Îmi propui târgul ăsta, pentru că știi că o să moară, spuse repede pentru a nu avea timp să se răzgândească. I-ai atins un centru vital și acum încerci să mă cumperi cu o monedă calpă.

Căpitanul păru să zâmbească pentru o fracțiune de secundă, dar brațele rămaseră în continuare foarte aproape de plafon. O picătură de sânge se desprinsese de pe lamă și îi căzu pe mâneca hainei.

Piciorul femeii!

Fernando n-ar fi putut să jure, dar piciorul stâng al Beatrizei părea că se apropiase imperceptibil de peretele din plastic al vagonului.

— O ipoteză de dialog, nu, Fernando? Francisco Verdugo rânji și clătină din cap. Din păcate, nu există timp pentru așa ceva. Trebuie să te hotărăști pe loc. Dacă vei accepta, drumul va fi mult mai ușor. Și mai plăcut. Am impresia că știm destule unul despre celălalt, ca să putem încropi multe discuții utile. Dacă nu, voi fi nevoit, mai întâi, s-o ucid pe această doamnă frumoasă și, apoi, să te anesteziez, ca să te pot transporta fără necazuri. Tu hotărăști, după cum vezi. Ca de obicei. Atâta doar că acum există precondiții, care generează acțiunile și te constrâng numai la

anumite opțiuni.

Nu, nu se înșelase. Acum, vârful pantofului de sport aproape că atinsese suprafața lucioasă. Își ridică imediat privirile, pentru ca bărbatul cu alură de asasin din fața sa să nu observe ceva. Femeia avea nevoie de timp.

— Un joc de șah, spuse încet. Precondițiile de care vorbești sunt spațiul limitat al celor 64 de pătrățele. Jucăm numai în limita mutărilor pe care ni le îngăduie. Cred că trebuie să...

Nu apucă să-și termine fraza. Picioarul atinse zidul și împinse cu o forță nebănuită în el, proiectând trupul ghemuit peste picioarele căpitanului. Acesta se dezechilibra, căzu pe spate și se izbi de ușa exterioară. Cuțitul se răsuci în aer și ateriză cu mânerul în balta de sânge. Femeia se ridică, clătinându-se, în picioare. Fernando încercă să o sprijine, dar mâna ei stângă îl izbi peste piept, făcându-l să se tragă un pas înapoi.

— Stai pe loc! șuieră Beatriz și ochii îl fixară cu o sticlire de fiară sălbatică. Stai și privește...

Ca într-un film pe transductor, se gândi el, pătruns de sălbăticia fără nume a momentului. Doi oameni care sunt gata să se lase uciși pentru a mă avea în proprietate. Beatriz reprezenta o organizație puternică și temută, care nu se dăduse în lături să acționeze în afara legii pentru a pune mâna pe el. Dar Francisco? Prietenul său de mai bine de 15 ani, cine naiba era, în realitate?

În clipa următoare, pelicula se accelera brusc,

de parcă transductorul ar fi trecut pe o treaptă superioară de lectură a imaginii. În timp ce bărbatul se ridica în picioare, cu buzele o linie neagră și urâtă, femeia își îndreptă ambele mâini în direcția lui și își izbi antebrațele unul de altul cu forță. O armă cu resort, realizează Fernando, văzând urma fosforescentă lăsată de steluța rotitoare prin aer, apoi gâtul lui Francisco explodează într-o baie de sânge, capul se menține încă puțin în aceeași poziție, cu ochii întunecați adânciți parcă spre înăuntru, buzele se desfăcură pentru a spune ceva, dar nu mai apucară, trupul se năruie, pur și simplu, pe podea, stropind cu purpuriu pereții și geamul încasabil al ușii.

— Bună lovitură, nu? rânji femeia și se lasă să alunece în genunchi. Cred că acum e cazul să te apropii...

Scutură din cap, îngrozit. Era asemenea unui destin negru pentru toți oamenii pe care-i întâlnise în ultimele 24 de ore. Cât avea să mai dureze?

— Toată viața, vorbi răgușit Beatriz, de parcă i-ar fi citit gândurile. Își apăsă amândouă palmele sub sânul stâng și scuipă cu dispreț spre fostul căpitan de dragoni.

Toată viața care ți-a mai rămas de trăit în această lume blestemată... în această enclavă, va trebui să vezi bălți de sânge și să trăiești cu gândul că tu ești cel care le-a provocat.

Tăcu o clipă, hârâi adânc în plămâni, trăgând aerul, apoi scuipă din nou, un val de sânge

amestecat cu șuvițe de salivă. Își șterse buzele cu mâneca și ridică greoi capul în direcția sa.

— Fernando! chemă, dar vocea îi ajunsese o șoaptă și abia reuși s-o înțeleagă. Apropie-te!

Înghiți valul amar de fiere și de neputință care-l cuprinsese și își stăpâni un frison. Făcu un pas în față și se aplecă spre ea. Lumina amiezii îi puneă o culoare cerată pe trăsăturile încordate în agonia durerii. Chipul unui viitor cadavru, se gândi, dar buzele îi articulară cu totul altceva:

— Riz, poți să mergi? Ar fi cazul să plecăm din tren, nu mai avem decât foarte puțin timp, până ce...

— Cred că am plămânul perforat, pricepi? găfâi femeia, dar masca chipului rămase neclintită. Va trebui s-o faci singur. Fernando, pleci imediat spre sud. La vreo doi kilometri de aici... vei da de cursul unui râu. Pe hărți este trecut ca Rio Northen. Există un ponton cu bărci, probabil la...

Scuipă din nou sânge. Își înălță mâna spre el și-l apucă de guler, trăgându-l în jos cu putere.

— Trebuie s-o faci, Fernando, trebuie să poți să părăsești enclava! Altfel, tot, pricepi? tot bâlciul ăsta a fost în zadar. Toți morții, degeaba. Îl zgudui: Spune-mi că ai s-o faci!

Mai văzuse sclipirea sălbatică, furioasă și cumva gingașă din ochii aceia? Un cer întunecat, cu milioane de stele înghețate, lucind deasupra unei punți mereu ude. Își scutură fruntea, ca să alunge amintirea netrăită.

— Am s-o fac, promise. O s-o facem, pentru că vom merge împreună. N-am să te părăsesc.

— Ești nebun! ȋipă femeia și-l izbi cu pumnul în ochi, după care se prăbuși epuizată într-o parte. Cu un cadavru în spate, n-ai avea nici cea mai mică șansă. Barca te va duce la vale către confluența cu Rio Grande. Acolo te așteaptă Bartholomeo. Bartho...

Fernando își pipăi ochiul umflat, care probabil că începuse să se învinețească. Globul ocular îl săgeta ascuțit și îi lăcrima continuu. Aplecă fruntea în partea cealaltă și o privi vreme de câteva clipe, nehotărât.

— Fug, o asigură. Dă-mi voie să-mi iau rămas bun.

Se aplecă deasupra ei și o sărută pe obraz, chiar sub ureche. Îi simțea mirosul aspru de transpirație, combinat cu acela ușor dulceag al sângelui. Mușchii obrazului-mască tresăriră pentru prima oară și fu din nou noapte și stele, mare de oglindă de jur-împrejur, catargul principal trosnind rar și pocnind din sarturi în întunericul de deasupra, apoi marinarul de cart scuturând limba clopotului de bronz de pe teugă, pentru a anunța terminarea încă a unui cart, iar...

— Te rog să mă ierți, n-am lovit niciodată o femeie, îi șopti chiar în ureche, după care o pocni în moalele capului cu tubul mic al extingherului.

Jetul de spumă țâșni cu violență, din cauza agitării substanțelor din interior, și se depuse ca o

zăpadă alb-murdară peste podeaua plină de sânge, acoperind pe jumătate trupul căpitanului Francisco Verdugo. Se aplecă și mai mult, vârî o mână pe sub mijlocul ei, se agăță cu cealaltă de bara de sprijin și, cu un icnet greoi, se ridică în picioare, cu trupul femeii răsfrânt peste umăr. Se clătină de câteva ori, gata-gata să alunece pe spuma cleioasă, apoi se reechilibrează și apăsă pe tasta de deschidere a ușii exterioare. Aceasta glisă într-o parte și Fernando păși cu grijă pe treptele metalice, coborându-le una câte una, ferindu-se mereu spre dreapta, pentru ca să nu o lovească pe Beatriz de perete.

Soarele se afla dincolo de vagoanele monorailului, răspândind o lumină leșioasă. Puse piciorul pe pământ și rămase sprijinit câteva momente de bara strălucitoare, respirând cu dificultate. De ce naiba nu fugea mâncând pământul, acum că scăpase de urmăritorii ambelor tabere? Ce naiba se întâmpla cu el, cu mintea lui atât de logică de obicei, de se înhămasse la aproape cadavrul răpitoareii sale și se pregătea să intre de bună-voie într-o nouă cursă?

Întrebări fără răspuns, hotărî, își șterse fruntea cu mâneca și o porni cu pași hotărâți înainte.

Câmpul se întindea monoton în toate direcțiile. Undeva, spre orizont, se vedeau spinările domoale ale unor dealuri. Sau poate ale unor munți, îi veni în minte. Dacă Rio Northen se vărsa în Rio Grande, asta însemna că merseseră oarecum în paralel cu

fluviul și că monoraiul abandonat era cursa ce ducea spre Brownsville. Iar linia maronie din față era aceea a creștelor lanțului Sierrei Madre de Est. Fernando își linsese buzele uscate. Știa că atunci când vremea era foarte senină, vârfurile munților Sierra se puteau vedea chiar de la San Antonio, ba chiar și de la Austin.

Umărul pe care atârna corpul greu îl durea apăsător, ca și cum cineva ar fi încercat să i-l smulgă printr-o tracțiune lentă, care se amplifică constant. Nu îndrăznea însă să se oprească, atâtă vreme cât monoraiul pândea ca o umbră amenințătoare în spate. Pământul era acoperit de smocuri scurte de iarbă-mare, printre care se așteptau vârfurile violete ale ciulinilor pitici de Saroya. Se împiedică într-o groapă acoperită de perii asprii ai ierburilor și căzu într-o parte. Trupul de pe umăr zvâcni de parcă ar fi fost supus la un șoc electric și se prăvăli în stânga, cu un bufnet înfundat.

Rămase o clipă întins pe sol, gâfâind și gândindu-se că nu mai văzuse iarba de atât de aproape de... De foarte mult timp, își scutură fruntea și întoarse capul într-o parte. Deasupra, cerul era perfect senin, albastru decolorat asemenea mării în amurg, în apropierea țărmurilor înalte ale Golfului estic. Ce bine ar fi fost să fi deschis ochii și visul să fi luat brusc sfârșit! Clipi. Visul se găsea încă în jurul său. Înjură și se ridică într-un cot. Beatriz zăcea

nemișcată în lumea de întuneric a visului-moarte. Iar el nu mai putea... nu mai avea destule resurse fizice să o ducă mai departe. Avea să moară acolo, în inima câmpiei sălbatice, iar trupul urma să-i fie devorat treptat de insecte, de păsări și de vreun jaguar-cu-capul galben, rătăcit de haită. Pe el aveau să-l captureze *alguazilii* și să-l închidă pentru crimă, furt și fugă de sub somație.

Se ridică în fund, gâfâind încă puternic, și privi spre cele trei vagoane rămase în urmă. În cutiile de chibrituri de pe șina aeriană se afla încă un cadavru care-l învinovătea. În numele cui luptase căpitanul Verdugo?

Tresări și se ridică repede în picioare. Căpitanul Francisco Verdugo! Doamne, cum de nu se gândise încă de la început? O grupare paralelă cu aceea reprezentată de Inchiziția Genetică. Sigur că da. În niciun caz, nu aparținea Gărzii, așa cum crezuse în prima clipă, deoarece... Ei bine, monoraiul cu soldații Gărzii nu sosise încă. Uniforma căpitanului semăna cu aceea a Gărzii, până la un anumit punct, asta-i indusese în eroare, dar șapca aceea cu cozoroc tare și centura... Mai ales centura cu ledul de siguranță.

Ledul! Căpitanul Verdugo trebuie că dispunea de un mijloc de deplasare cu care să fi putut părăsi imediat zona ce urma să devină câmpul de operațiuni al Gărzii. Beculețul sclipitor era senzorul de legătură cu acesta. O luă la fugă, din toate puterile, străduindu-se să respire într-un

ritm cât mai accelerat, fără să țină cont de protestele trupului obosit.

Când ajunsese din nou la scara ultimului vagon, crezu că plămânii aveau să-i explodeze. Transpirația îi intra în ochi și buzele îi crăpaseră și-l usturau. Se cățără în grabă pe trepte, alunecând pe cea de sus, mănjită aproape în întregime cu spuma prelinsă de pe podeaua de deasupra ei. Rămase pe ea, îngenunche și se aplecă deasupra cadavrului nemișcat. Ochii căpitanului priveau undeva deasupra umărului său, cufundați într-o meditație adâncă, de neînțeles. Fața pe jumătate acoperită cu spumă sângerie părea aceea a unei statui antice, ieșind de sub nisipul deșertului.

Ledul centurii clipea nepăsător, la intervale de câteva secunde. Oftă, îndepărtă cu latul palmei stratul de spumă de deasupra și activă încuietoarea magnetică. Dintr-un motiv necunoscut, aceasta refuză să funcționeze. Fernando se enervă și trase cu putere, dar centura refuză să se desfacă. Își mușcă buzele dureroase și căută împrejur un mijloc de rezolvare a problemei. Ochii i se opriră pe pumnalul căzut aproape de ușa de acces spre interior. Se târî peste cadavru, icnind de oroare și de scârbă, gata să vomeze din nou. Întinse mâna dreaptă și reuși să-l apuce de lamă. Tăie centura din două mișcări, apoi sări din tren, cu ea pe umăr și se îndepărtă în grabă, fără să îndrăznească să mai arunce vreo

privire înapoi.

Se opri la câteva zeci de metri de monorai și studie în grabă suprafața de piele, metal și conductori subțiri aplicați pe partea interioară, aproape îngropați în piele. Un adevărat pupitru de comandă mobil, aprece și apăsă pe senzorul de culoare verde, despre care bănuia că avea misiunea de a activa ceva. Așteptă câteva clipe, dar nu se întâmplă nimic. Blestemă în șoaptă și nu știe dacă să fugă, pur și simplu, înapoi spre locul unde-o părăsise pe Beatriz sau să apese pe senzorul roșu... sau pe cel portocaliu.

Apoi se auzi un fâșâit și o pală puternică de vânt îl izbi din spate. Se răsuci la timp pentru a vedea minusculul aparat de zbor cu pale, coborând din văzduh, și așezându-se la câțiva metri de el, pe ierburile lipite de sol sub presiunea curenților de aer. Senzorul roșu, pricepu, și îl apăsă cu putere, de parcă de forța degetelor sale ar fi depins ca ordinul să fie recepționat. Aproape imediat, palele își încetiniră rotația, mai zvâcniră de câteva ori și se opriră. Fernando înghiți în sec: un monopter cu două locuri. Se apropie bănuitor, gata s-o rupă la fugă la prima mișcare neașteptată. Dar aparatul era gol. Deschise ușa carlingii și studie interiorul cu grijă. Nu descoperi însă pe nimeni. Pilotul automat adusese aparatul la sol, în urma comenzii și tot el avea să-l ridice și să-l piloteze, dacă avea să știe cum să-l conducă.

Puse piciorul pe treapta îngustă și se săltă

înăuntru. Se așează pe scaunul din dreapta și închise ușa. Puse centura pe genunchi. Apăsă pe senzorul verde. Imediat, aparatul prinse să vibreze, aerul deveni un bâzâit gros și continuu și pământul se îndepărtă cu repeziciune de el, devenind o imensă câmpie netedă. Cum naiba să-l direcționeze? Se uită cu atenție către bordul extrem de simplist, cu doar două cadrane, indicând, probabil, altitudinea și cantitatea de combustibil, apoi la cele patru butoane din dreapta lor și la manșa foarte scurtă de la picioare. Probabil că nimeni nu pilota manual astfel de aparate, deoarece acest lucru presupunea câteva sute de ore de antrenament. Or, Francisco Verdugo în mod sigur nu avusese timp pentru astfel de antrenamente în ultimii 15 ani. Totul trebuia să fi fost extrem de simplu, numai că îi lipsea un element. Cheia, care ar fi descuiat lacătul. Cheia...

Își roti privirile în jur și descoperi casca cu laringofonul subțire ca un ac chiar deasupra portierei.

— Sigur că da, mormăi satisfăcut în timp ce și-o fixa pe urechi. Sigur că da...

— Ne aflăm la 100 de metri altitudine, domnule. Vânt de 10 m/sec din direcția nord-nord-est. Umiditate 36. Indicați direcția, viteza de croazieră și distanța.

Vocea avea o intonație plăcută și nu părea deloc ca aceea generată de un computer. Poate că e

vorba de un Câmp Aldersson reconvertit în energie sonoră, își spuse Fernando ridicând din umeri. Indică direcția și coborî aparatul cu 50 de metri pentru a putea vedea distinct locurile. În câteva secunde, ajunse deasupra corpului femeii și îi comandă să coboare. Așteptă să se oprească și ultima bătaie de pale, apoi coborî, luând, precaut, centura cu el.

Femeia nu-și revenise încă, dar rana nu mai sângera decât foarte puțin. Își apropie obrazul de nasul ei. Respirația abia se mai simțea, însă părea constantă. O ridică cu grijă și se chinui aproape un minut s-o așeze în scaunul monopterului. Trânti portiera, se cățăără pe partea cealaltă în scaunul rămas liber, închise și cea de-a doua portieră, le blocă mecanismele de siguranță, își puse casca pe urechi și îi comandă aparatului să se ridice la altitudinea maximă.

În mai puțin de trei minute, avea sub ochi tava nesfârșită a câmpiei, care se topea spre est în dunga albastră a mării, iar spre sud se izbea în spinarea Sierrei Madre. Mult către stânga, vâna groasă a fluviului șerpuia leneșă spre ocean. Nu departe de locul unde se găseau, se zărea linia albastră, aproape dreaptă, a lui Rio Northen, gonind spre întâlnirea cu fratele mai mare. Trenulețul de jucărie era chiar sub ei, pândind nepăsător spre vest, de unde se apropia cu mare viteză cutiuța cenușie a altui monorai, cotind în spatele unor coaste domoale.

Francisco Verdugo venise foarte bine pregătit la marele joc, constată Fernando lingându-și buzele. Avusese chiar și marele atu pe mânecă, dar pierduse partida, din cauza unui amănunt banal: el dorise ca în acea confruntare să câștige Beatriz. Beatriz, nu Inchiziția Genetică a cărei reprezentantă era. Întoarse capul și privi către fața de ceară a femeii de alături. Într-un fel, pe Francisco el îl ucisese. Fusesse de acord să piardă un prieten pentru o femeie necunoscută, care îl răpise din mijlocul vieții sale tihnite și-l azvârlise în inima unei aventuri din ce în ce mai tulburi și mai primejdioase. De câte ori mai făcuse oare asta în neștiutele vieți anterioare, despre care nu-și mai amintea nimic?

Cronica apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

Navigară către nord-vest, câteodată un cuarț la nord, altă dată pe drumul cel bun, care era cel spre apus, și înaintară 22 de leghe. Văzură o turturea și un pelican, o altă păsărică de râu și alte păsări albe; ierburile erau din nou foarte dese și printre ele găsiră raci.

Și pentru că marea era liniștită și netedă ca oglinda, oamenii murmurau spunând că, întrucât în acele părți oceanul nu era agitat, nu vor avea vânturi prielnice întoarcerii în Spania.

Însă după aceea marea începu să se agite fără să sufle vântul și despre aceasta amiralul spune:

„Astfel de mult folos îmi fu marea agitată și o minune asemănătoare nu se mai întâmplase de pe vremea iudeilor, când egiptenii porniseră în urmărirea lui Moise, care scăpă pe Israel din robie”.

Jurnal de bord anonim

Rețeaua

Primul document oficial care atestă utilizarea Rețelei Informatice pe teritoriul *amerigos* datează din anul 4 de după prima Confruntare dintre Federație și Uniune. Este vorba despre un duplicat al unui act de atestare ca „introducător de date”, eliberat lui Vincentio La Cariay din San Antonio, de către autoritățile statului Houston.

Rețeaua trebuie să fi existat însă cu mult înainte de această consemnare arhivistică și arheologii primilor ani de existență ai Federației au descoperit în zona interzisă Cape Canaveral un distribuitor de nod încă în funcțiune (avea propria sursă de energie fisionabilă), despre a cărei existență organizatorii Rețelei nu știau nimic.

Surse neidentificate din cadrul primului Guvern federal au făcut, la un moment dat, afirmația (clasată ca „top secret” în arhive) că Rețeaua ar fi ființând și pe teritoriul de dincolo de Rio Grande, întrucât ea nu ar aparține civilizației actuale, ci uneia mult mai veche, care s-ar fi întins pe ambele continente cu foarte multe milenii înainte.

Guvernul unional a transmis însă de îndată o dezmințire categorică, rămasă și ea în anale, catalogând drept intoxicare răuvoitoare afirmația și amenințând cu represalii diplomatice imediate, dacă omologii federali nu-și retractau spusele. Arhivele federale nu conțin însă nimic cu privire la această posibilă retractare, iar dacă ea va fi existat atunci va fi fost una pur verbală.

Rețeaua este și în prezent singurul mijloc de comunicare global care nu stă sub jurisdicția Guvernului. La ea au acces toți cetățenii federali care au posibilitatea financiară de a-și achiziționa un terminal. Cuplarea este gratuită și nu există abonament. Este adevărat că navigarea în Rețea necesită o serie de cunoștințe speciale și că pentru a ți le însuși ești obligat să urmezi cursuri de calificare, care sunt organizate de Guvern, iar accesul la ele este destul de restrictiv.

Din fișierele Rețelei, poți afla absolut orice fel de informație existentă, aparținând absolut oricărui domeniu. Asta cu condiția să poți să treci de codurile-lacăt, care păzesc fișierele statului sau ale cetățenilor care doresc să înființeze site-uri sau depozite info secrete. Codurile-lacăt aparțin Rețelei, singurul lucru pe care utilizatorul trebuie să-l facă fiind să-și aleagă unul din panoplia pusă la dispoziție. Odată spart un lacăt, fișierul își avertizează posesorul, care poate să opteze pentru un altul. Nu există însă posibilitatea de a-ți forma singur lacătul și nici aceea de a interveni în vreun

fel sau altul în structura de bază a Rețelei. Ori de câte ori vreun *pirat informațional* încearcă așa ceva, în mod automat terminalul de la care accesează Rețeaua este scurtcircuitat. Sistemul de protecție internă este atât de eficient, încât nu există nici măcar o legendă despre vreun *pirat* norocos.

Cetățenii Federației utilizează Rețeaua în special pentru a comunica între ei sau cu instituțiile statului. O parte dintre ei, care au câștigat un anumit număr de puncte, oferit de Rețea oricărui utilizator ce o folosește cu o eficiență informațională mai mare de 20, au acces la cel de-al doilea palier mediatic, cel al jocurilor 3-D, considerate în primele zile ce au urmat descoperirii acestui nivel drept un fel de cocaină a spiritului. Utilizatorii cu vechime ai Rețelei, care au depășit numărul de peste 10.000 de ore 3-D, susțin că mai există încă un nivel de acces, denumit de ei cel al *existenței virtuale*. Cei care ar avea acces aici, și-ar părăsi înainte de moartea fizică trupul și ar pătrunde dincolo de Poartă, într-un fel de Paradis electronic, în care nu există extincție.

8.

Toți suntem frunze trecătoare în toamna ce va să vină. Ne îngălbenim, foșnim uscat și cădem de pe ramuri. În spatele nostru, alți muguri abia

așteaptă să plesnească și să ne ia locul. Care ne este rostul? Fernando răsuci fotografia cu fața pe tăblia biroului și se lăsă pe spătarul scaunului, care scârțâi din toate încheieturile. Francisco avusese, ca întotdeauna, dreptate. O dreptate care, iată, îl atinsese mai întâi pe el. Bătu de câteva ori cu vârful degetului arătător în tastatura plină de praf a terminalului și se încruntă.

— Toți suntem frunze trecătoare... murmură, apoi se răsuci și se ridică.

Podeaua era încă umedă, iar pe locul unde zăcuse cadavrul Melindei se vedea o pată închisă, care nu ieșise oricât de mult se frecase. Când ajunseseră în casă, cadavrele dispăruseră și cineva spălase pe jos, folosind apă din belșug. Blănille se umflaseră puțin și, la capătul dinspre birou, ieșiseră din rosturi.

Călcă cu grijă alături de pată și se îndreptă către fereastră. Privi prin sticla murdărită de muște: curtea era pustie. Câteva vrăbii gureșe se certau pe vârful gardului din cine știe ce pricină. Poarta se bălăbănea ușor în suflarea caldă a vântului, gata să se deschidă.

Exact ca pe vremuri, gândi bărbatul și-și trecu mâna prin păr, într-un gest involuntar.

Care vremuri?! tresări. Abia de trecuseră vreo 40 de ore și vorbea despre viața dinainte ca despre ceva demult petrecut și uitat. Totuși numai în urmă cu două zile luase cafeaua chiar în această cameră în compania lui Francisco și discutaseră

despre ipoteticele șanse ale unei ipotetice expediții, care să pornească din estul Uniunii, mai exact din Venezuela, către zona unde geografii timpurilor moderne stabiliseră, pe baza fotografiilor stratosferice, că se varsă Amazonul. El stătuse exact în locul unde se afla și acum, cu ceașca în mână, iar celălalt pe marginea patului, mângâind capul Alisei, pisica roșcată a Melindei.

— Care vremuri?! se miră auzindu-și sunetul de nerecunoscut al vocii.

Un geamăt venit din direcția patului îl făcu să alunge gândurile cu dosul palmei, ca pe niște insecte supărătoare. Se răsuci încet și se apropie de scaun. Se așeză, apoi netezi marginea cearșafului cu dosul palmei. Beatriz deschisese ochii și privea uluită în jur. Pe tâmpla dreaptă, avea o vânătaie neagră, ce se pierdea sub şuvițele părului. Buza de sus, umflată și crăpată în apropierea nasului, îi zvâcnea incontrollabil și Fernando bănuia că durerea o înțepa ca un ac înroșit.

— Unde naiba ne găsim? şuieră ea și Fernando făcu un efort ca să înțeleagă cuvintele, din cauza felului ciudat în care le pronunța. Să nu-mi spui... Fernando, n-ai plecat către Rio Northen! țipă și se ridică zvâcnit în capul oaselor. Nebunule, de ce nu m-ai ascultat? De ce ne-ai sacrificat pe toți?

Bărbatul se încruntă și o împinse ușor cu mâna în umărul nevătămat.

— Nu înțeleg.

— Războiul... plânse ea. Ai pornit războiul. Pe toți Zeii, de ce nu m-ai ascultat?

— Nu înțeleg.

De pe hol, se auzi țârâitul stins al telefonului. Își stăpâni impulsul de a se repezi într-acolo, ca să răspundă. Locuiesc, pe ascuns, într-o casă fără stăpân, își repetă, străduindu-se să-și stăpânească zvâcnetul inimii. Poate că îl căutau de la Bibliotecă... sau cei de la Sounds Power, pentru finalizarea arhivelor muzicale. Sau poate că Garda făcea o verificare de rutină.

Femeia își așeză capul pe pernă, gâfâind. Avea fața foarte palidă și peste apa ochilor plutea o ceață abia vizibilă.

— Spune-mi ce s-a întâmplat! îi ceru, într-un târziu. Încearcă să nu omiți nimic.

Îi povesti cum o cărase de-a lungul câmpiei, cum realizase că nu va avea timp să ajungă la râu, din cauza oboselii, cum descoperise că Verdugo trebuia să fi deținut un mijloc rapid de locomoție pentru a-l putea răpi, mai înainte de sosirea *alguazililor*, cum se întorsese la monorai și făcuse ca aparatul de zbor să coboare din înălțimi, cum revenise la locul unde o părăsise momentan și o încărcase în scaunul copilotului...

— Nu știam câtă rezervă de energie avea aparatul, deși bănuiam că suficient de multă pentru a ajunge dincolo de graniță. Dar nu voiam să risc. În plus, tu erai rănită și aveai nevoie de serviciile unui doctor. Un doctor care să nu se

repeadă din prima clipă la telefon și să alerteze Garda. Aveam de ales între a te lăsa să mori, ca să ajung la întâlnirea cu acel necunoscut Bartholomeo, și a rata întâlnirea, ca să te salvez.

Ridică din umeri și privi către fereastră.

— M-am întors acasă, deoarece bănuiam că Garda nu avea să se gândească să mă caute tocmai în locurile pe unde mai căutase. Doctorul Porter, atunci când e treaz, este foarte scrupulos, dar, de regulă, e permanent în stare bahică, așa că nu a întrebat nimic, ba chiar a adormit înainte de a-l sui în trăsură. A recomandat să stai trei zile la pat și să nu faci efort. Pumnalul a sfâșiat pielea care acoperă plămânul, dar nu a pătruns mai departe. S-ar putea zice că, într-un fel, ai avut noroc. Am ales ultima variantă, după cum vezi.

— Ai ales cea mai proastă variantă, suspină femeia și ceva din tonul ei îl făcu să înțeleagă că spunea adevărul. Ne-ai condamnat pe toți. O să fie iar război și apoi... ceva mai rău decât un război. Ai condamnat Poarta la închidere, asta este! Să nu-mi spui din nou că nu înțelegi! îl avertiză, cu o sclipire rece în ochi.

Inchiziția Genetică descoperise, undeva către începuturile activității sale ca instituție, că toți cetățenii Federației posedau o zestre genetică deosebit de uniformă, în principiu derivații nesemnificative pornite de la un număr extrem de restrâns de tulpini genetice.

Ca și cum, îi explică Beatriz ținându-și ochii

închiși, la începuturile umanității ar fi existat 55 sau 56 persoane, diferite genetic, din care ulterior s-ar fi născut lumea. O lume strâmbă, oftase ea și deschisese ochii, privindu-l țință, deoarece neexistând posibilitatea încrucișării genelor, nu a existat nici variația tipurilor umane. Și nici hazardul pe care-l presupunea aceasta. Un stereotip, un clișeu veșnic.

— Totul e dat o dată pentru totdeauna, pricepi, Fernando? Privirea femeii părea să treacă prin el, către o imagine numai de ea știută. Pentru că nu putem să ne încrucișăm informațiile genetice între noi. Fiecare nou-născut reprezintă copia fidelă a cuiva deja existent. Nu reușim să ne dăm singuri seama de asta, deoarece suntem mulți ca număr și ne-am răspândit pe o arie geografică mare. Și, apoi, există *familiile genetice*, acele derivații de care ți-am pomenit deja. Variații infime ale codului de bază fac să apară chipuri noi. Dar numai atât. Dar, de îndată ce pui la treabă statistica, lucrurile astea ies imediat la suprafață.

— Adică tu... căscă gura, uluit, bărbatul.

— Da. Beatriz se strâmbă nefericită. Eu sunt mai multe, dacă asta voiai să afli. Există cel puțin 128 de femei, care-mi seamănă până la identitate, risipite peste tot pe teritoriul Federației. Două trăiesc în Brownsville și trec drept surori gemene. 128 de identități ale eului original, despre care am idee că există, datorită cartografiilor genetice ale Inchiziției. Pesemne că sunt mai multe mii despre

care nu cunosc nimic și alte câteva zeci de mii, care au ochii oblici sau nasul coroiat, sau buzele subțiri. Cine poate ști totul? Nu am acces decât la un număr limitat de materiale. Multe sunt considerate secrete și sunt codate. Iar Inchiziția nu există decât de 87 de ani și nu a avut timpul necesar să cartografieze tot genomul uman al Federației. Acum înțelegi idioțenia absolută a gestului tău?

Bărbatul se trase înapoi brusc, de parcă ar fi fost pălmuit. Niciodată o femeie nu-i vorbise așa. Dar nicio femeie nu își pusese trupul stavilă în fața morții pentru el. Oftă și-și trecu palma peste maxilar. Perii aspri ai bărbii nerase de aproape trei zile îi zgâriară pielea.

— Gestul meu n-a vrut decât să-ți salveze viața. Dacă m-aș fi aflat în locul tău, sub amenințarea cuțitului lui Verdugo, probabil că ai fi făcut la fel. La urma-urmei, o viață este mult prea importantă, ca să se risipească prostește, chiar dacă asemenea trupului celui care-o poartă în el mai sunt alte câteva zeci de mii de trupuri. Dacă nu mă înșel (Fernando zâmbi șters, mai mult un rictus al buzelor), toate religiile acceptate pe teritoriul Federației sunt de acord cu acest lucru. În toate, actul uciderii și cel al sinuciderii sunt blamate în mod egal. Sau mă înșel?

Vocea îi suna obosită și puțin melodramatică, iar el percepu acest fapt, ca și cum ar fi fost un simplu spectator la scena în care juca rolul principal. Nu

putea să corecteze însă în niciun fel situația, deoarece se simțea obosit și dezamăgit de turnura situației. În loc să-i mulțumească, femeia îl blestema. Acum ținea ochii închiși și nu dădea niciun semn că ar dori să continue discuția. Un mușchi îi zvâcnea incontrolabil în partea stângă a gâtului, chiar alături de vena jugulară. Chipul, de culoarea cerii topite, părea o mască mortuară.

Și dacă, într-adevăr, greșise? îi trecu un gând neliniștitor prin minte și, fără voie, degetele i se încheștară de pielea bărbiei. Poate că Beatriz avea dreptate, poate că ar fi trebuit s-o lase să moară pe culoarul plin de sânge, alături de trupul încremenit al lui Verdugo, și să fugă, așa cum îi ceruse, de fapt. Să fugă și să se ascundă de urmăritorii aceștia iraționali, apăruiți dintr-un coșmar social, care nu se mai sfârșea. S-ar fi putut ascunde pe câmpuri, până ce ar fi ajuns la una dintre șoselele naționale, de unde i-ar fi fost ușor să ia un autobuz către una din stațiunile litoralului. Sau chiar către Brownsville, orașul ce-i fusese interzis. În mod sigur, i-ar fi fost greu să se adapteze unui alt stil de viață, dar nu imposibil. Era suficient numai să-și schimbe din nou identitatea, iar pentru asta nu-i trebuia decât o zi de acces la un terminal. Rețeaua era o autostradă informațională extrem de familiară.

Femeia deschise ochii și îi făcu semn din pleoape să se apropie. Avea sprâncenele aproape îmbinate din cauza efortului de a se concentra și părea să fi

luat o hotărâre. Fernando își trase scaunul mai aproape, clătinând din cap. Oamenii erau o specie de viețuitoare a cărei rațiune de a fi îi scăpase dintotdeauna. Iar soarta îl obligase să aparțină acestei specii.

Îi spuse, cu voce aproape șoptită, că Inchiziția hotărâse în urma unui *consiliu extraordinar*, ținut cu numai două luni în urmă, sistarea lucrărilor de cartografiere genetică. Desigur, nu în totalitate, dar activitatea devenise secundară în raport cu evenimentul intervenit pe neașteptate.

— Desigur, nu chiar pe neașteptate. Beatriz se strădui să zâmbească, dar nu reuși decât să se strâmbe. Încă de la începutul activității sistematice a comisiilor de cartografiere, scopul nemărturisit al tuturor a fost să ajungem în acest punct. Să-l descoperim pe Marele Anonim, pe omul cu un cod genetic fundamental deosebit de cele 56 de trasee cromozomiale identificate. Pe omul care să poată să deschidă Poarta și să treacă Dincolo, spărgând astfel cercul existențelor repetitive și desfăcând zăvoarele lumii-pușcărie în care ni se pare că trăim.

Fernando își înfipse degetele în pânza subțire a pantalonilor de doc. Simțea că îi tremură genunchii, dar nu îndrăzni să privească în direcția lor.

Toată lumea, de la cel mai în vârstă cetățean al Federației, până la cel mai nevârstnic copil, auzise de mitul transcedental al existenței Porții, o

structură cvasimaterială aflată deasupra apelor fără sfârșit de dincolo de albastrul azur al Caraibelor Chaicos. Nimeni nu-l considera însă altceva decât o poveste străveche, neconfirmată dar nici infirmată de nicio autoritate legală. E adevărat că, uneori, prin crâșme, la un pahar de absint, oamenii își aplecau urechea la zvonurile care dădeau drept sigur faptul că Războiul Sfânt dintre Federație și Uniune izbucnise tocmai datorită încercărilor de a lua în stăpânire această zonă maritimă, calea spre bogățiile fabuloase ale unei alte lumi, denumită generic Lumea Nouă.

Fernando tuși, dar nu-și duse mâna la gură, speriat că, dacă-i va lăsa liberi, genunchii își vor ciocni oasele atât de puternic, încât zgomotul lor se va auzi din curte. Femeia din fața lui confirma existența Porții, în mod oficial, în numele unei autorități de credibilitate a căreia nu se îndoia nimeni. Mai mult încă, afirma, în mod indirect, dar la fel de ferm, că scopul existenței Inchiziției se conturase încă de la început în jurul existenței Porții.

— Să înțeleg că, de fapt...

Beatriz trase aer în piept și dădu ușor din cap, fără a-l slăbi din ochi.

— Acum două luni, o asistentă medicală de la Spitalul clinic local te-a căutat la Bibliotecă și ți-a cerut să faci un test sangvin complicat.

— Pentru reconfirmarea angajării, da, așa mi s-a explicat.

— Pentru reconfirmarea... Eu eram acea asistentă, Fernando, numai că-mi vopsisem părul și purtam ochelari de soare. Testul genetic te-a identificat. Tu ești Marele Anonim, omul venit de nicăieri în lumea noastră, al cărui cod genetic reprezintă combinația numerică aptă să destrame câmpul de forță al Porții.

Ca și cum i s-ar fi luat, dintr-odată, un vâl de pe ochi și lumina prea puternică din jur l-ar fi făcut să lăcrimeze. Mâinile îi părăsiră genunchii și își șterse coada ochilor de aburul usturimii.

— Nu înțeleg, murmură, dar afirmația era numai pe jumătate adevărată, deoarece creierul său se trezea după somnul greu al ultimilor 20 de ani și-și limpezea imagini crezute demult uitate.

Începea să înțeleagă.

— Nu înțeleg, repetă, de această dată numai ca să câștige timp. Spuneai că instituția voastră există de foarte mult timp. Atunci, cum naiba de l-ați găsit abia acum pe omul de nicăieri?

Sprâncenele Beatrizei deveniseră o linie subțire și întunecată, iar în ochi îi licărea sclipirea aceea aducătoare de primejdie, pe care învățase deja s-o recunoască.

— Te-am găsit și altădată, Fernando. Ultima oară a fost acum 20 de ani, în Albuquerque. Cu 35 de ani mai devreme, trăiai în St. Petersburg și lucrai la Observatorul Stratosferic. Cu 52 de ani în trecut, erai locuitor în Galveston și te ocupai cu pescuitul de ton. Încă și mai înainte de asta, în

timpul celei de-a Doua Confruntări cu Uniunea Iquique...

— Eram angajat în trupele de *exploreri* ai Federației și îmi mutam locuința, în funcție de solicitările armatei. Îmi aduc aminte, da. Își trecu o mână peste frunte și-și șterse picăturile de transpirație. Dumnezeuule, credeam că am uitat toate astea pentru totdeauna! După cum te uitasem și pe tine.

— Pe mine, chiar mă uitasei. Beatriz zâmbi, dar lucirea din noaptea adâncă a ochilor era încă acolo. Pentru că eu... Noi nu suntem nemuritori, Fernando. Nici măcar în urmă cu 20 de ani n-am fost eu, ci una din clonele ce-mi seamănă până la identitate. Vera Cruz. Inutil să-ți spun că nu s-a mai întors niciodată din misiune și că nimeni n-a mai reușit să-ți dea de urmă până în prezent. Ceea ce ne-a uimit mereu la tine, Fernando, a fost faptul că reușeai să te porți permanent fără niciun fel de complexe, de parcă ai fi fost, de fiecare dată, o altă persoană, cu o altă identitate.

Amintirile îi năvăleau exploziv în conștiință, inundându-i personalitatea.

— Eram de fiecare dată o altă persoană, articulă cu greutate și se lăsă sfârșit pe spătarul scaunului. Un program de autoimpunere a voinței. De uitare selectivă a amintirilor nedorite. De inventare a unei noi biografii. Uitare-învățare... Numai uitând ceea ce se petrecuse în viața mea anterioară, puteam să mă feresc mai bine de

curiozitatea nepoftiților. De ce nu mă lăsați în pace, Riz? De ce nu pot să trăiesc asemenea celorlalți, să muncesc, să mă plimb, să discut, să iubesc și să încerc să fiu fericit, la fel ca ceilalți?

Amintiri, da, amintiri nenumărate despre locurile unde trăise în deceniile, în secolele anterioare. Despre oameni transformați demult în țărână, despre ploile calde din Llano Estacado, prin bălțile cărora alerga cu picioarele goale, despre cactușii aurii și stâncile în formă de fortăreață ale Marelui Canion, despre promontoriile și plajele Capului Sabie, despre mlaștinile și spinările muntoase sălbatice ale Apalachilor... Amintiri, da amintiri dintr-o viață care nu se mai termina și pe care găsisese posibilitatea vremelnică de a o păcăli.

Strânse pleoapele și lacrimile se sparseră în picuri minuscule, care se evaporară aproape imediat.

— Marele Inchizitor, inginerul genetician Walther Don West, după ce a studiat și a comparat rezultatele statistice ale ultimilor ani, a ajuns la concluzia că, în mod rațional, universul în care trăim este numai o iluzie. O copie grosolană a altuia, adevărat, copie menită să fie un fel de... terrarium, creat pentru a adăposti o anume existență. Acea a ta, Fernando Ferens, omul de nicăieri. Omul venit de dincolo de Poartă.

— Omul trimis de dincolo de Poartă, murmură el și încercă să se ridice în picioare.

Dar palma femeii ieși de sub pătură și i se așeză, moale și caldă peste degete.

— Nu ai unde să mai fugi, Fernando. De această dată, Inchiziția Genetică și-a luat toate precauțiile posibile.

— Nu chiar toate. De vreme ce ne aflăm aici. Adică dincolo de orice scenariu imaginat de ea, în ultimii 20 de ani, de când mă caută.

— Ba chiar pe toate, clătină din cap femeia și sclipirea prevestitoare de primejdie din ochi păli, lăsând locul unui vâl de tristețe. Chiar pe toate, poți să mă crezi. Există un plan și pentru situații de felul acesteia, în care, în ciuda tuturor precauțiilor, vei reuși din nou să te streкори.

Apăsarea de pe spatele palmei se intensifică.

— Hazardul... nu mai poate să existe, pricepi, Fernando? Pentru că, pentru tine, se luptă și Uniunea. Chemarea Porții este cea mai mare sfidare pentru rațiunea umană. Este declanșatoare de războaie. De moarte. Nu avem voie să te lăsăm pe mâinile lor. Dacă Federația nu va putea să te folosească, nici Uniunea n-o să fie în stare. Va trebui să mori.

Părea ceva ilar, hotărî Fernando, dar nu se putut hotărî să râdă. O femeie aflată la un pas de neființă îl amenința cu moartea. Pe el, nemuritorul Fernando Ferens!

— Chiar tu ai spus că sunt nemuritor, ridică el din umeri, dar vocea îi sună îngrozitor de fals. Cum poți ucide un nemuritor?

Femeia râse slab și se ridică în capul oaselor, fără să-i lase mâna din strânsoare.

— Nemuritor... e un fel de a defini viața nemăsurat de lungă pe care ai trăit-o aici. Nu știu câți vor mai fi încercat să te omoare până acum, dar...

— Mulți, răspunse fără să vrea bărbatul.

— ...dintr-un motiv sau altul, n-au reușit. Eu trebuie să reușesc.

Licărul anunțător de moarte i se intensifică în pupile. Fernando tresări la rândul său și încercă să-și degajeze mâna. Strânsoarea mâinii femeii se înteti.

— Unghiile mele, Fernando, sunt acoperite cu o vopsea specială, o otravă violentă, colorată în ocru. Nu se dizolvă decât în ser sangvin. După cum simți, sunt extrem de ascuțite, exact în acest scop. Va fi suficient să apăs zvâcnit pe vârfurile degetelor, pentru ca ele să-ți străpungă pielea. Cantitatea de otravă de pe o singură unghie este suficientă să omoare trei adulți maturi de talia ta. Îmi pare rău, sincer îmi pare rău că n-am reușit să te conduc pe insulă. Mi-ar fi plăcut să te însoțesc dincolo de Poartă. Așa cum mi s-a promis.

Cronică apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

La apusul soarelui, apăru Martin Pinzon la pupa corabiei sale și cu multă bucurie în glas îl strigă pe amiral și-i ceru daruri spunându-i că zărise

pământ și când auzi că Pinzon repeta aceasta cu multă convingere, amiralul căzu în genunchi, aducând mulțumire lui Dumnezeu, în timp ce Martin Alonso recita „Gloria în excelsu Deo“ cu întreg echipajul său La fel făcură și oamenii de pe Santa Maria, iar cei de pe Nina se cățărară pe catarge și pe sarturi cu toții, într-un glas, afirmară că zăresc pământ. Și amiralului i se păru la fel și că acest pământ se găsea la 25 de leghe. Cu toții continuară până noaptea târziu să repete că acela era pământul. Atunci amiralul porunci să fie schimbat drumul urmat până atunci, care era spre apus, și ca navele să se îndrepte către sud-vest, spre partea unde părea să fi apărut pământul.

Jurnal de bord

Caraibele Chaicos

„Nu cred să fi existat vreodată și în altă parte vreun loc mai plin de mister și de frumusețe nelumească decât apele albastru-verzui ale Caraibelor...”, scria Quibian în „Analele Dominionului”, singura operă istorică a primei jumătăți a secolului trecut decodată în zilele noastre din Arhivele Mute ale Rețelei.

Întinzându-se între paralelele 20 și 30, marea cunoscută sub denumirea generală de Caraibele Chaicos își întinde trei sferturi din lungimea țărmurilor pe teritoriile Federației, numai 27,5 din

apele sale revenind Uniunii Iqueque. Dominate spre răsărit de peninsula Florida, iar spre apus de peninsula mexicană Yukatan, Caraibeles sunt relativ puțin adânci (adâncimea medie este de 160 m), extrem de limpezi și foarte puțin sărate, în comparație cu acelea ale Oceanului Atlant, aflat dincolo de meterezul gigant care este insula Chaicos Habanas. O mulțime de specii de pești trăiesc în special în apropierea țărmurilor, pescuitul fiind una din profesiunile cele mai vechi ale locuitorilor ambelor uniuni statale. Singurii prădători cunoscuți sunt cefalopodele uriașe, care apar însă extrem de rar în apropierea rutelor navale obișnuite și, în consecință, nu constituie decât un pericol nesemnificativ.

În extremitatea sud-vestică a arcului continental, care ascunde în căușul său Marea Chaicos, mai există un lanț de trei insule de dimensiune medie – Espanola, Forte Guanahani și Trinidad del Coste, ultima fiind complet pustie, cu excepția unui post de comandă menținut de Federație aici, cu acordul scris al Uniunii, pentru a supraveghea respectarea de către aceasta a interdicției de desfășurare de forțe militare navale de-a lungul coastelor.

Rutele maritime obișnuite sunt în număr de trei – San Antonio-Miami, Miami-Merida și Merida Tampico. Prima aparține Federației, ultima Uniunii, iar cea de-a doua este comună, fiind însă și cea mai puțin utilizată, practicând curse

regulate între cele două porturi, iar după ultimul acord de pace singurele legături pe acest traseu fiind cele strict științifice.

Harta topografică prin satelit a zonei maritime exclude cu desăvârșire o ipoteză geografică aparținând secolelor trecute, imposibil de verificat în altă manieră – aceea a existenței unei mase continentale dincolo de insula Chaicos, în adâncimile sălbaticului Atlant. Această posibilitate este susținută și de legenda Porții, care circulă de-a lungul țărmurilor, sub formă de cântece marinărești. Construcția magică s-ar afla undeva în zona masei continentale necunoscute, fiind fereastra ce se deschide din când în când permițând accesul privirilor curioase spre o altă lume.

9.

Poarta... înghiți el în sec și se pregăti de moarte. Nu exista în el nicio amintire de dincolo de Poartă. Decât spaima, teribila, incontrolabilă spaimă, care-l ținea la distanță de ea. Și, acum, moartea. Închise ochii și așteptă ca zvâcnetul sângelui să se oprească brusc, iar inima să se contracte într-un ultim spasm.

Pe coridor, se auzi un zgomot sec, ascuțit, de vază răsturnată pe podea și transformată în cioburi, apoi ușa zbură în lături și se izbi de perete, făcând ferestrele să zăngăne prelung.

Alguazilii năvăliră în încăpere, chiar în clipa în care tabloul mare, cu ramă grea de bronz, se desprinsese de pe perete și se prăbuși peste pat.

Fernando deschise ochii, străduindu-se să înțeleagă. Sângele îi zvâcnea la fel de impetuos în timpane, aerul se umpluse de praf și de un miros iute de cremă, de piele încinsă și de transpirație, trăia, ceva făcuse ca unghiile să nu mai înainteze în strânsoarea mortală, oricum nu soldații care îl fixau în prelungirea țevelor de armă, nu rama groasă cât un braț de om, care frânsese gâtul subțire al femeii, înainte de a aluneca într-o parte, peste marginea patului, răzuindu-i pielea de pe trei degete ale mâinii stângi.

Ceva...

Îi privi lung pe *alguazili*, statui ale datoriei, gata să-l împuște dacă ar fi făcut vreun gest amenințător, apoi reveni către pat și, cu infinită grijă, ridică cu mâna dreaptă de ramă. Degetele femeii stăteau întinse pe spatele mâinii sale, de parcă l-ar fi mângâiat. Își umezi buza inferioară și trase mâna încet, după care lăsă rama să acopere trupul. Chipul lui Beatriz părea acoperit cu ceară. Nici un singur mușchi nu tresărise în momentul impactului, numai pleoapele i se coborâseră pe jumătate, aproape acoperind pupilele și luminița vestitoare de primejdie.

Politiștii îi făcură semn să se ridice și să-i urmeze. Fără să scoată un cuvânt, făcură un triumghi uman, cuprinzându-i la mijloc. Așa ieșiră

pe culoar, stricând formația numai în clipa când trecură prin cadrul ușii. Măsuța se lipise cu totul de perete, chiar sub fereastră, iar vaza se risipise în zeci de cioburi pe pardoseală. Călcă pe deasupra lor, evitându-le, și ieșiră în curte. Unul dintre *alguazili* se răsuci și încuie ușa cu cheia magnetică.

Dimineața se pregătea să cedeze locul amiezii. Cerul era acoperit de nori cenușii spre miazăzi, dar soarele continua să urce impasibil pe boltă. Frunzele leandrului erau încă pline de rouă, iar gura peștelui din ipsos era umedă și știrbă. Fernando își trecu din nou limba peste buze și se strădui să se țină aproape de *alguazilul* din fața sa.

Dincolo de poartă îi aștepta un furgon lung, cu roți groase de cauciuc, tras de patru cai negri. Când îi văzu ieșind din curte, vizitiul în uniformă de sergent, cu chipiul tras pe frunte, sări de pe capră, deplie repede scara de lemn, cu schelet metalic, și deschise cele două portiere cu geamuri vopsite în negru. *Alguazilul* din față se trase într-o parte și îi făcu semn să urce. De când năvăliseră în cameră și până în clipa aceea, nimeni nu rostise nici un singur cuvânt. Căzuse în capcană, în cea mai simplă și mai ușor de depistat capcană. Nu avuseseră decât să-l aștepte în liniște, ascunși în singurătatea camerei lui Francisco, convinși de ideea că va trebui să revină. Iar el se întorsese, la fel de convins că nimeni în lumea asta n-ar fi

reușit să-și închipuie modul său de gândire, încât... Clătină din cap, își gârbovi umerii și urcă treptele înguste și incomode. Întunericul dinăuntru era străpuns la capătul dinspre capră de lumina unui felinar cu trei oglinzi, atârnat de bucla groasă a unui inel înfipt în tavan. Un bărbat îmbrăcat în haine subțiri de doc și învăluit într-o pelerină cafenie până aproape de nivelul ochilor, stătea pe bancheta din dreapta, capitonată în piele, și citea ceva într-o agendă groasă. Pe bancheta din stânga, cu fața din lemn lustruit, un secretar în costumul obișnuit de serviciu, cu haină cu revere ascuțite, pantaloni strâmți și pălărie de panama albă atârnată de gât cu un șnur, încifra un text cu ajutorul unor grile mobile, pe care le scotea dintr-o servietă subțire, ținând-o pe genunchi. Din când în când rostea câteva cuvinte inaudibile, pe care laringofonul de forma unui stetoscop le prelua de pe pielea gâtului pentru a le transporta spre înregistrare pe un dictafon ascuns, probabil, în aceeași servietă.

Alguazilul care urcase imediat după el, aproape atingându-i umerii, îl împinse către dreapta ușii, spre bancheta de lemn, după care se postă lângă ușă, în picioare, cu una din mâini pe tocul armei și cu cealaltă atârnată de inelul de sprijin. Bărbatul în mantie nu-și ridică privirile din agendă, dar secretarul desprinsese cu degetul brațul laringofonului și îi adresă câteva cuvinte... în spanish. De uimire, Fernando aproape că se ridică

din nou în picioare. Se așează imediat înapoi, când văzu gestul amenințător al pistolului zvâcnit pe jumătate din toc.

Furgonul porni din loc cu o mișcare greoaie, scuturându-și puternic pasagerii. Bărbatul cu mantie închise agenda cu zgomot și o aruncă alături, pe banchetă. Îl privi lung pe deasupra liniei pelerinei, de parcă ar fi încercat să-și amintească un anumit lucru. Fernando tresări și înghiți saliva amăruie ce-i inundă brusc gura. Privirea aceea tăioasă o...

— Mă bucur să ne reîntâlnim, Fernando. Ieri, nu am apucat să luăm ceaiul împreună și discuția noastră filosofică a rămas, cumva, neterminată.

— Francisco! se bâlbâi, neștiind unde să-și pună mâinile. Credeam că ai...

— Chiar am murit, râse celălalt și-și trase pelerina într-o parte. E un fel de a spune, desigur. Pentru că un Francisco Verdugo a murit, într-adevăr, în monoraiul acela. Ingineria genetică e grozavă pentru că îți permite obținerea unui număr inexprimabil de copii sacrificabile. Sa-cri-fi-ca-bi-le, pricepi, Fernando?

Nu îndrăzni să spună nimic. Capcana funcționase, deoarece persoana care îi cunoscuse modul de gândire nu murise, așa cum crezuse atunci. Ci îl așteptase, împreună cu acești *alqua...*

Aruncă o privire furișă în direcția polițistului, care se legăna în ritmul înaintării furgonului, cu ochii țintă asupra sa. Bărbatul (Francisco?!)

împinse pelerina pe banchetă și se trase mai aproape de el. Lumina concentrată a felinarului dansa vioaie pe fața sa.

— Nu sunt *alguazili* adevărați, dacă la asta te gândeai. Imitații, ha-ha! râse din nou. Era singura metodă de a te determina să ne urmezi fără să opui rezistență. Crede-mă, Fernando, știu prea bine cum gândești, ca să crezi că o să mai ai vreodată posibilitatea să scapi. Dacă nici prietenii tăi de la Inchiziție nu au reușit să dejoace planurile, iar ei dispun de fonduri, de oameni și de imaginație, poți să mă crezi! — atunci nimeni în lumea asta n-o s-o mai poată face. Nici măcar să nu visezi să încerci să evadezi!

Se răsuci în direcția secretarului și-i vorbi în spanish, dar nu-și dezlipi ochii de pe el.

— I-am spus să pregătească pașapoartele, reveni către el. Fernando clipi surprins, dar nu deschise gura. Nu întrebi nimic? E adevărat că nu există trafic constant de călători de o parte și de alta a graniței, dar, la naiba, Fernando, presupun că ai ghicit deja, mă găsesc aici, în Laredo, pe post de Consul General al Uniunii.

Ambasadorii și suita lor pot să treacă oricând doresc Rio Grande.

Ghicise cu puțin timp înainte de a apuca să rostească fraza. Și tresărise involuntar. Nu-și amintea să fi trecut vreodată dincolo de Rio Grande. Niciuna din amintirile sale, nici cele aproape învăluite în ceața uitării, nu îi

transmiteau nimic de felul acesta. Se întâmpla ceva nou. Se dărau oare niște limite? își frecă șaua nasului cu arătătorul mâinii drepte, dar nu pronunță niciun sunet. Undeva, în adâncurile sale neștiute, imagini pe jumătate șterse ale lumilor prin care trecuse de-a lungul și de-a latul Confederației, se învălmășeau, străduindu-se să se impună în centrul atenției.

Furgonul se aplecă scârțâind spre dreapta, semn că strada cotea în acea direcție și Fernando se întrebă dacă trecuseră de Palatul Roccoco. Din câte văzuse înainte de a urca pe scară, caii erau orientați în direcția Parcului Caracol, adică spre scuarul Malil, pe latura de nord, pe care se afla clădirea Consulatului. Drumul între palat și parc nu era mai lung de 5 minute de trap cu trăsura, deci timpul de discuție și de meditație mai înainte de a ajunge la necunoscuta destinație devenise extrem de scurt. Care urma să fie următoarea mișcare a bărbatului cu pelerină? Și cum se gândea să-l metamorfozeze pentru a nu da de bănuiră grănicerilor, chiar dacă, așa cum afirmase, suita sa de Consul General nu urma să fie supusă unei verificări sistematice?

Nu apucă să-și ducă nedumeririle până la capăt. Furgonul înțepeni dintr-odată, într-un scârțâit strident de frâne, aruncându-i unii peste alții. În timp ce se prăbușea în direcția lui Verdugo, îi trecu prin minte că acesta ar fi fost un moment foarte bun pentru a încerca să evadeze.

Învălmășeala care începuse a se contura i-ar fi deschis pentru câteva secunde posibilitatea de a se rezezi în direcția ușii și, apoi, de a sări în stradă. În mod sigur, Francisco nu ar fi dat ordin să tragă în el într-un loc public, chiar dacă aceia care ar fi putut s-o facă erau îmbrăcați în temutele uniforme ale *alguazililor*.

— Nici să nu te gândești! îi şuieră în ureche acesta, în timp ce-l prindea în brațele sale puternice, imobilizându-l. Vei fi mort înainte de a apuca să faci primii doi pași.

Alguazilul nu se clintise de lângă ușă. Își proptise un picior în bancheta din față, scosese din toc pistolul greu și-l ținea ațintit spre pieptul său cu ambele mâini. Oameni special antrenați pentru luptă, îi spusese, într-un trecut nu foarte îndepărtat, moarta Beatriz. Își mușcă buza de sus până la sânge și oftă resemnat: nu avea altceva de făcut decât să se supună. Așa cum, probabil, o mai făcuse de atâtea ori în trecut. Așa cum, probabil, avea s-o facă de atâtea ori în viitorul ce își destrăma cețurile necunoscutului, devenind din ce în ce mai previzibil. Oare de câte ori mai făcuse gestul acesta până acum?

— În regulă, spuse și se ridică, ajutat de secretar. Își îndreptă hainele pe trup și-și șterse fața cu palma.

Am mai făcut-o vreodată, Francisco? A existat vreun moment în care am încercat să fug de sub escortă?

Dar bărbatul cu pelerină se ridică la rându-i și își potrivește hainele pe trup, fără să-i răspundă. Îi făcu semn *alguazilului* să deschidă ușa și ieși în exterior. De afară, se auzi murmurul scăzut al unui dialog, apoi capul altui *alguazil* își făcu apariția înăuntru și schimbă câteva cuvinte ininteligibile în spanish cu secretarul. Acesta îl împinse spre ieșire. Coborî aproape împiedicându-se în treptele înguste și rămase pe pavaj, foarte aproape de furgon, privind cu gura căscată către spectacolul neașteptat oferit de locul unde se opriseră.

Se găseau pe Strada Mare, la numai câțiva metri de intrarea în Scuarul Sancta Maria Postuma, peste drum de sediul Băncii Wentworth Co. Furgonul se izbise în plin de un camion lung, gol, tras de patru măgari înhămați în formă de evantai, răsturnându-l. Un măgar rămăsese pe loc, mort, iar ceilalți trei fugeau, încurcați în șleauri, în susul străzii, către Catedrală.

Vizitiul, un bărbat cam de treizeci de ani, blond, îmbrăcat într-o salopetă cenușie, zăcea pe pavajul cărămiziu cu fața în jos și o șuviță lată de sânge continua să se lungească în direcția trotuarului. *Alguazilul* care conducea caii furgonului stătea la câțiva pași distanță de el, cu arma încă îndreptată spre trupul nemișcat. Fernando remarcă faptul că în intersecția de obicei populată la acea oră nu se zărea nimeni, cu excepția portarului băncii, care-i privea curios din spatele ușilor de sticlă

încasabilă. Făcu un pas înspre camion, dar brațul puternic al lui Verdugo i se propti în piept.

— Îmi pare rău de incident, Fernando. Zâmbi rece, după care adăugă, slăbind presiunea brațului: Nu mă așteptam la o ripostă atât de rapidă. Se pare că i-am subestimat pe prietenii noștri din Kansas. Va trebui să grăbim puțin lucrurile, pentru ca planul să funcționeze în limitele pentru care a fost proiectat. Ești drăguț să mă însoțești?

Îl apucă de braț, mai înainte de a avea timp să schițeze vreun gest, și-l trase înainte. Înainta repede, cu pași uniformi, silindu-l să se țină aproape, în timp ce vorbea încet, cu voce apăsată, într-un coder greoi, cu husă din piele. Deși folosea o formă dialectală a spanish-ei iquique, reuși să înțeleagă că redacta un raport sintetic asupra întâmplărilor pentru cineva cu un rang ierarhic superior, a cărui denumire o utiliza la fiecare început de paragraf. Se abținu să-i pună vreo întrebare și întoarse de câteva ori capul în urmă, încercând să vadă ce se întâmpla cu furgonul și cu falșii *alguazili*. Nu reuși însă să vadă nicio mișcare în jurul atelajului și, după câteva clipe, colțul drept al monumentului Fecioarei îi închise complet unghiul.

Scuarul era și el la fel de pustiu. Un stol de porumbei cenușii dădea ocol clădirii pătrătoase a băncii, fără să se poată hotărî unde să se așeze. Bărbatul cu pelerină îi urmări o clipă cu privirea,

după care închise coderul în husă și îl vârî în buzunar. Degetele sale puternice îi strânseseră cotul, dirijându-l către intrarea în pasajul subteran al magazinului Dorado, care se afla foarte aproape de liniile de tramcar ce tăiau scuarul în diagonală.

Coborâra treptele lunecoase, tocite la buză, și pătrunseră în tunel. O undă de răcoare îi învălui dintr-odată, de parcă s-ar fi scufundat în apă. Fernando își șterse fruntea cu dosul palmei și se chinui să vadă pe unde calcă. Becurile chioare din tavan nu reușeau să destrame decât vag întunericul, lăsând podeaua într-o noapte aproape completă. În cea mai mare parte, vitrinele erau goale sau acoperite cu cearșafuri gălbui, pe suprafața cărora scria cu litere mari, roșii – „De închiriat”. Cele mai multe uși de sticlă aveau yale solide și complicate, cu încuietore magnetică, dar destul de frecvent apăreau și lacăte clasice, din oțel cromat, cu trei sau patru toarte. Pe partea opusă vitrinelor, chiar la baza zidului, Fernando observă o șuviță de apă măloasă, scurgându-se în direcția unei canalizări neștiute. Doi șobolani uriași chițăiră supărați lângă o cutie de carton și fugiră greoi înspre adăpostul gangului.

Fernando nu mai intrase în pasaj de aproape șase luni, iar ultima oară interiorul fusese iluminat de becuri cu argon. Acum, acestea fuseseră înlocuite toate cu becuri cu wolfram, cu o putere foarte mică. Ridică din umeri: de foarte

mult timp, se zvonea că frații Dorado plănuiau să-și lichideze afacerea și să se mute la Tucson, unde primiseră o moștenire mare din partea unui unchi.

Francisco Verdugo se opri în fața unei uși de metal, care flanca o vitrină acoperită cu aceleași cearșafuri galbene, meșteri ceva în dreptul unei console încastrate în tocul din material plastic, se auzi un „clic” și ușa se deschise câțiva centimetri. O împinse cu mâna până aproape de perete și îl chemă cu arătătorul. Intrară, el înainte, bărbatul în haine de doc imediat în urma sa. Ușa se închise singură, acționată de un resort invizibil. Lumina slabă pătrundea prin vitrină și lăsa să se ghicească contururile unor module de mobilier, adunate toate într-un colț al încăperii și conturul unei uși pe zidul opus.

Se îndreptară într-acolo. Verdugo repetă scena cu consola și noua ușă, o masă întunecată din același metal greu, se deschise la rândul ei. Trecură dincolo de prag, într-un alt coridor, încă și mai întunecat decât încăperea părăsită. Becuri de avarie, protejate cu plase metalice, răspândeau o lumină albastră, difuză. Mergeau repede, în tăcere, fiecare rumegându-și propriile gânduri. Inițial, probabil că planul fusese să fie transportat la Consulat și ascuns într-una din camerele pustii ale subsolului acestuia, până ce experții în arta machiajului aveau să-i dea o nouă înfățișare. Acum însă, în urma accidentului, planul părea să se fi schimbat. Sau, mai bine zis, adaptat unei

situații neașteptate, a cărei importanță n-o cunoștea. Era limpede că rețeaua căreia îi aparținea Verdugo (și căreia, până la proba contrară, avea să-i spună Uniunea), construisese o mulțime de scheme, care încercau să acopere tot orizontul de așteptări previzibil. Îi era însă imposibil să spună încotro se îndreptau în acel moment, deoarece nu știuse niciodată cât de vast era subteranul Dorado.

Tunelul coti spre stânga și Fernando se împiedică într-un colț de piatră răsărit la colțul unei dale. Întinse brațele și se sprijini de perete, ca să nu cadă. Verdugo întoarse capul, dar nu se apropie să-l ajute.

— Te-ai lovit? Putem să mergem mai departe?

Dădu din cap în semn că da și își reluară drumul.

După câteva zeci de metri, tunelul se termină în fața unei scări metalice, încastrată în zid. Verdugo se opri din nou și-l așteptă să se apropie.

— Sus, spuse și arătă cu degetul arătător spre capătul superior al scării, sus există un capac de oțel, care se deschide într-un hol, de obicei pustiu (aruncă o privire către ceasul-brățară) la ora asta. Urcăm, în aceeași ordine: sper să înțelegi că nu are niciun rost să încerci să evadezi.

Nu înțelegea. Ridică din umeri.

— Sunt prea obosit, ca să mă joc de-a ghicitul. Mi-ai mai spus asta și în furgon, ții minte? Care e problema?

— Nicio problemă, râse Verdugo. Te-am avertizat numai, ca să nu fii surprins. Acolo – privi câteva secunde spre capacul nevăzut – sus... ai idee ce este sus?

— Nu cred că mă interesează.

Era foarte adevărat. Oboseala, stresul, cadavrele de la fiecare pas, fuga continuă, vânătorii în permanentă schimbare îl aduseseră într-o stare de indiferență primejdioasă.

— Închisoarea. Cred că nu te-ai gândit niciodată că vei putea ajunge acolo prin forță.

Cronica apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

Își urmară drumul obișnuit, înaintând 47 de leghe, din care anunță 40. Apărură petreli și multă iarbă, din care o parte era veche și o parte foarte proaspătă, de aceasta fiind legat un soi de fruct. Nu văzură păsări de alt fel și amiralul credea că lăsase în urmă insulele ce se găseau marcate pe hartă.

Spune aici amiralul că atât săptămâna ce trecuse, cât și în aceste zile în care văzuse semne de pământ, nu vrea să întârzie luând calea piezișă, cu toate că avea cunoștința de anume insule prin acele părți, și aceasta spre a nu se opri, țelul lui fiind de a se duce în Indii, și adăugă că ar fi o neghiobie să zăbovească.

Jurnal de bord

Președintele

Mitologia orală, care precede anii de beznă ai Marii Confruntări, susține printre multe altele și faptul că, înainte ca Rețeaua să fie descoperită și repusă în folosință pe întreg teritoriul amerigo, aici a existat o civilizație preindustrială, divizată în orașe-cetăți, toate cu un sistem similar de conducere – Sfatul Bătrânilor. Cele mai multe asemenea orașe-cetăți ar fi fost grupate în zone cu denumiri exotice, precum Idaho, Wyoming, South Dakota, Minnesota, Nebraska, Utah...

Cercetările efectuate de istorici renumiți prin arhivele Rețelei, în deceniile ce au urmat reinstalării acesteia, nu au reușit să confirme însă aproape nimic din informațiile legendelor. Singura denumire identificată cu certitudine este aceea de Idaho Falls, astăzi fiind mai mult ca sigur faptul că așa-zisa hartă care o conține este, de fapt, un desen al unui copil din Era Rețelei. Iar săpăturile militare din anii 55-61, care au urmat îndeaproape cursul lui Rio Grande dintre El Paso și Santa Fe, iar mai apoi cele din 78-82, care au atins zona Pueblo, nu au adus nicio confirmare a existenței unui asemenea mod de organizare socială.

Din punct de vedere istoric, singurul lucru cert rămâne faptul că statele americane, evident cu o formă de organizare socială mai simplistă, au existat cu mult înainte ca prima bătălie a Marii Confruntări să aibă loc. Arhive personale cu

interdicție de intrare, aparținând primei etape de reorganizare a Rețelei, făcute publice după moartea posesorilor de drept, confirmă sub formă de amintiri subiective că pe uriașul teritoriu cuprins între Marele Canion și Savannah au ființat mai multe state mărunte independente, între care s-au purtat frecvente bătălii de graniță, încheiate în anul 12 prin impunerea dominației statului Kansas.

După constituirea Federației Nordice Kansas, cea dintâi formă de conducere a constituit-o Sfatul Celor 12 Înțelepți, amintind surprinzător prin structura și felul de a adopta decizii de miticul Sfat al Bătrânilor. Zece ani mai târziu, Sfatul a fost înlocuit de o conducere tripartită, formată din trei Consuli aleși prin vot secret de Adunarea Statelor Federale. Aceștia nu puteau să ia decizii decât în unanimitate și, pentru că sistemul s-a dovedit în cele din urmă inefficient, a fost înlocuit cu cel prezidențial.

Statele prefederale avuseseră parte și înainte de conduceri de tip prezidențial, cele mai reușite dovedindu-se cele din Oklahoma, New Mexico și Arkansas, în care președinții erau aleși prin vot popular o dată la doi ani, fără posibilitatea de a obține mai mult de un singur mandat. Numele șefului statului Arkansas, Henri Dickinson, este emblematic pentru istoria premodernă, fiind primul președinte amerigo care a propus formarea unei coaliții de state, în scopul purtării unei bătălii

decisive cu hoardele Iquique. Celelalte state au fost conduse fie de Adunări și de Consilii Administrative, fie de regi, teocrați, tirani și satrapi, despoți ce s-au purtat cu brutalitate în funcțiile deținute cel mai adesea pe viață, fiind urâți de populație și căzând ușor pradă revoltelor sociale.

Primul președinte al Federației Nordice Kansas a fost ales Fernam John Martin, unul dintre generalii de încredere ai președintelui statului Kansas, Alonjo Birman Suarez, la numai câteva zile după suspecta sa moarte, în anul 14 al epocii moderne, ca urmare a unor crampe de stomac extrem de violente. Până atunci, Suarez guvernase cu titlul de Administrator General, pregătind alegerile politice la nivelul întregii Federații.

F.J. Martin a condus conglomeratul de state timp de trei ani, fiind înlăturat de la putere de o lovitură de stat, care a instaurat, vreme de 6 luni, o juntă militară în Palatul Gran Canaria. A urmat Cea Dintâi Confruntare, cunoscută în arhivele Rețelei drept „Războiul catârilor”, și revenirea la democrație. Șirul președinților care au urmat încheierii Păcii de la Piedras Negras este impresionant: 28 de bărbați albi, în cea mai mare parte mustăcioși, cu perciuni uriași, și purtători de sombrero, după cum ni-i relevă Albumul Prezidențial al Rețelei, sub formă de imagini 3-D.

Cel de pe urmă cazat la etajul al doilea de la Gran Canaria este președintele Alberto Burrage,

cel care a contrasemnat Pactul de Stabilitate, alături de omologul său Iqueque, în urmă cu un an și jumătate, pe platforma din mijlocul hotarului mișcător al lui Rio Grande. Alberto Burrage a permis accesul la Rețea și cetățenilor decasați, instaurând terminale în pușcării, și a insistat ca rezultatele celor mai importante cercetări secrete ale Inchiziției Genetice să fie făcute publice prin intermediul Rețelei. În felul acesta s-a aflat, cu uimire și spaimă, că genomul uman al populației Federației este alcătuit din 132 de tulpini, care nu au produs de-a lungul miilor de ani de evoluție nici o singură încrucișare stabilă, singurele variații genetice părând să fie abateri prestabilite în cadrul unui program zeiesc de menținere în stare pură a acestor sușe primordiale. În ochii istoriei postmoderne, numele lui Alberto Burrage va prefăta, probabil, denumirea de „închisoare genetică”, care se întâlnește tot mai frecvent pe principalele canale de știri ale Rețelei, în legătură cu societatea noastră.

10.

Coridorul era, într-adevăr, pustiu și sumbru, datorită luminii cenușii, care cădea din tavanul străpuns de iluminatoare pline de praf. Capacul căzu cu zgomot puternic într-o parte, izbindu-se de perete. Fernando ieși din tunel, în genunchi, cu dosul palmelor protejându-și ochii, care-i

lăcrimau abundant. După numai câteva secunde, își făcu apariția și Verdugo, care se săltă plin de energie peste gura metalică și apoi lăsă capacul să alunece în vechiul său lăcaș.

Înaintară de-a lungul podelei de beton, fără să-și adreseze un singur cuvânt. În dreptul celei de-a patra celule, simți o bătaie ușoară pe umăr și se opri. Verdugo întinse mâna dreaptă și ciocăni de trei ori, făcu o pauză, apoi mai lovi o dată în lemnul ferecat cu bande late de oțel ruginit. După câteva secunde, dincolo de ușă se auzi un zgomot târșit de pași, un zăvor de lemn fășâi trăgându-se într-o parte și ușa se deschise larg.

În cadrul ei, stătea cel mai slab bărbat pe care Fernando Ferens îl văzuse vreodată. Extrem de înalt, pleșuv, cu favoriți lungi și albi, cu un nas proeminent înfipt în mijlocul unei fețe numai piele și os, aproape lipsit de buze, o bărbie lungă și ascuțită și un gât subțire, pe care ar fi putut să pună pariu că orice vânt ceva mai puternic l-ar fi frânt ca pe un băț de chibrit. Fernando se trezi înghițind în sec numai la gândul că putea exista un asemenea gât și abia își stăpâni pornirea de a duce mâna spre al său.

Scheletul îmbrăcat într-o uniformă uzată și cocoloșită, de culoare verzuie, cu o beretă tocită până la urzeală așezată regulamentar pe creștet, îi privi scurt, dădu din cap și le făcu loc să între. Verdugo șovăi o clipă și-și duse mâna către centură.

— Nu ești Hachlok! spuse foarte încet și se trase un pas înapoi, ca pentru a-și lua avânt. Cine naiba ești și cum ai ajuns aici?

— Aranjuez, cârâi scheletul. E suficient ca să te determine să intri naiba odată?

— Aranjuez Salva? Verdugo se aplecă în față, gata să-l atingă pe Fernando. Nu înțeleg... se bâlbâi. Planul de rezervă nu menționa nimic despre prezența...

— Planul de rezervă tocmai a fost modificat, idiotule! Dacă mai rămâi o singură secundă pe coridor mă voi vedea obligat să te împușc pentru deconspirarea involuntară a acțiunii.

Francisco Verdugo dădu din cap, vizibil speriat de amenințarea scheletului, și-l împinse pe Fernando cu pumnul în umăr, obligându-l să pătrundă în interiorul celulei. Intră imediat în urma lui și rămase lipit de perete, privindu-l cu o curiozitate amestecată cu oroare pe fascinantul personaj numit Aranjuez. Acționată de un resort ascuns, ușa se închise singură în spatele lor.

Celula era foarte mică, un dreptunghi de beton cu lungimea de patru metri și lățimea de aproape doi metri. Două paturi metalice suprapuse, cu saltele subțiri, acoperite cu păaturi peticite de molton, ocupau cea mai mare parte a peretelui din stânga ușii. Chiar sub fereastra protejată de trei bare groase de metal, se găsea o masă foarte mică, numai cât să-ți întinzi coatele. Un caiet gros, cu scoarțe din piele neagră aștepta deschis, cu un

stilou uriaș deasupra foilor albe. Fernando zări un scris energic, aplecat spre dreapta, cu litere extrem de cursive. Tresări, realizând că mai existau încă oameni care știau să scrie. Nicio statistică oficială nu mai înregistrase vreun caz în ultimii zeci de ani. În statele Federației, cea mai mare parte a populației putea să citească și, la nevoie, să scrie, folosind un terminal și un corector automat. Scrisul de mână dispăruse, deși existau tot felul de povești despre oameni care trudeau din greu în peșterile din îndepărtatul Podiș Colorado să mențină vie această artă primitivă.

Artă primitivă?! Fernando înghiți în sec și se întrebă dacă existase vreodată o astfel de artă, dacă nu cumva oamenii învățau abia acum să contureze literele caligrafice, urmărind manuscrite ale Epocilor Ascunse, descoperite cu totul întâmplător.

Bărbatul cel uscățiv se așeză pe marginea patului de jos, sprijinindu-și ambele mâini de marginea metalică. Avea degete lungi și accentuat de slabe, cu unghii ovale și ascuțite la vârf. Fernando băgă de seamă că privea tot timpul ușor într-o parte, ca și cum le-ar fi evitat prezența fizică în felul acesta. Abia într-un târziu realizează că, de fapt, suferea de o formă avansat de strabism.

— Cine ți-a permis să modifice planul inițial, căpitane Verdugo? Vocea suna răgușit și, deși nu vorbea încet, Fernando trebui să facă un efort ca

să perceapă sensul cuvintelor. Secretarul a aprobat redirectionarea planului?

— Secretarul... se bâlbâi din nou Verdugo. Un atac, Generalissime. Furgonul a fost atacat la încrucișarea străzilor...

— Secretarul te însoțea pentru a aprecia dacă este nevoie sau nu de o modificare de plan, idiotule. Aranjuez se aplecă în față, cu ochii strălucind de furie. Din cauza asta se pierd războaiele, pricepi? Insubordonarea combinată cu puțină neșansă și cu o acțiune bine gândită a inamicului. Ai luat decizia de modificare numai din capul tău, nu-i așa, căpitane?

Francisco Verdugo înghiți în sec. Pălăria îi alunecase într-o parte și lăsa să se vadă picăturile mari de transpirație ce-i alunecau spre rădăcina nasului.

Bărbatul cel slab se trase înapoi, închise ochii pentru câteva clipe, părând că meditează. Într-un târziu, îi spuse cu voce ștearsă să plece. Planul urma să continue, așa cum fusese gândit inițial. El urma să se prezinte imediat la Consulat și să aștepte acolo derularea evenimentelor. Fernando văzu cum pe tâmpla stângă a fostului său prieten (oare era corect să-l considere așa? Era acest bărbat dezorientat, cu privirile aburite de teamă, adevăratul Francisco, cel alături de care trăise, glumise și filosofase vreme de 15 ani, sau avea de-a face din nou cu o clonă? Dumnezeuule, realitatea devenea din ce în ce mai greu de înțeles și de

controlat!) zvâcnea puternic o venă albăstrie și se întrebă cine era acest „generalissim”, dacă reușise să inspire asemenea teroare unui ins care, cu numai o jumătate de oră mai devreme părea întruchiparea însăși a puterii și a calmului zeiesc.

— Dar, Generalissime... încercă să se opună căpitanul, rămas încă în poziție de drepti. Când a fost declanșată operațiunea „Velierul”, am fost pus să jur că nu-l voi părăsi nicio clipă pe numitul Fernando Ferens, până când va depăși pragul Porții.

Aranjuez Salva se aplecă puțin în față, ca pentru a vedea mai bine, dar ochii săi păreau că examinează ceva aflat în direcția ferestrei. Când vorbi din nou, vocea sa avea un iz de strepezeală, care-l făcu să tresară.

— Căpitane Francisco Verdugo, planul inițial era funcțional numai în situații normale. Aceasta este o situație excepțională, pricepi? Iar o parte din acest caracter i l-ai conferit chiar dumneata, prin hotărârea prostească de a apela la o ușă care nu ar fi trebuit deschisă.

Trupul pe care hainele vărgate atârnavau literalmente se aplecă încă și mai mult, nasul uriaș părând să capete o existență de sine stătătoare în universul cenușiu al celulei.

— Ai fost selecționat pentru această misiune de o excepțională importanță, datorită răbdării de care poți să dai dovadă, căpitane și nu pentru că ești inteligent. Recunosc că te-ai descurcat bine în

cei 15 ani, cât timp ai avut misiunea de supraveghere, dar apoi n-ai făcut altceva decât să-ți depășești atribuțiunile. Pentru că Fernando Ferens trebuia să încapă în mâinile inamicului! Acesta era planul în întregime sa. Inamicul era cel care trebuia să-l conducă spre baza sa secretă de pornire în expediție, nu noi. Pentru că inamicul dispunea de toate datele și elementele necesare ca expediția să poată începe sub bune auspicii. Acțiunea sa neașteptată ne-a luat pe nepregătite, căpitane Verdugo. Propriile noastre pregătiri pentru cea mai importantă expediție din universul cunoscut se găseau într-un stadiu nesatisfăcător. Așa că a trebuit să improvizăm. Și, în acest plan, întocmit în pripă, o piesă s-a mișcat greșit. Asta este. Acum acțiunea a eșuat. Ești liber să te întorci la bază. Fernando Ferens rămâne în custodia mea.

Verdugo deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc, salută țeapăn și părăsi încăperea. Ușa se închise încet în urmă, trasă de tainicul resort. Aranjuez Salva își îndreptă spatele și, pentru prima oară de când se găseau împreună, îl privi drept în ochi cu atenție. Fernando remarcă faptul că privirea de oțel nu mai suferea de niciun fel de imprecizie.

Dumnezeule, gândi, sau el este capabil să-și stăpânească la perfecție mișcările corpului, până la cele mai infimizezimele tresăriri, sau eu nu mă mai pot controla și încep să am halucinații. Văzu semnul din bărbie și se așeză în stânga lui, chiar

lângă tâblia de fier forjat. Arcurile ruginite de sub saltea gemură subțire.

— Este un moment dificil, domnule Ferens, și s-a întâmplat să avem parte de el fără să ne-o dorim în mod special. Sincer îți spun, nu a stat în intenția mea să ne fi întâlnit vreodată.

Dincolo de geamul murdar de praf, lumina mizerie a zilei se prelingea toropitoare prin aer, vălurind în spațiul închis al curții interioare.

Fernando își mușcă ușor vârful limbii, încercând să se dezmeticească. Se afla închis într-o celulă a închisorii, alături de un personaj straniu, numit „generalissim”, care tocmai îi declarase că nu voia nici măcar să-l vadă. Oare ce anume îl țintuia pe loc, de ce nu se ridica de pe saltea să plece, pur și simplu, și să încheie astfel aiureala asta de mascaradă? Colegul său de celulă nu părea înarmat, iar pe coridor nu remarcase prezența niciunui paznic, așa cum își închipuise dintotdeauna că trebuie să fie la închisori.

Dădu din cap, ca și cum ar fi aprobat spusele celuilalt și bărbatul cel slab de alături își scoase chipiul uzat și-l așeză cu grijă pe saltea. Avea un păr rar, alb-cenușiu, dat pe spate, astfel încât să lase descoperită fruntea înaltă și bombată. Sub pielea extrem de întinsă a capului, se zăreau șerpui vinelor albastre, brăzdându-i tâmpile.

— E o poveste complicată, pricepi, domnule Ferens? Extrem de complicată... Bănuiesc că ești în stare să apreciezi și singur acest lucru, fie și

numai din cele aflate de la comandoul trimis de Inchiziție... După cum vezi, toată lumea te vânează într-un singur scop: să te ajute să ajungi într-un anume loc al spațiului acestei lumi, numit Poartă, și să te facă să treci dincolo de el, în... La naiba, numai Zeii știu unde anume.

Fernando oftă resemnat și ridică din umeri. Aceeași poveste, dar nicio rază de lumină în labirintul întunecat. Nu se hotărî însă să răspundă. Aranjuez Salva îl privi lung pe sub sprâncenele groase. Ochii îi sclipeau încărcăți cu un venin al cărui rost nu putea să-l înțeleagă.

— Nu ai nicio întrebare?

— Nu există nicio întrebare care să lămurească toate nedumeririle mele, domnule Salva. Toată nebunia pe care o trăiesc de câteva zile încoace.

— Numai Salva, se strâmbă celălalt. Pentru dumneata sunt, pur și simplu, Salva.

— Mă rog... Fie și numai Salva. Întrebările mele... Am trăit 15 ani cu convingerea că sunt un simplu cetățean al Federației. Un simplu tehnician de Rețea, pasionat de Istorie. Un ins oarecare, celibatar, trăind în casa unui amic. Pentru ca, în urmă cu două zile, să mă trezesc în mijlocul unei complicate și primejdioase acțiuni, care avea drept scop răpirea și transportarea mea către... Habar n-am unde. Pricepi, Aranjuez Salva? Dintr-un prag al morții într-altul, din mâinile unei organizații secrete în ale alteia. Exact ca în filmele acelea străvechi, pe care pasionații Rețelei le pot

viziona dacă dispun de codurile de penetrare în arhivele vizuale.

Ridică din nou din umeri, fără să-l privească pe celălalt.

— Propriul meu prieten, Francisco Verdugo, era, de fapt, un supraveghetor. Și, ulterior, unul dintre răpitori. De fapt, nici nu știu exact care anume dintre ei a fost amicul meu și care o simplă clonă. Numai morți, pretutindeni numai morți. Ca și cum, apropierea de mine ar fi otrăvitoare. Chiar mă întreb câți vor mai muri, numai din cauza faptului că au stat în preajma mea, că au respirat același aer cu mine, că mi-au adresat unul sau mai multe cuvinte.

— Francisco Verdugo este unul dintre ei.

Aerul păru că se încălzește, întocmai ca înaintea unei furtuni. Fernando își trecu limba peste buzele uscate și le simți crăpate.

— Să înțeleg că...

Generalissimul dădu din cap, cu mișcări lente.

— A murit în urmă cu circa două minute. Adică exact în timpul discuției noastre. La ieșirea de pe coridor îl aștepta o patrulă de *alguazili*, care fusese înștiințată că din închisoare va ieși un spion, îmbrăcat în haine de consul.

Fernando simți cum degetele i se crispează pe rotulă genunchilor.

— Vasăzică este adevărat? Nu m-am înșelat, nu? Toți cei care intră în contact cu mine trebuie să moară. Un gând neașteptat îl făcu să se înfioare:

Chiar toți?

— Răspunsul exact nu-l cunoaște nimeni, domnule Ferens. Știu numai că secretul trebuie păstrat cu sfințenie. Și cel mai bun jurământ al tăcerii este numai moartea. Poate chiar toți, adăugă după un timp. Poate chiar toți, repetă cu voce schimbată, chiar și eu, dacă acesta a fost substratul întrebării. Zâmbi strâmb și-și îndepărtă cu degetul arătător o şuviță rebelă, care alunecase către ureche. O să aflu, după ce ne vom fi despărțit.

Pe coridor se auzi un sunet stins de pași, care deveni din ce în ce mai clar după numai câteva secunde.

— Întrevederea s-a apropiat de sfârșit, domnule Ferens. Sincer, îmi pare rău că nu ți-am putut desluși niciun răspuns la nedumeririle dumitale, așa cum singur le-ai numit. De aici încolo, drumurile noastre se despart. Vei fi condus către un dirijabil, care tocmai a aterizat pe platforma acoperișului închisorii, și vei pleca spre Cap Canaveral, acolo unde se găsește baza maritimă secretă a Inchiziției Genetice. Vom încerca să te predăm în mâinile lor, așa încât să pară că, pur și simplu, ai reușit să evadezi din mâinile noastre.

— Nu vă e teamă că n-am să cooperez? Un fior răutăcios îi străbătu întreg corpul, umplându-i de o amărăciune sordidă. Verdugo murise pentru a doua oară, la numai câțiva pași de el. Mai bine de 15 ani îi fusese un prieten de nădejde, chiar dacă,

în realitate, se conformase unui plan. Nu putea să treacă cu buretele peste 15 ani de viață în comun. Dacă n-am să cooperez și voi trăda dușmanului planurile voastre?

Aranjuez Salva zâmbi șters și se ridică în picioare. Părea o mumie desfăcută din pânza protectoare, ridicată în picioare și rezemată de zid. Atâta doar că stătea în poziție perfect verticală și se uita la el cu o privire fixă, imposibil de întâlnit la o mumie.

— Indiferent de ce vei face, domnule Ferens, indiferent, pricepi? — ei te vor urca pe velier, chiar și cu forța, și te vor duce până în fața Porții. În planurile lor, noi suntem o cantitate neglijabilă. Și chiar așa ne-am străduit să apărem, până acum. Pentru că nu intenționăm să ne opunem intenției lor în niciun fel.

— Nu înțeleg.

Generalissimul ridică arătătorul mâinii drepte spre tavan. Așa cum stătea, pe jumătate răsucit către ușă, lui Fernando i se păru că a mai văzut scena aceasta undeva, poate într-o pictură religioasă creștină...

— Nu știm până la capăt ce intenții au ei cu persoana lui Fernando Ferens. Dar știm ce dorim noi de la el: să treacă prin Poartă, însoțit de unul dintre noi. De un Iqueque, ca să fiu mai explicit.

Sunetul cadențat al pașilor se opri brusc. Lui Fernando, care-l percepușe ca pe un fundal sonor normal, tăcerea i se păru de rău augur.

— Oamenii mei te vor însoți spre nacela dirijabilului. Dacă nu ai nimic împotriva...

— O clipă...

Se ridică, la rându-i, de pe saltea. Simțea în picioare o greutate ciudată, pe care nu o mai avusese niciodată până atunci.

— Cred că am, totuși, o întrebare.

Aranjuez Salva întinse mâna către clanță, dar se opri la jumătatea gestului. Buzele-i subțiri așteptau strânse într-o linie cenușie.

— Da?

— Sunt... totuși, o ființă umană?

Timp de câteva clipe, în celulă nu se auzi nici măcar sunetul imperceptibil al respirațiilor. Fernando simți o durere ascuțită în buza de sus și abia apoi își dădu seama că și-o mușcase până la sânge.

— Nu știm, domnule Ferens. Aranjuez Salva vorbea fără să-l privească. De fapt, într-un fel, asta vrem și noi să aflăm. Pentru ca să putem înțelege universul alienat în care trăim. Sau în care ni se pare că trăim.

Mâna își continuă drumul întrerupt și ușa se deschise. În prag își făcu apariția un bărbat scund, îmbrăcat într-un elegant costum alb, la două rânduri, cu o floare roșie la butonieră. Pe cap purta o pălărie de pai cu boruri uriașe, amintind de moda promexicali care dominase vreme de mai multe sezoane piața modei de-a lungul lui Rio Grande. Imediat în spatele său, Fernando putu să

zărească pe deasupra umărului acestuia chipiul albastru al unei uniforme feminine. Sub acesta, figura energică, dar obosită, a Beatrizei Aranda aștepta încruntată ordinele superiorului său.

Cronică apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

Și cum nici în timpul zilei, nici seara nu văzuseră pământul pe care marinarii de pe Nina crezuseră că l-au descoperit, iar o mare mulțime zburau dinspre Septentrion către sud-vest, fapt care da de bănuț că se duceau să petreacă noaptea pe pământ, sau că fugiseră de iarna care era pe cale să se lase asupra tărâmurilor de unde veneau și deoarece amiralul știa că cele mai multe dintre insulele pe care portughezii le posedă fuseseră descoperite urmărind zborul păsărilor, din această pricină, amiralul consimți să renunțe la drumul spre apus și să se îndrepte spre vest sud-vest cu scopul de a naviga două zile în acest drum nou.

Jurnal de bord

S. S. F.

În prima parte a existenței sale, numele Serviciilor Secrete Federale (S.S.F.) a rămas necunoscut publicului larg. Perioada este menționată în istorie drept „primitivitate informațională ingenuă”. Termenul „ingenuu” este folosit cu valoare peiorativă, dată fiind violența acțiunilor de colectare

a știrilor de orice fel, în zorii secretizării informației. El a devenit relativ mai accesibil în momentul în care utilizarea Rețelei de către civili s-a transformat într-un fapt comun.

Pentru orice minte deschisă era limpede că un stat și, cu atât mai mult o comuniune de state, trebuie să posede un serviciu de colectare a informațiilor privind securitatea națională bine pus la punct. Și, cum astfel de minți se găseau pe ambele maluri ale lui Rio Grande, încercarea de a ascunde existența sa nu avea alt rost decât acela de a incita la căutarea cu forțe proprii a adevărului. Și, de aici, riscul implicit ca vreun necunoscut sau vreo forță străină interesată de destabilizarea Federației să ajungă pe căi neidentificate de specialiștii S.S.F.-ului la rezultate periculoase.

Așa se face că, în anii premergători celei de-a Doua Confruntări cu Uniunea, S.S.F.-ul și-a creat propriul site pe Rețea, unde a introdus un volum imens de informații cenzurate referitoare la istoria și la activitățile sale. Pentru a avea acces la el, orice persoană particulară sau juridică trebuie să dispună de un terminal cu cap com și de un abonament plătit la zi, care-i dă dreptul la un cod de acces cu schimbare lunară.

Cele mai multe informații de pe site se referă la perioada de început a activității S.S.F. În mod oficial, întemeietorii serviciului sunt considerați a fi Everard Sound și Manse Toktai, doi detectivi specializați în crime politice. Descoperind din

întâmplare o tentativă de asasinat a președintelui Damon Signy Mallory, pusă la cale de câțiva ofițeri din garda Palatului sub conducerea atașatului politic al Uniunii din acea vreme, i-au propus președintelui înființarea unui corp detectivistic care să se ocupe de probleme de acest fel, fără ca poliția sau armata să fie implicată.

În realitate, istoria consemnată în Arhivele Naționale ale Federației dă drept sigură o primă tentativă de înființare a S.S.F. Încă din timpul conducerii primului președinte, Fernam John Martin, care a dat dispoziții scrise în acest sens ofițerilor din Comandamentul de Gardă al Palatului. Perioada care a urmat fiind una destul de tulbură, o mare parte din informații s-au pierdut, astfel încât Everard și Manse sunt recunoscuți în toată Federația drept părinții oficiali ai sistemului.

Ceea ce nu se spune în site-ul S.S.F.-ului, dar circulă sub formă de zvon nedeținut de nicio oficialitate, este faptul că Serviciile s-au aflat încă din zorii existenței lor într-o dispută crâncenă cu Inchiziția Genetică, dispută generată în special de dimensiunea fondurilor alocate de către guvern fiecărei instituții. Se presupune că agenți specializați ai S.S.F. S-ar fi aflat la baza actelor de sabotaj ale experimentelor cu ființe umane malformate din insula Cayman, datorită cărora Inchiziția a fost nevoită să își declare în fața unei comisii de anchetă o mare parte din planurile de experiență și chiar să sisteze câteva dintre cele în

curs de desfășurare. Mai mult, directorul executiv al S.S.F., Josh Konstantin, a solicitat președintelui Federației să închidă temporar baza de pe insula Espanola și s-o reintegreze pe aceasta în teritoriul controlat de puterea federală, motivând că ar deține o informație secretă, conform căreia Inchiziția posedă interese care ar pune în pericol existența Federației și chiar a întregii lumi.

11.

Nu avu loc nicio prezentare, așa cum se așteptase. Bărbatul în costum se mulțumi numai să-l salute pe mutește pe Generalissim și să se încline vag în direcția lui, în vreme ce Beatriz rămase în poziție de drepti, cu ochii ațintiți asupra lui Salva. Așa cum stăteau, muți și împietriți în peretele elastic al clipei, păreau un grup statuar dintr-un trecut îndepărtat, surprins în timpul unui ritual magic de mâna iscusită a unui artist necunoscut.

Apoi Salva făcu un semn din bărbie, iar Beatriz îl repetă cu patul puștii, arătând în direcția coridorului. Porniră toți trei simultan și după câțiva pași auzi sunetul înfundat al ușii lovindu-se de canaturi. Undeva, în cenușiul celulei, Aranjuez Salva își clocea mai departe planurile nesfârșite, așteptând în liniște ca moartea să cadă și asupra lui, ultima ființă vie care terminase de discutat cu el. Oare însoțitorii săi de acum știau

de statistica lugubră a Generalissimului?

Îl trecu un fior și și-l închipui pe Salva, cu trupul său scheletic întins pe patul de fier, în așteptare.

Beatriz încetini pașii și-l atinse pe spate cu podul palmei, îndemnându-l să se grăbească. Coridorul cotea la stânga. Depășiră ușile a patru celule, iluminate de două becuri chioare atârând de tavan printr-un fir lung. Apoi coridorul se răsuci din nou spre stânga și ajunseră în fața unei scări metalice în spirală, lipită de zidul fără ferestre. La dreapta, se vedea o ușă metalică, masivă, vopsită în verde. O lumină galbenă de avarie clipea intermitent deasupra ei. După numărul de zăvoare și de vizete, Fernando ghici că trebuia să fie ușa de la intrare.

— Urcăm, domnule Ferens. Bărbatul se răsuci către el și îi zâmbi cu toți dinții. Scoase dintr-un buzunar al hainei o batistă albă cu monogram auriu și-și tamponă fruntea transpirată cu delicatețe. Să ne înțelegem: sunt o persoană căreia nu-i place violența. Nu am nicio intenție să vă ameninț cu represalii, dacă vă trece cumva prin cap să ne faceți necazuri. Tocmai din această cauză Generalissimul a ordonat să fim însoțiți de una din gărzile sale de corp, în speță stimata doamnă, care ne privește acum cu nerăbdare, abia așteptând să terminăm și să ne vadă îmbarcați la bordul nacelei.

Ridică din umeri și pălăria de pai alunecă ușor într-o parte, descoperindu-i fruntea ușor

bombată, brăzdată de nenumărate riduri adânci. Arată cu degetul mâinii drepte către scara metalică, apoi săltă mâinile spre tavan, în semn de neputință.

— Conform planului, ar trebui să urc primul, dumneata la mijloc, iar Conception ultima, pentru a asigura spatele și a te imobiliza, în cazul în care ai încerca să profiți de această divizare a forțelor și să fugi. Aplecă fruntea mult într-o parte și-l examinează amuzat, de parcă s-ar fi uitat la o insectă imobilizată cu un ac, care mișcă încet și caraghios din picioare. Sunt de părere că ești un ins inofensiv, domnule Ferens, și asta i-am repetat-o Generalissimului, încă de la începutul declanșării acțiunii. Întâmplarea face ca scările în spirală să-mi dea vertijuri, asta e, vei urca primul, eu te voi urma pe bâjbâite, știi cum e să urci cu ochii închiși, nu? Iar Conception va încheia plutonul. Te simți în stare să urci fără zarvă și gesturi inutile până pe acoperiș?

Cum spusese? *Un ins complet inofensiv?* Fernando își trecu mâna peste frunte, străduindu-se să-și stăpânească tremurul involuntar al degetelor. Când sosise în Laredo, în urmă cu foarte mulți ani și ajunsese în curtea casei lui Verdugo, în urma citirii unui anunț de închiriere din ziarul local, bărbatul masiv, cu păr negru cârlionțat, buze groase, senzuale și pielea închisă la culoare ca aceea a unui metis, îl ținuse în picioare aproape zece minute și-l chestionase îndelung, în timp ce

măinile înarmate cu un foarfece mare de grădină îi alergau agile peste tufele cu flori de iasomie, tăind ramurile ieșite prea în afară. La sfârșit, îi spusese exact aceste cuvinte: „Domnule Ferens, îmi faci impresia unui ins complet inofensiv, am impresia că ne vom înțelege foarte bine”. Ce straniu se întorceau peste el situații crezute intrate în uitare pentru totdeauna!

Înghiți în sec și puse mâna dreaptă pe balustrada subțire, cu suprafață rugoasă.

— Cred că nu există nici măcar un singur loc în lumea aceasta, unde să mă pot ascunde, nu?

Începu să urce treptele, câte două-două, fără să se uite înapoi pentru a vedea dacă-l urmează. Scara se răsucea abrupt în jurul pilonului gros, vopsit în negru și, din cauza înălțimii treptelor, prinse să găfâie de îndată ce ajunse în dreptul primului plafon. Se opri câteva clipe, cu pieptul rezemat de balustradă, și trase aer în piept de mai multe ori, străduindu-se să-și regleze ritmul respirației. O mână îi atinse gleznele și trebui să pornească mai departe. Scara străpungea două plafoane și se termina printr-o platformă îngustă, foarte aproape de ultimul tavan. În stânga și în dreapta, pe zid, străluceau alte două lumini verzi de avarie, aruncând o lumină spectrală în golul scării. Chiar deasupra capului, se vedea un capac rotund, cu un mâner prins pe mijloc.

Beatriz Aranda urcă ultimele trei trepte dintr-un salt, îl ocoli și se plasă sub capac. Rămase acolo

în aşteptare, aproape fără să se clinească, frumoasă ca o statuie clasică, cu ochii aţintiţi spre capătul scării. Pentru o clipă, Fernando Ferens o revăzu pe cealaltă Beatriz, pe plaja îngustă de pe malul lui Rio Grande, desfăcându-şi costumul şi lăsându-l să alunece de pe corpul sculptural pe nisipul fierbinte. Dar asta se petrecuse deja într-o altă viaţă, hotărî tremurând din tot corpul, o viaţă în care el fusese un simplu funcţionar public, iar ea şi însoţitorul său, un bărbat aproape la fel de gras ca şi cel care urca gâfâind pe platformă, dispăruseră dintre lucrurile realităţii, la fel precum se stâng personajele unui film, odată cu ultimii centimetri de bandă video care trec prin faţa lectorului magnetic.

Bărbatul apucă balustrada cu mâinile albite la încheieturi şi se lasă cu pieptul peste ea. Gâfâia atât de puternic, încât lui Fernando i se păru că aude hârşăitul produs de pătrunderea curentului de aer în alveolele pulmonare.

— Capacul! şuieră acesta şi femeia răsuci către stânga mânerul în formă de cruce.

Peste câteva secunde, lumina puternică a zilei năvăli înăuntru, obligându-i să-şi acopere ochii cu dosul palmelor. Apoi, Beatriz se strecură pe jumătate în golul auriu, se împinse în mâini şi dispăru pe acoperiş.

— Haide! se auzi strigat şi făcu acelaşi lucru.

Acoperişul era un dreptunghi uriaş, străpuns chiar pe mijloc de un turn de observaţie, înalt de

aproape zece metri, cu suprafața acoperită în întregime de ferestre. În colțul din dreapta, prins cu două funii subțiri de un coș de fum, un balon cu aer cald și cu nacelă descoperită, se zbătea în rețeaua cu ochiuri dese a plasei, izbit de un curent de aer. Femeia îi făcu semn să se îndrepte către el și, după ce-l văzu pornind într-acolo, se aplecă în golul scării și îl trase către ea pe însoțitorul încă năucit de efort. Bărbatul se rostogoli pe suprafața bituminată, murdărindu-și costumul. Se ridică, bombănind o înjurătură, pe care Fernando, ajuns lângă nacelă, nu reuși să o înțeleagă.

Ușa turnului se deschise brusc, izbindu-se de perete. Un paznic în uniformă neagră ieși în fugă și se îndreptă spre grupul celor doi, ținându-și chipiul cu mâna.

— Generalissimul vă recomandă să vă grăbiți! strigă, arătând cu brațul spre balon. *Alguazilii* l-au capturat pe secretar și au pornit înapoi. Ordinul de deplasare vă cere să vă îndreptați direct spre răsărit și să încercați să ocoliți Corpus Christi. Navele de coastă au primit ordin să protejeze orice balon cu însemnele Federației, așa că țineți tot timpul în direcția lui Apalachee Bay. Deasupra Tampei, vă va aștepta un balon-sondă cu instrucțiuni. Mai departe, vă veți descurca, conform liniilor generale ale planului.

Se aplecă spre femeie și adăugă, destul de tare încât să fie auzit și de Fernando:

— Cape Canaveral! Aceasta este ultima

schimbare de ordin. Repetă, ca să fiu sigur că ai înțeles!

Beatriz Aranda își îndreptă spatele și îl privi câteva clipe drept în ochi pe paznic, apoi se înclină adânc și repetă fără nicio inflexiune în voce:

— Cape Canaveral, am înțeles, domnule!

Întoarse capul către bărbatul care încerca să-și prindă pălăria luată de o pală de vânt:

— Să lăsăm asta, Don Miguel! Te rog să te îndrepti spre balon și să-l ajuți pe Fernando Ferens să urce în nacelă.

Don Miguel fluieră a pagubă, dădu din mână și-și abandonă urmărirea. O luă cu pași repezi spre balon și, când ajunsese lângă Fernando, îi arătă spre scara exterioară, prinsă de nacelă în scoabe mari de oțel.

— Domnule Ferens, aventura e gata să înceapă. Ce-ar fi să o întâmpinăm așa cum se cuvine, adică la bordul acestui minunat aparat de zbor, pentru care Aranjuez Salva a plătit greutatea sa în aur și a sacrificat viața a trei dintre cei mai buni ofițeri ai săi pentru a-l aduce aici? Urcă, urcă, domnule Ferens, consideră-te invitatul meu. Cerul ne așteaptă. Vom fi asemenea spiritelor din religia catolică, cred că știi despre ce vorbesc, nu? Ești creștin catolic, domnule Ferens, sau împărtășești vreun rit necreștin?

Vorbele curgeau asemenea unui șuvoi și Fernando aproape că nici nu-și dădu seama când urcă treptele înguste de lemn și când coborî în

coșul lat al nacelei. Interiorul era mobilat simplu: trei laturi erau ocupate de banchete late, îmbrăcate în piele neagră, iar pe cea de-a patra se afla un pupitru de comandă îngust, cu trei cadrane rotunde, un termometru-tijă și un barometru aneroid de formă sferică, atașat la pupitru cu ajutorul unui arc de oțel. Alături, fixat în buloane masive, o ladă frigorifică și un dulap de sticlă cu pături și perne.

Cel pe care Beatriz îl numise Don Miguel se dovedi foarte îndemânatic în a se deplasa prin nacelă, de parcă toată viața nu ar fi făcut decât acest lucru. Măinile sale cu brațe scurte și degete grăsuțe meștereau cu abilitate ceva sub coșul cu diametrul mai mare de un metru al balonului și, când se apropie, Fernando văzu că regula debitul de gaz al arzătorului, urmărind cu atenție indicațiile unuia dintre cadrane.

Ridică din umeri și răspunse că era botezat creștin, dar că nu prea lua parte la slujbele de duminică, preferând să scotocească prin măruntaiele Rețelei decât să asculte glasul unsuros al vreunui popă cu gușă triplă și patrafir îngălat. Don Miguel izbi cu o cheie mare în robinet, râse și își șterse degetele de un mănunchi de cânepă.

— Dumnezeu, spuse el enigmatic, stă în fiecare dintre noi. Dacă vrem să-l descoperim, nu avem decât să ne uităm înăuntru cu atenție. Fiecare suflet în parte este o Poartă, domnule Fernando

Ferens. Aidoma aceleia către care te vei îndrepta, în cele din urmă, când tot acest joc ciudat și primejdios se va fi terminat. Crezi că...

Nu apucă să-și ducă gândul până la capăt. Dincolo de peretele subțire se auziră două împușcături, apoi, la câteva secunde, încă una. Vâjâitul sec al arderii gazului păru să dispară în tăcerea nefirească ce se lăsă dintr-odată în jur, dar Fernando știu că nu era așa. Apoi zgomotul unor pași plesniți cu furie pe smoala acoperișului sfărâmă iluzia de liniște. Nacela se înclină într-o parte și, ca să nu cadă, trebui să se agațe de un mâner de sprijin fixat pe peretele din dreapta. Chipul palid al lui Beatriz apăru deasupra peretelui alăturat, apoi corpul femeii se rostogoli peste marginea lui și căzu înăuntru. O pată de sânge se lăți sub burtă, întinzând o șuviță subțire ca un deget în direcția sa.

— Taie funiile! țipă ea cu glas răgușit. Mișcă-te, odată, pentru numele lui Dumnezeu! Sunt... au ajuns aici deja!

Don Miguel se repezi spre treptele lipite de peretele lângă care stătea încremenit, se săltă pe marginea nacelei, dispărând pe jumătate în afară. Întreg ansamblul se legănă violent de două ori, apoi ceva asemănător unei senzații ușoare de vomă urcă din stomac spre gură și Fernando ghici că se ridicaseră spre cerul albastru.

Vântul, destul de puternic deasupra clădirii, făcea să trepideze nacela, de parcă ar fi avut un

motor la partea inferioară. Don Miguel se repezi către panoul de bord, aruncă o privire în direcția altimetrului și manevră cu ambele mâini robinetul arzătorului. Flacăra se albăstri complet, devenind invizibilă pe margini, iar jetul urcă adânc în burta balonului. Aproape imediat, sub ei, în partea dreaptă nacelei, izbucniră câteva strigăte îndepărtate, dar nu mai trase nimeni. Fernando se lăsă în patru labe, încercând să nu ia în seamă gândul că plutea undeva, la înălțime, asemenea unei fregate albe, cu aripile perfect întinse. Înaintă încet către trupul zgârcit ale femeii și îi puse mâna pe umăr, vrând s-o răsucească spre el. Chipul Beatrizei se întoarse zvâcnit, palid ca ceara și cu sprâncenele aproape unite din cauza încruntării.

— Domnule Ferens, nimeni nu m-a întrebat dacă am chef să vin pe lumea asta, atunci când celula donată a adevăratei Beatriz Aranda a primit semnalul să înceapă diviziunea...

Avea o voce răgușită, abia audibilă în vâjâitul puternic al aerului prin corzile plasei. Își mușcă buzele, străduindu-se să treacă peste valul de durere și scuipă alături o salivă amestecată cu fire de sânge.

— Nu încerca să vorbești, îi spuse la fel de încet, neștiind cum să reacționeze în fața unei asemenea declarații. Ai hemoragie și efortul o să-ți facă rău. Încearcă să...

— Tu să taci, ai priceput?! șuieră femeia privindu-l furioasă. Tu, nu eu! Din cauza ta m-au

adus în lumea asta mizeră, dar zău dacă am de gând să cer părerea cuiva când am să doresc s-o părăsesc! Spre ghinionul meu, am fost condiționată să te protejez și nu am cum să mă sinucid atâta vreme cât mă aflu lângă tine. Sper să ne confruntăm cu un asemenea pericol, încât să nu te pot salva. Să pot, la rândul-mi, să mă întorc în neantul din care am fost smulsă.

Fernando înghiți în sec, speriat. Ridică fruntea, căutând ajutorul bărbatului de alături. Dar Don Miguel îi privea cu ochi reci și buzele strânse, aproape albite. Flacăra arzătorului pocnea din când în când și se învolbura în interiorul sacului de pânză cauciucată.

Cronică apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

Amiralul navigă spre sud-vest. Marea era agitată cum nu mai fusese în tot timpul călătoriei. Văzură câteva păsări ale furtunii și o trestie verde trecând pe lângă corabie. Oamenii de pe caravela Pinta zăriră o trestie și un baston încrustat, pe cât părea cu fierul, și văzură încă o bucată de trestie și iarbă, nu din cea obișnuită, ci din cea care mijește pe pământ, și o tăbliță.

Cei de pe caravela Nina zăriră și alte semne de pământ, și un trunchi de mărăcine plin cu fructe roșii. Cu aceste semne, toți se simțiră ușurați și se înveseliră.

În această zi, până în seară, străbătură 27 de

leghe.

Jurnal de bord anonim

Zei

Credința în zei și în atotputernicia lor în raport cu oamenii și cu natura a existat dintotdeauna. Cele mai vechi consemnări cu privire la credințele religioase se găsesc în platforma arhivelor primitive ale Rețelei. Dar arheologii din timpul conducerii celor Trei Consuli au descoperit în jurul localităților Wichita și Springfield mai multe manuscrise, în care un scriitor anonim de talent a trecut în revistă, printre altele, 18 rituri religioase.

Cea mai stranie credință înregistrată în „Istoria celor 129 de moduri de a te închina la Zei” este aceea în Micul Gorgode, un fel de spirit nefast, stăpân peste peșterile din Munții Sierra Blanca. Se pare că unicul mod de venerare era acela de a arunca în apele cursurilor ieșite din peșteri urcioare cu sânge proaspăt de animal sălbatic. Cea mai simplă credință este aceea în Zeul-Pământ-Izvor, care te obliga la solitudine în adâncul pădurilor și la abținerea sexuală timp de o jumătate de an înainte de formarea unei familii.

Cercetătorii fenomenului sunt de acord cu faptul că absolut toate riturile religioase au aceeași vechime, ca și cum în istoria străveche a continentului Amerigo Zeii ar fi convenit să-și

impună cultul în fața pământenilor în aceeași zi. În toate riturile există, într-o formă mai condensată sau mai amplă, ideea că viața a apărut în întunericul etern în care era cufundat continentul în momentul în care pe cerul de răsărit s-a deschis Cercul de Lumină.

Majoritatea cetățenilor Federației împărtășește trei credințe considerate de bază în partea de nord a continentului: jesuitismul catolic creștin, zoroastrismul milenar și Cultul Străbunilor Cheyenne. În afară de ele, pe teritoriul Federației, dar și dincolo de granițele sale, în zonele sălbatice ale Lacului Michigan și Lacului Superior, mai există încă 126 de religii, care pun accentul pe concentrare, rugăciune, ablațiuni, autoflagelare, abținere sexuală, privațiuni culinare de tot felul, drogare și chiar sinucidere ca suprem mod de adorare.

Practic, toate credințele mărturisite sunt puse sub patronajul legii, fiind recunoscute în mod oficial. Nu se cunoaște nici o singură religie care să fi fost abolită prin forță și nu prin renunțarea benevolă a credinciosului la ea. Această perfectă armonie între diferitele credințe, faptul că niciuna nu încearcă să nege existența celeilalte, că nu încearcă nici prin forță, nici prin persuasiune, să-i atragă pe credincioșii altor culte, că prezintă aceeași imagine de bază a Cercului de Lumină și că promit o lume exact ca aceasta după desprinderea spiritului de trup, i-a determinat pe mulți cercetători să

considera că societatea federală seamănă perfect cu un poligon de testare a posibilităților umane de a se adapta la Necunoscut.

12.

Deasupra Tampei, cerul avea culoarea safirului. Apropierea pământului, făcea ca marea să fie mai puțin adâncă și câteva praguri abia ascunse sub unde nășteau creste prelungi de spumă pe spinările ondulate ale valurilor.

Balonul-sondă se aflase exact în punctul indicat, așteptând cuminte la ancoră un destinatar necunoscut pentru poșta din tubul de plastic al nacelei. Foaia din plicul șifonat nu avea trecute pe ea decât patru cuvinte și trei cifre, două dintre ele cu zecimale.

Codificare pentru ochii prea curioși, explicase grăsanul după ce terminase de citit, fără să pară că se adresează cuiva anume. Fernando ridicase din umeri: nu mai avea niciun dram de curiozitate. Se simțea epuizat de cele 14 ore de zgâlțâială continuă a nacelei sub suflarea dezordonată a mistralului, de imposibilitatea de a închide vreun ochi din cauza febrei care o apucase pe Beatriz la numai două ore după plecarea precipitată a balonului de pe acoperișul pușcăriei și de răul de aer care-l încerca de la jumătatea drumului, rău care-l pusese în imposibilitatea de a mânca ceva din conservele oferite de Don Miguel.

Se apropie de marginea nacelei, opusă celui pe care era fixat pupitrul de comandă, și se aplecă deasupra trupului lipsit de cunoștință, scuturat de frisoane puternice. Hainele femeii miroseau puternic a transpirație, iar pielea gâtului și pomeții obrazilor aveau culoarea vânătă. Se așază în fund alături de capul pus pe o haină strânsă sul și își întinse mâna pe frunte ei. Ardea ca focul, probabil că temperatura corpului atinsese deja 40°C. Ochii albaștri ai femeii se deschiseră brusc, îl fixară preț de o clipă cercetător, apoi se închiseră și respirația i se acceleră. Printre buzele uscate și crăpate, începură din nou să se strecoare bolboroseli ininteligibile. Fernando luă bidonul cu apă agățat de un suport, îi desfăcu dopul metalic și îi turnă un firisor de apă pe buze. Acestea se desfăcură larg și apa i se scurse pe dinții albi și reguțați către gingiile colorate și ele în vinețiu. Femeia se înecă și tuși de câteva ori. Apoi continuă să se certe cu cineva numai de ea știut, ridicând și coborând vocea, într-un dialog imaginar imposibil de urmărit.

— N-are niciun rost, clătină din cap Don Miguel din celălalt capăt al nacelei, trasând câteva linii pe o hartă cubică. E rănită în plămân și în drumul nostru nu există niciun spital. Și chiar dacă ar fi... Protecția antiseptică ar fi trebuit asigurată încă din primele minute. Bănuiesc că are deja hemoragie internă și, sincer să fiu, mărturisesc că e o minune faptul că nu a murit până acum.

Singurul bine pe care i-l putem face este s-o aruncăm peste bord, cât timp plutim încă deasupra oceanului.

Fernando simți cum îl trece un fior înghețat, dar reuși să-și stăpânească reacțiile feței. Omul din fața sa vorbea cu atâta nepăsare despre moarte, încât părea că jocul permanent cu ea constituia profesiunea sa. Privi atent spre fața albă și grasă, pungile abia schițate de sub ochi, pomeții rotunzi și adipoși, fruntea bombată, acoperită de bretonul tuns foarte scurt. Cumva, felul în care își mișca trupul și accentua cuvintele în partea finală îi aminteau de celălalt bărbat care, în urmă cu numai câteva zile (o mică veșnicie acum), îl smulseseră din certitudinea vieții sale anoste de până atunci. Martin Alonso. Alonso-cap-pătrat... Atunci, un bărbat și o femeie, sora-clonă a celei ce se zbătea alături de el în ghearele morții, îi ceruseră să-i însoțească spre o destinație necunoscută. Acum, un alt bărbat și, cumva, o altă femeie, îl duceau cu forța către un loc despre care nu auzise niciodată.

Un obiect de schimb, asta fusese încă din primul moment! Simți cum îl îneacă un val de furie amară și trase adânc aer în piept, încercând să se liniștească. Un pachet trecut din mână în mână, cu multă grijă, dar fără niciun fel de interes față de gândurile, de sentimentele și de voința sa. O forță invizibilă și atotputernică părea că îi trasase de multă, foarte multă vreme, direcția destinului

spre un țel numai de ea știut.

Fernando Ferens își linse buzele uscate și își puse încă o dată întrebarea dacă, într-adevăr, credea într-un Univers dominat de zei nemiloși și neînțeleși, în rândul cărora Dumnezeu catolicilor creștini era imaginat cu mâinile încleștate pe garda în formă de cruce a unei spade uriașe.

— Ei, ce spui? întrebă Don Miguel și aruncă harta făcută sul într-un cilindru de carton, alături de alte câteva mai mici. Întinse mâna către robinetul regulatorului de gaz și reduse volumul flăcării. Coborâm până aproape de suprafața apei, îi legăm de picioare sacul ăsta cu nisip și am scăpat-o rapid și fără dureri de chinuri. Iar pe noi de o grijă în plus, în clipa în care o să fim nevoiți să acționăm.

Fernando înghiți în sec și aruncă o privire fugară asupra chipului acoperit deja de paloarea morții. Beatriz părea intrată definitiv într-un univers interior pe care nu putea nici măcar să încerce să-l înțeleagă. Clătină din cap cu hotărâre.

— Femeia aceasta... spuse după câteva clipe, dar vocea îi suna îngrozitor de răgușit, așa că renunță și tuși de câteva ori. Scuipă pe podeaua acoperită cu burete. Femeia aceasta îmi este datoare cu câteva răspunsuri. Și nu va muri, atâta timp cât nu mi le va da. Indiferent de ce anume vreți de la mine, trebuie să vă fie limpede că nu veți reuși nimic, dacă nu veți avea parte de cooperarea mea. Iar aceasta este strâns legată de

soarta Beatrizei Aranda.

I se păru cel mai lung discurs pe care-l ținuse în ultima vreme și își simți obrajii aprinși de năvala neașteptată a sângelui. Oare de ce naiba pronunțase exact cuvintele acestea? Ar fi putut să scornească absolut orice alt motiv, indiferent cât de absurd sau de pueril ar fi părut, deoarece avea la îndemână singurul atu cu adevărat valabil în acest joc – acceptul său.

Don Miguel clătină din capul său mare și-și șterse fruntea cu batista, pe care o împături cu îngrijire și o așază la loc, în buzunarul de la piept. Întinse mâna și micșoră din nou debitul arzătorului. Flacăra albăstrie pocni de mai multe ori mărunț, după care prinse să se coloreze în roșu pe marginea exterioară.

— Cum vrei, răspunse și se aplecă deasupra cadrelor de bord. Cum vrei, deși nu mi se pare o atitudine deloc înțeleaptă, domnule Ferens. O să moară, probabil, chiar în perioada în care nimeni nu o să mai aibă timp de ea. Adică în momentul în care vom fi obligați să coborâm la Cape Canaveral și să punem planul în aplicare. În fine... Ești amabil să te uiți dacă se vede linia țărmlui?

Puse bidonul înapoi în husă și se ridică, sprijinindu-se de funiile de deasupra capului. Urcă pe treptele scării de frânghie și se aplecă în afara nacelei. Oceanul se întindea de jur-împrejur, uluitor de albastru și de limpede. Vedea fundul nisipos, la aproape o sută de metri sub ei și

bancurile negre de pești schimbându-și brusc direcția, când umbra neagră a balonului le ajungea din urmă. Ridică privirile. Cerul era perfect senin, singura pată ivindu-se vag spre apus, acolo unde un cârd de păsări migratoare zburau spre Port Arthur și Beaumont.

— Ei, se vede ceva?

Întoarce capul din nou spre răsărit. O dungă subțire, verzuie, plutea deasupra tivului de spumă, ondulându-se în ceața depărtării. Un goeland se ivi din senin, țipă ascuțit de mai multe ori, încercând să se așeze pe balon, apoi renunță și se lăsă să alunece în picaj spre apele de dedesubt.

— Cred că se vede țărmul, strigă, sperând să acopere vuietul vântului. Dacă înaintăm în același ritm, cred că ajungem în mai puțin de o oră. Mai rămân aici?

— Nu, poți să cobori. Trebuie să începem pregătirile. Bănuiesc că navele pazei de coastă din zona aceasta n-au primit același consemn ca acelea de la Corpus Christi.

— Nu înțeleg.

— Hmm...

Grăsanul îi întoarce spatele și se apropie de cele două lăzi, fixate în podea cu buloane mari, cu capul semirotond cromat. Deschise capacele amândurora și începu să scotocească prin măruntaiele lor. Fernando aruncă o ultimă privire spre răsărit, apoi coborî treptele moi și se apropie

de pupitrul de comandă. Săgeata altimetrului continua să coboare, foarte încet dar constant, către linia zero o nivelului mării. Se găseau la 84 de metri altitudine. Soarele se găsea undeva în partea stângă a sensului de înaintare, destul de aproape de crugul bolții. Putea să fie prânzul sau începutul amiezii. Nicio umbră nu avea curajul să se înstăpânească în interiorul nacelei și, după viteza înaintării, poziția balonului în raport cu soarele nu avea să se modifice prea curând. În orice caz, nu mai înainte de a atinge țărmul. Se strecură înapoi către trupul femeii și se așeză din nou în apropiere de capul acesteia.

Don Miguel scoase un strigăt de mulțumire și rosti un potop de cuvinte într-un dialect pe care nu-l mai auzise niciodată. După care își făcu apariția din burta lăzii din dreapta, cu două pistoale militare cu repetiție, prinse fiecare în centura sa de piele.

— Știam eu că le-am pus pe undeva pe aici, explică, apoi tuși și scuipă, curățindu-și gâtul de praf. Nu sunt cine știe ce, dar reprezintă mai mult decât nimic. Ha-ha, nu trebuie să te forțezi să înțelegi, este un calambur la care țin foarte mult. Problema e că planurile bine puse la punct ale domnilor de la S.S.F. Au început să se ducă dracului. Planuri stabilite de aproape 15 ani și reactualizate imediat ce Rețeaua a permis accesul către palierele secundare.

Aruncă armele la picioarele lui Fernando și

merse iar la pupitrul de comandă, privi fugitiv altimetrul și strânse încă și mai mult robinetul arzătorului. Apoi veni și se așază alături de celălalt, cu spatele rezemat de peretele nacelei. Fernando ridică privirile: deasupra, sfera uriașă a balonului acoperea aproape tot cerul. Nu voia să facă nici cel mai mic efort, ca să înțeleagă. De multă vreme, lucrurile scăpaseră de sub controlul rațiunii sale și orice tentativă a sa de a reveni asupra acestui dat se soldase cu un eșec constant.

— Nu ești curios să afli despre ce e vorba? Ce planuri s-au pus la cale de atâta timp, planuri în care persoana ta, domnule Ferens, a fost pionul otrăvit, în această interminabilă partidă de șah cu Universul?

— Ar schimba asta cu ceva faptul că acum mă aflu într-un balon, îndreptându-mă împotriva voinței mele spre un capăt al Federației, despre care nu știu cum arată decât de pe hărți?

— Poate. La dracu', domnule Ferens, haide, fii mai maleabil, puținică diplomatie nu strică nimănui, în nicio împrejurare. Ar trebui să-mi acorzi mai mult credit, ne găsim doar în același rahat.

Fernando clătină din cap, cu o mină obosită.

— N-ai decât să mă predai oamenilor Federației și ai scăpat de rahatul ăsta, cum îți place să-i spui, Don Miguel. Sunt un colet, ca oricare altul, iar dumneata ești poștașul, nu?

Celălalt râse scurt și sec și-i întinse una dintre

arme. Începutul de gușă îi tremura ușor, semn al unei agitații interioare imposibil de depistat altfel.

— Ia-o, este mai mult ca sigur că o să avem nevoie să le folosim.

Ridică din umeri, văzându-l pe celălalt că șovăie.

— Trebuie să ai încredere, așa cum ți-am spus deja. Chiar dacă nu există niciun semn anterior, care să te îndemne către așa ceva. Pur și simplu, nu mai sunt poștașul de care vorbeai, domnule Ferens. Iar oamenii Federației... ei bine, eu însumi aparțin Federației. Cel puțin tot atât de mult pe cât aparții și dumneata.

— Am crezut că...

— Simt o notă de uimire în glasul dumitale. Asta e un lucru bun, înseamnă că mai există lucruri care pot să te miște. Care pot să te intereseze. Lupta care s-a dat până acum pentru persoana dumitale...

Don Miguel întinse brațul și-l bătu ușor pe umăr. Alături, femeia reîncepu să bolborosească și o șuviță de sânge i se prelinse pe la colțul buzelor spre bărbie, apoi dispăru de-a lungul gâtului. Fernando tresări speriat și i-o șterse cu mâneca. Aproape imediat o altă șuviță își făcu apariția și se înscrise pe același drum. Grăsanul clătină din cap și oftă abia perceptibil.

— A început, ți-am spus eu. Și, pentru că celălalt nu părea să înțeleagă, adăugă: Plămânul rănit s-a umplut cu sânge și acum îl elimină prin gură. Hemoragie internă. Moarte în chinuri. Dacă

nu vrei să mă ascuți și să mă ajuți să scăpăm de problemă...

— Problema asta... cum îi spui tu, Don Miguel, problema asta e un om! aproape că țipă Fernando, copleșit de spaimă. Femeia asta... moare a doua oară, din cauza mea, încercând să mă protejeze. Ceva necurat se petrece în lumea asta de neînțeles. Dar nu, nu sunt de acord să o ucid cu mâna mea.

— Cum vrei, domnule Fernando Ferens. Lupta despre care-ți spuneam... Generalissimul Aranjuez Salva nu era nimeni altul decât Directorul S.S.F. Josh Konstantin. Iar dușmanul său de moarte, cu care joacă această partidă dincolo de timp, este nimeni altul decât Marele Inchizitor, inginerul genetician Walther Don West. Fiecare te dorește, deoarece fiecare speră să scape cu ajutorul tău din acest Univers nebun. Există un plan amănunțit, după cum îți spuneam.

Îl privea drept în ochi, iar irișii săi albaștri păreau că se măriseră și că aveau tendința să privească în direcția tâmpelor. Beatriz Aranda încetă dintr-odată să mai bolborosească și icni de câteva ori. Stropi de sânge țâșniră peste tot. Fernando își ridică involuntar mâna și-și șterse obrazul. Pata minusculă își întinse culoarea roșiatică spre ureche.

— Un plan al Inchiziției... Ei au descoperit în burta Rețelei arhive primitive referitoare la popularea acestui continent de către marinarii de

pe trei corăbii, venite dinspre răsărit. Dinspre răsărit, domnule Ferens, pricepi? Pe toate hărțile noastre, nu există decât cele două continente Amerigos. Și Marele Ocean Atlant, care dă ocol globului. Și câteva zeci de insule fără însemnătate.

— Și Poarta, murmură.

— Și Poarta, încuviință celălalt. Trei corăbii cu pânze, venite prin Poartă, din alt Univers. Walter Don West vrea să treacă dincolo de ea. Josh Konstantin vrea să mențină Poarta închisă, pentru a feri această lume de destrămare. Singurul care poate s-o facă se pare că ești dumneata. Și, posibil, cei care te vor însoți. Konstantin te vinde lui West, aparent pentru a obține din partea acestuia sistarea experiențelor de donare umană. În realitate, vrea numai să te ajute să ajungi pe navă.

— Care navă?

— Inchiziția a găsit în arhivele alea și câteva scheme ale corăbiilor originale. A reconstruit una și o ține gata de plecare lângă fosta bază de lansare a navelor cosmice de la Cape. Nu mai au nevoie decât de tine, pentru ca proiectul să prindă viață. Mai mult ca sigur că Walter Don West își propusese să fie unul dintre marinarii ce te vor însoți. Eu trebuie să aranjez târgul. Și să scap de martorii incomozi.

Fernando scutură din cap.

— Nu înțeleg.

— Sunt un *hassassin*, domnule Fernando Ferens. Singurul care activează pe această parte a

lui Rio Grande. Singurul om care are dreptul legal să ucidă pe cine dorește, fără să fie tras la răspundere de cineva. Singurul ucigaș care nu-și ratează niciodată victima.

— Iar în acest caz, victima...

Nu reuși să-și ducă gândul până la capăt. Limba i se încleiase în saliva devenită brusc asemenea unei paste cleioase.

— Victima ești dumneata, domnule Fernando Ferens. Nu este de competența mea să-i interoghez pe cei ce mă angajează de ce este necesar să-l ucid pe cel care trebuie să dispară. Personal, pot să bănuiesc că, de vreme ce trebuie să te scufund cu navă cu tot dincolo de insulele Bahamas, este pentru că ești dopul care va închide definitiv sorbul spre lumea de dincolo de Poartă.

Cronică apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

După apusul soarelui, amiralul reveni la drumul spre apus. Navigau cu 12 mile pe oră și, până la 2 după miezul nopții, făcuseră 90 de mile, adică 22 de leghe și jumătate, și deoarece caravela Pinta era mai iute decât celelalte două nave și mergea înaintea amiralului, în acest fel descoperi pământul și făcu semnalele pe care amiralul le poruncise.

Jurnal de bord anonim

Clonele

Primele experimente genetice întreprinse pe teritoriul Federației datează cu câteva decenii bune înainte de apariția Inchiziției Genetice, care a fost instituită mai degrabă ca o putere administrativă și de control în acest sector, decât ca un factor de evoluție în domeniul fascinant al remodelării vieții inteligente. Ele au aparținut protoinchizitorilor Josh Mallory, Signy Cordoba și Ajes Cinquin, care au reușit să cartografieze genomul uman până la borna ADN LIGAZA. Cercetările lor, mai mult teoretice și destul de empirice, au fost bine apreciate în epocă și au constituit pasul necesar pentru apariția Inchiziției.

Studiile realizate în vremea Directoratului au demonstrat că genomul uman al cetățenilor Federației este relativ simplu, el reprezentând ramificații nearborescente ale unui număr de 112 gene primordiale, numite și *gene primitive*. Acestea s-ar fi divizat, într-un stadiu inițial, prin donare și ar fi dat naștere la indivizi identici cu părinții lor. Teoria care a stat la baza creării Inchiziției exclude din start ideea existenței unei combinații genetice prin încrucișare sexuală a „părinților” actualei populații din partea nordică a continentului amerigos. Nu se cunoaște exact poziția Uniunii în această problemă, dar este de presupus că organismul argentinian similar Inchiziției

Genetice ar fi putut ajunge la concluzii apropiate în privința populației *iqueque*.

Cele dintâi tentative de donare animală datează din anii premergători celei de-A Doua Confruntări și au condus la apariția pe lume a unei broaște de râu și a unei șopârle iguane. Imediat după război, atenția Guvernului s-a îndreptat către această știință, cu interesul clar exprimat ca ea să se transforme într-o industrie de război și să producă agenți bacteriologici de luptă în cantități nelimitate. Inițiativa președintelui Alberto Ramirez Barenque nu a făcut însă altceva decât să declanșeze o formidabilă luptă intestinală pentru putere în rândul reprezentanților Ministerelor Războiului, Protecției Civile și Științei, luptă care a condus, în final, la apariția Inchiziției Genetice, ca organism de-sine-stătător, independent de puterea statului, având ca scop declarat studierea științifică a rasei umane și menținerea purității genomului acesteia prin orice mijloace.

Despre donarea umană nu se știe nimic în mod clar, deoarece, încă de la înființare, Inchiziția a solicitat și a obținut dreptul de a-și crea propria Rețea, unde și-a stocat uriașa arhivă informațională cu privire la studiile teoretice și la ingineria genetică. Se bănuiește însă că ar fi atins de multă vreme acest stadiu, ba mai mult, că toți cercetătorii ultimei perioade ar fi clone, știut fiind faptul că izolarea instituției a fost completă în ultimii 50 de ani și că pe insulă nu există femei.

Jurnalele electronice vorbesc chiar despre experimente genetice cu caracter politic, sugerând faptul că o parte dintre membrii Guvernului ar fi, în realitate, copii genetice după originalele retrase pe ascuns de pe scena politică, în scopul asigurării imunității complete a Inchiziției.

13.

Stăteau întinși pe burtă, la numai două palme de apele vioaie ale pârâului, care șopotea vesel, neluându-i în seamă. Trestiiile abia de se ridicau câteva palme deasupra solului și Fernando nu își dădea seama cum de santinela aflată pe platforma punctului de observație de pe celălalt mal nu-i zărise până atunci. Atâta doar că nu se mișcau deloc. De altfel, Don Miguel îi atrăsese atenția încă de când traversaseră șoseaua, ocolind postul fix de control, situat la câțiva kilometri mai spre sud, în gâtuitura dealurilor de pe vârful cărora se vedea Orlando, că pentru a putea ajunge la destinație trebuie să execute întocmai toate dispozițiile pe care urma să le primească. Iar acum ultima indicație specificase: neclintire completă până la apusul soarelui.

Un vânt ușor atinse săbiile frunzelor, făcându-le să foșnească stins. Fernando își mută fruntea spre dreapta cu câțiva centimetri, sperând să nu fie observat de bărbatul de alături, care părea complet pietrificat în poziția în care îi surprinsese

schimbarea gărzii de pe celălalt mal. O șuviță de cer albastru își făcu apariție dincolo de săgețile de un verde crud ale papurei. Îi era cald și simțea broboanele de transpirație alunecându-i de pe frunte spre tâmpile și, de acolo, mai departe pe gât, umezind gulerul cămășii.

Cerul... șopti inaudibil Fernando și, pentru o clipă, își aduse aminte de cerul de deasupra plajei, unde-și petrecuse ultimele clipe liniștite din viața sa. Un cer de un albastru decolorat și un front de nori cumulus, rămas agățat de vârful Estacado, ca o amenințare tăcută. Și atunci, ca și acum, stătuse întins pe burtă, cu degetele de la mâini înfipite în nisipul fierbinte, regretând zilele de ploaie care nu-i permisese să-și petreacă întreg concediul pe malul lui Rio Grande.

O broască orăcăi ascuțit numai la câteva palme de capul său, sperindu-l. Tresări și aproape că se trase înapoi, făcând stuful să fâșâie ascuțit. Mâna bărbatului de alături țâșni asemenea unui șarpe și-l izbi în spate, trântindu-l la loc. Aproape în același timp, din dreapta sa țâșni în sus un corp alungit, de culoare albă, care se îndepărtă bătând ritmic din aripi.

— Nu te speria, susură Don Miguel, iar vocea părea numai prelungirea sunetului produs de clipocitul apei sub pietrele din albie. Este o imitație de petrei de mlaștină. Un mecanism menit să înșele vigilența paznicului.

O altă broască orăcăi câțiva metri mai încolo,

apoi câteva îi răspunseră în cor de pe celălalt mal. Mirosea a iarbă putrezită și a nisip umed.

— Să încerci să stai perfect nemișcat. Au un sistem de aparate de ascultare bine pus la punct, răspândite la întâmplare, în jurul campusului. Nu plecăm de aici până ce nu începe să se însereze, pricepi, domnule Ferens? Nu, nu e nevoie să-mi răspunzi, ci să stai exact așa cum ești acum.

Clipi de câteva ori, să-și limpezească privirea, și înțepeni cu capul răsucit puțin înspre apa limpede de alături. Urmări mersul unei furnici negre peste firele de nisip și apoi o pierdu din vedere, când se cățără pe spatele unei pietre negre. Un val mărunț clipoci și se sparse peste nisip, aruncând înspre nasul său două insecte de apă, cu picioare lungi și subțiri. Acestea încercară să se ridice, picioarele le tremurară spasmodic încurcându-se în nisipul aspru, după care se frânseră brusc și posesoarele lor se prăvăliră la pământ.

Un râu, descoperi uimit și înghiți în sec, aproape tremurând de încordare. Viața era asemenea apei de alături, care se scurgea nepăsătoare la vale, aruncând din când în când pe mal pe cei neputincioși. Pe cei fără de viitor. Strânse ochii, apoi îi deschise. Răsuflarea i se accelerase și se întrebă dacă *hassassinul* de alături percepuse acest lucru. Încercă să se calmeze și să-și controleze actul respirării, dar nu reuși. Un râu, reveni gândul cu încăpățănare, ale cărui unde încercaseră de câteva ori să-l arunce pe mal și să-

l zdrobească. Semn că pentru el, în lumea aceasta, nu mai exista viitor. Și, de fiecare dată, alături se aflase cineva, care să-l salveze și să-l împingă înapoi spre apă, chiar cu prețul propriei sale vieți: Martin Alonso, Beatriz Aranda, iar acum...

Cea de-a doua Beatriz Aranda își încheia probabil agonia la mai puțin de două sute de metri de pârâu, pe targa improvizată, ascunsă la umbra tufișului țepos de acacia. Don Miguel îi promisesese solemn că se va întoarce s-o ia, imediat ce vor reuși să treacă din gardul de sârmă ghimpată de pe malul celălalt. Îi promisesese, deși mai insistase o dată să-l lase s-o ucidă pentru a scăpa de această inutilă și periculoasă povară.

Închise ochii și încercă să adoarmă. Dar amintirile se învârteau încet în jurul său, atingându-l din când în când cu aripa lor răscolitoare și nepermițându-i să se strecoare în bezna binecuvântată a somnului. Niciodată nu se întrebase cine era el cu adevărat. Ce făcuse înainte de ultimii 20 de ani de viață, pe care și-i amintea cu precizie. De ce trebuia tocmai acum să iasă din ritmul unei existențe terne, cu care se obișnuise până la contopire, și să gonească alături de oameni complet necunoscuți spre o țintă ciudată și, probabil, iluzorie. Beatriz Aranda, prima Beatriz murise pentru el... Beatriz... Riz...

O atingere pe umăr. Tresări și deschise pleoapele, lăsând lumina cenușie să-i îngroape irișii. În jurul său, concertul broaștelor era în toi.

Lăstuni negri săgetau rasul apei, în căutarea insectelor.

— E timpul, domnule Ferens. V-ați făcut rugăciunea?

Clătină din cap, încă amețit. Ațipise, în cele din urmă? Capul grăsunului se apropiase la două degete de urechea sa.

— Peste câteva momente o să se schimbe din nou garda. Vin din interior, pe un drum asfaltat, cu o mașină militară. Sunt doi soldați și un gradat. Când o să auzi motorul mașinii, mă urmezi cât poți de repede, dar nu te ridici niciodată mai mult de o jumătate de metru de la sol. Santinela va sta cu spatele la noi, pentru că trebuie să salute și să dea raportul. Totul o să dureze cel mult două minute. Suficient cât să ajungem la gard. Nu faci nimic altceva decât să te ții de mine. Ai vreo întrebare?

Clătină din cap. Soarele coborâse complet în spatele liniei verzi, îndepărtate, a pădurii de sequoia. Aerul părea să se fi răcit puțin și Fernando simți un frison zgârcindu-i mușchii spatelui. Apoi sunetul înfundat al unui motor păru să coboare spre ei direct din cer și ridică, involuntar, privirile în direcția bolții. Acolo, nu se zărea însă nimic și pricepu că nu era vorba decât de un fenomen de reverberație, care transmitea ecoul pe verticală. Își flexă mușchii brațelor și pe cei ai gambelor, pregătindu-se de plecare.

O rugăciune, așa spusese Don Miguel. Nu se mai

rugase de mai bine de zece ani, deși îl însoțise pe Verdugo la biserica monumentală din centrul orașului, ori de câte ori acesta i-o ceruse, cu ocazia sfintelor sărbători. Se așeza cuminte în strană, cu mâinile pe genunchi, și asculta muzica pătrunzătoare de orgă a messei, uitând cu desăvârșire unde se afla și ce anume căuta în acel loc. Ochii săi nu-i vedeau niciodată pe vecinii de strană, pe preoții care treceau aidoma unor umbre negre printre rândurile băncilor, alunecând spre ținte numai de ei știute, ci numai jocul perpetuu al flăcărilor lumânărilor stârnind imagini greu de perceput pe zidurile albe, împodobite cu statui semiîngropate. O rugăciune către un Dumnezeu atât de îndepărtat, încât nu mai știa dacă să-i mai caute ființa imponderală sau să renunțe.

— Doamne, îi murmurară buzele, aproape fără voie, dacă existi, ajut-o pe Beatriz să supraviețuiască...

Femeia avea să moară, știa asta. Știa și se rugase poate tocmai ca să capete un motiv în plus, ca să renunțe și la acest posibil ajutor.

Se ridică în genunchi, atent ca spatele să nu depășească vârfurile ierburilor de apă, foarte grase, de un verde decolorat. La numai doi pași înaintea sa, bărbatul îmbrăcat într-un combinezon uzat, de culoare kaki, îi aruncă o privire scurtă, apoi începu să înainteze în genunchi spre firul apei. Se auzi un scrâșnet îndepărtat de frâne, apoi păcănitul motorului

încetă. Țipătul lăstunilor răsună incredibil de puternic deasupra undelor tremurătoare și Fernando se lăsă să alunece pe burtă, speriat de schimbarea neprevăzută.

Nu se întâmplă însă nimic. După câteva secunde, se ridică din nou și își reluă înaintarea. Bărbatul din fața sa intrase deja în apele puțin adânci ale pârâului și, din câteva mișcări ce mimau înotul, ajunsese la celălalt mal. Înainte de a ieși din apă, se răsuci către el și-i făcu semn cu arătătorul către gard. După care, se ridică în picioare și alergă aplecat în față, în direcția ultimei fâșii de stufăriș. După numai câteva secunde, dispăru în zidul de săbii verzi și numai unduirea lor mai accentuată îi dădea de știre lui Fernando că bărbatul continua să avanseze spre gard.

Se târî până pe mal și încercă apa cu palma. Era rece, iar curentul destul de rapid. Ezită o clipă, apoi se împinse înainte. Hainele i se înmuiară imediat și pielea i se înfioră de frig. Făcu un fel de plută pe burtă și reuși din câteva mișcări să străpungă linia curentului și să atingă malul opus.

Se săltă pe pământul moale, acoperit cu mușchi, și se târî înspre zidul de stufăriș, în care urma trecerii lui Don Miguel dispăruse cu totul. Se ridică în picioare și o luă la fugă aplecat, așa cum îl văzuse făcând pe celălalt. Zidul verde își pierdu densitatea, se transformă într-o mare de tulpini și de frunze înalte și subțiri, în formă de sabie cu

două tăişuri, care se aplecară ameninţător în direcţia sa, apoi sfârşiră prin a-l accepta, înghiţindu-l în inima lor fără formă. Alerga cu capul tras între umeri, ferindu-şi faţa de tăişul aspru cu braţele ridicate în sus. Răsufla greu şi-i venea mereu să scuipe, dar nu mai avea salivă. Îşi spuse că asta era consecinţa lipsei de antrenament, a sedentarismului ultimilor ani şi a lenei incorrigibile care punea stăpânire pe el, ori de câte ori îl îndemneau unii şi alţii să iasă la o plimbare sau să meargă pe stadion şi să facă jogging. Continuă să alerge, din ce în ce mai încet, gâfâind spasmodic şi împiedicându-se la tot pasul de rădăcinile sârmoase ale tulpinilor de trestie, ştiind că recunoaşterea unei vine nu te ajută la nimic altceva, decât să-ţi liniştească, în cel mai fericit caz, conştiinţa.

Şi, brusc, aglomeraţia de tulpini se sfârşi. Se împiedică într-o denivelare a solului şi căzu, pur şi simplu, peste gardul de sârmă. Simţi o durere ascuţită pe obrazul drept şi mâna dusă involuntar spre el i se umplu de sânge. Un capăt de sârmă sau altceva din structura ochiurilor plasei îi sfâşiasse pielea şi abia se abţinu să nu ţipe.

Se trase doi paşi înapoi şi se lăsă pe vine. Înjură fără voce şi îşi pipăi cu degete tremurătoare obrazul. Spre surprinderea sa, nu-l fulgeră aproape niciun fel de durere, dar mâna i se umplu de sânge până la încheietură. Se scotoci în buzunarul de la piept al hainei, scoase batista udă

și șterse locul cu multă grijă. Dar sângele continua să țâșnească din abundență, așa încât sfârși prin a pune batista deasupra și a apăsa peste ea cu putere. Sub amorțeala șocului, mușchii obrazului nu reacționau încă, dar ochiul vedea deja ca printr-o ceață ușoară și, îngrijorat, se întrebă dacă nu cumva idioțenia aceea îi atinsese nervul optic. Nu avea cum s-o afle, cel puțin nu acum, stând pe ciuci și așteptând cu îngrijorare un deznodământ care...

Un deznodământ!

Se ridică din nou deasupra stufului, exact la timp pentru a vedea cum Don Miguel smucea portiera mașinii și se urca la volan. Soldații, Dumnezeuule, ce se întâmplase cu soldații? în clipa următoare, îi zări întinși, aliniați ca în sertarele de la Morgă, cu capetele orientate spre apus și cu picioarele ușor desfăcute. Erau morți, constată cu stupeoare, ca și cum nimic din ceea ce se petrecuse până atunci nu l-ar fi pregătit pentru un asemenea lucru. De parcă s-ar fi așteptat să treacă pe lângă postul de pază salutând cuviincios și așteptând să li se răspundă.

Erau morți, iar moartea venise cumva instantaneu și pe mutește pentru toți trei. Nu zări nicio armă scoasă din toc, nicio urmă de agitație în jurul cadavrelor, semn al unei cât de mici rezistențe, nici măcar o schimă de surpriză pe fețele înțepenite solemn de răsuflarea înghețată a doamnei cu coasa.

Zări sârma tăiată și răsucită spre înăuntru și se strecură prin ochiul oval, având grijă să nu se agațe în ciocurile ca niște ace de pescuit. Don Miguel se aplecase spre bordul mașinii, căutând probabil cheile. Le găsi, deoarece motorul prinse să toarcă rotund și țeava de eșapament vărsă un val negru de fum. Se apropie de mașină, evitând să privească trupurile. Don Miguel se ridică, îl privi o clipă cu atenție, apoi îi făcu semn să urce.

Nu se zărea nici cea mai mică emoție pe fața grăsuță, ridată puternic sub ochii mari și albaștri. Ca și cum uciderea celor trei soldați n-ar fi fost decât un exercițiu oarecare de testare a voinței, asemenea băutului cafelei cu câteva grade mai fierbinte decât limita suportabilității obișnuite sau a încercării de a nu bea apă într-o zi călduroasă de vară.

Fernando șovăi, cu mâna pe bara exterioară de susținere. Se afla în grija unui om pentru care actul de a ucide părea demult intrat în zodia cotidianului firesc. Un *hassassin*, așa spusese. Termenul nu îi dezvăluia foarte multe, deoarece nu obișnuise să citească presa și nici nu apela serviciul de știri al Rețelei. Puse piciorul și urcă cele două trepte metalice, după care se așeză pe bancheta tare, acoperită cu vinilin negru.

Un ucigaș, care nu-și rata niciodată victimele... Răsuci capul spre cadavre. Nu se vedea nicio rană, niciun fir de sânge. Tresări, amintindu-și, și coborî mâna cu batista de pe obraz. Câțiva stropi săriră

pe bord, dându-i de veste că rana nu se închisese. Împături batista în sens invers și o puse din nou deasupra răni.

— Chiar trebuia să moară? întrebă cu glas răgușit, privind drept înainte, prin parbrizul pătat de praf. Nu ne-am fi putut strecura pe lângă santinelă?

Bărbatul de alături răsuci cheia spre dreapta și motorul se opri. Își trecu vârful limbii peste buze, umezindu-le. Mâinile stăteau strânse pe colacul volanului.

— Am fost angajat să vă ucid, domnule Ferens. Iar dacă eu am decis să n-o fac, nu văd de ce i-aș lăsa pe alții s-o facă. Sunteți singura mea cheie spre libertatea lumilor de dincolo de Poartă și nu am chef să vă periclitez viața în niciun fel. De ce vă faceți probleme de conștiință? Sunt un ucigaș și, pentru mine, a retrage un om este același lucru cu a respira.

Moartea stătea acolo, lângă el, și avea mâini albe, grăsuțe, și ochi albaștri, ascunși în spatele unor pungi de grăsime. Omul-destin, își spuse și drumul drept din fața mașinii i se păru dintr-odată extrem de pustiu.

— Pe aceștia trei, cum i-ați... retras, Don Miguel?

— Ace otrăvite azvârlite prin suflător. O străveche metodă de luptă a indienilor comanchos, ale căror triburi au trăit pe malul vestic al fluviului Pecos, în zona Carlsbad-ului. Am

pândit momentul când au predat postul și s-au aflat la mai puțin de un metru unii față de alții. O suflătoare bună face cât două arme de foc, domnule Ferens. Dacă știi cum s-o folosești, evident. Mergem? Nu de alta, dar am impresia că ați dori să vă și întoarceți după femeia aceea, până să se întunece. Deși după părerea mea, nu merită efortul. Aproape sigur, vom găsi încă un cadavru.

— Ce se află în față?

— Un corp de gardă. Câțiva soldați, doar santinele și două plutoane de pușcași. Vom ocoli zona pe un drum secundar și vom ajunge la un hangar folosit pe vremuri ca atelier de reparații. Dincolo de el, se găsește cosmodromul. În hangar, așteaptă câțiva mecanici și doi oameni de încredere ai Generalissimului. Nu cred că ați dori să știți ce se va întâmpla cu ei, după ce ne vor preda nava.

Își înghiți saliva amară care-i inundase gura și dădu din cap. Cheile se răsuciră iar în butuc și motorul icni o dată scurt, înainte de a începe să tureze. Mașina porni cu un zvâcnet, care-l făcu să se lase pe spătar.

Don Miguel conducea atent, cu ambele mâini prinse strâns de volan. Înaintară mult timp în tăcere, fiecare cufundat în propriile gânduri. Șoseaua era bine întreținută și, în cea mai mare parte se întindea în linie dreaptă, tăind în două uriașul oval al câmpiei. Smocuri mari, grase, de iarba-elanului, colorate în verde crud, țâșneau de

pretutindeni din sol, până în marginea drumului. Nu se vedea niciun animal, doar câțiva ciocârlani mari, cu ciocuri galbene, ȝopăiau prin iarbă după insecte, neacordându-le nicio atenție.

În cele din urmă, ajunseră pe malul unui lac mare, ale cărui unde erau încrețite de vânt. Mașina încetini și ieși de pe banda de asfalt pe terenul denivelat.

— Țineți-vă bine, vă rog. Începe distracția și nu cred că îmi doresc să faceți vreo tumbă prin iarbă.

Se prinse cu mâna dreaptă de marginea capotei, încercând s-o păstreze pe cea cu batista în dreptul rănii, dar prima denivelare pe care se cățărara roțile din față îi izbi degetele în obraz cu atâta putere, încât gemu tare și ochii i se încețoșară de lacrimi. Lăsă mâna pe lângă corp și o șuviță de sânge i se prelinse peste obraz, coborî de-a lungul gâtului și dispăru sub gulerul murdar al cămășii.

— Țineți-vă bine! strigă bărbatul de alături, trăgând cu putere de volan. Mai avem câteva sute de metri și ajungem pe drumul de pământ.

Mașina sărea peste dâmburile ascunse sub iarbă, făcându-i să se izbească de bord cu genunchii. Un uliu albastru ȝașni chiar de sub botul mașinii, o apucă pe o traiectorie curioasă în direcția lacului rămas pe partea stângă, apoi coborî din nou în iarbă și dispăru din vedere.

Numai păsări, își rumegă începutul de gând Fernando, străduindu-se să nu ia în seamă sângele lipicios care îi murdărise cămașa pe

dedesubt și îmbibase beteliile pantalonilor. Obrazul îl durea surd, mocnind ca un foc sub spuză. Numai păsări, niciun animal mare. Poate că, după ce ridicaseră gardul, le alungaseră sau le vânaseră și nu le mai permisese accesul în teritoriu. Oare de ce?

Limba lată a drumului de pământ apăru din spatele unei tufe mari de ferigi și șoferul smuci de volan spre dreapta, călcând cu roata din față peste câteva fire ale plantei uriașe. Se angajară pe noua cale cu viteză, stârnind un nor gros de praf în urmă. Don Miguel aruncă o privire spre ceasul-brățară, mormăi o înjurătură și călcă accelerația până la fund. Tăbliile mașinii vibrau atât de puternic, încât Fernando le simțea trepidația până în vârful dinților. Întoarse capul spre el, vrând să-l întrebe ceva, dar chipul celui alt era prea de încruntat din cauza concentrării și renunță, mulțumindu-se să scuipe firele de nisip dintre dinți.

După câteva minute, lacul rămase în urmă, scânteindu-și spuma de pe crestele valurilor în ultimele licăriri ale amurgului. Inserarea încenușase deja linia îndepărtată a orizontului și pe cerul perfect senin, de un albastru decolorat, câteva stele licăreau vag, anunțând apropierea iminentă a nopții.

Drumul se înclină lent către stânga, un pâlc de tise bătrâne apăru drept în fața botului mașinii, părând că se aruncă amenințător către ei, șoferul

călcă de două ori frâna, azvârlind jerbe de pietricele în spate și în laterală, accelerația se redusese rapid, schimbătorul de viteze pătrunse într-o treaptă inferioară și frâna smuci iar scaunele către înainte. Când ajunseră în dreptul copacilor monumentali, Don Miguel își șterse fruntea cu o batistă mototolită și își privi iar ceasul.

— Aproape la timp. Mai rezistați, domnule Ferens?

Dădu din cap, cu gâtul prea uscat pentru a avea curaj să încerce să răspundă. Din spatele unui trunchi apăru un soldat cu chipiu verde și uniformă cenușie. Mesteca tutun și ținea arma aruncată neglijent pe umăr, dar din felul în care trăgea de curea cu amândouă mâinile Fernando pricepu că putea să pună arma în poziție de tragere într-o singură secundă. Nu spuse nimic, doar se proțăpi în mijlocul drumului, privind pe sub sprâncene mașina care se apropia la pas. Don Miguel opri, când ajunseră la câțiva metri de el, și se ridică în picioare, sprijinindu-și ostentativ palmele de parbriz.

— Nina, spuse tare și arătă cu bărbia către Fernando. Am adus căpitanul pentru Nina. Sper că e pregătită pentru livrare, după cum ne-a fost înțelegerea.

Soldatul îi mai privi câteva clipe, apoi scuipă bucata galbenă de tutun în praf și își dădu chipiul pe spate cu mâna stângă.

— Cine ești tu? întrebă cu voce răgușită, în timp ce strivea sub talpă pasta cleioasă.

Don Miguel tresări și își aplecă bustul și mai mult spre înainte. Fernando îi văzu piciorul drept ridicându-se încet spre scaun și își aminti de cei trei morți părăsiți în apropiere de gard. Se trase cât putut de mult spre portieră, gata să închidă ochii la primul semn de violență.

— E ora optsprezece și cincisprezece minute, răspunse Don Miguel cu voce calmă. Generalissimul Aranjuez Salva mi-a indicat acest loc, această zi și această oră pentru întâlnirea cu oamenii săi. Să nu-mi spui că te afli cu totul întâmplător în acest punct, la acest moment.

Soldatul râse și aruncă o flegmă galbenă exact pe mijlocul capotei mașinii.

— Mi se rupe de generalul tău, clar, grăsunule? Mă aflu aici, pentru că am primit anumite ordine de la superiorii mei direcți. Poate că mi s-a spus ceva despre o mașină de teren cu doi civili în ea, poate că nu. Ca să ajungi la hangar, va trebui mai întâi să treci de postul meu de control. În spatele copacului ăsta e o mitralieră ușoară, grasule, mă auzi? Damon Jacoby stă în scaunul ei cu degetul pe trăgaci. Dacă mișcați de aici fără dezlegarea mea, vă face sită, iar apoi raportează că ați încercat să vă sustrageți controlului.

Piciorul lui Don Miguel coborî înapoi pe podea. Fernando îi aruncă o privire furișă și-l văzu zâmbind.

— În regulă, soldatule. Am înțeles, pe drumurile astea e nevoie de un pașaport special, ca să poți trece. Am unul chiar în buzunarul de la piept: cuprinde șase file verzi și are înscris pe fiecare dintre ele cifra 50. Ce zici, e valabil pentru postul tău de control?

— Să-l văd, rânji soldatul întinzând mâna dreaptă. Cealaltă stătea încă, în așteptare, pe cureaua armei. Poți să mi-l aduci.

Don Miguel deschise portiera cu grijă și coborî treptele metalice, văitându-se în surdina. Se descheie la piept, vârî mâna stângă în buzunar și scoase din el un portofel din piele. I-l întinse soldatului, îndemnându-l din priviri să-l ia. Când acesta întinse mâna, i-o apucă atât de rapid, încât Fernando nu văzu, practic, gestul, ci numai trupul soldatului smucindu-se înainte un pas, după care înțepeni în poziție cocârjată, cu mâna dreaptă a celuiilalt înfiptă în reverele uniforme sale. Dinspre copaci se auzi un foșnet, apoi un strigăt izbucni nervos:

— Lukas, ce dracu' se întâmplă acolo?!

Apoi brațul stâng al lui Don Miguel se înalță în sus, azvârlind un obiect mic, strălucitor, în direcția vocii. Se auzi o pocnitură înfundată, urletul sugrumat al soldatului ascuns în spatele afetului mitralierei, banda acesteia tăcănind, în semn că intra în poziție de tragere, un mormăit imposibil de înțeles, apoi liniște. Brațul drept al hassassinului se retrase brusc și trupul masiv al

soldatului se prăbuși țeapăn în mijlocul drumului. Bărbatul se aplecă, îl apucă de guler și-l târî în afara drumului. Se întoarse, urcă scările dintr-un salt și învârti cheia în contact. Motorul prinse să duduie și mașina porni. Ocoliră pâlcul de tise și, înainte de a se angaja cu viteză spre înainte, Fernando apucă să vadă trupul prăbușit peste afet al celui de-al doilea militar.

— Trupe neinstruite, explică într-un târziu Don Miguel. Soldați de trei parale, gata să facă orice pentru bani, ăștia sunt oamenii lui Aranjuez Salva. De la Directorat încoace, s-a dus naibii disciplina în rândul armatei și a forțelor de ordine. Blestemații, ne-ar fi luat banii și apoi ne-ar fi împușcat frumos, spunând la bază exact ceea ce ne-a povestit bărbatul acela simpatic din mijlocul drumului: că am încercat să ocolim punctul de control.

— Cu ce... cum i-ai omorât?

Șoferul râse și-i arătă inelul de aur de pe mână dreaptă. Piatra de rubin era sărită într-o parte și se balansa în balamalele minuscule, în ritmul zgâlțâielilor mașinii.

— O capsulă cu sardom, un gaz extrem de otrăvitor. I-am spart-o sub nas și l-a tras pe tot în piept. Iar pe celălalt... o grenadă cu ace. Fiecare ac era înmuiat în venin de caracatiță albastră. Trebuie că l-au atins numai unul sau două, de vreme ce a avut timp să armeze mitraliera.

Mai înaintară câteva minute, apoi hangarul

apăru după o cotitură, încadrat de pâlcuri de sicomori și de tufe sălbătice de leandri.

— Capătul drumului, spuse Don Miguel și scoase mașina de pe drum, oprind-o în dreptul unor boschete. Te sfătuiesc să mă lași pe mine să vorbesc. Adică să nu te amesteci chiar deloc. Se pare că lucrurile stau puțin altfel decât le-a prezentat Generalissimul și că va trebui să ne tocmim puțin pentru viețile noastre.

Deschise portiera, coborî, așteptă să coboare și celălalt, apoi își desfăcu nasturii hainei și strecură mâinile în dosul pieptilor. Degetele îi alergau rapid pe căptușeală, stârnind crețuri mici, asemenea unor valuri, pe suprafața stofei. Când termină, încheie nasturii la loc, își trecu degetele prin păr și făcu semn cu arătătorul către ușile duble, enorme, ale hangarului.

Nu-i opri nimeni, după cum se aștepta Fernando, ținând cont de sistemele de protecție întâlnite până acolo. Îl privi întrebător pe Don Miguel și acesta ridică din umeri.

— Poate să fie un semn bun, îi explică el cu voce scăzută, cu ochii scotocind în toate direcțiile. Asta înseamnă că au încredere în cordoanele de pază. Dar poate să fie și unul rău: într-un fel sau altul, vestea că le-am ucis oamenii a ajuns la ei și așteaptă să intrăm singuri în capcană.

Până la uși, mai rămăseseră câțiva metri. Nu se auzea niciun zgomot, iar aerul părea încărcat cu electricitate statică. Fernando simți cum îi furnică

pielea și se frecă pe brațe, nefericit. Se încruntă:

— Atunci, de ce naiba mai intrăm?

— Pentru că nu există alternativă, domnule Ferens. Bărbatul cel gras zâmbi șters și ridică din umeri. În ochi îi lucea o lumină tainică, primejdioasă. Oricum ar fi situația dinăuntru, cei care vor învinge trebuie să fim noi. Dacă nu luptăm cu soarta, ci acceptăm numai să stăm în defensivă, vom continua să fim sclavii ei. Ca și până acum. Asta vreți, domnule Ferens, să fiți sclavul ei? Să faceți toată mulțimea de lucruri care au alcătuit mecanica vieții de până acum, fără să vă doriți libertatea voinței?

Fernando se opri și îl privi îndelung. Înghiți în sec și nodul din gât îi zgârie dureros traheea.

— Nnu... cred că nu, oftă el, în cele din urmă.

— În acest caz, ridicați mâna și apăsați pe clanță.

Șovăi, apoi întinse mâna dreaptă și făcu ceea ce i se ceruse. Ușa se deschise cu un oftat, decupând un dreptunghi uriaș de întuneric. Don Miguel împunse cu arătătorul spre el. Intră și se opri după primii doi pași, străduindu-se să-și acomodeze ochii. Auzea în spate răsuflarea precipitată a celui alt. Un reflector puternic se aprinse brusc, orbindu-l. Își feri ochii cu dosul palmei.

— Mă bucur că ați reușit să ajungeți vii și nevătămați, domnilor, spuse o voce, care semăna extraordinar de mult cu... Mă bucur, de

asemenea, că hassassinul nu a dezamăgit așteptările puse în el și că a trecut cu bine de toate capcanele. În fine, mă bucur pentru faptul că protectorul tău de până acum, domnule Fernando Ferens, a murit exact cum fusese programat, pentru că mi-ar fi displicut să trebuiască să angajez o luptă cu el în aceste momente.

Dumnezeule, vocea aceasta, femeia aceasta...

Deschise ochii și-i închise la loc, orbit de spotul galben strălucitor. Dar clipa în care retina primise baia de lumină, înregistrase și silueta neagră a femeii cu părul strâns într-o coadă groasă, pe partea dreaptă a capului. Fantoma Beatrizei continua să-i domine existența.

— Protectorul meu? întrebă, mai mult ca să câștige timp, să-și revină din șoc.

Proiectorul se stinse și, simultan, pe pereții uriașei hale se aprinseră sute de becuri. Beatriz Aranda stătea în fața lui, cu mâinile încrucișate la piept, la fel de frumoasă și de sălbatică precum în ziua aceea atât de îndepărtată din trecut, când o văzuse pentru prima oară pe plajă. Era îmbrăcată într-un combinezon negru, cu două umflături pe șoldul și pe piciorul drept, pe care le bănuia a fi fiind arme prinse în tocuri. Zâmbea neutru și-l privea cu capul ușor aplecat spre dreapta.

De-a lungul pereților, câteva zeci de soldați își țineau armele ațintite în direcția intrării.

— Conception Ribes a fost protectorul tău, în cea de-a doua parte a traseului tău către noi, domnule

Fernando. Așa cum în prima parte acest rol l-a jucat Beatriz Aranda. Cum, mai departe, până la atingerea Porții, o să fiu eu. Numele meu este Ami Jo Jonhson și, din acest moment, te declar oficial intrat sub protecția mea.

Cronică apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

La două după miezul nopții apăru pământul de care se aflau la o depărtare de aproape două leghe. Coborâră toate velele și înaintară numai cu vela mare, fără cele mici și zăbovind până la ziuă, într-o vineri, când ajunseră pe o insuliță dintre Lucaie, care în limba indienilor se numește Guanahani.

Jurnal de bord anonim

Hassassinii

Originea termenului de hassassin este foarte puțin cunoscută. Deoarece apare pentru prima dată în fișierele din Arhivele Primitiv se presupune că este cel puțin la fel de bătrân ca și acestea, dacă nu cumva vechimea sa este cu mult mai mare.

Aria cea mai frecventă de utilizare a fost identificată de cercetători în zona Podișului Ozark, într-un oval al cărui diametru mare se întindea între Jefferson City și Little Rock, cel mic atingând la unul din capete Eichita, iar la celălalt Springfield.

Nu se cunoaște cu precizie cine a fost primul hassassin, în maniera în care este acceptată

această profesiune în zilele noastre. Legendeale spun că părintele breslei ar fi putut să fie un adept al credinței islamice, Hassan-ibn-as-Sabbah, venit pe teritoriul statelor prefederale dinspre apele albastre ale Golfului. Instalat la marginea deșertului Arkansas, el ar fi instruit doi ucenici, racolați din rândurile populației localnice, în ceea ce el a numit „munca de exterminare comandată” a oamenilor, devenită în scurt timp o adevărată artă a uciderii.

Se știe cu aproximație că prima înregistrare a unui assassinat, realizat conform normelor ghildei, datează din perioada domniei regelui Samurkkas peste satrapia Memphis-Chattanooga. Memoria Rețelei consemnează angajarea hassassinului Nișapur Dvarr pentru exterminarea întregii case a nobilului Manfred Mogha-Bella, căruia i s-au plătit în avans 2 kilograme de argint platinat și 110 ducați cu tiv de aur.

Legendă, tradiție sau adevăr, istoria reală a celor două continente Amerigos consemnează faptul că de la acel prim as-Sabbah și cei doi ucenici ai săi, gilda nu a depășit niciodată numărul de 2 hassassini, unul acționând de o parte, iar celălalt de cealaltă parte a lui Rio Grande, numai sub angajamentul puterii supreme în statul respectiv. Și, deși de-a lungul secolelor au fost înregistrate numeroase acte de ucidere individuală sau colectivă pe întreg teritoriul Federației și cel al Uniunii, nimeni nu a reușit să ia personal legătura

cu un hassassin sau să-l poată identifica în vreun fel înainte sau după realizarea muncii în vederea căreia fusese tocmnit. Întotdeauna, angajarea acestuia s-a făcut prin intermediul Rețelei, plata fiind expediată într-un cont electronic cu posesor necunoscut.

Nu rare au fost cazurile când puteri de pe ambele maluri ale lui Rio Grande i-au angajat pe cei doi hassassini pentru exterminarea aceleiași persoane, ori când doi conducători locali au angajat același hassassin să-i ucidă adversarul, caz în care hassassinul i-a ucis pe amândoi în aceeași zi, cu același profesionalism terifiant.

Istoria secretă a Federației, care începe să fie arhivată în Rețea odată cu înființarea Serviciilor Secrete Federale, nu consemnează nici măcar un singur caz în care hassassinul să-și fi ratat ținta, în ciuda tuturor măsurilor de protecție luate de cei vizați. Trebuie menționat, de asemenea, și faptul că nicio tentativă de identificare a identității hassassinilor de către S.S.F., a bazei lor de antrenament, a adăposturilor sau a persoanelor de legătură nu a dat vreodată rezultate, în ciuda tuturor eforturilor depuse de-a lungul deceniilor și a uriașelor resurse financiare puse în joc.

Nimic nu se termină, deoarece nimic nu începe, totul se continuă, ca într-un cerc nesfârșit, îi

spusese cândva Francisco Verdugo, savurând un pahar cu vin, în liniștea curții bătrânești, răsturnat în șezlongul de răchită. Atunci, îl privise lung și dăduse din cap, fără să înțeleagă sensul ultim al sentinței. Acum, mult prea târziu, o înțelegea, dar nu-i mai era de niciun folos. Nu făcea nimic altceva decât să-și schimbe din nou stăpânii și să gonească alături de ei spre o țintă din ce în ce mai necunoscută și mai îndepărtată. Ridică fruntea, dorind să spună ceva, dar nu mai apucă.

— Ami Jo Jonhson, răsună din spate vocea lui Don Miguel, contractul meu prevede faptul că trebuie să-l însoțesc pe domnul Fernando Ferens până la limita Porții. Regulile jocului sunt...

— Tocmai am schimbat regulile jocului, Don Miguel. Ca în orice societate umană, ele sunt impuse de cel mai puternic. Poate că nu am fost suficient de explicit...

Fernando răsuci uluit capul, exact la timp pentru a-l vedea silueta uscată a lui Aranjuez Salva desprinzându-se din rândul soldaților de pe zidul din dreapta și înaintând cu pași mari către ei. Nasul lung, ușor coroiat, părea ciocul unei păsări de pradă. Slăbiciunea excesivă a corpului era accentuată de culoarea neagră a costumului sever la două rânduri, descheiat la butoniera de sus. O clipă, și-l aminti în uniforma ponosită a pușcăriei și aproape că nu recunoscuse în trăsăturile dure dar nobile ale chipului de ascet pe

Generalissimul care-l condamnase la moarte pentru a doua oară pe Verdugo.

— Întâlniri neașteptate, nu domnule Ferens? Aranjuez Salva se opri în dreptul femeii și își duse mâinile la spate. Te întrebi, probabil, cum am reușit să ajung aici înaintea voastră, deși v-ați deplasat cu balonul. Nimic nu este imposibil pentru șeful Serviciilor Secrete Federale. Șef care patronează, de asemenea, și celălalt organism al puterii din cadrul Federației – temuta Inchiziție Genetică. Într-un cuvânt, pentru a rezuma situația, exact ca într-un popular joc de cărți, o cacealma reușită, domnilor.

Soldații așteptau nemișcați de-a lungul pereților, cu ochii ațintiți asupra lor. Abia acum Fernando remarcă identitatea trăsăturilor fețelor lor și felul asemănător cum își țineau armele, cu degetul opozabil pe țeava neagră și cu arătătorul pe trăgaci.

Clone, își spuse, dar nu avu timp să-și ducă raționamentul mai departe. Bărbatul cu perciuni mari, albi, puse o mână pe umărul femeii, iar aceasta ținti cu un deget în direcția ușii. O grupă de soldați porni în pas alergător din spatele lor și ocupă poziția indicată, mascând retragerea iluzorie.

— Clone, îi ghici gândul Salva. Este singura modalitate prin care reușim să controlăm Realul. Sau, mă rog, ceea ce ni se pare nouă a fi fiind Real. Numai clone, pricepi, domnule Fernando? Cel cu

care te-ai întâlnit în celulă a fost una dintre clonele mele.

— A murit, nu-i așa? Toți cei care intră în contact cu mine trebuie să moară. Trebuie să moară, Salva, pentru că sunt manechine, copii fără importanță, clone, cum le spui dumneata.

— Nu înțeleg. Aranjuez Salva se aplecă puțin în față, ca pentru a-l vedea mai bine. Lumina strălucitoare a becurilor cu heliu pune umbre galbene pe conturul lucrurilor, estompându-le. Ceea ce-ai spus are vreo semnificație specială? Ai discutat ceva anume, în acest sens, cu clonă mea, acolo, în celula închisorii?

Fernando își strânse umerii, înfiorat. Ce importanță mai avea? Toți, dar absolut toți, trebuia să moară. Ceva de dincolo de orice închipuire umană, destinul poate, sau vreunul din zeii cărora nu le acordase importanță și credit, se juca implacabil cu viețile lor, asemenea unui păpușar care-și manevrează păpușile pentru propria-i distracție.

Își duse mâinile la ochi și-și apăsă globii oculari. În întunericul de-o clipă, se simți straniu de protejat și reuși să lege raționamentul până la capăt. Un nod în gât, zvârcolirea unui ghem în stomac și palpațiile unei inimi ce voia să sară din găoacea firavă a pieptului. ȘTIA.

Bărbatul acela slab ca un schelet avusese dreptate. Încercaseră să stăpânească Realul în singurul mod pe care-l știuseră sau în care le

fusesse permis. Clonele aveau acces peste tot, puteau aparent tot, deoarece erau, într-un fel, nemuritoare: dispariția uneia dintre ele nu prezenta nicio importanță, câtă vreme sistemul putea să producă un număr infinit de copii, cu exact aceleași caracteristici și deținând aceleași informații. Iar cine controla sistemul serviciilor de informații și pe acela al producerii clonelor putea controla lumea.

Atâta doar că nu puteau controla destinul unui singur om – al lui.

Aranjuez Salva și Ami Jo Jonhson urmau să moară, la fel de sigur cum răsăritul soarelui avea să succedă încheierii dominației nopții. Aceeași moarte avea să-i târască în hăul ei pe toți soldații de lângă ziduri. Și, poate, și pe Don Miguel. După ce acesta își va fi dus până la capăt misiunea de hassassin și va fi dezlănțuit haosul în jurul său pentru a-l proteja.

Straniu de limpede, formulă, și saliva i se păru un clei prea gros pentru a fi înghițită. CINE NAIBA SUNT EU, CU ADEVĂRAT? apoi întunericul se îmbucăți și își simți mâna trasă cu blândețe în jos. Don Miguel îi zâmbea, dar ochii săi erau aceia ai unui pește mort.

— Nu, răspunse cu voce uscată, n-am discutat nimic. Nu a fost timp pentru așa ceva. Pur și simplu, acel Aranjuez Salva a trebuit să rezolve situația cea nouă în care s-a complicat căpitanul Verdugo, într-un moment când lucrurile se

precipitau spre altceva.

Șovăi o clipă.

— Ești, cu adevărat șeful ambelor servicii pe care le-ai amintit, domnule Salva?

Generalissimul își ridică mâna de pe umărul femeii și își frecă bărbia.

— Da.

— Atunci, ce a reprezentat acea înscenare a răpirii mele de către spionii Uniunii?

— Exact ceea ce ai spus: o înscenare. Starea conflictuală cvasipermanentă cu Uniunea ne-a permis această manevră care, dacă n-ar fi reușit, ne-ar fi disculpat în mod onorabil, riscurile fiind acceptabile: un nou război nu ar fi agravat prea mult starea Federației, iar un succes ne-ar fi permis deținerea unui secret de o importanță vitală pentru toți locuitorii acestei lumi. Ne-ar fi permis să târguim trecerea spre o altă lume, presupus mai bună, în schimbul unor cedări teritoriale în cadrul acesteia.

— Nu cred că Uniunea ar fi fost atât de interesată de un astfel de târg. Să cedezi lucruri sigure aici pentru ipotetice lucruri de Dincolo...

— Oamenii sunt mult mai iraționali decât presupui dumneata, domnule Ferens. Gândește că sunt gata să accepte să se supună unor restricții absolut ilogice, impuse de diferitele credințe religioase pentru a căpăta ipotetice accesuri în ipotetice Lumi de După Moarte. Paradisurile promise în toate religiile nu au nicio

confirmare reală, din partea unor martori credibili. Nici măcar un singur om nu s-a întors de acolo să ne spună cum este în Viața de Apoi. Dacă există așa ceva.

Fernando își linse buzele, crispat. Pe podea, vedea umbra bărbatului din spatele său avansând imperceptibil în direcția celor doi. Moartea avea să vină necruțătoare pentru toți, își aminti și nu știu dacă ar fi fost bine să strige pentru a-i avertiza sau dacă ar fi închis, pur și simplu, pleoapele așteptând inevitabilul sfârșit.

— Dar nici de dincolo de Poartă nu s-a întors nimeni, care să spună că există ceva. Își simțea gâtul rugos, iar cuvintele aveau asprimea unui șmirghel, rănindu-l. Că... o altă lume ne așteaptă cu brațele deschise. Poate că nu e decât moarte și vid interstelar. Ori poate că nu e nimic.

— S-a întors, domnule Ferens, tocmai asta este, că avem o confirmare.

Își lăsă fruntea într-o parte, privindu-l lung. Alături, Ami Jo Jonhson își lăsă mâinile de-a lungul trupului, ținând-o pe dreapta foarte aproape de umflătura de pe picior. Era frumoasă, constată sfârșit, al naibii de frumoasă, în ciuda aspectului militaros și încruntat al figurii, în ciuda uniformei și a poziției de drepti, care-i amintea neplăcut de ființele aproape umane lipite de ziduri și așteptând un semn. Oare ce avea să facă Don Miguel?

— Nu-ți amintești nimic, Fernando Ferens? Tu

ești cel care ai trecut în anul 1493 înainte de era noastră prin Poartă, cu cele trei caravele, punând piciorul pentru prima oară în această Lume Nouă și luând în stăpânire, în numele reginei Isabela de Espana, insula pe care acum se află Inchiziția Genetică, iar mai apoi circa o treime din teritoriul de azi al Federației. Tu ești singura ființă rămasă neatinsă de moarte în tot acest lung interval scurs de atunci și până în prezent, singura care ai uitat totul, până și numele cu care ai trecut prin spațiul Porții.

Îi era rău, picioarele refuzau să-l susțină și întinse brațul, involuntar, spre cei din fața sa. Simți mâna femeii apucându-l de cot și se lăsă cu toată greutatea spre acel punct de sprijin neașteptat.

— Cristofor... Columb, așa mă numeam, nu-i așa? întrebă încet, dar șoapta însăși părea unsă cu otravă cianotică, migdalat amăruie. Trebuie că am lăsat acest nume în Arhivele Primitive ale Rețelei. În lumea aceasta nouă...

Coborî brațul și înghiți saliva ce-i inundase gura. Instinctiv, percepu mișcarea celuilalt în spatele său, fără însă să o perceapă în mod real.

— În Amerigos, am adoptat numele fiului meu natural, a cărui mamă a fost Beatriz de Aranda. Doamne, cercul s-a închis complet și revolta mea a fost în zadar. Iartă-l pe robul tău cel nefericit pentru toate crimele trecute, prezente și viitoare, deoarece toată puterea stă în mâinile tale, iar

Iertarea și Ura nu se deosebesc decât atunci când TU le spui într-un fel sau altul.

Auzi, în spate, zgomotul unor pași ce se îndepărtau, apoi cu coada ochiului percepu mișcarea armelor din mâinile soldaților, care-și ridicau țevicele cu o încetineală exasperantă, privirile uluite ale femeii înălțându-se spre tavan și gura lui Aranjuez Salva deschizându-se să rostească un cuvânt. După care o lumină orbitoare învăluie totul și marginile lumii se răsfrânseră în interior, îngropându-i sub ele.

Cronică apocrifă de la Diego Moniz de Perestrello

Văzură îndată oameni goi și amiralul se îndreptă spre pământ cu barca înarmată, în tovărășia lui Martin Alonso Pinzon și a lui Vincente Yanez, fratele său, care era comandant pe Nina.

Jurnal de bord anonim

Zona interzisă

Există un spațiu cuprins în paralela 30 și Tropicul Racului, dincolo de Insulele Nassau, care a fost denumit în termeni marinărești Ovalul de întuneric. Nicio hartă nu-l poate consemna cu precizie în spațiul cartografiat, deși sute, poate chiar mii de marinari au adus, de-a lungul secolelor, felurite mărturii verbale și scrise despre existența sa la căpităniile porturilor Federației.

Din această cauză, se presupune că, în realitate, coordonatele sale se schimbă de la an la an, Ovalul migrând, pur și simplu, în mod aleator, pe apele fără sfârșit.

Prima navă, despre care se știe cu certitudine că a dispărut în interiorul Ovalului, a fost patrulatorul „Guittierez”, un velier cu două catarge și motor cu abur de 3400 CP. Echipajul acestuia, alcătuit din 11 marinari, 26 de tiraliori și doi sergenți, a apucat să lanseze un mesaj scris la apă, într-un modul nepilotat, descoperit după aproape două luni în apropierea coastei de o barcă pescărească. În afară de datele de identificare ale navei și de consemnarea ultimei poziții, nu exista decât o singură propoziție, rămasă până astăzi la fel de nedescifrată ca și în momentul primei ei lecturări: „În negură, primejdia pândește ca un pumnal”. Deși de atunci s-au mai înregistrat 87 de dispariții oficiale în interiorul Ovalului, iar în nouă cazuri a existat chiar și o legătură radio cu ele, până în clipa când fenomenul absorbției a avut loc propriu-zis, nu s-a reușit deciptarea elementului de pericol al zonei.

Ultimul vas dispărut în Oval a fost cargobotul „Danta Maria Dolores”, cu echipaj argentinian la bord, înzestrat cu radar modern și lansatoare de torpile. În primul moment, Uniunea a dat vina pe navele de coastă ale Federației că ar fi scufundat o navă pașnică Iquique numai din cauză că s-ar fi abătut cu câteva grade de la traseul anunțat, apoi,

la fel de pe neașteptate cum formulară acuzele, și-au cerut scuze printr-o cablogramă recepționată prin Rețea la Amiralitate, anunțând pătrunderea vasului în Oval.

Ovalul de întuneric este un loc legendar, unde dispar nave de diferite dimensiuni, indiferent de tipul lor și de armamentul cu care sunt dotate. Nimeni nu s-a întors vreodată dintr-un asemenea loc pentru a spune ce se întâmplă acolo cu adevărat. Mulți pun în legătură fenomenul Ovalului cu acela al miticei Porți, fără ca să existe însă vreo certitudine în această privință. Există însă numeroase mărturii neautentificate despre încercările de dezlegare a misterului care înconjoară această zonă, cea mai mare parte a lor aparținând S.S.F.-ului. Dacă acestea au ajuns la vreun rezultat, indiferent care ar fi fost natura sa, atunci a fost foarte bine protejat, deoarece nici măcar un simplu zvon în această privință nu a scăpat în sistemul informațional al Rețelei.

15.

— Hassassinii sunt Păzitorii Porții, spuse Don Miguel și îi făcu semn să se așeze. Poarta are două laturi, numite generic stânga și dreapta, singurele posibilități de a te apropia de ea în acest spațiu. Pe partea stângă, are acces la ea Federația; pe cea dreaptă, Uniunea. În felul acesta, oriunde te-ai fi trezit, ai fi avut deschisă o cale către ea. După

minuțiozitatea cu care fiecare element a fost luat în calcul, se poate deduce că lumea în care ai trăit până acum se află sub controlul complet al unei forțe raționale, aflată dincolo de puterile umane. Tu ești forța aceea, Don Cristofor?

Lumina din jurul lor era portocalie, dar lucrurile ce se găseau la limita câmpului vizual aveau o tentă verzuie, cadaverică. Ultimii doi soldați cu chipuri identice încremeniseră cu armele îndreptate undeva către centrul sălii imense, în direcția de unde plecaseră în urmă cu câteva minute. Fernando (sau Cristofor? Doamne-Dumnezeule, ce anume reprezenta pentru sufletul uman structura identității, dacă simpla schimbare a numelui putea să-l determine să se simtă asemenea unui orb al cărui baston a întâlnit brusc golul prăpastiei? Fernando însemnase o identitate de 20 de ani în țesătura acestei lumi, pe care nu și-o amintea deloc altfel decât se structura ea în prezent în jurul său; Cristofor Columb era un nume ce nu-i amintea nimic despre viața trăită dincolo de Poarta spre care-l purta, cu iuțea și îndârjire, un destin de neînțeles) își aminti de uimirea zugrăvită pe chipul femeii, ca și cum ar fi zărit pe tavanul îndepărtat o imagine de Apocalips. Dădu curs invitației celui alt și se așeză pe scaunul cu spetează flexibilă din fața pupitrului de comandă, ale cărui monitoare ocupau întreg peretele din spate al hangarului.

— Nu... nu știu. Nu cred.

Don Miguel râse mânzește către el, cu dinții sticlindu-i portocaliu în lumina ce curgea ca un fluviu de miere vâscoasă peste ei.

— Hassassinii au fost concepuți astfel încât să păzească accesul spre Poartă de orice intrus care, într-un fel sau altul, de-a lungul vremii, ar fi descoperit menirea ei. Toate comenzile venite prin Rețea, de la nu se știe cine, îi trimiteau să-i extermină pe doritorii de a porni spre Dincolo. Nu oricine putea să devină hassassin, chiar dacă ar fi urmat cu sfințenie învățăturile Ghildei, ci numai aceia special născuți pentru așa ceva. Acel îndepărtat și enigmatic Hassan trebuie că va fi fost luat la bordul Ninei, printre ceilalți marinari, numai datorită calităților sale de ucigaș perfect. A fost omul de taină al Reginei Isabela, ce avea misiunea de a-l proteja pe amiral. De fapt, asta am și făcut noi, toți hassassinii Lumii Noi, amirale, te-am protejat apărând Poarta. Acum, când ea s-a deschis încă o dată, devenind vizibilă pentru cei care navighează sau zboară prin zonă, e momentul să te întorci în lumea din care ai venit.

Orice victorie trebuie că are un gust amar, atunci când afli care a fost prețul ce a trebuit plătit pentru a o obține, respiră adânc bărbatul și-și privi mâinile tremurând. Întoarse fruntea și privi în urmă. Capătul celălalt al hangarului se zărea ca într-un fel de ceață portocalie, tivit cu verde. Silueta femeii se distingea clar pe fundal, cu capul lăsat pe spate și coada groasă și scurtă,

atârnându-i într-o parte. Reveni către monitoare, golit de orice fel de dorință.

— Ce s-a întâmplat cu ei? făcu un gest scurt din cap spre cei din urmă. Ce-o să se întâmple cu ei?

Bărbatul cel gras își șterse fruntea de transpirație cu dosul mâinii, apoi izbi în tasta unui monitor. Acesta prinse viață și, în baia de lumină portocalie, amplificată spre galben de selectorul ecranului, revăzură hangarul în care se găseau, de undeva din centru, de deasupra. O cameră de luat vederi mascată în tavan, sub forma unui bec, bănuî Fernando. Don Miguel mută un cursor spre dreapta și imaginea dispăru pentru o clipă, fiind înlocuită cu alta, inundată de aceeași lumină. O corabie de dimensiuni impresionante apăru în centru, urcată pe o platformă pe șine.

— Noua Nina, spuse el, fără să pară că a auzit întrebarea celuilalt. Este singura corabie din cele trei, care a trecut prin Poartă. S.S.F.-ul a reconstruit-o în detaliu, urmând indicațiile și planurile din Arhivele Rețelei. Atâta doar că nimeni nu știe de ce catargele au fost dispuse nu în sus, cum era de așteptat, fiind vorba despre un velier care folosea ca forță motrice vântul, ci în jos. Catarge submarine, cu vele din mase plastice. Îți spune ceva acest lucru, Don Cristofor?

Fernando se aplecă înainte, ca să examineze mai bine imaginea ce aștepta imobilă pe ecran. Scaunul scârțâi sub greutatea sa și alunecă scrâșnind spre pupitru.

— Utilizarea curenților submarini. Mult mai constanți și mai rapizi decât cei atmosferici. În adâncuri, nu-i niciodată furtună și o corabie submarină nu se scufundă din cauza factorilor subacvatici. Dincolo de Poartă trebuie că este o lume dominată de o atmosferă violentă și impredictibilă. Don Miguel...

— Ah da, păru că se trezește bărbatul cel gras. Nu s-a petrecut nimic extraordinar. Atâta doar că trebuia să te protejez și nu-i puteam ucide pe toți, mai înainte ca să apuce să-ți facă vreun rău. Timpul, Don Cristofor, am întrerupt curgerea timpului. Trebuie să cunoști procedeul, doar ai trecut prin Poartă și ai creat Lumea Nouă. Timpul este o însumare lineară infinită de Clipe. Am scos una dintre ele în afara linearității. O enclavă mută și oarbă. Care va sfârși prin a se autoconsuma, iar curgerea va fi reluată din punctul de întrerupere. Orice se va fi întâmplat în interiorul enclavei.

— Nu înțeleg rostul enclavei, atunci.

— Lumea din această parte a Porții este o asemenea enclavă, chiar nu-ți reamintești, Don Cristofor? Don Miguel își puse mâinile una peste alta și-l privi îndelung. Grăsimea pielii îi lucea unsuroasă în lumina violentă. Paznicii Porții sunt, de fapt, Paznicii timpului din enclavă. Îi cunosc curgerea. Privesc de deasupra și intervin pentru a-i anula abaterile de la linearitate, datorate oamenilor. După ce vei fi ajuns în interiorul Porții, curgerea se va relua, armele își vor fi terminat de

fixat ținta și vor trage, iar trupul meu se va rostogoli pe podea, declanșând în interior explozia ce va îngropa întreg Cape Canaveral într-o prăpastie uriașă, ocolită de locuitori timp de sute de ani, din cauza morții invizibile ce-i va atinge pe cutezătorii sau nebunii care se vor avânta prin zonă. Iradiații, înțelegi?

Fernando își linse din nou buzele arse de spaimă. Mâinile celuilalt așteptau încleștate una peste cealaltă, asemenea unor mici animale de câmpie pândind primejdia necunoscută ascunsă dincolo de orizontul vederii lor.

— Viitorul... îngăimă și vocea era atât de subțire, încât nu și-o recunosc. Cum de poți cunoaște viitorul, fără să fii Dumnezeu?

— Sau Marele Cacique, nu? Don Miguel râse sec. Zeii, Amirale, zeii i-ai adus cu tine, când ai trecut înapoi, nu-ți amintești? Lumea aceasta nu a cunoscut nimic, până ce nu ai modelat-o tu. Chiar și zeii ei au ajuns aici transportați într-una din cutele ascunse ale minții tale. Tu cunoști viitorul, deoarece l-ai scris în Arhive și ți l-ai lăsat spre rememorare, când vei fi ajuns la capătul timpului. La ieșirea prin Poartă. Noi, hassassinii, suntem singurele ființe ale Lumii Noi cărora ne-ai permis să-i aflăm direcția și dezvoltarea pentru a-ți păzi destinul, câtă vreme vei fi fost cufundat în anonimat.

— O ucid pentru a treia oară, spuse rar Fernando Ferens și se ridică în picioare. Scaunul

scârțâi din nou, destinzându-se. Lumina portocalie îi curgea pe mâini și pe haine cu o atingere ușor lipicioasă. Oare de unde am sosit aici, ca să construiesc această lume supusă oarbei manipulări genetice și de ce am făcut-o?

— Probabil că ai fugit de ceva, în lumea de dincolo de Poartă, răspunse incolor bărbatul cel gras, fără să se urnească. Sau de ceva.

— Dar tu...?! se răsti. Nu pricep de ce îți accepți moartea cu atâta resemnare? De ce nu te împotrivești în vreun fel?

— Determinarea, ridică din umeri Don Miguel. Ne-ai construit fără liber-arbitru. Poate că, în lumea ta, cu tine se întâmplă același lucru. Orice am face, suntem indisolubil legați de două puncte capitale în existența noastră – de naștere și de moarte. Nu avem putere să determinăm niciuna din ele.

— Determinarea... repetă el. Eu v-am construit viețile și destinele, spui. Și nu vă puteți împotrivi. Dar poate că propria-mi determinare din altă lume a făcut să vă construiesc astfel.

— Poate, ridică din umeri celălalt.

— Poate că destinul meu este să trec, acum, prin Poartă spre înapoi. Dar dacă m-aș împotrivi? Dacă aș refuza să merg, oare ce s-ar întâmpla?

Bărbatul cel gras ridică din umeri și nu spuse nimic.

— Nu cred că s-ar întâmpla ceva. Fernando își plecă fruntea și medită câteva clipe. Nu știu, hotărî

în cele din urmă. E un joc mult prea complicat pentru a putea fi înțeles numai din câteva elemente adunate la întâmplare. Cel mai bine ar fi să mergem și să încercăm să ne împlinim, fiecare, bruma de soartă ce ne-a fost dată. Încotro, Don Miguel?

— Spre ușile acelea metalice din dreapta.

Părăsiră pupitrul cu monitoare și se îndreptară către peretele dinspre apus. Din cauza stridenței luminii, ochii lăcrimau ușor tot timpul. În aer, se simțea un iz vag de ozon și de iarbă amară de Hostii. Înainte de a ajunge în dreptul celor două uși masive, culisante, Fernando aruncă o ultimă privire către secvența încremenită a Clipei. Soldații păreau păpuși de ceară cu chipuri identice, iar Aranjuez Salva și Ami Jo Jonhson două statui de calcită, părăsite în mare grabă de sculptor.

Don Miguel apăsă pe cele două mânere mari, cu sfere metalice la capete, și ușile prinseră să se îndepărteze una de cealaltă fără zgomot. Dincolo, se găsea o altă hală, în care zăceau aruncate claie peste grămadă felurite unelte și obiecte – fierăstraie mecanice cu lame multiple, rindele pentru tâmplărie de lemn, dălți, piroane stivuite în grămezi înalte de o jumătate de metru, bancuri de lucru răsturnate, cu foi circulare de aprig îndoite sub ele, colaci de funie desfăcuți, saboți de lemn placați cu foi de aramă, rame metalice pentru hublouri, lanțuri groase cât brațul unui om voinic,

înfășurate pe cabestane mici, funii din mase plastice strălucind uleios în lumina ciudată, câteva roți de cârmă de diferite dimensiuni legate toate la un loc și atârdate de tavan cu un cablu multifilar. În centrul sălii, pe o linie ferată înălțată de la podea cu o jumătate de metru, aștepta un vagonet de marfă foarte lung, cu podeaua supralățită pe suporturi laterali sudați de șasiu. Deasupra podelei, ancorată într-un păienjeniș de fire de plastic și de cabluri metalice groase ca pe deget, se înălța corpul arhaic, dar splendid în măreția sa demult apusă, al unei caravele fără catarge. Totul lucea ca nou și părea că pojghița de lac de deasupra nici nu apucase să se usuce.

— Nina, spuse încet hassassinul și-i făcu semn să înainteze.

Uluit, Fernando păși ca prin vis înainte, neluând în seamă obiectele înșirate pe jos. Călcă pe un colac de funie, se împiedică în brațul unei pompe desfăcute și fu gata să cadă. Mâna lui Don Miguel interveni salvatoare și-l ajută să-și recapete echilibrul.

— Dumnezeuule, spuse el înghițind în sec, cu ochii holbați la corabia nemișcată, au făcut-o întocmai! Au respectat până în cele mai mici amănunte planurile din Arhive. Credeam că lumea aceasta n-o să aibă niciodată nevoie de ea. Credeam că enclava se va putea menține la nesfârșit. Ce trebuie să fac?

— Vei urca pe corabie, Don Cristofor. Iar eu mă

voi cățara în cabina de la capătul platformei și voi porni motorul. Calea ferată are lungimea de 18 kilometri și se sfârșește în mare. Există câteva dispozitive automate, care vor desprinde legăturile dintre platformă și navă, înainte de a ajunge la doc. Când platforma se va izbi de contraforții de la capătul liniei, nava se va desprinde și va aluneca singură în golf. Vei fi la bordul ei, gata să-ți reiei călătoria întreruptă.

Fernando dădu cu piciorul o lădiță cu șuruburi din drum și se opri chiar lângă platformă. Întinse mâna spre corpul navei, dar se opri la jumătatea gestului și o lăsă să cadă. Se răsuci spre celălalt.

— Orice navă maritimă trebuie condusă de un echipaj. Cu atât mai mult, un velier. Când am trecut prin Poartă cu adevărata Nina, trebuie că am avut o mulțime de oameni la bord.

— O sută treizeci și patru de marinari. Oameni de pe toate trei corăbiile. Voluntari. Cei care au servit drept material pentru donare în Lumea Nouă. Au murit demult, Don Cristofor. Și nicio clonă nu poate trece prin Poartă, alături de tine. Tu ești singurul supraviețuitor, nu-ți amintești? Celula de stază, refrigeratorul celular, somnul compozit și toate celelalte... Te vei întoarce singur. Ai știut asta chiar de la început. Nava a fost proiectată și construită în așa fel, încât să poată fi manevrată de un singur om. Catargele sunt alcătuite din tuburi, care ies unul din altul, prin acționarea unei pârghii, iar velele se întind

singure, în funcție de opțiuni. Vei fi, simultan, echipajul și căpitanul. Urcă, timpul se scurge. Chiar și atunci când pare înțepenit în Clipă.

Căută cu privirile și descoperi scara de frânghie atârând de flancul navei, în apropiere de prora. Urcă încet, încercând să-și reamintească senzațiile din urmă cu... Cu cât, oare? Cu o mie de ani? Cu zece mii de ani?

Sări peste copastie și ateriză chiar lângă piciorul habitaculului compasului. Făcu doi pași spre centrul punții, unde picioarele catargelor, înalte de circa un metru, vopsite în negru, marcau locul asemenea unor coșuri de nave cu aburi. Își aminti de șalupele greoaie ale Pazei de Coastă și surâse. Dincolo de ele, se ridica duneta, cu scara lată, acoperită cu un covor brun. Puse mâinile pe bara de susținere și se întrebă de câte ori făcuse gestul pe adevărata Nina. Nu-și aminti și renunță să se mai gândească la asta.

Vocea ștearsă, aproape graseiată, a hassassinului îl întrebă dacă era gata de plecare. Dădu din cap, apoi realiză că celălalt nu îl poate observa și-i strigă să pornească oricând dorește. Auzi o serie de bocănituri, un fâșâit puternic de abur ieșit cu presiune dintr-o țeavă subțire îl avertiză că partea mecanică a platformei de dedesubt intra în funcțiune, apoi o smucitură bruscă îl dezechilibra și se prăbuși pe podeaua de lemn, în direcția catargului principal.

Se ridică în genunchi, cu obrazul pulsându-i

violent și cu o durere surdă în craniu. Își duse mâna la față și degetele se mânjiră cu sânge portocaliu, semn că rana i se deschisese din nou. La câțiva metri sub el, platforma porni, cu un scrâșnet asurzitor, și valuri de aburi strălucitor umplură hala de jur-împrejur, asemenea apelor unei mări. Se șterse cu mâneca, apoi se săltă în picioare, tremurând. Se apropie de marginea copastiei și se cățăără pe o ladă amarată în apropiere. Văzu peretele din față al hangarului cum se deplasează înspre stânga, permițând luminii violente de afară să pătrundă în interior. Platforma înainta lent, căpătând treptat o viteză din ce în ce mai mare.

Ieșiră dincolo de porți, cu un uruit asurzitor. Soarele avea dimensiunile lunii și părea o portocală prea coaptă. Câteva stele sclipeau violet spre dreapta, acolo unde noaptea apărea constelația Boarului. Legănarea caravelei se accentua cu fiecare clipă, semn că legăturile dintre ea și platformă începeau să cedeze. Fernando își încheștă degetele și mai puternic de lemnul lucios, dorindu-și să nu se mai gândească la nimic altceva decât la țărmul aflat la numai câțiva kilometri în față.

Arbuști ornamentali, sălbăticiți, alunecau singuratici pe ambele părți ale insolitei ambarcațiuni. Câțiva cârstei cu pene negre pe vârful aripilor se ridicară brusc în zbor, când platforma ajunsese în dreptul unei tufe de leandru

înflorită. Clădirile bazei rămaseră undeva în urmă și, când linia ferată făcu o buclă largă în jurul unei coline, dispărură cu desăvârșire, numai portocaliul luminii ce alerga pe copastie asemenea unui râu de poveste amintind de cele petrecute cu numai câteva minute mai înainte.

Apoi, platforma prinse să coboare o pantă lungă și viteza creșcu din nou. O ladă se desprinse din legături și alunecă spre tribord, izbindu-se de colțul tambuchiului. Capacul se sfărâmă cu zgomot și o mulțime de cutii de conserve săriră în toate părțile, rostogolindu-se când la stânga, când la dreapta, în funcție de felul în care linia ferată urma denivelările terenului.

Tangajul de dinaintea unei furtuni... Fernando (sau Cristofor?

— Doamne, ce greu era să alegi cine trebuie să fii cu adevărat dintre identitățile apuse ale trecutului tău, ce fel de set de amintiri ți se mai potriveau după neștiuți eoni de transformare, dilema șarpelui privindu-și pielea năpârlită și regretând că nu poate să se afle sub ambele simultan) își simți genunchii încordați pentru a înfrunta valurile lungi ce se pregăteau să izbească prova corabiei. Și-l aminti cu o claritate șocantă pe Rodrigo de Triana, cățarat pe arborele trinchet să slăbească școtele rânduncii, cu pantalonii marinărești din cânepă rulați până aproape de genunchi și cu legătura murdară din jurul frunții, legănându-se între straiuri și străduindu-se să

ajungă sartrul pânzei ce pocnea sub suflarea vântului... pe Rodrigo de Triana azvârlind clenciul spre punte și săltându-se pe jumătate spre verga de deasupra, lovit peste față de funiile groase, punând mâna la ochi și strigând ca un nebun către cei de sub el și, în mod special, către el, amiralul mărilor, cuvântul magic care avea să-i aducă lui dezlegarea și celorlalți chinul nesfârșirii – POARTA!

Lunga pantă se termină în apropiere de liziera unei păduri, coti pe malul unui râu străveziu, hurducăni peste un pod metalic și coti iar către zona colinară dinspre răsărit. Din ce în ce mai multe stele violete împânzeau bolta, construind constelații necunoscute dar, cumva, familiare, așa cum se întâmplă când treaz fiind lucruri pe care nu le-ai văzut în realitate niciodată le cunoști din cealaltă lume, cea a visului. Fernando scutură fruntea, își șterse cu mâneca sângele de pe obraz și se hotărî să-și caute cabina. Ocoli sondele catargelor, trebuind să-și caute sprijin cu mâinile pentru a se ține pe picioare, din cauza trepidațiilor platformei și a frecventelor schimbări de direcție. Mergea încet, înlăturând cutiile de conserve cu piciorul. Urcă treptele scării spre duneță și se opri în fața ușii ce ducea spre careul ofițerilor. Cu o strângere de inimă, își aminti de Martin Alonso Pinzon și de inspectorul regal Rodrigo Sanchez de Segovia discutând cu voce scăzută dincolo de ușă, cum să îi determine pe oamenii credincioși

boțmanului să se revolte cu puțin înainte de miezul nopții și, la semnalul luminos primit de pe Pinta, să năvălească în cabina sa pentru a-l înjunghia pe amiral. Își aminti de barca în care-l coborâse pe Pinzon, imediat după miezul nopții, legat fedeleș, și de arborele trinchet unde-l legase pe inspector, iar Escobedo îl biciuise la lumina torțelor, în fața întregului echipaj, până ce-și dăduse sufletul. Își aminti de propria sa persoană stând rezemată de bara dunetei și privind întunecat spectacolul, cu puntea dominată de sclipirea azurie, îndepărtată, dar amenințătoare a Porții.

Părăsi careul și deschise cu putere ușa cabinei căpitanului. Nu se schimbase nimic, nici măcar patul de fier de pe peretele opus ușii, prins de podea în buloane nituite la capete. Pe masa lungă și îngustă de alături, stătea pe jumătate desfășurată o hartă din plastic, care imita perfect pergamentul. Își mușcă buza de sus și, sprijinindu-se cu palma de perete, se apropie de masă. În spate, ușa se bălângăni de câteva ori în tâțâni și se închise cu o bufnitură. Harta lui Toscanelli! Fernando înghiți în sec și își plimbă podul palmei peste suprafața netedă și lucioasă, acoperită cu semne stranii și litere desenate cu multe înflorituri. Urmări cu arătătorul câteva săgeți ce reprezentau, probabil, curenții marini și ajunse în dreptul unei aglomerări de plante acvaticе, în mijlocul căreia stătea captiv un

gallion, cu pânzele dezumflate. Câțiva centimetri mai spre dreapta, era desenat un dreptunghi minuscul, iar în jurul lui, ca în desenele simbolice ale copiilor, câteva liniuțe închipuiau o strălucire solară.

Se lăsă pe pat, tremurând din tot corpul. Sângele din rana obrazului îi încleiase deja cămașa la guler și i-o lipise de pielea spatelui. Ce se întâmplase oare acolo, în Lumea Veche de dincolo de Poartă? își lăsă privirile să alunece peste puținele lucruri din încăpere: un lighean din plastic, semănând cu porțelanul, o carafă de sticlă, ușile unui dulap de haine, încastrat în peretele cabinei, scaunul din colț, polița suspendată cu pipele și săculeții cu tutun aromat, halatul de noapte aruncat neglijent peste spătarul de fier forjat al patului, preșul de lână, colorat în verde, galben și negru, ibricul pântecos de aramă pentru făcut cafea... Iar jos, ițindu-se de sub marginea cuverturii groase de lână albă, cu chenar roșu-negru, vârfurile unor papuci galbeni, cu ciucur albastru în vârf.

Afară, platforma uruia și se rostogolea, înspăimântător, spre mare. Noua Nina naviga neostenită spre o țintă nezărită, sfârtecând cu etrava ascuțită valurile portocalii ale unui cer sub care nu avea să mai revină niciodată. Iar el... el, Fernando/Cristofor naviga cu ochii încenușați spre adâncurile necunoscute ale propriului suflet, ținându-se cu ambele mâini de marginea din ce în ce mai nesigură a singurei Realități rămase – cea

a amintirilor. Pentru că papucii aceia, pe care nu îndrăznea să-i atingă, erau ai singurei femei din lume pe care o iubise cu adevărat, ai singurei femei pentru care părăsise minunata lume a Curții Espaniei și se avântase spre necunoscut – Beatriz Aranda, cea care-l născuse pe Fernando cu numai trei luni înainte ca gallioanele să se desprindă de cheiurile Palosului. Beatriz, musul său de taină, pe care-l ținea ascuns de ochii echipajului și de cei ai spionilor reginei Isabela, în propria sa cabină, de unde nu putea să iasă decât noaptea, numai pe acea parte a dunetei ferită de velatură de ochii timonierului.

Un scrâșnet de frâne sfărâmă iluzia amintirii. Caravella se înclină puternic în direcția etravei și o mulțime de pocnete dădură de veste că alte legături cedaseră, făcând-o să se încline amenințător spre tribord. Fernando se ridică de pe pat și din doi pași ajunse în pragul ușii. Deasupra, cerul era aproape complet acoperit de punctele violete ale constelațiilor. Soarele pâlpâia plâpând complet lipit de linia dealului care închidea orizontul spre vest. Spre răsărit, apele portocalii ale mării licăreau în mii de bănuți unduitori. Privi de-a lungul dunetei, către timonă, dar roata mărginită de mânere a acesteia aștepta neclintită o mână de stăpân.

Un pocnet atât de puternic că aproape îi sfărâmă timpanele puse capăt ultimei așteptări. Fernando se dezechilibra, se rostogoli pe podea și căzu de-a

lungul scărilor. Reuși în ultima clipă să se prindă de unul din stâlpii de susținere, dar corabia gemu prelung și fugi de sub el spre înainte, proiectându-i prin aer drept în sonda catargului mare. O durere înspăimântătoare îl fulgeră în regiunea pieptului și aproape că-și pierdu conștiința. Reuși cu un efort supraomenesc să-și țină ochii deschiși și se lăsă să alunece pe puntea înclinată către babord, simțind cum i se întunecă mintea de durere. Apoi, brusc, etrava se izbi de ceva moale, trecu prin el și se ridică spre cer, coborând aproape imediat în poziție normală.

Un plesnet uriaș îl înștiință că nava se întorsese iar în mediul ei obișnuit și știu că acea parte a vieții lui, în care se numise Fernando și fusese cetățean al Federației Nordice Kansas, se încheiase pentru totdeauna. Încercă să râdă, dar nu reuși. Se târî până la marginea copastiei și se agăță de babaicele în jurul cărora se strâneau sartrurile pe vreme bună. Reuși să se ridice în picioare și să se salte pe un cabestan.

Marea portocalie supsesse în oglinda ei plină de cioburi mișcătoare trupul navei. Țărmul se găsea la mai puțin de 20 de metri și se puteau zări șinele coborând sub apă de pe plaja îngustă, schelăria docului dărâmată de platforma care sărise de pe șine în timpul frânării și platforma însăși, răsturnată într-o parte, cu capătul opus prins sub lemnăria schelelor.

— Don Miguel... i se păru că strigă, dar vocea nu

voia să-l părăsească, ci se prelingea în interiorul sfărâmat al trupului, zvârcolindu-se să găsească o ieșire.

Și, brusc, se făcu noapte. Strălucirea portocalie din aer se stinse, iar lucrurile își reluară culorile obișnuite. Constelațiile se rotiră o clipă deasupra, sau poate numai în mintea sa, apoi se rânduiră în formele firești. Corabia înainta încet și atât de liniștit, încât multă vreme i se păru că stătea pe loc. Undeva, în față, la 140 spre sud-est de constelația Apalaches, se înălța, mută și ademenitoare, Poarta. Trebuia să iasă de aici, din Paradisul devenit Infern și să caute o altă scăpare. Dacă mai exista așa-ceva. Își zise că ar fi trebuit să fi transcris acest final în Arhivele Rețelei. Cei ce rămâneau în urmă și-i serviseră atâta timp drept decor meritau măcar atâta lucru.

Dacă nu cumva o și făcuse.

— Dacă nu cumva am și făcut-o... repetă în șoaptă, mișcându-și cu greutate buzele umflate. Poate că am făcut-o. Toate poveștile au un final, undeva.

Se târî spre scara dunetei, pentru a ajunge la timonă. De pe pupitrul din spatele acesteia avea să declanșeze arcurile ce trebuiau să întindă sondele tubulare ale catargelor subacvatice. Nava urma să prindă în focuri curenții costieri submarini ce se îndepărtau de țărm în linie curbă.

Peste câteva ceasuri, mormăi în barbă, peste numai câteva ceasuri... Strânse din dinți,

dominându-și durerea, și se agăță cu umărul de timonă. Undeva, dincolo de țintele strălucitoare ale stelelor, umbra albastră a Porții se întindea încet către apus.

II. Europa

I. Înapoi, în Espana

„Că au trecut atâtea secole, abia în seara asta
Am putut să-nțeleg – noaptea
Nu măsoară cu minutele, ci cu anii...”
Cel care-și întoarce fața

Aris Dikteos

În spatele său, marea gema neputincioasă și palmuia țărmul cu talazuri prelungi și ascuțite ca niște cângi. Nisipul fâșâia nedumerit și se prelingea spre adâncurile umede, ferindu-se din calea algelor zdrențuite și a stâncilor din apropierea digului. Undeva, în profunzimea necunoscută a nopții, pescăruși și goelanzi țipau speriați, nereușind să se întoarcă pe țărm. Ceața venea dinspre larg în vălătuci grei, se lipea de pereții magaziilor și de cabestanele uriașe de pe pontoane, se zbătea disperată încercând să se elibereze, apoi se zdrențuia în fâșii prelungi și zbură către zidurile de apărare ale orașului. Din vreme în vreme, se auzea chemarea cornului vreunei patrule rătăcite, apoi răspunsul alteia răsuna din colțul opus, făcându-i să tresară pe bețivanii căzuți prin șanțuri și pe cele câteva femei îmbrăcate în rochii galbene, care-și așteptau răbdătoare în fața ușii crâșmelor clienții ce

întârziau încă în fața stacanelor cu vin.

Cristofor se împiedică de un ciot ieșit din nisip și căzu cu fața înainte într-o baltă adâncă. Înjură printre dinți și se ridică cât putu de repede. Zadarnic, apa reușise să-i pătrundă până la piele, murându-l zdravăn. Își șterse obrajii bărboși cu dosul palmei și se trase lângă zidul celei mai apropiate magazii. Scrută câteva clipe întunericul, dar nu reuși să distingă nicio mișcare, cu excepția spumei albe a valurilor, care-și jucau liniile unduitoare câțiva metri mai departe. Își stoarse manșetele de dantelă și își aranjă pe cap tricornul tivit cu fir de aur. Îl încerca un sentiment straniu de neliniște, ca un animal sălbatic ce doarme în vizuină, la adăpost, și visează că pe la ieșirile de deasupra pământului se învâрте vânătorul.

Înălță din umeri. „Santa Maria” se afla la patru leghe, în larg, stabilizată la ancoră, la marginea curentului care izbea țărmul din plin, asemenea unui berbece. Suprafața sa ușor boltită, din mase plastice și lemn de balsa, se ridica și cobora odată cu valurile, cam la 50 de centimetri de suprafața apei, cu catargele submarine retrase în tecile tuburilor și cu velatura din folie subțire de aluminiu lipită de suprafața punții submersibile. Numai o întâmplare mai mult decât ghinionistă putea să conducă o altă navă prin apropiere și o neșansă tragică ar fi trebuit să pună pe catargul acesteia un marinăr cu o lunetă la ochi. Posibilitatea ca aceasta să fie descoperită era de

unu la zece mii, cum ar fi hotărât computerul Rețelei, într-o lume care, acum, nu mai era a lui.

În altă ordine de idei, planul de acțiune era mai mult decât simplu: barca de cauciuc ce-l adusese până la țărm aștepta dezumflată sub o stâncă, câteva sute de metri mai încolo; preferase acoperișul umed al nopții și rămășițele furtunii, în speranța că portul și străzile orașului vor fi pustii și că va avea timp să culeagă câteva informații despre epoca și lumea în care nimerise; urma să stea numai o zi, iar în noaptea următoare avea să umfle barca și să revină la bord. Asta în cazul în care se găsea în lumea în care străvechiul său astrolab calculase că-l va aduce – Spania secolului XV, în care domnia lui Ferdinand Catolicul și a Isabelei de Castillia reușise să unifice toate pământurile străbune, izgonindu-i pe mauri și punând capăt războaielor fratricide.

Se întorcea acasă...

O lacrimă i se prelinse pe la colțul ochiului drept și se pierdu printre firele cârlionțate ale bărbii. ACASĂ! Acest cuvânt avea în el ceva din magia cerurilor, spre ale căror profunzimi albastre se adânciseră de atâtea ori privirile sale de marinăr însingurat, în căutarea unui răspuns, sau a lui Dumnezeu. Mai avea el, Don Cristofor, o casă? Un pământ binecuvântat unde să se simtă izolat, binecuvântat și protejat de ura și invidia semenilor săi?

Clătină din cap și oftă. Asta venise să afle. Se

desprinse de zid și porni mai departe, în direcția luminii jucăușe a făcliilor de pe clădirea căpităniei, care marcau ieșirea din port. Piciorul stâng se izbi de ceva. Se opri un moment și pipăi cu cizma dreaptă. O scară. Urcă treptele, una câte una, străduindu-se să nu alunece pe piatra lucie. Scara făcu un cot și se opri din nou, să verifice dacă nu cumva la capătul ei nu se găsea vreo santinelă. Nu văzu pe nimeni și urcă în grabă ultimul palier.

Ajunsese pe o verandă largă, cu balustradă din lemn. Se aplecă pe deasupra ei și văzu vag sub el marea spărgându-se furioasă de colții stâncilor unui golf în miniatură. O esplanadă, ghici. Locul de plimbare al consoartelor ofițerilor de la Căpitănie și al nevestelor de bancheri. La capătul ei trebuia să se găsească aleile unui parc sau capătul străzii principale, care urca spre centrul orașului.

Își vârî mâna în buzunar și prefiră printre degete dublonii de aur, pe care-i găsisese în sipetul din cabină. I-ar fi ajuns să tragă la un han mai acătării, să închirieze o cameră curată, o cadă de aramă și să comande o cină sănătoasă, chiar dacă era trecut de miezul nopții. Și, apoi, ce informator mai bun ar fi putut găsi la ora aceasta bântuită de strigoi, dacă nu un hangiu, gata pentru un câștig bun să stea până la ziuă la taclale cu clientul său, mai cu seamă dacă acesta îi pune în față o stacană cu vin negru de Madeira?

O apucă cu pas grăbit înainte și, în scurt timp,

după cum bănuise, ajunsese la capătul unei străzi largi, pavată cu scânduri late de lemn putrezit pe alocuri, din cauza umezelii permanente și a butoaielor cu moare rsotogolite fără încetare în timpul zilei dinspre magazinele către docuri. Își aminti, straniu de limpede, de parcă numai ieri s-ar fi despărțit de acele locuri, de strada Toledo care cobora abrupt din centrul Cadizului drept în port, atât de abrupt încât caleștile trebuiau să coboare permanent cu frânele trase și cu vizitiul mergând înaintea cailor pentru a-i ține strâns de dârlogi să nu-și ia avânt.

Prinse să urce, bocănind stins cu țințele cizmelor în pavaj, cu ochii la pândă și mâna stângă pe mânerul pumnalului din oțel albăstriu, agățat la șold într-o teacă de piele, având inițialele numelui său imprimate cu litere de aur. În Spania pe care și-o amintea el, la ora aceasta înaintată, singurii trecători erau bețivii, spionii și tâlharii. Nu avea chef de niciun fel de întâlnire, așa că nu strica să fie în gardă.

La prima încrucișare de străzi, se trase repede în umbra unui balcon, orbit pentru o clipă de o torță cu rășină, fixată de un stâlp înalt, aflat chiar în mijlocul intersecției. Dar nu îndeajuns de repede, îi dădură de veste urechile, apoi privirile scrutară întunericul către stânga și confirmară: trei bărbați înarmați cu săbii, care zăngăneau izbindu-se de pavaj, și armuri din plasă de sârmă strălucitoare, alergau către el cu pași mari, strigând ceva într-o

limbă de neînțeles, care numai spaniolă nu putea fi.

O patrulă, înțelese după câteva clipe, încercând să evalueze situația. Dar nu patrulele regelui și nici cele ale Sfântului Oficiu, altminteri le-ar fi înțeles strigătele. Oricine ar fi fost, nu părea de bun augur să încerce să se înțeleagă cu ei, mai ales că nici nu vedea în ce limbă ar fi putut-o face. Să fugă înapoi spre port și să încerce să se piardă printre schelele danelor și printre stânci? Dar dacă îi chemau și pe alții în ajutor, cum ar mai fi reușit să scape pe fâșia îngustă a plajei altfel decât pornind înot spre larg?

Spre dreapta, strada necunoscută ce se pierdea pe sub coroanele de nepătruns ale măslinilor și portocalilor sălbatici părea o poartă deschisă spre... Spre ce? Se decisese să afle și, în vreme ce următorii se apropiau, făcând un zgomot infernal și urlând comenzi ininteligibile, o luă la fugă pe după pomi, străduindu-se să se păstreze cât mai mult la adăpostul umbrei protectoare. După câteva sute de pași, simți că-și pierde suflul. Nu mai alergase de foarte mulți ani și plămânii nu făceau față situației. Avea impresia că respiră o pulbere fierbinte și aspră, care-l zgâria pe gât, nicidecum un aer rece, saturat de umiditate. Gâfâia din ce în ce mai puternic și zgomotul produs de cei trei bărbați din patrulă se intensificase perceptibil.

Dumnezeule, o soluție salvatoare! se rugă în

gând, trăgând cu putere aer în piept. M-ai adus pe acest țărm, ca să mă dai pe mâna unor oameni cărora nici măcar nu le înțeleg limba?

Un câine îl lătră din spatele unei mobile de pământ, dar nu cutează să iasă din adăpost. Se opri lângă un perete înalt, zidit din piatră de râu. Involuntar, ridică ochii în sus. Pe bolta de păcură, se înălța profilul sever al unei clopotnițe.

O biserică! tresări și începu să pipăie febril în stânga și în dreapta, în căutarea unei uși. Pașii tropăiți continuau să se apropie și înțelese, disperat, că nu avea timp să găsească ușa salvatoare. Se întoarse cu fața spre urmăritori, se rezemă cu umărul de zid și duse mâna spre pumnal, pregătindu-se să se apere. Degetele care-i atinseră spatele îl speriară atât de tare, încât aproape că scăpă un icnet. Se răsuci cu brațul drept ridicat, gata să lovească. Dar nu o făcu. În fața lui, stătea un om cocârjat, pe jumătate ascuns sub o mantie jerpelită, cu o pălărie trasă pe ochi.

— Hei, jupâne, pe tine te urmărește patrula aia furioasă? Cât dai ca să te scap?

— Eu... gâfâi, apoi nu mai știu ce să mai spună și înghiți în sec. Situația i se părea atât de grotescă, încât rațiunea sa refuza să încerce s-o înțeleagă. Dar omul vorbea în cea mai curată și frumoasă castiliană, așa încât a căpătat curaj. Habar n-am unde naiba mă găsesc, articulă, în cele din urmă. Sunt nou pe aici.

— Se vede, râse spart cel de sub mantie. Hai,

spune repede o sumă, că altminteri te înșfacă netrebnicii ăia de *încă* și nu mai scapi până nu faci baie în Lacul Rotund.

Pașii se auzeau distinct, iar zăngănitul armelor alungase complet liniștea din jur. Înspăimântat, câinele vagabond urlă îndepărtat de câteva ori, apoi tăcu. Dintr-o clipă în alta, soldații patrulei urmau să apară din întuneric. Se gândi, preț de o clipă, ce era mai bine – să se predea unor necunoscuți ce reprezentau brațul legii sau să-i acorde încredere unui necunoscut ce-l putea atrage într-o capcană mortală?

Grea întrebare. Dificilă alegere. Înghiți în sec.

— Un dublon.

— Trei dubloni! replică celălalt și întinse palma. De argint.

— La dracu', nu am la mine decât monezi de aur! De când nu se mai caută aurul în Spania lui Filip Catolicul?

— De când afurisiții ăștia de *încă* nu mai vor să perceapă dările decât în argint, răspunse bărbatul de sub mantie cu o voce în care disprețul se amesteca cu uimirea. Hai, dă repede aurul încioace și fă o plecăciune la Ucigă-L Toaca, că știu la cine mai pot fi schimbate astfel de monezi.

Cristofor vârî mâna în buzunar și extrase din el trei monezi, pe care le depuse în palma întinsă. În clipa următoare, fu înșfăcat de braț și târât către zidul de lângă care de-abia plecase. Necunoscutul se aplecă, vârî mâna liberă la baza zidului, se auzi

un pârâit surd, de parcă s-ar fi sfâșiat o velă putredă, apoi un capac rotund se mișcă într-o parte chiar la picioarele lor, dezvăluind intrarea într-un fel de puț. Se simți împins către spațiul gol de dedesubt și se aplecă deasupra deschiderii. Spre uimirea sa, zări o lumină roșietică pâlpâind la capătul îndepărtat al întunericului orb de sub el și întinse, cu precauție, mâna dreaptă. Simți între degete o treaptă rotundă și rece.

— Coboară o dată, ce naiba mai aștepți?

Își lăsă trupul greu să alunece în gol. Treptele erau umede și trebuia să strângă puternic barele în palme. De deasupra, se auzea gâfâitul asmatic al celuiilalt, apoi, după câteva zeci de secunde, clicul capacului alunecând în lăcașul său. Brus, piciorul său drept nu mai descoperi nicio treaptă și rămase suspendat numai în brațe. Își descleștă degetele și ateriză pe vârfuri, după un zbor de aproape un metru prin aer. În față, zări un sfeșnic de alamă, fixat pe zid, în care ardea o lumânare groasă, din ceară roșie.

Se găsea într-o încăpere de formă pătrată, cu latura de numai doi metri, și o ușă masivă din lemn, ferecată în aramă, în zidul din dreapta sa. Se auzi un bufnet și flacăra lumânării tremură, gata să se stângă. De alături, se ridică însoțitorul, înjurându-și printre dinți mantia, care se răsucise în jurul corpului. Pălăria îi căzuse alături, dezvăluind o chică involburată, de culoare argintie. Flacăra pâlpâitoare a lumânării îi

dezvălui un bărbat înalt și uscățiv, cu ochi mari ce păreau holbați, dar pe care Cristofor bănuia că-ținea astfel din cauza trecerii prea bruște de la întuneric la lumină. Când pași în fața lui, realizează că necunoscutul avea cei mai triști, mai neliniștiți și mai batjocoritori ochi pe care-i văzuse la cineva.

De cum li se încrucișară privirile, străinul întinse mâna și deschise ușa. Vălătuci groși de fum, amestecați cu un damf pătrunzător de vin acru, de scorțișoară, salvie, cimbru, usturoi și murături îl învălui într-o clipă, făcându-l să se tragă un pas înapoi.

— Bun venit în cârciuma „Apostolii piliți”! rânji însoțitorul, apucându-l din nou de braț. Cel care primește botezul, musai să dea un rând. Hei, bețivani puturoși! urlă din toată puterea plămânilor, acoperind gălăgia dinăuntru. Jupânul face cinste cu un rând pentru că a scăpat din mâna patrulelor.

Huietul de voci și ciocnetul ulcelelor de lut încetă preț de câteva secunde, apoi când sensul cuvintelor fu înțeles, un urlet de aprobare se ridică de peste tot și scaunele prinseră a se trânti, subliniind graba stăpânilor de a se apropia de tejghea. Se strecurară printre mese, ocolind picioarele întinse de-a latul ale celor ce alunecaseră din brațele lui Bacchus în acelea ale lui Morfeu. Când ajunseră la locul unde se împărțea de zor băutura, direct de la vana unui butoi așezat pe două scaune, era transpirat și se

simțea amețit. Se așeză la o masă de curând părăsită și celălalt veni cu două căni de pământ ars, în care se deslușea încă tivul de spumă al vinului. Îi puse una înaintea, se așeză și o încercui pe a sa cu amândouă palmele, de parcă ar fi vrut s-o încălzească.

— Jupâne, spuse el serios, distracția asta o să te coste vreo trei dubloni. Sper că acești bani se găsesc în punga dumitale.

— Și dacă nu?

— Dacă nu, Moncada o să trebuiască să te păsuiească până faci rost de ei.

Ridică din umeri.

— O să mă păsuiească? Ei bine, nu s-a întâmplat niciodată să rămână cu buzele umflate?

— Niciodată.

Îi veni să râdă, dar se abținu. Comportarea și vocea lui hotărâtă îi plăceau. Iar faptul că tocmai scăpase dintr-o primejdie, îi dădea un aer euforic, făcându-l să se integreze mai ușor în vacarmul din jur.

— Ei bine, reluă, atunci nu se va întâmpla nici de data asta. Numai că va trebui să mă amâne pentru câteva zile, până ce ajung din nou pe vas.

— O să aranjez eu asta.

Se aplecase deasupra mesei către el, un lungan cât toate zilele, cu părul înconjurându-i obraji pe jumătate căzuți, asemenea unui nimb.

— Am bănuț eu că vii de pe mare în straietele astea. Deși, sincer să fiu, moda lor a trecut de mai

bine de zece ani. Ești căpitan de navă?

— Într-un fel.

— Într-un fel, într-un fel, repetă el enervat. Cum adică, într-un fel? N-ai zis că trebuie să ajungi pe navă?

Cristofor ridică cana de pe masă și o întinse să ciocnească pentru a câștiga puțin timp. Celălalt o apucă de mâner, o săltă la rândul său și o ciocni ușor.

— Să ai noroc în viață!

— Iar tu să fii liber, jupâne! Dacă nu vei putea pe apele astea, dă-le dracului, suie-te pe navă și întinde vela către alt orizont mai bun.

Băură. Vinul era aspru și ușor acru. Bărbații de la mesele vecine ciocneau și ei, râzând cu gurile până la urechi. Un tânăr, cu pletele roșcovane strânse în coadă la spate și cu pelerină aurie, încerca să reteze cu lama pumnalului lumânarea din mijlocul mesei, chiar de sub flăcăruie. Un bețivan răcnea într-un colț îndepărtat un cântec fără cuvinte.

— Ia te uită, jupâne, abia acum bag de seamă că, în vârtoarea lucrurilor, nici n-am apucat să facem cunoștință. Cum te cheamă?

— Cristofor. Mi se mai spune Căpitanul.

— A dracului poreclă. Eu sunt Sancho Nunez Zuniga de Guzman. Când sunt băut, mi se zice Cobzarul, pentru că aveam o alăută bătrână, pe care o zdrăngăneam de inimă neagră. Într-un timp, când eram mai tânăr, mă strigau Pierde-

Vară, deoarece vindeam semințe de dovleac prin piețe. Mai am și alte porecle, dar nu face să ți le spun pe toate.

Avea dreptate. Altminteri, mai târziu ce-ar mai fi rămas de spus? Cristofor ridică din umeri.

— Ascultă, jupâne Cristofor, n-ai nevoie cumva de un slujitor? Unul deștept, care să te îndrume prin orașul nostru, pentru că văd că nu prea te descurci de unul singur. Un bărbat care să mănânce puțin, să bea bine și să se bată cu ambele mâini? Care să cunoască ca pe propriu-i buzunar Sanlucar-ul și să știe nițel și din limba împruțitilor de *încă*? Un bărbat adevărat, care să știe să deosebească ce e sub fusta unei muieri de ceea ce e în capul ei și să poată, astfel, judeca așa cum a lăsat rânduire bunul Dumnezeu?

Se înțepeni în scaunul șubred și se strădui să nu râdă. Sancho Nunez Zuniga de Guzman trebuie că era un castilian adevărat. Îndrăzneț, flecar, isteț, bețivan, afemeiat și descurcăreț. Adică exact omul de care avea nevoie aici. Aici, în Sanlucar de Barrameda, unde soarta, mâna lui Dumnezeu, indicațiile astrolabului, mersul stelelor și curenții marini îi aduseseră nava atât de ciudată și de inutilă acum.

— Ce mai știi să faci, în afară de câte o beție bună la „Apostolii piliți” și de hoinărelile nocturne?

Cu mare băgare de seamă și cu gingășie, de parcă ar fi dezvelit două flori, Sancho scoase de sub masă două mâini mari, cu degete

butucănoase, care știau pesemne a se folosi la fel de bine de băță, de sabie și de cazma.

— Le vezi? hârâi el vesel. Mâinile astea, animalele astea vii au mângâiat trupuri frumoase de femei, au săpat șanțuri, au construit case, au scobit în mine de cărbuni și de sare, au cântat la alăută, au jucat zaruri și au strâns oameni de gât. Asta știu să fac, jupâne, și, mai mult încă, mă pricep să gătesc și să fac o cafea excepțională. O cafea cum n-ai băut de când ești. Dar am și eu hachițele mele. N-o fac niciodată decât la prieteni.

— Cred că ne-am putea înțelege, zâmbi el într-un târziu. Aș avea nevoie de un slujitor, cât timp o să stau prin părțile astea, iar tu îmi pari tocmai bun pentru așa ceva. În plus, m-ai îndatorat întrucâtva, mi-ai salvat viața.

— Ba nu, jupâne Cristofor, datoria aia ți-ai plătit-o. Eu nu mă vâd slugă la cei ce-mi sunt datornici, așa să știi. Atunci să batem palma. Sunt omul tău. Am să muncesc pentru tine, am să mă bat pentru tine, am să te conduc prin ținuturile astea necunoscute ție, dar cafea să nu mă obligi să-ți fac. Cafeaua este o altă poveste, pricepi? Dacă mă silești la asta, s-a isprăvit.

Își strânseseră mâinile pe deasupra mesei, ciocniră din nou și băură până la fund. Apoi Sancho se duse la butoi să mai aducă un rând și Cristofor rămase să se gândească ce urma să facă după ce aveau să termine de băut și de povestit tot ceea ce merita povestit.

Era cu mult trecut de miezul nopții, afară buhele și ciuvițele ieșiseră la vânat din cuiburile ascunse prin scorburi, iar marea trebuie că se mai liniștise puțin, trimițând spre țărm numai valurile hulei muribunde. În cârciumă, la o masă lungă, bețivani îmbrăcați în straie de hamali, de ciocli și de marinari fugiți de pe nave cântau în cor „Dona Bianca, unde te-ai ascuns?”, iar stăpânul crâșmei, obosit și cu ochii cârpiți de somn, se așezase pe un scaunel lângă butoi și picotea așteptând răbdător să mai servească un rând.

Sancho povestea domol, cu privirile lipite de buza căinii, din care sorbea când și când câte o gură de vin. Cristofor își pusese amândouă coatele pe masă și se uita hipnotizat la buzele lui subțiri, pe jumătate ascunse sub mustața neagră, stufoasă, nevenindu-i să creadă că cele auzite sunt adevăruri și nu simple fabulații la o cană cu vin ale pehlivanului din fața sa. Dar cârciuma din subsolul bisericii, patrula de necunoscuți ce-l alergase prin orașul înspăimântător de pustiu la orele adânci ale întunericului, portul lipsit de nave și, mai ales, încrâncenarea bărbatului din fața sa îi dădeau de înțeles că nu asista la o simplă poveste de pahar.

Incașii sosiseră la Cadiz la începutul unui august fierbinte și secetos. Nimeni nu bănuise nimic rău la apariția flotei de 36 caravele care pătrunsese în golf cu puțin înainte de amiază și,

chiar dacă ar fi făcut-o, în radă nu se aflau decât câteva corăbii costiere, mai multe bărci cu pânze și vreo 60 de soldați beți, restul trupelor ștergându-o în oraș pentru a profita de absența guvernatorului general al Andaluziei, chemat de urgență la Madrid. Practic, în mai puțin de trei ore, portul, cartierele periferice și un sfert din arterele principale fuseseră ocupate fără să se tragă nici măcar un singur foc de armă.

Lui Sancho îi luciră ochii în cap, potopiți de năvala amintirilor, de înțeleștările sângeroase de la colțul străzilor și mai ales din Piața Conception, de capetele bărbaților, femeilor și copiilor de care te împiedicai la tot pasul ca de excrementele animalelor de povară într-o zi obișnuită de târg, de sclipetul săbiilor ciocnite cu ură și spaimă în vâlmășagul general, de şuierul sarbacanelor și de pârâitul focului, care mușca violent din lemnăria exterioară a palatelor și a caselor din zonele nobiliare ale orașului.

— Nici o singură salvă de alice, pentru că nu înțelegeau sistemul archebuzelor noastre și de aceea le disprețuiau. Le considerau arme pentru femei, nu pentru bărbați. Nu au adus niciuna pe țârm, deși aveau mai mult de o sută în calele navelor. Atunci mi-a albit păru-n cap, jupâne. O lovitură de mâner de sabie peste față mi-a scos trei dinți și m-a lăsat și aproape chior. Dracii aceia aproape roșii se aflau peste tot și luptau cu o îndemânare mortală. Până seara ajunseseră în

extremitatea vestică a cetății și am crezut, am sperat că noaptea va urma un răgaz de liniște, în care să reușim să ne venim în fire și să mai salvăm ceea ce mai putea fi salvat. Am sperat că ștafetele plecate în mare grabă către Coria, o garnizoană aflată la numai 20 de leghe de aici, vor fi ajuns și că în zori vor sosi primele întăriri. Dar n-a fost așa. Întunericul părea să le priască chiar mai mult decât lumina zilei.

Până în zori, orașul căzuse cu totul. Focul se întinsese spre centru și scosese în stradă zeci de mii de oameni înnebuniți de spaimă și epuizați de noaptea de iad pe care o petrecuseră ascunși prin poduri sau prin beciuri. Fuseseră luați prizonieri și împărțiți în trei grupe: bărbaților li se puseseră lanțuri la mâini și începuseră stingerea incendiilor sub supravegherea unor uriași de aproape șapte picioare, cu părul negru ca smoala și ochi oblici, înarmați cu lăncii scurte și biciuri cu mai multe limbi; femeile fuseseră legate două câte două de mijloc și începuseră să strângă cadavrele și să le azvârle în groapa de la poarta de răsărit, unde Guvernatorul lor intenționa să clădească noul sediu al Consiliului Arhonților; copiii erau mânați de la spate ca niște vite și puși să stropească cadavrele cu păcură, după care li se dădea foc cu torțe.

Seara, începuse reorganizarea militară, aceeași care domnea și în momentele de față și pe care el, Cristofor Columb, amiralul mărilor și vicerege al

pământurilor de peste marea cea mare, se străduia s-o pătrundă acum.

— Tu înțelegi ceva din treaba asta, jupâne? îl întrebă el și ochii îi sticleau sălbatic, de parcă lumânările groase de pe pereți și-ar fi dublat strălucirea. Eu unul m-am străduit încă din acele momente cumplite și degeaba. Poate că e vreo pedeapsă a Domnului, cum au zis preoții, pentru nenumăratele păcate pe care le-am comis înaintea ochilor Săi. Au venit cu sabia peste noi, ca să împlinească vorba bătrânească din Scripturi – „Cine ridică sabia de sabie va pieri”. Atunci însă au pierit de sabie oameni care nu puseseră în viața lor mâna nici măcar pe un cuțit. Au murit cu sălbăticie femei frumoase și copii vinovați numai pentru că au ieșit din case, îngroziți de flăcări. Oameni care se rugaseră în biserici toată viața lor și care nu păcătuiseră poate nici cu gândul. Au ars cu toți timp de trei zile și trei nopți în groapa aia blestemată, de nici măcar oasele nu li se mai cunoșteau la sfârșit. Iar alții, ca mine, care au făcut o grămadă de porcării la viața lor, au scăpat și își duc traiul întunecat, ascunzându-se pe sub pământ și băgând vin în burdihanul nesățios, ca să mai uite de ce e pe sus. Spune, tu înțelegi ceva? Există un Dumnezeu, da sau nu?

Cristofor dădu cana într-o parte cu dosul palmei. Ciudată cursă îi întindea soarta. Ajunsese într-o lume căreia cândva îi aparținuse, dar pe care acum n-o mai recunoștea, și prima întrebare

adevărată adresată era dacă tot reazemul trecutei sale vieți, în numele căruia își luase destinul în mână și pornise pe ape, credința într-o forță supremă, sprijin și călăuză pentru firea slabă a omului, mai avea sau nu valabilitate. Ridică din umeri.

— Asta e o problemă a popilor, ocoli el răspunsul. Tu spune mai departe ce s-a întâmplat.

— Eu, să nu care cumva să râzi, jupâne, eu mi-l închipui pe porcul Āla sub biserica căruia ne găsim, exact ca pe mine. Numai că ceva mai uriaș, mai puternic și mai zănatec. Șade trântit pe podeaua tare a norilor, între blănițe de miel și perne de puf de lebedă, cu un cântar în mână dreaptă și o sabie în cea stângă. La dreapta lui e Raiul, iar la stânga e Iadul. Când moare așa câte unul ca noi, eu sau dumneata, sufletul se grăbește să ajungă în fața lui tremurând de spaimă, iar el îl împinge râzând cu vârful sabiei pe cântar. Dacă talgerul acestuia se închină spre dreapta, câinele Āla zâmbește, hlizindu-și dinții și-l împinge cu latul armei spre Rai, de unde-l ia în primire Sfântul Petre, care așteaptă zdrăngănind cheile Porții și sorbind vin negru dintr-o stacană cu nimic mai grozavă decât a ta, jupâne. Dacă se duce spre stânga, sabia se ridică și harșt! – capul sufletului sau ce-o mai fi āla cade alături pe talger și bietul de el trebuie să și-l ridice singur sub braț și să pornească spre Iad. Diavolul așteaptă lângă un nor negru și-și încălzește mâinile la un foc de

tăciuni, cu toate că acolo este de ajuns de cald, dar așa trebuie să fie el, mai friguros, îi ia țeasta de sub braț și o azvârle spre o gaură rotundă din inima norului, iar acesta se duce de-a dura cu un zgomot asurzitor. Apoi Diavolul îl pune să stea în genunchi, la rând, în spatele celui dinaintea lui, până ce-și va fi făcut numărul stabilit, cu care va porni spre Lumea întunecată.

Sancho se opri o clipă, răsuflă adânc, clătină din cap, ca pentru a vedea dacă îl mai are pe umeri sau pornise cumva spre gaura rotundă a norului imaginar, apoi fericit că l-a descoperit, sorbi prelung din stacană, visând o clipă la imaginea Sfântului Petre.

— Ăsta e păcatul cel mai mare al lumii noastre, jupâne, păcatul de care nici Dumnezeu nu a scăpat – nu știm să iertăm. Păcatele se strâng toate grămadă la sfârșit și cineva trage linie pe sub ele, le adună și pedepsește fără milă. Nu-l interesează nimic altceva, deși de multe ori poate că păcătosul acela nu are chiar atât de multă vină, poate că soarta nu i-a îngăduit să facă altfel decât a făcut.

— Vrei să spui că nu există liber-arbitru, ghici Cristofor înfiorat, nu-i așa? Că nu ți se oferă decât un singur drum, pe care să mergi, și nu poți să ocolești păcatul. Că viața însăși e fără alternative, că suntem obligați, pur și simplu, să trăim.

— Poate să fie și așa, admise celălalt plescăind din buze și-și șterse mustața de stropii de vin

rătăciți printre firele groase. Îmi placi, jupâne, zău așa. Dacă mi-ai fi spus asta înainte ca afurisiții de *încă* să apară la orizontul mării fără sfârșit, te-aș fi turnat la Sfântul Oficiu pentru premiul de 30 de ducăți. Nu că aș fi avut ceva cu tine sau că nu mi-ar fi plăcut cum gândești, dar lumea nu era construită pe atunci pentru astfel de lucruri. Tu ai fi sfârșit pe un rug dintr-o piață publică, alături de vraci, de vrăjitoare despletite și de liber-cugetători, iar eu aș fi chefuit două nopți, gândindu-mă la sufletul pe care l-aș fi adus pe calea cea dreaptă. Calea cea dreaptă... Ha-ha, ce naiba mai aștepți ca să mă apuci de urechi și să mă azvârli spre ușă, cu un șut în fund?

— Și tu îmi placi, îi răspunse zâmbind. Nu întreba nimic altceva și povestește mai departe.

Valul cuceririlor *încă* se opri se la porțile Sevillei. Sau așa crezuseră și speraseră, în prima săptămână locuitorii Cadizului. O solie formată din 100 de persoane venise plutind pe Guadalquivir, pe puntea unei feluci lungi și înguste, se opri se la o bătaie de săgeată de zidurile înalte și strigase în cea mai curată limbă spaniolă un mesaj înfiorător. Soldații din garda orașului trebuiau să părăsească cetatea până la apusul soarelui și li se garanta viața, cu condiția să se retragă spre Granada, fiind însoțiți de la distanță de echipe de supraveghetori, care aveau să verifice respectarea înțelegerii. Dacă pactul era acceptat, Sevilla avea să rămână în picioare și majoritatea

instituțiilor din interiorul ei, inclusiv marea Universitate, avea să-și continue funcționarea. Dacă nu, totul urma să fie făcut una cu pământul.

— Într-o săptămână, jupâne, știrile despre cotropitor se întinseseră ca fulgerul în toate părțile, așa că Sevilla aștepta pregătită de asediu și cu promisiunea că armata regală, pornită deja din jurul Madridului și din Escorial, avea să ajungă la timp pentru a duce lupta cu sorți de izbândă. Mai mult, bătrânul Ferdinand reușise să trimită un mesaj de avertizare și vecinilor lusitani, iar Enrique Navigatorul promisese că va arma de îndată o escadră și va veni în ajutorul porturilor din golful Cadiz.

Din mijlocul grupului de bețivani se auzi o înjurătură furioasă, apoi un urlet strident, oamenii se ridicară de la mese ca luați de val, se auzi clinchetul aspru al pumnalelor scoase din teacă, o masă fu răsturnată ca pavăză și ulcelele de lut ars se sparseră cu zgomot de podele. Un uriaș cu păr creț și tunică jengoasă fără mâneci, smulse o torță de pe peretele din apropiere și trase un cerc de flacără prin aer, făcându-i pe ceilalți să se tragă înapoi.

— Pui de cățea, strigă cu o voce groasă, în care accentul castilian făcea să se piardă jumătate din sensul cuvintelor, credeți că l-ați dus pe Pedro de Pinares? Hai să vă văd bărbăția, unu contra unu, cine pierde lupta își pierde *cojones* și nu mai calcă niciodată prin hrubă, ce ziceți? Unu contra unu,

fără arme, numai cu brațele și pumnii. Să vă arate un zamoran adevărat ce înseamnă a fi *hombre*, nu lingăi ascunzându-se de fătălăii ăia cu piele roșie sub biserica Născătoarei de Dumnezeu.

Se retrăgea spre butoiul cu vin, strigându-și mășcărilor, la adăpostul tăbliei mesei și vânturând cu brațu-i lung făclia, urmat la distanță de opt sau zece bărbați, înarmați cu pumnale și cu scaune apucate de picioare. Când ajunse lângă burta acestuia, azvârli masa către urmăritori și dădu să se întoarcă, pentru a se ascunde în dosul lui. Nu mai apucă însă să-și ducă mișcarea până la capăt: cârciumarul, care părăsise adormit, se ridică brusc în picioare și îi înfipse în șold o spadă scurtă, pe care o scosese de undeva de sub butoi. Uriașul țipă, se împletici doi pași înapoi, își duse mâna spre rană, dar nu apucă să scoată lama, deoarece urmăritorii dădură năvală, ca niște fiare însetate de sânge și prinseră să-l izbească la nimereală cu pumnalele.

Totul se termină în mai puțin de un minut. Când se ridicară, trupul căzut în balta de sânge se mai zbătea încă fără vlagă, dar nimeni nu-i mai acordă nicio atenție. Cârciumarul își recuperează sabia, o șterse cu o cârpă și o puse din nou în spatele butoiului. Apoi luă muribundul de amândouă picioarele și-l trase către o ușă ascunsă în tapet, pe care Cristofor de abia atunci o remarcă, dispărând în spatele ei. Ceilalți se întoarseră la locurile lor, ridicară masa răsturnată, așezară

făclia în suportul din perete și prinseră să bată cu cănilile în tăbliile de lemn, cerând încă un rând. Înjurături groase zburau prin aer, încrucișându-se cu remarci vesele și cu vorbe scârboase. Părea că nu se întâmplase nimic. Cristofor își linse buzele uscate și i-o spuse, cu mâna dreaptă încă pe mânerul pumnalului.

— Viața nu e decât un fulger, jupâne. Sancho ridică din umeri și îi făcu semn să lase arma. Acum e și în clipa cealaltă nu a mai rămas în urma ei decât amintirea luminii ce a ars în ceruri degeaba. De când am ajuns sub talpa afurisiților de oameni roșii, trăim după alte calendare, așa să știi. Nu mai există biserică, unde să capeți iertarea, tribunal unde să cauți dreptatea, brațul legii care să pedepsească acolo unde s-a greșit. Într-un cuvânt, fiecare trăiește și moare pentru el.

Se scărpină în cap și reflectă preț de o clipă.

— Vezi, dumneata, jupâne, sus nu există decât o singură lege, cea a diavolilor roșii, pe care nu poți s-o încâlci decât o singură dată. Nenorocirea e că legea asta se schimbă mereu, la fel cum dimineța nu poți ști în ce direcție va bate vântul la prânz. Așa că, în fiecare zi, câteva zeci de proști tropăie cu picioarele pe ea și ajung pe aleea ce-i duce drept în Lacul Rotund.

— În Lacul Rotund?

— O să afli, când va veni vremea. Aici, în subteran, lumea trăiește și moare violent. Suntem prieteni la cataramă și apoi, dintr-odată, putem

deveni cei mai mari dușmani. Nu există tribunal. Nu există judecată. Toți sunt călăi pentru toți. Apoi, după cum vezi cu proprii-ți ochi, toți cei rămași vii redevin prieteni la cataramă. Nu există decât o singură povață – să supraviețuiești oricum. Și acum să-ți spun istoria mai departe. Dar, mai înainte, spune-le că mai dai un rând. După ce moare cineva, legea noastră creștinească spune că trebuie să i se facă sufletului plecat o mică pomană.

Cristofor încuviință din cap și celălalt plecă să discute cu cârciumarul, care tocmai închidea ușa pe jumătate ascunsă în perete. Mesenii continuau să bată în mese și să zbiere, fără să-i arunce măcar o privire. Își încrucișă mâinile deasupra tăbliei mesei, atingând cana cu dosul degetelor, și încercă să nu se gândească la nimic. Dar gândurile refuzară să aștepte în amortire și se învâlmășiră care mai de care să-și croiască drum spre conștiință.

Când părăsise Espana, în urmă cu... la naiba, nu avea niciun fel de noțiune a timpului scurs, putea să fie un an sau numai o lună. Sau poate douăzeci de ani, câți se petrecuseră în Amerigos, lumea de dincolo de Poartă. Își aminti de Sfântul Petre păzind o altă Poartă, cu ulcica de vin în mână, un chefliu de talia bețivanului de Dumnezeu, care uita adeseori această lume în bezna singurătății și mergea să se culce. Divinitățile oarbe, în care-și puseseră încrederea

ei, oamenii... pentru care uciseseră, schinguiseră și se rugaseră cu înflăcărare de-a lungul mileniilor, până la capătul de sus al timpului... Apoi, gândirea făcu o vultură neașteptată și-l readuse în Amerigos, în fața ciudatului, înspăimântătorului Aranjuez Salva. Voia să desferece taina Porții pentru a-și putea părăsi lumea. Fără ca măcar să bănuie nebunia pe care o va găsi aici. Europa cea agresivă și dornică de cuceriri, de expansiuni, era ea însăși supusă unui act sălbatic de cucerire din partea... Din partea cui, Dumnezeu? Cine să fi fost blestemații de *încă* și de unde să fi ajuns aici?

O bănuială abia conturată îi șoptea otrăvit că navele încărcate cu teroarea roșie, sosite de dincolo de marea fără sfârșit, aveau legătură cu pământurile spre care îl mănaseră calculele astronomice ale lui Torricelli, poate chiar cu cele două caravele care se rătăciseră de „Santa Maria” în apele plate ale Mării Sargaselor. Găsiseră „Nina” și „Pinta” drumul cel mult visat către lumea despre care vorbeau legendele marinărești?

Apoi gândurile se risipiră ca niște păsări speriate. Sancho Nunez Zuniga de Guzman țipă enervat la crâșmarul care-l privea cu un aer tâmp și izbi cu piciorul în butoi, după care se întoarse cu pași târșiți la masă.

— Un prost! zise el și se trânti pe scaunul care scârțâi din toate încheieturile. Nu știe să-și vândă marfa. Spune că de când există „Apostolii piliți” nu

a dat băutură niciodată de două ori aceluiași om pe veresie. Nu-i nimic, amenință el cu pumnul, răsucindu-se către butoi. Nu-i nimic, lasă-l să i se acrească vinul în putoarea aia de butoi, iar pe nenorociții ăștia să crape de sete, ca niște mauri în deșert. Unde rămăsesem cu povestea?

— La porțile Sevillei, zâmbi Cristofor și sorbi din stacănă.

— La porțile Sevillei, repetă el. N-a fost să fie, jupâne, asta e. Poate că de undeva din cer ne pândea însuși Majestatea-Sa Diavolul. Sau poate că sosise sfârșitul nației noastre prea îngâmfate și prea mânjită de păcate, nu știu. Clar este însă faptul că Sevilla a căzut în timpul nopții, după ce, în mod surprinzător, s-au trezit atacați și din afară și dinăuntru de soldații cu păr negru și ochi oblici ai marelui *Inca*. Cetatea a ars vreme de trei zile și nemernicii ăia i-au pus pe prizonieri să are dărâmăturile cu plugurile și să însămânțeze o plantă ciudată, cu semințe mari, galbene, despre care am aflat mai târziu că se numește porumb.

— Și soldații lui Ferdinand?

Sancho se răsuci și se uită la el cu ochi rotunzi. În lumina licăritoare a lumânărilor și a făcliilor, Cristofor abia îi desluși gura cu buze groase, lățită într-un rânjet până la urechi.

— Bineînțeles că n-au mai ajuns niciodată. Gurile rele spun că bătrânul Ferdinand auzind de năvală s-a scăpat pe el de frică și s-a apucat să întărească Escorialul, ba că a pus să i se facă un

cuib de vulturi pe stâncile Sierrei de Guatarama. Un negustor din Toledo, prins de câinii roșii o săptămână după aceste evenimente și aruncat la Zei în apele Lacului Rotund, zicea ceva despre o bătălie înfricoșătoare în apropiere de Almaden, dar e greu de crezut că blestemații ăștia vor fi avut suficient timp să ajungă atât de repede până acolo, mai cu seamă că Sierra Morena sunt munți sălbatici și nu există prea multe drumuri spre văile de dincolo de crestele lor.

Sevilla căzuse încă și mai repede decât Cadizul. Îi urmaseră, în mai puțin de două luni, Huelva, în vest, Granada, Malaca și Almeira spre răsărit. Din promisul ajutor al portughezilor se alesese praful. Spirit practic, Enrique preferase să-și maseze flota între Almada și Sagres pentru a proteja Lisabona. De altminteri, fluxul desfășurării evenimentelor dăduse repede peste cap orice încercare de împotrivire coordonată dintr-un centru îndepărtat de coastă. În golful Cadiz, sosea, la fiecare zece zile, câte o nouă escadră de 5-6 caravele, care-și descărcau burțile pline cu soldați direct pe plajă, apoi se răsuceau spre larg, prindeau briza țărmlui în vele și dispăreau dincolo de orizont.

Sancho coborî glasul, de parcă ar fi spus o taină. Amiralul simți în el o emoție puternică, pe care nu știu cum s-o interpreteze.

— Pământul lui Dumnezeu, al Sfântului Ordin al Inchiziției și al lui Ferdinand Catolicul, bătrâna măicuță Espana, pe care n-au reușit s-o

cucerească nici romanii, nici maurii, nici lusitanii, a îngenuncheat în numai câteva luni, atât de definitiv, încât ramolitul ăla de rege a încheiat un tratat de pace cu Guvernatorul Marelui Inca, prin care recunoștea că întregul teritoriu cuprins între Sanlucar de Barrameda la vest și Alicante la răsărit face parte din Imperiul Fiului Soarelui, iar el se obligă să nu atace posesiunile respective și să plătească tribut de trei ori pe an, pentru ca soldații roșii să nu treacă dincolo de noile granițe.

— Espana e ruptă în două?! se înfioră Cristofor, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Cana îi tremura între palmele transpirate. Spaniolii sunt sclavii unui imperiu despre care nici măcar n-am auzit?

Sancho sări în picioare și ochii i se umplură de lacrimi. Bețivanii își continuară cheful la mesele învecinate, fără ca măcar să îi arunce o singură privire. Flacăra unei torțe se alungise, aruncând umbre subțiri pe peretele opus. Cârciumarul dormita cu capul lăsat pe butoi.

— Nu mai pot să stau locului, jupâne, nu mai pot, când știu că nimic din vechea fală a Imperiului Catolic nu a mai rămas sub soare. Trebuie să umblu, musai să alerg, să dau pumnul în ceva sau în cineva, să scot pumnalul și să mă azvârl asupra vreunui *hatun runa* și să-l măcelăresc!

Îi ardeau privirile ca flacăra și părul alb se învolburase asemenea pletelor harpiilor pornite la

vânătoare. Părea că abia atunci se trezise la viață. Apoi, brusc, de parcă toată energia s-ar fi scurs din el printr-o vană deschisă pe nevăzute, se lăsă pe scaun, își puse palmele una peste alta pe tăblia mesei și se aplecă gâfâind spre celălalt.

— Gata, m-am liniștit acum. Biata Espana, n-a avut noroc decât de dușmani, de lingăi și de neputincioși. Mă-ncearcă pofta să-i trag un bocet, dar fii liniștit, jupâne, n-o să-l vadă nimeni pe Sancho plângând.

Povesti mai departe. *Incașii* se dovediseră ostași extrem de disciplinați și excelenți organizatori ai teritoriilor ocupate. Până la sosirea iernii, refăcuseră centrele urbane distruse parțial, construiseră trei forturi în Sierra Morena, cum spaniolii nu mai văzuseră niciodată, închizând practic toate trecerile dinspre nord spre sud.

— Cetăți din blocuri uriașe de piatră, fasonate cu dalta atât de bine, încât se suprapun fără niciun fel de mortar și nu poți vârî între ele nici măcar o lamă de cuțit. Toate pe câte-o creastă de munte. Nu pot fi cucerite decât din văzduh. De acolo, pot vedea orice oștire s-ar strecura pe defileu și o pot opri în vreo gâtuitură numai cu o mână de oameni.

Apoi construiseră o rețea densă de drumuri din dale de piatră, cum numai legiunile romane mai făcuseră pe vremuri, și le înzestraseră cu numeroase puncte fortificate. Toți bărbații buni de muncă fuseseră duși în carierele de piatră și puși

să muncească într-un ritm infernal, timp de mai multe luni. Când iarna începuse să albească crestele munților, nu mai rămăsese în viață decât o treime din numărul celor care inițial plecaseră din orașe cu cătușe la mâini, escortați de soldați pedestri, înarmați cu scuturi rotunde și lănci scurte.

Apoi, brusc, cursele regulate ale caravelor dinspre Imperiul *Inca* către țărmurile Europei încetase. Guvernatorul împărțise teritoriul cucerit în două provincii și numise doi *curaca*, care să le administreze în numele său. Fiecare *curaca* mersese personal prin toate localitățile provinciei sale, de la cea mai mare cetate la cel mai neînsemnat cătun, adunase populația în piața centrală și le comunicase voința Marelui *Inca*: dacă doreau să rămână în continuare pe pământurile lor, trebuia să devină supuși ai Fiului Soarelui și să accepte statutul de robi. Li se permitea să stea în casele unde locuiseră până atunci, să-și continue activitățile obișnuite, să studieze, să-și păstreze religia. Fiecare prim nou-născut însă trebuia închinat Mamei Pacha, țărâna-mumă, și preluat să fie crescut de către preotesele acesteia în Casele Pământului, care urmau să fie construite în toate așezările. Fiecare familie avea să plătească tribut anual, în funcție de numărul de membri și de meseria pe care o practica fiecare. Membrii tuturor localităților urmau să presteze câte o lună de muncă voluntară

în folosul Marelui *Inca*, acolo unde Guvernatorul stabilea că este nevoie de brațe de muncă. Conducerea așezărilor avea să aparțină în întregime și pentru totdeauna unui *hatun runa* și oamenilor săi. Orice nemulțumire avea să fie rezolvată pe plan local de către acesta. O dată pe an, cei ce se considerau nedreptățiți de judecățile acestuia aveau dreptul să vină la Marea Sărbătoare a Zahărului și să se plângă Guvernatorului. Timp de o săptămână, acesta avea să judece pricinile într-o poiană uriașă, iar dispozițiile sale aveau să fie duse imediat la îndeplinire.

— Interesant, tresări Cristofor, revenindu-și din magia povestirii. Parcă ascultase o legendă ale unor vremuri de demult și nu întâmplări sângeroase ce se petrecuseră de curând. Ce s-a întâmplat însă cu aceia care nu au dorit să devină supuși ai Marelui *Inca*?

— Li s-a spus că sunt liberi să plece. Nimeni nu știe însă ce s-a petrecut cu ei, după ce căruțele cu boarfe și cu obiecte de gospodărie s-au îndepărtat în direcția noii granițe. Sancho clătină din cap și își frecă ochii cu dosul palmelor. Gurile rele zic că au fost măcelăriți de îndată ce au pătruns în defileu, de către soldații din forturi. Ei, cam asta e, jupâne. Cred că ți-am spus deja prea multe numai pentru o stacană cu vin. Iar miezul nopții s-a petrecut demult. Ce zici, un somn bun n-ar strica nimănui, nu-i așa?

— Unde naiba să dormim, Sancho?

— „Așază-l, Doamne, pe-o stâncă tare, pentru ca nici vântul, nici apa să nu-l poată clinti...” Amin, făcu Sancho, hlizindu-se. Păi bine, jupâne, ce marinar ești dumneata, dacă nu-ți ajunge pentru un somn bun o masă tare și un cot sub cap?

Se ridică de pe scaun și se întinse, căscând.

— Dar pentru ca să nu zici că ai nimerit printre sălbatici, hai să nu las treaba pe jumătate. Să merg până la capăt, cum zicea bietul tata, adică să lovești cu putere în orice-ți pui în gând și ai să birui. Eu m-am gândit că, totuși, puntea unei corăbii e mai moale decât taverna oricărui negustor, așa că ia cârpa asta și pune-o sub cap.

Își trase pelerina de pe umeri și o azvârli pe masă, răsturnând cănille.

— Somn ușor, jupâne, și n-ai grijă, ai plătit și găzduirea în costul vinului.

** Fragment din quipul **

„Ocuparea coastei de sud-est până în dreptul cetății Almeira și organizarea administrativă a celei de-a cincea regiuni” trimis Consiliului Regal din Cuzco în luna Malqui prin gura lui *quipu-camayoq* Caranqui din partea Guvernatorului Atahualpa

Vouă, celor patru diriguitori ai gândurilor și hotărârilor Marelui și Slăvitului *Topa Inca*

Yuapanqui, fericire și viață fără sfârșit vă trimit prin gura acestui *quipu-camayoq*, cel mai de încredere *yana* al Familiei Inca.

E bine să aflați că lucrurile nu au mers întotdeauna așa cum am stabilit împreună în luna *Hatun*, când am avut ultima adunare de taină, înainte de marea plecare. Caranqui este cel de-al doilea *quipu-camayoq* pe care vi-l trimit de la coborârea noastră pe aceste țărmuri, dar încă n-a venit niciun semn de răspuns din partea voastră, ceea ce mă face să cred că cele două caravele fie au rătăcit drumul, fie s-au scufundat din cauza vânturilor puternice. Și într-un caz, și în celălalt, acest *quipu-camayoq* vă va aduce pe lângă știrile cele noi și pe acelea trimise înainte pentru a avea o imagine completă a ceea ce s-a întâmplat pe acest tărâm necunoscut nouă și Zeilor noștri până acum.

(...)

Mai trebuie să știți, de asemenea, că nici toate navele n-au ajuns până aici, pierzând două în Marea blestemată de plante de apă, una lângă primele insule întâlnite, numite de închinătorii lui Christos Azore, și alte două chiar în apropiere de Espana, în interiorul strâmătorii zisă Cadiz. Dintre marinari și soldați n-au pierit însă decât trei *quechua*, așa încât planul pe care l-am stabilit la început a putut fi urmat îndeaproape.

În clipa în care întocmesc acest *quipu* către Luminățiile-Voastre, soldații noștri au terminat

complet de cucerit cetățile Huelva, Sanlucar de Barrameda, Cadiz, Tarifa, Algeciras, Malaga, Granada, Jaen, Cordoba, Almendrarejo și Minas de Rio Tinto, reușind să ocupe astfel toată regiunea maritimă și montană din sud, pe toată linia de la Apus la Răsărit. Cele mai mari greutăți le-am întâmpinat în regiunea cetăților Almeira, Lorca și Murcia, unde n-am reușit să purtăm o bătălie decisivă și din care a trebuit să ne retragem până ce primăvara va aduce din nou cu ea iarba necesară animalelor și drumuri mai bune pentru trupe. Pentru ca să putem ajunge mai repede în inima teritoriului, am construit o *tayappa* lângă cetatea numită de ei Guadix, lăsând acolo soldații din trei *oqueros* și mai mulți *chasqui*, prin care comandantul să ne dea de știre despre toate mișcările dușmanului.

(...)

Și, de asemenea, cred că e bine să știți că avem mare nevoie aici de meșteri constructori, întrucât drumurile lor sunt foarte proaste și nu permit deplasarea de trupe mari, cu rapiditate, dintr-o parte în alta a Noului Imperiu. Cei pe care i-am adus cu noi s-au împuținat din cauza unei boli de stomac, care i-a secerat în primele zile, până când am înțeles că pricina era vorba despre plantă pe care o mâncaseră, așa cum văzuseră că fac băștinașii, care seamănă destul de mult cu maniocul nostru. Cei care au rămas au trudit foarte mult la cele patru drumuri și la ridicarea

noilor cetăți, în care am așezat grosul armatei imperiale. Așa încât, atunci când *Inca* va aduna pe cei 12 mari nobili ai Tribunalului Suprem pentru a stabili ce dijme se vor încasa în noul an de la supuși, să țineți cont de această umilă cerere și să-i scutiți de dări pe acei membri ai castei de constructori care vor vrea să vină alături de soldați în Noul Imperiu.

(...)

Totul a mers conform planurilor întocmite împreună cu membrii Tribunalului Suprem. Informațiile pe care ni le-au furnizat sclavii-marinari de pe cele două caravele și, mai ales, ofițerii lor, s-au dovedit destul de exacte și ne-au fost de mare ajutor. Am păstrat în viață, așa cum ne-a fost înțelegerea, jumătate din populația cetăților și un sfert din aceea a lucrătorilor câmpiilor. Am construit temple pentru *Chuqui Illa* și *Coya Rayami* în fiecare cetate și am ridicat câte un altar pentru *Catuilla* și *Mama Pacha* lângă porțile exterioare. N-am dărmat niciun templu de-al lor, închinat crudului zeu Dumnezeu și Fiului Său Christos, pe care l-am adoptat încă de când am cucerit cetatea numită Sevilla. Eu însumi l-am adoptat ca Zeu Suprem și urmez ritualul lor la fiecare sfârșit de perioadă de lucru, închinându-mă cu trei degete și aprinzând feștilele numite aici lumânări. Consider că, dacă ne va ajuta să înfrângem rezistența armatei regelui Ferdinand în primăvara următoare, Zeul Dumnezeu poate fi

acceptat și în Imperiu, alături de ceilalți, mai ales că nu necesită alte ritualuri decât jertfirea de lumânări și închinarea la chipuri pictate pe zid. Am înțeles de la preoții de aici că toți creștinii îl așteaptă pe Fiul lui Dumnezeu să se întoarcă pe Pământ și să facă dreptate, așa cum Viracochas le-a promis străbunilor noștri. Această întoarcere poate să aibă loc oricând, așa că mulți dintre ei au crezut, când ne-au văzut coborând de pe corăbii, că suntem trimișii săi cei sorociți să înceapă împărțirea dreptății. Poate că și aceasta să fie o cauză a slabei lor apărări din primele bătălii, când au căzut sub suflurile noastre asemenea unor vicune bolnave.

(...)

Aduc la cunoștința voastră că Almeira este o cetate deosebită. Aici nu sunt stăpâni băștinașii creștini, ci musulmanii, iubitori ai unui alt Zeu numit Allah, oameni cu pielea aproape neagră, mici de statură și foarte buni luptători. Navele lor sunt mult mai joase și mai ușoare decât caravelele. Din această cauză, au reușit să ajungă mult mai iute decât am fi bănuț noi că pot s-o facă sub linia noastră de bătaie și să ne scufunde jumătate din navele trimise în golful Gata. Pe uscat, între muntele Mulhacen, peste care am traversat cu multă trudă și mari pierderi, și zidurile cetății, este o regiune de dealuri și șes, unde ne-au hărțuit fără încetare, în atacuri scurte, cu oameni puțini, călări pe niște cai deosebiți de

aceaia descoperi de noi la bordul celor două caravele și care erau de departe mai proști decât vicunele noastre. Caii luptătorilor califului Khan al-Khail, marele Guvernator al cetății, sunt mai iuți și mai rezistenți la fugă. Călăreții i-au învățat comenzi numai pentru luptă și aceștia își ajută stăpânii, mușcând din dușmani sau izbindu-i cu copitele din spate, la semnul lor. Acesta a fost unul din motivele pentru care am pierdut primele confruntări, iar apropierea iernii nu ne-a permis să încercăm un atac general. Mai mult, un trimis al califului ne-a dat de știre că acesta ar fi interesat de o alianță cu noi, împotriva creștinilor. Dacă acest lucru se va dovedi adevărat și nu doar un pretext, ca să tragă de timp, atunci am putea amâna cu un anotimp cucerirea regiunii, ceea ce ne-ar permite să trimitem toate trupele dincolo de munții numiți de ei Sierra Morena pentru a-l înfrunta într-o bătălie decisivă pe regele Ferdinand. Cer, deci, sfatul înălțimilor Voastre și, mai ales, aștept să supuneți aprobării Tribunalului Suprem, propunerea ca preoții să ceară de la Zei dezlegare pentru ca soldații noștri să aibă voie să călărească și alte animale, nu numai vicune. Dacă aș primi această aprobare încă în cursul acestei ierni, i-am putea solicita califului Khan al-Khail, drept cheazășie a bunelor sale intenții, 300 de cai pentru a forma un corp de oaste călare, care să se miște la fel de repede ca și trupele sale.

(...)

Soldații mormăie din cauza unor vise ciudate, despre care preoții consideră că le-au fost trimise de Zeița Cerurilor, Coya Rayomi. Mai mulți dintre ei zic că li s-a arătat în somn că zidurile cetăților Mochica, Chinchă și marele zid dinspre nord al capitalei Cuzco s-au prăbușit într-un cutremur uriaș. Preoții Mamei Pachai cred că o mare catastrofă se va abate în curând asupra noastră și cer să nu mai înaintăm deloc în cursul primăverii, ci să stăm în locurile deja ocupate și să le organizăm mai bine. Faptul că nu am mai primit vești din partea voastră de aproape patru perioade, i-a făcut să creadă că l-am supărat cumva pe Zeul Tunetului, Chuqui Illa, din cauza căruia ar fi înțepenit sub lovitura trăsnetului său și corăbiile noastre ar fi rămas prinse în crusta ei și nu mai pot înainta. Dacă acest quipu-camayoq Caranqui ajunge să se târască în fața voastră și vă povestește toate acestea, trimiteți odată cu el, pe drumul de întoarcere și câteva femei ichu, din casta celor ce alungă spiritele și îndrumă visele bune.

(...)

II. Lacul Rotund al jertfelnicului

„Plouă. În zodia Vărsătorului
apa coboară
până la temeliile somnului.

Spațiul visului a devenit noroi.”

Plouă în noapte

Ghiorghis Manousakis

Se trezi exact în clipa când un soldat cu fața ascunsă în spatele unei viziere negre, cu ochii asemenea unor tăciuni aprinși, îl izbea cu piciorul în piept, prăvălindu-l într-un abis întunecat. Cineva îl zgâlțâia cu putere, încercând să-l tragă afară din beznele morții. Deschise pleoapele, știind că o să se găsească din nou față în față cu soldatul cu piept uriaș și brațe cumplite.

Era numai Sancho, cu chipul palid ca ceara, descompus de oboseală și de băutură. Stătea pe colțul mesei și mușca dintr-o lămâie ca dintr-un măr. Cu mâna cealaltă îl scutura de umăr. I se păru sau în ochii pe jumătate închiși sclipea o luminiță tainică, pe care n-o observase în noaptea anterioară? Se ridică de pe tăblia mesei, se întinse și își scutură capul. Se simțea neașteptat de ușor, după toate evenimentele prin care trecuse.

Încăperea era goală. Nu se vedeau decât mesele împinse unele în altele, pătate de vin, cu câni sparte și scaune răsturnate.

— Și acum?

— Mergem în biserică. Știi să te rogi, jupâne?

— Ca orice bun creștin, ridică din umeri Cristofor. Am fost întotdeauna la slujbă duminica.

Sancho se uită la el pieziș, cu un aer batjocoritor, apoi aruncă restul de lămâie spre

butoiul din spate.

— Tocmai asta e, va trebui să te rogi ca un popă, nu ca un bun catolic. Pentru că va trebui să stai în biserică până către seară și nimeni nu va trebui să bănuiască că te afli acolo ca să te ascunzi de ochii cui nu trebuie să te vadă. Să ne grăbim, altminteri vin paracliserii să aprindă candelile și or să vadă că nu intri pe ușă, ci vii din interior.

Se ridică, își aranjă ținuta, netezind cutele hainelor cu podul palmelor și îi făcu semn să o ia înainte. Ieșiră pe ușa secretă, ascunsă în perete. Dincolo de ea, se găsea o cămară largă, iluminată de torțe subțiri, cu rafturi multe, încărcate cu alimente conservate, pesmeți uscați, mănunchiuri groase de lumânări și amfore cu ulei. Se strecurară printre ele și ieșiră pe o altă ușă într-un coridor lat, cu tavanul scund, care se împărțea în două direcții. O apucară la dreapta, apoi coridorul făcu un colț și se opri în fața unei scări metalice, înfiptă în perete.

Sancho urcă primul, dădu la o parte un capac nevăzut, căruia nu-i auzi decât hârșăitul aspru, stătu o vreme acolo deasupra, meșterind ceva, apoi se aplecă înăuntru, cu lumânarea ca un fir gingaș de lumină, și îi strigă să vină mai repede. Urcă treptele cu băgare de seamă și, după câteva clipe, se cățără pe dalele albe de calcar ale interiorului unei biserici. Se ridică în picioare, își scutură palmele și-și ridică privirile. Fluieră prelung, înfiorat de măreția ce-l înconjură.

Se găsea în pronaosul unei catedrale gotice, de o înălțime amețitoare. Bolta, încă scufundată în penumbra cenușie a zorilor, avea arce impresionante, solide, sprijinite pe contraforți de dimensiuni titanice. Primele licăriri ale zorilor pătrundeau prin ferestrele prelungi și înguste, stârnind irizații spectaculoase în ochiurile vitraliilor. În cel din fața sa, figura Sfântului Ioan prindea viață, treptat, părând că se va desprinde din rama de sticlă și va porni prin aer spre baptisteriu.

Cristofor clipi amețit de mai multe ori, încercând să-și alunge impresia de nimicnicie. Nu mai intrase într-o catedrală din clipa în care asistase împreună cu Majestățile Lor Prea Catolice – Ferdinand al V-lea de Aragon și Isabela de Castillia, la slujba de binecuvântare a călătoriei sale maritime spre Indii. Dar atunci, biserica fusese plină de curteni, de nobili de rând și de popor venit să caște gura, în așteptarea pomenilor regale. Aura dumnezeirii se refugiase undeva, spre crucea bolții, odată cu fumul lumânărilor și al smirnei parfumate, alungată de zumzetul cântărilor preoțești și de șoaptele de uimire ale mulțimii. Nu simțise deloc binecuvântarea Celui Prea Înalt. Sărutase crucea, inelul cu smaragd și mâna grăsuță a episcopului cu sentimentul că numai autoritățile de pe pământ binecuvântaseră încercarea, Cerurile păstrând o tăcere impersonală și rece.

Acum, însă, în dimineața aceasta stranie, venit dintr-un lăcaș al pierzaniei, un fel de iad subpământean ascuns sub echivalentul omenesc al Purgatoriului ceresc – biserica, se simțea neașteptat de aproape de divinitatea în cinstea căreia omul o ridicase. Își strânse umerii, înfiorat, și păși în direcția naosului. Sancho îi făcu semn să se ascundă în spatele șirului de coloane drepte, cu capiteluri din granit roșu, sculptate în formă de viță-de-vie, care înainta paralel cu zidul din dreapta. Ocoli lespezile negre a două morminte, de pe care cuvintele cioplite în arabescuri se tociseră aproape complet, și ajunse lângă slujitor exact în momentul în care liniștea de început de lume ce domnea în jurul său se destrămă din cauza unui scârțâit sinistru. Se deschidea ușa de la intrare și își făceau apariția oamenii aflați în serviciul întreținerii bisericii.

Se așezară grăbiți în genunchi în fața unei statui a Fecioarei, înaltă de un cot, își lăsară capetele în jos și se prefăcură cufundați în rugăciune. După aproape un minut, câteva persoane trecură pe lângă ei, târșindu-și papucii de lemn și izbind când și când cozile de mătură de podea. Mai așteptară câteva clipe, apoi Sancho ridică fruntea și-i făcu cu ochiul.

— Ah, nu s-ar putea spune că nu m-a ajuns blestemul baborniței de maică-mea, care trăgea de mine în fiecare duminică s-o însoțesc la biserică, iar eu nu și nu, mai bine aș fi dat la sapă de

dimineata până seara, decât să ascult cloncănelile popilor îmbrăcați în negru, ca niște corbi. Și, iată-mă, acum, îngenunchind de bunăvoie sub nasul lor afurisit. Ciudată ființă mai este și omul, nu-i așa, jupâne?

Cristofor se mulțumi să facă o cruce largă și să zâmbească, pe jumătate ascuns în penumbră.

— Ajunge, destul cu vorbăria! se sumeți celălalt și se trase mai aproape de el. Avem o mulțime de treabă ce dracu'! Ptiu, bătu-m-ar Ăl de Sus, iar am rostit numele Celui Afurisit în Sfânta Biserică!

Și se hlizea, cu mâinile făcând gesturi ciudate, care ar fi putut aduce și a mătăanii, dacă cineva străin i-ar fi privit pe ascuns.

— Azi-noapte, n-am apucat să te-ntreb cu ce treburi pe la noi, jupâne, dar o fac acum, ca să-mi îndrept greșeala cea fără de voie. Doamne ferește-mă de răutatea Celui Afurisit, dar lasă-mă să văd ce putere au farmecele Lui! Deci care este rostul tău, jupâne și încotro va trebui să batem pașii prin ceea ce a mai rămas sfânt din iubita noastră Espana?

Cristofor se închină cucernic și-i spuse în șoaptă o istorie scurtă dar veridică, despre un armator genovez, ser Pierro da Vicino, în slujba căruia se afla de mai mulți ani, și care-l trimisese într-o lungă călătorie peste mări, în îndepărtata insulă Malacca, ca să aducă de acolo piper, scorțișoară, cuișoare, ienibahar, cacao și unt de copra.

— Malacca?! se miră Sancho, venind încă și mai

aproape. N-am auzit, unde naiba o mai fi și insula asta?

— În apropierea Indiilor, răspunse în șoaptă Cristofor și tresări la auzul altor pași care păreau a se apropia. Dacă nu ai fost niciodată pe mare, n-ai cum să știi pe unde vine și nici nu pot să-ți explic.

— Ba am fost marinar netrebnic sub trei căpitani, dar nu m-am trecut niciodată mai departe de Mallorca. Malacca, nu? Și mai departe?

Îi povesti că fusese făcut prizonier de un sultan indian și că zăcuse în robie atât de mulți ani, încât le pierduse șirul. Reușise să fugă într-o noapte cu o barcă, aflând că în rada portului se găsea o caravelă portugheză. Căpitanul acesteia se îndurase de el și îl adusese până în apropierea coastei, trimițându-l la țărm la căderea nopții, cu o barcă al cărei echipaj revenise imediat la bord.

— Din cauza asta nu știu mai nimic despre ceea ce s-a întâmplat în Espana, despre luptele cu armatele *încă*, despre ruperea țării în două... Căpitanul Joao Fuentes ori n-a știut nimic, fiind și el plecat de mulți ani din țară, ori n-a vrut să-mi spună, având vreun consemn în privința asta, își încheie povestea Cristofor. Cât despre viitor... Aș vrea să ajung la moșia părintească, să-mi văd soția și fiul, dacă vor mai fi fiind în viață. Apoi, cred că aș încerca să ajung să vorbesc cu Majestatea Sa și să-i ofer serviciile mele, în legătură cu dușmanul său de moarte, Fiul Soarelui.

— Lucru al dracului de greu, jupâne, se strâmbă celălalt și făcu o mătanie până în pământ. Unde zici că se află pământurile domniei-tale?

— În Castillia Nouă, în apropiere de Cuenca, pe valea Jucar-ului. Dincolo de muntele aflat în partea de nord a satului, izvorăște Tajo. Dacă o ții pe malurile lui, în două zile ești la Aranjuez și în încă două la Madrid.

— Madridul... făcu Sancho visător și oftă. N-am mai fost în capitală de pe vremea când abia ieșisem din copilărie. M-a luat cu el tata, să-l ajut la piață, să vândă o căruță cu piersici. Se vede treaba că tot eu am fost și atunci cu ghinionul, Dumnezeu m-a ținut minte că-i ocoleam lăcașurile, n-a vândut bietul om decât câteva măsuri, că a și început o ploaie bezmetică, care a ținut trei zile, de s-au stricat toate fructele și a trebuit să plecăm acasă cu coada între picioare. Dar țin minte bine centrul orașului și, mai ales, Grădina Regelui, cu gard înalt de piatră și metal, la care te puteai zgâi numai dacă te cățărai în vreun copac de pe marginea străzii.

Oftă din nou și își împreună mâinile ca pentru rugăciune. Un bătrân cocoșat își făcu apariția din stânga, ocolind statuia din marmură neagră a unui episcop, trase de câteva ori cu mătura pe sub ferestre, le aruncă câteva priviri chiorășe, apoi se îndepărtă înspre naos. Undeva, în adâncurile încă înecate în penumbră, izbucni un glas spart, care prinse să intoneze un imn.

— O să fie tare greu, jupâne, poți să crezi ce-ți spun. Și o să te coste o grămadă de bani. Dubloni din argint, nu de aur. Numai ăștia sunt căutați, de când am intrat pe mâna slujitorilor *Marelui Inca*. Ai așa ceva?

Cristofor își mușcă buza de sus, ca să nu zâmbească. Sancho vorbea despre toate cu detașarea celui care își permite să arunce în fiecare moment cu banii în stânga și în dreapta. Chica sa involburată se mișca aproape imperceptibil în lucoarea aurie a zorilor, părând o cască ciudată peste o țeastă pleșuvă.

— Pentru ce anume trebuie bani?

Sancho făcu un gest larg cu mâna stângă și, uitând că se găsea într-o biserică, aproape că strigă:

— Pentru ce, pentru ce... În numele Celui de Sus, jupâne, uiți că te afli într-o țară străină? Că aici dacă n-ai *topa*, nu poți ieși din cetate, și dacă n-ai frunze de *coca*, nu ai cum să parcurgi drumurile dintre orașe până la marginea Imperiului, deoarece nu găsești nicăieri de mâncare? N-ai habar că pentru a trece prin trecători, îți trebuie un altfel de *topa*, pe care nu-l eliberează decât Guvernatorul? Că trebuie să închiriezi o lama sau o vicuna de la un conducător de atelaj, altfel îți vor trebui luni de zile, ca să străbați pe jos pustietățile până la graniță?

Se opri dintr-odată, clipi de câteva ori, apoi își trecu mâna peste frunte.

— Te-am jignit, stăpâne? Afurisită ființă mai sunt și eu. N-am ce-i face. Asta e, trebuie să mă primești așa cum sunt: ce-am în gușă, am și-n căpușă. Sunt Sancho de Guzman, vorbesc ca Sancho de Guzman. Dar bani tot va trebui să scoți din pungă o grămăjoară bună. N-o să fie un bai prea mare, dacă or să fie tot de aur, ți-am zis, cunosc pe cineva care schimbă aurul pe argint. Altfel spus, se ocupă cu negoțul de metale rare: cumpără tot aurul din Imperiu, unde nu are căutare, și-l vinde pe argint în Espana.

Afară, probabil că dimineața se instalase definitiv, deoarece un zumzet puternic pătrundea prin nevăzuta ușă deschisă, marcând începutul activității în cetate. Pe aleea dintre șirurile de bănci grosolane din lemn, își făcură apariția patru preoți înveșmântați în straie negre, cu capușoanele pe cap. Se opriră o clipă în dreptul lor, vorbiră ceva cu glas scăzut, apoi porniră mai departe și dispărură în spatele unei coloane. Peste câteva clipe, un clopot prinse să bată grav într-o clopotniță din dreapta, apoi un altul îi răspunse ascuțit și repede din stânga.

Sancho se lovi cu mâna peste frunte și-i spuse că uitase cu totul de Sărbătoarea Sfântului Justinian.

— O să fie bine, îl asigură el. Biserica o să se umple de oameni, care vin să asculte slujba și să se închine sfântului. O să ai ocazia să vezi și câțiva dintre dregătorii *încă*. În privința asta, noii stăpâni

sunt largi la inimă: nu numai că nu ne-au interzis credința, dar l-au acceptat pe Dumnezeu printre zeii lor, așa că unii dintre ei vin la biserică și se roagă. O să poți aștepta, nebăgat în seamă, până când mă întorc cu un *topa*, care te va ajuta să ieși pe poarta cetății. Pentru asta, e nevoie de zece dubloni.

Întinse mâna și așteptă. Cristofor își mușcă buzele să nu râdă. Îi plăcea din ce în ce mai mult de acest cartofor cu inimă largă. Practic, nimic nu-i garanta că, odată cu banii în mână, nu avea să dispară în burta nesățioasă a orașului, lăsându-l în penumbra zidurilor răcoroase. Sau că n-avea să-l denunțe chiar el vreunei patrule pentru vreo răsplată oarecare.

— Un *topa*? Ce naiba este *topa* asta, de costă atât de scump?

Sancho holbă ochii mari și se închină de trei ori, cu gesturi repezite. Vocea îi tremura de enervare, când îi răspunse.

— Doamne-Dumnezeule și tu Prea Sfântă Născătoare, Sfinte Justinian și voi Cei Patruzeci de Mucenici! Ptiu, na, c-am ajuns s-o zic și pe asta! auziți la el: nu știe ce-i ăla o *topa*! Dar, bine, omule, doar ți-am mai spus de câteva ori până acum că e un fel de zapis de liberă-trecere. Nu-l ai, nu ieși din cetate. Pentru ca să-l obții, trebuie găsiți trei oameni, care să jure în fața unui *quipucamayoc*, un fel de notar, că te cunosc și că viețuiești în Sanlucar de când ai apărut pe lume.

Trebuie plătiți martorii, trebuie plătit cel care înregistrează, trebuie mituite gărzile pentru a ne lăsa să intrăm în palat până la ora prânzului. Acum pricepi de ce totul pare atât de scump?

Clătină ușor din cap și scoase iar punga de la brâu. Îi numără în palmă zece bani scripitori de aur, apoi își vântură degetele printre cei rămași: mai avea douăzeci și doi de ducați și, dacă nu-i ajungeau, trebuia să aștepte noaptea și să încerce să ajungă din nou la bordul caravelei ca să-și umple punga.

— Ce-ai spus că ne mai trebuie?

— Un alt *topa*, când ajungem la graniță. Apoi, să închiriem două lama sau vicuna, de la unul din arendașii *Marelui Inca*. La graniță, le predăm la unul din forturi și ni se înapoiază jumătate din sumă. Ah, am uitat, se bătu el peste frunte, am uitat că tu, jupâne, nu prea ai de unde să știi despre ce e vorba. Lamele și vicunele sunt animale de călărie și de tracțiune. Un fel de amestec între o căprioară și un măgar. Bune la mers, aleargă la trap și nu au pretenții. Mănâncă orice, chiar și mărăcini și rezistă foarte bine la sete.

— Dar caii? Unde naiba sunt caii spanioli?

— *Marelui Inca* nu i-au plăcut caii. Încă de la primele așezări cucerite, Guvernatorul a pus să fie stârpită sămânța acestor animale. Ridică din umeri: Așa că, acum, toată lumea călărește pe lama. Pot să plec?

Dinspre intrare se auzeau mai multe glasuri,

vorbind în dialect și o voce autoritară articulând un ordin, într-o limbă necunoscută.

— Dregătorii *încă*, murmură Sancho.

— Vaya con Dios, dădu din cap Cristofor și se ridică în picioare, scuturându-și praful de pe brocartul roșu al pantalonilor. Eu am să aștept aici mila Cerului.

Sancho se ridică și el, se apropie de stâlpul gros ce-i ascundea vederii celorlalți și privi câteva clipe dincolo de el, în interiorul bisericii. Apoi, săltă mâna, într-un fel de salut, ochii îi sticliră, rosti ceva neînțeles și porni spre ieșire, printre bănci.

Cristofor stătu o vreme în apropiere de stâlp, neștiind ce să facă: s-ar fi așezat pe o bancă și și-ar fi lipit fruntea de spătarul tare și înalt al celei din față, cufundându-se în așteptare, ca într-o rugă fierbinte, dar se temea să nu încalce vreo regulă din neștiință. Dacă băncile erau numai pentru *încă* sau numai pentru plebe? Hainele sale de om cu stare ar fi atras imediat atenția asupra sa. În cele din urmă, se hotărî să aștepte ca biserica să se umple de credincioși și să se apropie, împreună cu aceștia de statuia uriașă a Fecioarei, de pe culoarul din dreapta, să se lase în genunchi și să încerce să se facă cât mai greu de distins între cei ce îl vor înconjura.

Clopotele bătură îndelung, anunțând sărbătoarea, apoi tăcură, într-un vuiet sinistru. Zumzetul celor care soseau încontinuu crescua în intensitate, asemenea glasului unei cascade de

care te apropii. Se auzeau nume proprii, suduieli rostite în jargon portuar, statistici privind cantitatea și calitatea mărfurilor plecate cu ultimul convoi spre Obisa, jelanii pentru sufletul celor ridicați spre cerul lui Dumnezeu și al lui Chuqui Illa, zeul ploilor și al tunetelor, rugi cântate pentru îndepărtarea ciumei și a holerei, spovedanii ținute cu glas înalt, iar peste toate ca o cortină de fundal, îndepărtată și intangibilă, corul cântând litania de dimineață.

Mirosea a trupuri nespălate, a ulei de levănțică și de mentă, a transpirație și a usturoi, a mosc, a verbină, a ceară de albine și a tămâie. Cristofor aspira cu nesaț acest aer încărcat și se gândea că, în sfârșit, într-un fel pe care nu-l înțelegea pe de-a-ntregul, ajunsese acasă. Chiar dacă acest *acasă* reprezenta acum ceva destul de diferit decât lumea pe care o părăsise în urmă cu mulți ani. Pentru o clipă, se întrebă, înfiorat, dacă nu cumva ceea ce se petrecuse în Spania după plecarea sa spre Indii nu reprezenta cumva o pedeapsă pentru cutezanța cu care încercase să spargă un cerc geografic, despre care însuși papa Alexandru al VI-lea afirmase în acea foarte disputată enciclică *Et caetera* că ar fi lăsat de Dumnezeu și că oamenii nu puteau să cuteze să schimbe ceea ce însăși voința divină impusese. Dacă era așa, atunci Poarta și lumea amăgitoare de dincolo de ea fusese o pedeapsă a Cerului și nu o ispită a Diavolului, după cum crezuse atâta amar de ani.

Slujba începu când soarele reuși să treacă de zidurile înalte ale clădirilor din apropiere și să pătrundă prin vitralii. Ca la un semn, făpturile colorate din lumea sticlei prinseră viață și lumea începu să se îngrămădească spre centru pentru a vedea mai bine spectacolul fascinant al sfinților și al celorlalte personaje ale Vechiului și Noului Testament. Un grup masiv de preoți, îmbrăcați în alb și negru, cu mătănii din chihlimbar, ieși dintr-o ușă laterală și înaintă către absidă, împărțind binecuvântări în stânga și în dreapta și mormăind cântări nazale, din care nu se puteau distinge decât cuvintele rugăciunii finale „Ajută-ne, Doamne, și iartă-ne pre noi, păcătoșii”.

Dinspre masivele uși centrale, se apropie pe drumul rămas liber între șirurile de bănci un cor de copii îmbrăcați în haine albe, cu lumânări subțiri în mâini, cântând cu voci firave „Ave Maria”. Mulțimea se lăsă în genunchi și începu să se închine cu și mai mare osârdie. Femeile plâneau și-și ștergeau ochii pe furiș, iar bătrânii băteau cu fruntea în podea și repetau cu voci dogite refrenul. Cristofor se apropie cât putu de o strană din marmură albă și se lipi de spatele unui bărbat șchiop, care se sprijinea într-o cârjă noduroasă și bombănea ceva într-un dialect aproape neînțeles. Corul avansă încet înspre refectoriu și dispăru în spatele unor paravane din lemn sculptat cu motive creștine primitive – frunze de viță, frunze de trifoi și flori de crin. Vocile suave

și egale continuară să se audă și după aceea, însoțite de zgomote de scaune târșăite pe podea și de șoaptele aspre ale unui bărbat, care-i îndruma pesemne cum să se așeze. Între timp, preoții ajunseseră în baptisteriu și se apucaseră să împartă apă sfințită și să binecuvânteze pe cei care se găseau în apropierea lor.

Atmosfera lânzezea și Cristofor nu pricepu dacă acesta era chiar ceremonialul slujbei sau slujitorii Domnului așteptau ceva pentru ca să poată începe. Privi cu grijă în jur, pe sub borul pălăriei și văzu figurile obosite ale celor ce se rugau. Transpirația curgea în picuri mari pe tâmples, în ciuda faptului că în jur era încă răcoare. Apoi, soarele depăși zidul unei clădiri de peste drum de biserică și dispăru în spatele lui. Umbre străvezii se desenară sub bolta azurie și corul își încheie ultima cântare cu un tremolo subțire. Se iscă un freamăt deosebit și, urmărind direcția privirilor celorlalți, Cristofor văzu mai mulți bărbați înalți, îmbrăcați în haine din brocart roșu, cu o croială ciudată, pe spate cu mantii din piele neagră, ornate cu plăci dreptunghiulare din argint masiv, iar pe piept cu pandantive în formă de disc, din același material. Pe cap, purtau o legătură scurtă de pene viu colorate, iar de lobii urechilor le atârnau cercei mari, din argint, cu pietre de rubin la mijloc. În picioare aveau încălțări din piele, legate cu șnururi negre până sub genunchi. De brâul lat din lână dublu împletită, atârna teaca

unui pumnal cu lamă lată, cu mâner din os. Străinii păseau siguri pe ei, fără să privească în stânga sau în dreapta, cu mâna stângă agățată de centură, chiar lângă pumnal, și cu dreapta pe lângă corp. Se opriră numai când ajunseră la capătul șirului de bănci de lemn și atunci Cristofor putu să vadă că erau paisprezece. Unul din ei păși în față, bătu cu dosul palmei în banca din față și rosti câteva cuvinte, într-o limbă aspră, puțin şuierată. Ocupanții de până atunci ai acesteia se grăbiră să se ridice și să se risipească în mulțimea ingenuncheată.

Ocupanții! ghici Cristofor și se înfioră fără voie. Soldații *Marelui Inca*, care adoptaseră un zeu nou și veneau să vadă ce fel de câștig puteau să aibă dacă se lăsau convertiți. Un fel de târguială pentru umplerea unui Pantheon suficient de larg, încât să adăpostească în el, alături de zeul creștinilor, toți zeii popoarelor antice, precum și pe aceia ai îndepărtatilor chinezi și indieni. Îi privi cum se așezau și cum se străduiau să-și adune mâinile în piosul gest al închinării, nerenunțând însă la poziția rigidă a spinării și la încruntarea din priviri.

Își umezi buzele și se strădui să nu privească prea fățiș în direcția lor pentru a nu atrage atenția asupra sa. Oare aceasta să fi fost lumea despre care vorbeau acele pergamente eline, traduse în latină de Toscanelli? Atunci cu ce era mai bună decât aceea în care trăise până la plecarea în

Marea Călătorie? își dorise să descopere un teritoriu unde sabia să nu vorbească înaintea gândului, unde religia să nu capete forma flăcărilor rugului și unde spiritul să se poată mișca în voia sa. Iar acum realiza că voința care-l mânase spre Poartă fusese de bună-seamă una divină, ferindu-l de iadul care se ridicase la suprafața pământului din adâncuri și năvălise peste Europa, anunțând venirea Antihristului și instaurarea domniei Lui de o mie de ani.

Dinspre sacristie, se înalță un sunet de nai, apoi altul și altul, făcând să înceteze murmurele, rugăciunile și binecuvântările. Oamenii ridicară frunțile și priviră cu teamă și curiozitate către paravanele de lemn. Se auzi un strănut, repede înăbușit, apoi un geamăt de femeie. Sunetele naiului se auziră din nou, încetară, se reluară și, imediat după ce încetară a treia oară, o voce dumnezeiască începu să cante „Înălțarea la ceruri”. În liniștea perfectă, cuvintele picurau asemenea stropilor moi de ceară, risipindu-se în sufletele credincioșilor. Pentru o clipă, Cristofor simți că i se umezesc ochii, dar nu îndrăzni să se miște și să spargă clipa de farmec. Înghiți în sec și sunetul cartilagiilor i se păru monstruos, dincolo de realitate.

Apoi ușa de la intrare scârțâi din nou și pașii *gărzilor Canari* răsunară exploziv sub bolți, aducând cu ele glasul metalic al armelor, însoțit asemenea unui cor slugarnic de hărmălaia

nepăsătoare a pieței. Capetele mulțimii, hidră înspăimântată cu o mie de gâtlejuri, se răsuciră într-acolo. Trupurile izbite de cozile sulitelor se prăbușiră într-o parte, croind o pârtie lată, al cărei vârf se îndrepta exact către el.

Către el! Spaima îi mătură viscerele și-i veni să vomite. Exact ca atunci pe plajă. Pe plaja fluviului... Cum se numea acel fluviu ce despărțea Uniunea Iquique de Federație? Se trase un pas în spate și încă unul. Pârtia continua să se apropie. Se izbi de strană și rămase nemișcat. Nu mai avea unde să fugă. Căzuse în cursă. Până la urmă, arginții *încă* fuseseră mai atrăgători și Sancho se transformase în Iuda. Grădina Ghetsimani era acum biserica aceasta plină cu oameni...

Soldatul *încă* avea dimensiuni impresionante și realizează acest lucru exact în clipa în care se opri în fața sa. Abia dacă-i ajungea până la umăr, iar el nu era tocmai un bărbat scund. Mușchii masivi se încordară sub cămașa de zale atunci când vorbi și vocea îi răsună nefiresc de inumană, un fel de duruit de râu prăvălit din înălțimi asupra sa. Apoi o voce gătuită îi spuse că este arestat în numele Guvernatorului Atahualipa Inca, deoarece în noaptea trecută fugise la somația unei patrule. Abia atunci îl remarcă pe omulețul prins în mijlocul soldaților ca într-o menghină. Era îmbrăcat asemenea unui funcționar public și avea vânătaii pe obrazul drept.

Dădu din cap istovit și întinse mâinile. Îl legară

imediat și-l vârâră la mijloc, alături de celălalt. Se întoarseră exact pe aceeași parte și ieșiră din biserică în mijlocul unei tăceri înfiorătoare. Afară, lumina îi explodă în retine, orbindu-l și făcându-l să se clatine pe picioare. Celălalt îl sprijini să nu cadă și-i șopti la ureche cu voce albă:

— Să nu încerci să te aperi, pentru că ai schimba condamnarea la moarte cu un supliciu fără sfârșit.

Închisoarea se găsea în aceeași clădire care servise în același scop și sub vechiul regim, semn că *Fiii Soarelui* nu apucaseră să modifice chiar din temelii vechea structură socială. Celulele erau atât de înguste, încât două persoane nu aveau loc una lângă alta, în picioare. În schimb erau suficient de lungi, încât să permită înghesuirea în interior a cel puțin patru prizonieri.

Și exact atâția găsi Cristofor, în clipa când ușa se deschise spre exterior și el fu împins cu brutalitate înăuntru. Se împiedică de o saltea și aproape că se prăbuși peste ocupantul ei. Acesta mormăi ceva ininteligibil și se răsuci cu fața în jos, mai înainte ca să poată să-și ceară scuze sau să-i vadă măcar fața. Se ridică în picioare, sprijinindu-se de perete. Picioarele îi tremurau de emoție și simțea un fel de sfârșeală urcând în el dinspre stomacul strâns ghem.

— Nu-l lua în seamă, e aproape o mortăciune, îl atenționează o voce venind dinspre interiorul întunecos al celulei. De altfel, mă mir că n-a dat în

primire până acum. Nici apă nu mai bea de două zile.

Cristofor se aplecă înainte și îi văzu mai bine. Erau trei bărbați zdrențăroși, care stăteau în fund pe a treia saltea și jucau zaruri. Aveau bărbierase de mai multe zile, ochii duși în fundul capului și niciunul nu arăta mai tânăr de 40 de ani. Cel care vorbise era cel mai aproape de el și tocmai se pregătea să arunce zarurile dintr-un cornet de lemn pe o bucată de piatră cu suprafața dreaptă.

— Poate vrei să joci, îl pofti, fără să facă însă niciun gest de invitație în acest sens. Dacă ai pe ce. Ridică din umeri. La început, am avut ceva parale, dar câștigătorul cumpăra de ele băutură și s-au terminat încă din prima săptămână. Ai arginți?

Era a doua persoană care-i puneă această întrebare în mai puțin de 24 de ore. Își aminti că prima oară zâmbise cu îngăduință și-i încredințase blestematului de Sancho aproape toți banii. Se încruntă și scutură din cap.

— Dacă n-ai, n-ai, mai rău de atât nu poate să ne fie, filosofă celălalt și aruncă zarurile. Cuburile mici de os se rostogoliră de câteva ori și se opriră într-o crăpătură.

Bărbatul din capătul opus al saltelei scoase un icnet de bucurie și trase o linie pe zid. Cristofor se aplecă și mai mult încă și descoperi mai multe dungi albe pe cenușiul tencuielii.

— Ți-ajunge, Pedro, lasă-i naibii și pe alții să mai mănânce rahatul ăla de păsat! se răsti bărbatul cu zarurile. Vrei să crapi înainte să te arunce Atahualipa în lac și să le lipsești de o bucurie pe sărmanele *gărzi Canari*?

Mătură cu brațul zarurile de pe piatră, o răsturnă și o lipi de perete, eliberând salteaua și-i făcu semn să se apropie. Numitul Pedro bombăni la adresa nesincerității umane și-și dădu cuvântul că nu avea să mai joace niciodată cu ei. După care se târî în patru labe până la ultima saltea și se trânti pe ea cu fața în sus și cu brațele sub cap. Cristofor se apropie de locul rămas liber și se lăsă precaut pe vine.

— Eu sunt Ortiz. Vicente Ortiz zis Cataligă de fier, pentru că mulți ani am fost circar și am umblat pe catalige să-i distrez pe fraieri și să le iau paralele. Deșiratul ăsta de alături este Alfonso Lamela, singurul om din Sanlucar care poate să meargă cu tălpile goale pe cărbuni aprinși și pe sticlă pisată. Iar cocoșatul de colo, care face pe bosumflatul, nu e nimeni altul decât Campanario Molina, Ochiul care vede Timpul. Cititor-în-destin, știi despre ce e vorba. După cum bănuî, toți trei am fost circari și ne cunoaștem de tare multă vreme. Întâmplarea a făcut să nu ne despărțim nici măcar aici. La doi pași și ceva de moarte. Dar tu, străine?

Vicente Ortiz se uita la el cu ochi rotunzi, în care se citea curiozitatea. Accentul său catalan i se

părea atât de evident, încât nu-și putu stăpâni un zâmbet. Catalanii fuseseră dintotdeauna niște oameni expansivi, gata să-ți pună sufletul în palmă, dar și să-ți ia gâtul, dacă nu te conformai așteptărilor lor.

— Eu... începu, dar gândurile i se încurcară și nu mai știu cum să continue.

Cum să le spună toată istoria aceea fabulatorie, despre o imaginară călătorie și despre o falsă sclavie, unor oameni care, ca și el, așteptau să moară? Sau poate că nu moartea era capătul drumului care pornea de la ușa celei către lumina soarelui? Își scutură capul și se așeză în fund. Un fâșâit, apoi un lipăit ușor îl făcu să tresară și să întoarcă privirea către peretele din spate. Nu văzu nimic.

— Șobolani, ridică din umeri celălalt. Caută, ca și noi, ceva de halit. Ei?

— Sunt un călător, un navigator trimis în urmă cu mulți ani de Majestatea Sa Catolică Ferdinand și de regina Isabela să găsească o cale de navigație spre Indii. Am rătăcit pe mări și prin ținuturi necunoscute ani fără șir. Oftă: era bine așa, spunea adevărul, fără să ofere nimic important. Nimic incredibil. Am reușit, continuă, am reușit, în sfârșit, să mă întorc acasă și aici am dat peste... peste această nenorocire.

Bărbatul cel slab, cu fața osoasă și brațe subțiri ca de copil, din stânga lui Ortiz, îi întinse mâna. Avea degete fine, cu unghii îngrijite și lăcuite. O

geană gălbuie de lumină îi transforma chipul, cu trăsături ieșite puternic în evidență, într-o figură de sfânt, decupată dintr-o icoană.

— Sunt Alfonso Lamela, zâmbi. Nicio nenorocire, prietene, îmi dai voie să-ți spun așa, nu? — niciuna nu vine întâmplător, totul, dar absolut totul stă în mâna Celui de Sus. Și dacă El a considerat că am ajuns atât de păcătoși încât să merităm sfârșitul lumii acum, înseamnă că nimic nu se mai poate face. Înseamnă că acesta este sfârșitul de atâtea ori anunțat de preoți și de proroci.

Cristofor îi strânse mâna, cu oarecare nedumerire. Îi venea din ce în ce mai greu să înțeleagă cât de profund se schimbase sufletul uman în intervalul în care lipsise dintre semenii săi. Cu o noapte în urmă, unul îi făcuse apologia necredinței în zei, într-o crăsmă situată (culmea ironiei!) sub o biserică, iar acum un circar îi ținea cuvântări biblice într-o celulă de închisoare, pregătindu-i sufletul pentru marea confruntare cu veșnicia.

— Cristofor, oftă după mai multe clipe. Cristofor Columb, fost căpitan de navă.

— Bine-ai revenit acasă, căpitane. Crezi în unul Dumnezeu?

Ortiz, nemișcat, îi urmărea cu privirea. După câteva clipe de tăcere, se strâmbă nemulțumit.

— Te avertizez, señor capitano, că Alfonso a fost călugăr, înainte de a intra în breasla noastră. Nu

te sfătuiesc să intri în ceartă cu el pe probleme de credință, că n-o mai scoți la capăt. Răspopitule, hai mai bine să vedem dacă lui Campo i-a trecut bâțâiala, poate că o să poftească să-i ghicească destinul căpitanului.

— Să răspundă mai întâi la întrebare, se încapățână Alfonso. Señor capitano, crezi în Cel de Sus?

Cristofor se gândi că ar fi putut să ocolească întrebarea, agățându-se de ideea aruncată de bărbatul poreclit Cataligă de fier. Ceva neștiut din interiorul sufletului îl împingea însă să pășească înainte, orb și surd la atenționările rațiunii. Își simțea buzele uscate și pofta de a trage un fum de țigară îl învălui atât de puternic, încât abia se abținu să nu tușească. De undeva, din amintirile încețoșate de dincolo de Poartă, trăsăturile incerte ale chipului lui Verdugo i se năzăriră o clipă, apoi totul se surpă și se trezi spunând:

— Aș vrea să știu și eu lucrul acesta, părinte.

— Nu mai sunt părinte, nu mai am nici măcar dreptul de a predica Sfintele Taine. Sfântul Oficiu m-a excomunicat în urmă cu mulți ani și m-a dat în urmărire pe întreg teritoriul Spaniei. Dacă ar fi reușit să mă prindă, aș fi ars pe rug ca un eretic.

Din tonul său, Cristofor pricepu că taina ascunsă dincolo de chipul cu aureolă de sfânt tragic va fi fost imensă. Fiecare tragedie personală trebuie că era cât un munte pentru cei care o îndurau, urcând cu stânca păcatului propriu în

spate pe culmea deșertăciunii vieții.

— Iar se jelește, râse sec Ortiz. Răspopitule, ironia destinului face să fii capturat de dușmanii înverșunați ai Inchiziției, care nu te vor arde, pesemne că au auzit câte ceva de isprăvile tale pe cărbuni aprinși, ci te vor îneca spre slava zeului lor afurisit. Tot acolo vei ajunge, nu?

— Poate, mormăi celălalt și se retrase în sine, ca într-o cochilie. Dar credința mi-a rămas neclintită, oricâte păcate voi fi săvârșit. Asta voiam să-ți spun, señor, dacă ai credință, vei găsi în cele din urmă drumul către El. Către tine. Dacă vei dori să te spovedești înainte de moarte, sunt gata să-ți acord iertarea, în numele Lui.

— Iertarea lui e tot atât de valabilă cât o ceapă degerată. Campo, señor capitano vrea să-ți verifice talentul. Nu mai fă pe nebunu', și-așa nu o să mai ai prea mult timp la dispoziție, ca să-l pui în valoare, cine știe, poate că scrie în palma lui ceva care ne-ar putea scoate de aici...

Cocoșatul bombăni în întuneric o înjurătură, dar se ridică în patru labe și se apropie de ei. De la numai doi pași, Cristofor putu să-i zărească mai bine diformitatea fizică, care-i stâlcea simetria corpului. Era un pitic cu față de copil îmbătrânit și cu ochi mari, întunecați. Părul sârmos și negru îi atârna în șuvițe slinoase de o parte și de alta a capului. Fără niciun cuvânt, întinse o mână scheletică, cu unghii lungi și murdare.

— Dă-i mâna, făcu Vicente Ortiz și se aplecă

înainte curios, de parcă el ar fi fost cel care trebuia să-i citească destinul. Să nu cumva să râzi, señor capitano, pentru că prietenul nostru e foarte sensibil la așa ceva și nimic nu-l va mai face să se apropie de liniile scrise în palma ta.

Cristofor îi întinse mâna dreaptă, cu senzația pe care trebuie s-o fi avut cineva dornic să mângâie o șopârlă. Nu se gândea prea mult la viitor, cât mai ales la trecut. Deși izbutise să scape din capcana Porții, nu era sigur că se bucura prea mult de faptul că reușise să-și regăsească lumea. Lumea lui? se întrebă și tresări când cocoșatul îi apucă degetele. Curba destinului său era clar coborâtoare, iar la capătul său nu se vedea nimic altceva decât moartea. Apoi bărbatul numit Campanario Molina începu să tremure și să icnească, iar el tresări pentru a doua oară, când mâna îi fu azvârlită cu violență într-o parte.

— Ce naiba se întâmplă aici? tresări Ortiz și-l smuci de umăr pe pitic. Campo, e ceva care...?

— Diavolul! șopti piticul și pupilele i se măriră brusc. Se trase în spate, rostogolindu-se pe saltele. Sau poate vreun Zeu vechi și uitat... pentru că Dumnezeu nu cred să-l fi reîntors printre noi.

— Liniștește-te, Campo, pentru numele lui Dumnezeu, suntem numai noi aici. Și blestemații aia de paznici dincolo de ziduri. Nu mai tremura atât și spune-ne limpede ce ai văzut în palma lui señor capitano.

— Diavolul... repetă cu voce tare, ușor pițigăiată, piticul, retrăgându-se în spatele fostului călugăr. Alfonso, fă o cruce, rostește o rugăciune... Tu, tu poți sigur să-l faci să dispară.

Atmosfera căpătase un aer macabru și comic în același timp. Cristofor își linse buzele și așteptă să vadă ce va urma, cu mâna încă în aer, răsucită cu palma spre el, de parcă ar fi vrut să se convingă el însuși că Molina văzuse un spirit nefast în căuș. Alfonso Lamela se ridică în picioare. Era mai înalt decât lăsa impresia așezat, iar trupul său îmbrăcat în straie cenușii aproape că astupă singura fereastră, cufundând celula în întuneric. În aerul de ireal ce cuprinsese brusc toate lucrurile, geamătul surd al necunoscutului chircit pe salteaua de lângă ușă îi stârni un frison de spaimă.

Ortiz își trecu privirile de mai multe ori de la unul la celălalt, apoi la corpul ghemuit, care gema stins și cu regularitate, după care se răsuci spre cocoșat și întinse mâna poruncitor în direcția lui:

— Vorbește!

Oare ce-ar fi putut să spună? Ce-ar fi putut să vadă atât de înspăimântător în palma sa, încât să se refugieze în spatele protector al unui om care, cândva, cochetase cu religia?

Nu avea s-o afle niciodată, deoarece chiar în acel moment ușa se deschise cu un zăngănit de drugi de fier izbiți în tecile de metal și de lanțuri ciocnite

între ele. În cadrul ei stătea un preot îmbrăcat în rasă neagră și doi soldați *încă*, care-i priveau cu un aer plictisit. Preotul șovăi o clipă, apoi păși peste prag și se îndreptă către ei.

— *Padre*, tu poți spovedești la el numai cât plimbă Marele Intis prin fereastră, se răsti unul dintre soldați, cu un accent atât de aspru, încât Cristofor abia înțelese. Priceput?

Preotul se răsuci pe jumătate și înclină capul acoperit de capușon. Așteptă până ce ușa se trânti în canaturi și zăvorul scrâșni revenind pe vechiu-i lăcaș. Apoi își lăsă gluga să alunece pe spate și o claie argintie de păr cârlionțat se înfoie, asemenea unei peruci regale. Aruncă crucifixul din lemn negru pe paiele putrede și făcu un gest obscen cu degetele prin aer.

— Sancho! strigă Cristofor și simți cum toată încordarea din atmosferă se risipește ca purtată de o pală invizibilă de vânt. Tu, preot?!

— Ehei, ascultă ce-ți spun, jupâne, viața e o femeie de doi bani, din alea de le găseai pe la toate colțurile de stradă în vremea bună, când pe aici mai zăbovea Prea Milostivul rege Ferdinand. Sancho își trecu amândouă mâinile prin păr, după care își trase rasa mai sus de genunchi și se așeză în fund, alături de Vicente Ortiz. Ce dracu cauți aici, lângă saltimbancii ăștia de doi bani? Ai de gând să te apuci de circ? Zău că nu e o meserie prea bănoasă, sub stăpânirea Fiilor Marelui Inca! Nu le-ai spus că ai dubloni?

Cristofor îl privi câteva clipe cu luare aminte, ezitând între a izbucni în râs și a-l lua în brațe, ca pe un frate, și a trage cu coada ochiului către tovarășii de celulă pentru a vedea cum reacționează. Era adevărat, Sancho se întorsese, dar nu cumva cu unicul scop de a-l jumuli încă o dată de parale? Ultimele sale cuvinte îl făcură să se înfoaie ca un arici.

— Banul e ochiul dracului, spuse aproape la întâmplare, fără să fie prea atent la sensul cuvintelor.

— Nu ești băiat prost, jupâne, țățai celălalt, privindu-l cu un fel de dispreț amestecat cu duioșie. Se foi puțin, ca să se așeze mai bine. Și voi la ce dracu' vă holbați atât? N-ați mai văzut un popă venit să-și facă meseria într-o celulă? Ori pe voi nu v-a servit Marele Inca cu un serviciu religios înainte de a vă îmbăia?

Ortiz tresări, de parcă ar fi fost palmuit.

— Tu ești tot atât de preot, pe cât sunt eu măscăriciul lui Enrique Lusitanul, se strâmbă el. Dacă ai venit să rezolvi vreo problemă personală cu señor capitano, n-aveți decât să discutați cât poștiți. Nu văd de ce trebuie să arunci cu vorbe spurcate în niște oameni condamnați la moarte.

Se ridică în picioare, le întoarse spatele și se duse până la salteaua de sub fereastră. Ceilalți doi camarazi se strânseseră în jurul său și începură să vorbească cu voce scăzută, gesticulând.

— Ia te uită ce mai baroni și conți putrezesc în

beciurile Marelui Inca! se strâmbă Sancho. Și, dumneata, señor capitano, ce te holbezi așa la mine? Ți-am mai spus. E în mine un drăcușor care strigă, iar eu fac ce zice el. De câte ori simt că mă înăbuș, el strigă: „Joacă!”, iar eu încep să ȝopăi, indiferent unde mă aflu. Acum, s-a așezat pe urechea stângă și mi-a șoptit: „Circarii ăștia, trag cu urechea, Sancho. Vor să profite de pe urma înțelepciunii și a relațiilor tale. Și a banilor stăpânului tău, desigur. Ia-i la ușcheală!”. Și asta am făcut, dacă nu-ți e cu supărare. Dacă nu-ți place, jupâne, eu îmi pun gluga, mă ridic, bat în ușă și pe-aci mi-e drumul. Asta vrei?

Bărbatul chircit în apropierea ușii scoase un horcăit. Doi șobolani trecură în fugă, la limita vederii, și se afundară într-o gaură. Zidurile celulei erau perforate de o mulțime de astfel de hrube minuscule, cufundate într-un semiîntuneric etern. În jur, mirosea a paie ude, a trupuri îpuțite și a murdărie de șobolan.

— Cred că nu, răspunse cu greutate. Mă bucur că ai venit, atât doar că nu voiam să... te sfădești cu oamenii aceștia. Sunt și ei niște nefericiți, ajunși la pragul cel din urmă, din cauza dușmanului comun.

Sancho își scărpină claiă inelată cu un deget, apoi ridică din umeri.

— Mi-a mai venit inima la loc, declară și rânji. Credeam că m-am zbătut degeaba. Ba încă am cheltuit și o grămadă de parai. Jupâne, am făcut

tot ce-am făcut numai pentru tine, pricepi? Nu am de gând să mă transform într-un Mesia, nu am venit aici să-i salvez pe toți prizonierii Marelui Inca. Cine a greșit să plătească și gata. Uite care-i planul...

Se aplecă spre Cristofor și-i povesti cu voce joasă cum îi mituise pe soldații care urmau să intre în gardă la căderea serii, cu puțin înainte de sacrificiul ritual ce avea să-i aducă pe toți condamnații pe malul Lacului Rotund. Dăduse 10 dubloni unui *quipu-camayac*, cel care înregistra cadavrele celor cărora zeii nu le permiteau accesul în lumea lor, pentru a număra cu unul mai puțin, încă șase dubloni unui *yana*, un slujbaș mărunț al Guvernatorului care avea misiunea de a escorta cadavrele de la locul sacrificiului ritualic până la groapa unde erau incinerate, la marginea cetății și, în fine, 5 de dubloni preotului de la care luase rasa, crucifixul și Sfintele Scripturi. Rămăsese lefter și chiar mai trebuise să se împrumute, dar știa că nu pentru multă vreme, stăpânul îl asigurase doar cu o seară înainte că ar mai avea bani pe navă, trebuia numai să ajungă în larg și exact asta se pregătea el acum să-l ajute să facă – să scape din încâperea asta nenorocită și de compania de trei parale a circarilor plini de păduchi.

Cristofor Columb își frecă palmele unele de altele și oftă. Bani erau, după cum spusese deja, dar până pe puntea vasului său mai era cale lungă...

O oboseală seacă îi urca în trup ca o apă măloasă, împâclindu-i creierul. O cafea, Doamne, ce bună ar fi fost o cafea fierbinte! Pentru o clipă, se simți tras înapoi în trecut și revăzu masa din cofetăria aproape goală, pe cele trei vânzătoare șușotind cu vioiciune într-un colț și pe Beatriz aplecată puțin în scaun în direcția sa. Iar pe masă, ceașca aburind ispititor. Ceașca din care nu apucase să mai bea.

— Ce-ar trebui să fac, ca să ies de aici? întrebă cu jumătate de gură și se răsuci cu spatele spre grupul celor trei. Se simțea, pur și simplu, un trădător nenorocit, care nu dorește să-și mai chinuie ochii cu imaginea celor trădați. Poate că Iuda trăise aceleași gânduri, înainte de a-și pune lațul la gât.

Sancho Nunez Zuniga de Guzman își îndreptă spatele și privi cercetător în direcția ferestrei.

— Marele Intis mai are numai puțin până dispăre dincolo de zid și gata, o să ne despărțim din nou. La dracu', jupâne, nu prea avem vreme de taclale, așa că ascultă cu atenție, bagă bine la cap și încearcă să nu faci altfel decât cum îți spun. Peste mai puțin de un ceas, soldații or să vină din nou, să vă pregătească de sacrificiu...

Urma să fie dezbrăcați de hainele lor și puși să îmbrace un fel de cămășoaie lungi până la genunchi, din cânepă, strânse în jurul taliei cu o fâșie de piele. Părul avea să le fie ascuns sub un fel de bonetă din brocart roșu, iar la gât să le fie

agăţat un pandantiv de argint, cu ochiul Zeului Intis bătut pe mijloc cu rubine mărunte. Ultima masă era obligatorie şi consta numai în produse vegetale: cartofi dulci fierţi în apă cu sare, pătlăgele roşii tăiate în două, manioc fiert, unt de arahide, pâine din făină de porumb coaptă sub cenuşă şi vin de struguri sălbatici.

— Să nu cumva să încerci să te împotriveşti, mai auzit, jupâne? Nici măcar să nu te gândeşti. Cei care au făcut-o şi-au blestemat şi clipa în care s-au născut. Sancho întinse mâinile, îl apucă de guler şi-l trase aproape de buzele sale subţiri. Mai ales vinul să-l bei, fără să eziţi, chiar dacă o să aibă un gust mai ciudat. Toată cupa, până la fund şi să nu te sperii de ce are să urmeze. Când o să simţi că te părăsesc puterile, lasă-te să cazi la pământ şi încredinţează-ţi sufletul lui Dumnezeu. Dacă ţi-o fi scris să scapi, o să scapi. Dacă nu...

— În ce constă ritualul de sacrificiu? întrebă şi un fior de spaimă i se prelinse de-a lungul şirei spinării către genunchi.

— Ți-am spus că n-avem timp de prostii! se răsti enervat Sancho şi-l împinse la locul lui. Ce naiba, jupâne, te distrează atât de mult să afli ce-or să-ţi facă supuşii lui Topa Inca Yuapanqui? îşi aplecă chica cârlionţată în faţă şi clătină din cap de la stânga la dreapta. Părea o păpuşă de lemn, gata să se desprindă din sfori şi să se rostogolească pe podea. Orice s-ar întâmpla, să nu cumva să le povesteşti ceva ăloră! şopti din vârful buzelor. Tare

mi-e teamă să nu fie decât iscoade ale lui Atahualipa.

— Și dacă nu sunt?

— Jupâne, ce dracu mănânci, de obicei, că nu-ți prea priește, prea vrei să te transformi în Dumnezeu... Nu izbutești și asta cred că te chinuie. Nu tu i-ai plămădit din humă pe nenorociții de colo, n-ai nicio obligație și nicio îndatorire în ce-i privește. Esențial este ca tu! — vorbesc limpede? tu să scapi din cloaca asta. Așa că lasă-mă pe mine să construiesc planurile, iar dumneata fii bun și urmează-le punct cu punct. Deci, or să ți se împăienjenească ochii și o să...

De dincolo de ușă se auzi zăngănitul zăvoarelor și ușa se izbi de perete. Un soldat băgă capul înăuntru și făcu semn cu degetul.

— *Padre*, Marele Intis și-a ascuns fața. *Hucha-Camayo* e gata să pedepsească păcatele.

— Să nu uiți, jupâne, mormăi Sancho în timp ce-și punea gluga peste claia de păr. Fiule, iertate sunt păcatele tale cele cu voie și cele fără de voie. Dumnezeu e acolo în ceruri pentru toți și toți deopotrivă stau sub mila și sub dreptatea iertării sale. Să nu uiți asta, auzi, fiule? Să nu uiți!

Se îndepărtă, cu spatele puțin adus, ca un bătrân cocoșat de povara anilor, și cu mâinile împreunate deasupra crucifixului. Lângă perete, muribundul gemu din nou, prelung, făcându-l pe soldatul *încă* să-l cerceteze cu atenție preț de mai multe clipe, după care întinse coada lungă a lăncii

și-l izbi cu putere între coaste, făcându-l să amuțească după un icnet violent.

III. Spre nord prin nord-est

„Vor trece secole
și singuri vor rămâne
inițiații invidiați și imperturbabili,
cei care-au interpretat din nou corect
semnele și monștrii.”

Jugul și spada

Vasos Voiadzoglou

Soldații reveniră aproape de înserat.

Soarele se ascunsese cu totul în spatele zidurilor unei clădiri înalte, pe care Cristofor Columb o bănuia a fi aceea a fostului Palat Ducal Pompeyo. Cei trei circari nu-i mai adresaseră nicio vorbă, după plecarea precipitată a lui Sancho, deși îi aruncaseră priviri curioase și sumbre în mai multe rânduri. Conspiraseră în șoaptă în colțul unde se retrăseseră inițial și se dovediseră atât de absorbiți de cele puse la cale, încât nu mai acordaseră nici cea mai mică atenție cornetului și celor două zaruri azvârlite pe colțul saltelei.

Le făcură semn cu vârful lănciilor să iasă, apoi îi apucaseră pe fiecare de brațe și-i conduseră spre ieșire, unul în spatele altuia. Abia acum, Cristofor reuși să observe că celelalte celule erau goale, cu ușile date la perete și cu podelele colcăind de

șobolani uriași. Concertul de chițcăituri îi strângea pielea de pe spinare într-un spasm aproape continuu. Nu suporta șobolanii, mai cu seamă de la nefericita expediție în Guineea, când zăcuse pe un pat de spital improvizat în Da Mina, scuturat de friguri, cu șobolanii trecându-i peste față și peste piept, lipsit de orice fel de îngrijire și de supraveghere, la mila Domnului. Și Domnului aceluia i se făcuse milă de el, în cele din urmă, și-l iertase de încercarea bolii. Dar amintirea scârboaselor animale care, alături, roseseră urechile și nasul boțmanului mort în timpul nopții, nu avea să-l mai părăsească niciodată.

Coridorul se sfârși brusc, după un cot scurt la dreapta, în fața unei uși masive, ghintuită cu ținte de bronz. Primul ieși Vicente Ortiz, apoi fostul călugăr, bombănind ceva ce aducea a litanie, și, în fine, Campo cocoșatul, ferindu-se de privirile lui în dosul mâinilor ridicate. Înainte de a păși peste pragul înalt, Molina își răsuci fruntea, ochii îi tremurară în găvane de parcă ar fi fost cufundați în furia unor lacrimi nevăzute și buzele sale ușor arcuite desenară în aer cuvântul „diavol”. După care dispăru, împins cu brutalitate de mâinile ferme ale celor doi paznici din escortă.

Cristofor șovăi înainte de a-și face curaj să părăsească adăpostul vremelnice al zidurilor închisorii.

Dincolo se găsea înserarea și moartea. Un ciudat Lac Rotund, loc de ofrandă pentru puteri nevăzute

și necunoscute, ascunse dincolo de unda albastră a cerului, își aștepta înfometat hrana umană. Dacă Sancho îl înșelase din nou sau dacă strategia pusă la cale de el nu avea să funcționeze, urma să sfârșească aidoma unui adevărat marinar – pe fundul apei. Clătină din cap, întristat. Nu moartea era aceea care-l speria, o înfruntase de mii de ori, pe toate mările lumii cunoscute, de pe malurile Gibraltarului și până în uriașa deltă de vărsare a fluviului Congo, pe unde-l purtasera pașii și destinul înainte de a porni în marea călătorie spre Indii, ci nespusele lucruri văzute în palma sa de ochii cocoșatului.

Ridică piciorul să pășească înainte, dar mâinile ce-i strângeau coatele ca într-o menghină își sporiră apăsarea. I se cerea să rămână pe loc. Își privi paznicii, dar bărbații înalți și solizi, îmbrăcați în tunici de lână roșie, fără mâneci, stăteau neclintiți, cu privirile înainte. Niciun mușchi nu tresărea pe figurile cu trăsături mongoloide, cu trăsături ferme. Păreau două statui umane, înălțate de un sculptor necunoscut în cinstea marelui zeu Inca. Ridică din umeri și se pregăti să aștepte.

Prin ușa întredeschisă, năvăleau mirosuri tari de iarbă strivită, de pământ reavăn, miresme de flori de câmp și un iz iute de transpirație de cal. Se întrebă de ce-i despărțiseră, dar nu știu ce să răspundă. Poate că Sancho găsisese o cale mai simplă de a-l elibera. Sau poate că spionii lui

Atahualipa descoperiseră ceva...

Apoi, de afară, veni un glas grav de clopot și paznicii îl împinseră înainte. Trecu pragul și pași dincolo de poartă. Deși blândă, lumina cenușie a înserării îl făcu să strângă pleoapele și-i trebuiră mai multe clipe până să reușească să-și obișnuiască ochii cu ea. Se aflau într-o curte interioară de formă rotundă, în centrul căreia se găsea un stâlp, de care era legat un cal murg, plin de spume ce aștepta tremurând și mușcând funia petrecută prin gură ca bărbatul îmbrăcat în mantie neagră, cu fața ascunsă în spatele unei pălării cu pană de egretă, să tragă de frânghie și să reia alergarea.

Trecură pe lângă el, fără ca acesta să-i bage în seamă. Cristofor observă că mesteca o bucată de frunză neagră și că avea buza de sus cărămizie. Traversară curtea și trecură printr-un portal de cărămidă într-o altă cu mult mai largă, de formă pătrată. Avusese dreptate când apreciase că soarele apusese în spatele unui palat de dimensiuni majestuoase, dar nu era nici pe departe acela al ducelui de Pompeyo, despre care-și aducea vag aminte dintr-una din călătoriile pe care le făcuse, însoțind casa regală. Acesta era recent construit, din bucăți de calcar cenușiu unite între ele fără mortar, un cub masiv și rigid, cu ferestre înguste și înalte, și o ușă din aramă de trei ori cât un stat de om. Gărzile îl împinseră înainte spre scară, se împiedică și simți imediat o

mână apucându-l de cot, își reveni și urcă repede treptele înalte, cu laturile încă nefinisate.

În fața ușii, soldatul din dreapta izbi de trei ori cu mânerul sulitei într-unul din cercurile roșii ce alcătuiau un fel de podoabe pe suprafața strălucind ca aurul vechi. Ca prin minune, bucata imensă de metal se urni în țâțâni și alunecă fără zgomot pe un șanț semisferic săpat în podea. Intrară într-o sală uriașă, păzită de ambele părți ale ușii de statui din lemn negru, înalte până aproape de tavan, înfățișând doi bărbați grași, cu pântec rotund proeminent și bărbie dublă, stând în fund și ținându-și palmele rezemate de rotulele genunchilor. Erau îmbrăcați sumar, după cum remarcă în trecere Cristofor, numai cu o pânză în jurul șoldurilor și o șuviță din piele sau din pânză răsucită în jurul mușchilor brațului drept. Părul era neobișnuit reprezentat pentru o statuie, deoarece era chiar păr uman, creț, de culoare roșcată, ce le atingea umerii. Dacă erau zei, hotărî el, după ce depășiră statuile, trebuie că erau unii mai mărunți, asemenea larilor romani, un fel de paznici credincioși ai casei.

Înaintară spre centrul încăperii. Laturile erau înecate în penumbră și numai în jurul celor două ferestre, înguste cât palma, de pe peretele din dreapta, probabil zidul exterior al clădirii, inserarea decupa bare verticale de lumină tremurătoare. Brusc, o masă dreptunghiulară, butucănoasă și lungă, le bară calea, apărând din

întuneric ca la un semn magic. La capătul opus, un bărbat îmbrăcat în haine de brocart roșu, încins cu o cingătoare lată din piele, cu o imensă pafta din argint, stătea aplecat deasupra unei lucrături complicate din sfori de diferite culori. Lângă brațul său drept, își înălța ciocul subțire un opaiț din lut, cu fitilul încă neaprins. Fără să-și ridice privirile de pe ciudățenia din sfori, făcu un semn cu degetul arătător a mâinii drepte și soldații se retraseră muți, dispărând în direcția ușii.

Cristofor se legănă de pe un picior pe altul, străduindu-se să nu-l piardă nicio clipă din vedere. Se întâmpla ceva nou. Pentru că în mod clar, drumul spre lacul de sacrificiu ritualic nu trecea prin palatul acesta, altfel circarii s-ar fi aflat și ei undeva alături de el. Iar Sancho nu-i pomenise nimic despre o astfel de cale de salvare. Își umezi buzele și se înarmă cu răbdare.

După un timp, bărbatul din fața sa își îndreptă spatele și își sprijini mâinile de marginea mesei. Cristofor holbă ochii uluit: trăsăturile dure, parcă tăiate în piatră, ridurile adânci de sub ochi, pomeții ridicați și nasul acvilin, toate acestea îi păreau familiare, le mai văzuse undeva, dar nu-și amintea unde... Dar, mai presus de toate, părul, Dumnezeu mare, părul acela avea ceva din privirea fascinantă a unui șarpe cu clopoței – era lung până la umeri, cu firul gros și drept, specific fiilor Marelui Inca, dar în întregime roșu!

— Sunt Atahualipa, Guvernatorul Imperiului de

peste Marea Cea Fără De Sfârșit, condus de Mărețul Rege Topa Inca Yupanqui, spuse cu voce ușor răgușită, într-o castiliană extrem de fluentă. Te afli în Palatul lui Intis, unul dintre cei mai mari zei ai religiei mele, Soarele, stăpânul luminii și al căldurii. Cât timp te vei găsi în casa sa, ești oaspetele nostru și nu ți se va clinti nici măcar un fir de păr de pe țeastă. Apropie-te!

Șovăi o clipă, apoi făcu ceea ce i se ceruse. Înaintă către masă, cu pași înceți, străduindu-se să descopere cu privirea o eventuală capcană ascunsă în penumbră. Nu era însă nicio capcană, fu nevoit să admită atunci când ajunse lângă masă. Nu sosise încă momentul morții. Sau poate că nu era vorba despre o amânare, ci despre altceva. Despre...

De cealaltă parte a mesei, Atahualipa își potrivi teaca pumnalului cu un gest energic și împinse într-o parte cadrul de lemn pe care se afla complicata țesătură de sfori.

— V-am studiat o vreme obiceiurile, señore capitano, și știu că atunci când ai un oaspete în propria ta casă trebuie să-l inviți să ia loc pe un scaun. Râse, ridicând ușor buza de sus, asemenea unui iepure ce se pregătește să muște dintr-o foaie de varză. Numai că noi, poporul *încă*, nu avem astfel de lucruri în țara noastră, iar aici n-am avut încă vremea să ne deprindem cu ele. Dar tu, señore capitano, ești invitatul meu, așa că așează-te, ca și cum ai fi la mine acasă, în Imperiul

Soarelui.

Bătu din palme și, din spate, apărură doi slujitori îmbrăcați în alb, purtând rogojini rotunde din trestie, pe care le așezară pe podea, în dreapta mesei, apoi se înclinară și se retraseră tăcuți, dispărând asemenea unor feline în întunericul ce devenea din ce în ce mai gros cu fiecare clipă scursă. Guvernatorul se apropie de una din rogojini, se lăsă în genunchi, își trase tălpile picioarelor sub șezut, apoi își îndreptă trunchiul și arătă cu mâna spre cealaltă rogojină. Cristofor îl imită cu stângăcie și se miră cât de liniștit stătea celălalt în această poziție absolut incomodă, dar nu îndrăzni să comenteze nimic. În relațiile cu aceia care dețineau puterea, învățase de multă vreme că singura soluție de a te proteja era aceea de a învăța tăcând și căutând să le descifrezi intențiile în mișcarea trăsăturilor feței sau în sclipirile ochilor.

— Știi cine sunt? îl întrebă bărbatul cu păr roșcat, după ce-l studie cu curiozitate vreme de mai multe clipe.

— Mare Guvernator Atahualipa, reprezentantul pe acest pământ al...

— Marelui Rege Topa Inca Yupanqui, fiul neasemuitului Rege Topa Inca, urmașul neînfricatului Cusi Yaupanqui... Señore capitano, pe acest țărm am întâlnit o mulțime de oameni imbecili și îngâmfați și de aceea am reușit să cucerim peste o treime din regatul vostru în mai puțin de un an de zile, dar tu nu faci parte din

categoria lor. Și nici eu. Nu are rost să te ascunzi în spatele cuvintelor, pentru că și eu știu să citesc gândurile unui om numai din mișcările mușchilor feței sau ale corpului. Să capeți puterea nu este un lucru chiar atât de greu cum pare. Infinit mai dificil este să o păstrezi. Pentru asta trebuie să înveți să citești ceea ce se află în sufletele celor din jurul tău. Să revenim, deci, la punctul de plecare: știi cine sunt?

— Nu, spuse încet și ridică din umeri. Mi se pare că am mai văzut chipul tău undeva, Înălțimea-Ta, dar nu-mi dau seama unde.

— Nici acum? Guvernatorul își duse mâna dreaptă la ceafă și își strânse părul într-o coadă, pe care o ascunse în spatele capului, apoi își strâmbă gura într-o parte. Privește cu atenție...

Ochii lui Cristofor se măriră pentru câteva clipe, gata să iasă din orbite. În fața lui se afla...

— Muribundul din celulă!

— Cerșetorul pe jumătate mort de pe salteaua de la intrare, rânji celălalt și-și eliberă părul. Cel care v-a înnebunit cu gemetele sale, dar care a tras cu urechea la toate discuțiile și astfel a aflat ce hram porți cu adevărat. E adevărat că o corabie stă la ancoră, la câteva leghe în larg, așteptând să te întorci? N-are rost să încerci să ascunzi adevărul, am și dat ordin să se verifice și, cel mai târziu mâine spre prânz, navele noastre vor reveni cu răspunsul.

Îi veni să zâmbească. Naivitatea bărbatului din

fața sa părea la fel de mare ca și puterea pe care o deținea. Cum ar fi putut o mână de nave să treacă prin sită întreg Golful Cadiz într-un timp atât de scurt?

— Nava mea are pescajul foarte mic, iar oceanul e atât de mare... Ar trebui ca marinarii Înălțimii-Tale să aibă nu numai ochi de vultur, ci și noroc cu carul, ca s-o poată zări, într-un timp atât de scurt.

— Norocul nostru stă într-un număr, señor capitano, își subție buzele Atahualipa, fixându-l cu atenție. Peste 140 de caravele și toate bărcile de pescuit ale localnicilor au părăsit portul cu puțin înainte ca soarele să apună. Ai auzit clopotul, nu? Vestea ridicarea ancorelor și îi anunța pe locuitorii coastei să nu-și părăsească locuințele după căderea întunericului și nici să nu aprindă vreo lumină. Până mâine la prânz, îți vom captura corabia și vom afla întreg adevărul despre tine. Va fi cum am hotărât.

Stătea pe rogojină cu spatele perfect drept, cu mâinile pe genunchi și cu capul ușor aplecat în față. Ca o statuie pregătindu-se să învie, își spuse Cristofor Columb și își simți buzele sărate. Nu îndrăzni însă să le umezească cu limba. Gândul îi zbură la nava plutind la numai un metru sub valuri și se întrebă dacă nu cumva era posibil ca prova vreuneia din corăbiile acestei uriașe *armada*, pusă în mișcare doar la un simplu ordin al omului din fața sa, să o atingă, să o

dezechilibreze și să o scoată accidental din imersiune. Secretele ascunse înlăuntrul ei, căzute în mâna acestui cuceritor înăscut, al acestui Alexandru Macedon al altei lumi...

Un frison îi scutură umerii. Își aminti de ceea ce-i spusese celălalt despre cititul gândurilor și încercă să fie cât mai calm. Își îndreptă la rândul său spatele și-și prinse rotulele între palme.

— Totul e numai pierdere de timp, Înălțimea-Ta. Doar nu crezi că le-aș fi spus adevărul nenorociților ălor de circari. Nu există nicio navă în largul golfului Cadiz.

— Sluga ta, acel Sancho Nunez Zuniga de Guzman, a confirmat, după ce l-am prăjit puțin la tălpi, faptul că i-ai spus că vii de pe mare, unde ai o navă al cărei căpitan ești. Nu are rost să te străduiești să maschezi un lucru evident, consolează-te cu gândul că galionul tău este ca și capturat.

Încercă să se țină tare, să nu tresară: Sancho era mort, fără doar și poate, iar afară nu se mai găsea nimeni care să-l ajute.

— Nu maschez nicio evidență, marșă el cu prudență. N-am spus că nu vin de pe mare. Și nici că nu mă așteaptă o navă undeva. Numai că nu eram atât de prost, așa cum ai spus chiar Înălțimea-Ta, s-o aduc chiar în gura lupului.

— Deci recunoști că vii de pe mare. Și că, undeva, în larg, te așteaptă o corabie.

— Tuturor celor cu care am vorbit le-am spus

același lucru, ridică din umeri Cristofor. Își simțea gura cumplit de amară, dar nu avea curajul să scuipe pe jos. Adică adevărul.

— Am vrut numai o confirmare a acestui adevăr, dădu din cap Atahualpa și se ridică de pe rogojină.

Cristofor înțelese că prima parte a întrevederii se terminase și se ridică, la rândul său. Era cu aproape un cap mai scund decât cel mai puternic bărbat din această parte a lumii, dar nu avea nicidecum sentimentul că este dominat.

Guvernatorul bătu din palme și slujitorii cei muți lipăiră din întuneric în spatele lor, ridicară rogojinile și aprinseră sfeșnicul, după care dispărură în direcția zeilor burtoși de la intrare. Cristofor îi urmări cu privirea, dar nu izbuti să vadă prin ce ușă secretă se strecurasem, ca să iasă.

— Vino lângă mine! îi ordonă Guvernatorul și trase sfeșnicul de lut către centrul mesei. Aceasta este o *cabuya*, spuse și bătu cu dosul palmei în construcția ciudată din fire de cânepă. *Cabuya* ne ajută să ne aducem dușmanii și prietenii mai aproape, cu toate așezările, munții, câmpiile și apele unde trăiesc. Atunci când vrem să acționăm pentru sau împotriva lor, tragem *cabuya* sub ochi, îi mângâiem nodurile și percepem din țesătura sa cele mai bune metode de a ne apropia de ei.

— Un fel de hartă în trei dimensiuni, ghici Cristofor și se apropie curios. O hartă simbolică.

— Când cele două corăbii ale voastre au atins țărmul insulei Guanahani, un *curaca* localnic a găsit la bordul celei numite „Pinta” câteva piei de animal, bine tăbăcite, pe care erau scrijelite o mulțime de semne și de desene fără sens. Într-un târziu, un om de pe navă a mărturisit că acele suluri sunt un fel de imagini simple ale lumii și că, fără ele, nu ar fi ajuns pe țărmurile noastre. Așa că le-am păstrat cu grijă și am reconstruit o *cabuya* marină de mari dimensiuni, cu ajutorul căreia am reușit să găsim drumul către lumea voastră. Privește aici!

Arătătorul izbi un nod cafeniu, ieșind în relief din încâlceală de fire colorate. Se aplecă peste masă, străduindu-se să înțeleagă ceva din sensurile pe care gazda sa le atribuia acelui nod, dar nu reuși. La fel de bine ar fi putut încerca să prevadă viitorul în geometria variabilă a norilor sau să încerce să ghicească unde va muta valul firele de nisip de pe plajă. Clătină din cap.

— O *adarga*, își subție buzele Guvernatorul și în ochi îi fulgeră o luminiță. Casa dușmanului. După cum vezi, i-a mai rămas destul loc unde să se retragă și unde să fie îngropat, dar în curând dimensiunea acestei *adarga* se va înjumătăți, iar atunci când chipul înțeleptei *Coya Rayomi*, Zeița cerurilor de noapte, va răsări din spatele acestui palat din ea nu va mai rămâne nimic, iar regele vostru va fi închis într-o colivie cu bare de argint și dus dincolo de apa cea mare, în palatele Fiului

Soarelui, și pus să se scâlâmbăie alături de nebuni și de măscărici pentru distracția stăpânilor.

— Și când va răsări chipul Zeiței în spatele palatului? întrebă înfiorat Cristofor.

— Foarte curând, străine, foarte curând. Întunericul își va mai ridica fața asupra pământului numai de șaptezeci de ori.

I se păru absurd și în același timp tragic. În mod normal, în șaptezeci de zile un om pedestru abia ar fi avut timp să străbată distanța până la Madrid și asta fără să-și permită nicio oprire, darămite să mai și lupte cu soldații care, în mod sigur, îi vor aștepta în trecători.

— Șaptezeci de zile, Înălțimea-Ta, mi se pare un interval de timp foarte scurt, aprecie, făcându-se că examinează cu atenție *cabuya*. Foarte scurt. Veți avea de trecut munți înalți și prăpăstioși, iar dincolo de ei așteaptă un pustiu greu de străbătut. Am înțeles că nu aveți cai...

— Avem cai, se strâmbă Atahualipa, dar Zeii ne interzic să călărim alte animale decât *vicuna*. Nimic nu e mai bun în luptă decât o *vicuna* care-și iubește stăpânul și e gata să moară odată cu el. E adevărat că nu aleargă asemenea cailor voștri, dar sunt animale extraordinare mai ales la străbătutul munților. Iar aici, în această *adarga*, sunt strânse toate informațiile despre drumurile voastre, despre oastea ce așteaptă între Alcazar și Aranjuez semnul regelui Ferdinand, despre comandanții rămași credincioși acestuia și cei ce

s-au lăsat cumpărați de aurul nostru, despre depozitele cu provizii, despre sursele de apă... Tot, pricepi, señore capitano, tot ce trebuie pentru ca următoarea bătălie să fie și ultima înainte să atingem munții numiți de voi Pirinei.

— Șaptezeci de zile... O bătălie, chiar și cumpărată, e la mila destinului. Poate dura o zi, o săptămână sau o lună... Nimeni, nici chiar zeii voștri nu pot să prevadă cât se va întinde lupta, Înălțimea-Ta.

Guvernatorul ridică mâna de pe împletitură și impunse cu degetul arătător în direcția lui.

— Tocmai de aceea avem nevoie de tine, señor capitano. Coborî degetul și izbi cu el în alt nod mai mic, situat spre dreapta. Locul acesta se cheamă Almeria. O cetate cu ziduri până la cer, locuită de oameni cu pielea închisă la culoare și cu țeasta ascunsă sub porturi numite de ei turbane, care cred într-un zeu Allah și în Mahomet Cel ce-l poartă Cuvântul. Cunoști Almeira?

Pentru o clipă, gândul de a nega orice legătură cu cetatea blestemată îi arse limba, apoi își luă seama și se întrebă dacă nu cumva tocmai acesta era semnul salvării mult așteptate. Deși nu înțelegea de ce. Întinse palmele, apucă marginea tăbliei groase a mesei și o strânse până ce nu-și mai simți buricele degetelor.

— Nu te așteaptă nicio navă în larg, nu-i așa, señore capitano? Vocea Guvernatorului avea ascuțișul unei săbii de Toledo. Escadra mea nu a

ridicat încă ancora spre larg, așa cum te-am lăsat să speri. Pentru că nu ai venit aici cu o corabie, așa cum ți-a plăcut să-i faci pe toți să creadă, ci peste lanțul de munți Sierra Nevada, nu? însoțit de două călăuze maure, care au căzut în mâinile *gărzilor Canari* alaltăieri noapte. Păcat că aveau limba tăiată, altfel te-am fi capturat mai demult. Dar califul Khan al-Khail este un om inteligent și știe că limba este cea mai trădătoare vietate din lume. S-a asigurat din partea asta, însă n-a avut de unde să bănuiască faptul că poporul meu cunoaște bine limbajul semnelor.

O confuzie! Îi veni în minte gândul iluminator. Sosirea lui în Sanlucar de Barrameda se suprapusese peste aceea a trimisului califului și, cel puțin pentru clipa de față, asta fusese salvarea sa. Îi mulțumi în gând sfântului Bartolomeu, protectorul călătorilor, și se agăță cu ambele mâini de colacul salvator.

— Ei bine, da, recunosc, sunt trimisul califului al-Khail înțeleptul, singurul spaniol în care are încredere, deoarece am trecut în urmă cu 30 de ani la religia sa. Îți aduc din partea sa salutul venit numai celor învingători și sunt gata să negociez, în numele lui, un tratat de pace.

Atahualipa își încreți ochii, până ce pupilele lor ajunseră o dungă negru-verzuie, licărind stins în lumina pâlpâindă a opaițului.

— Singura pace care v-o oferă armata Fiului Soarelui este războiul, señore capitano. Dacă vreți

să continuați să trăiți ca și până acum între zidurile cetății voastre, va trebui să ne deschideți drumul către capitala regelui Ferdinand. Să ne fiți călăuze și cel dintâi rând de soldați în următoarea confruntare.

Peste Piața Mauro se lăsa, grea, căldura toropitoare a dimineții de vară. Către dreapta, dincolo de cele două turnuri ascuțite ale Palatului Pinares, se zărea acoperișul strălucitor de ardezie al Templului Jaguarului, iar în direcția Porții Alcazar cele două statui uriașe întunecate ale lui Hlapa, Zeul Furtunilor și al Ploilor, se ridicau amenințătoare, asemenea unor monștri din miturile străvechilor iberi.

Cristofor Columb stătea în marginea Pieței, la câțiva pași de atelajul format din două vicune și patru lame, priponite cu funii grosolane de cânepă de un țăruș din aramă, înfipt în pământ. Privea uluit la ciudatele construcții, atât de distonante în mijlocul tuturor acelor clădiri de factură gotică, și se gândea că nimic nu se mai potrivea cu amintirile sale din urmă cu... Dumnezeu, din urmă cu câte decenii? Cu câte secole? Sau, poate, trebuia să gândească în milenii? Totul era asemănător unui joc illogic, în care imaginea reflectată în oglindă se spărgea în zeci de cioburi și, când încercai să o recompi, te trezeai cu cioburi străine în mână, aducând în structura compozită frânturi de imagini care nu păreau să

aibă nicio legătură cu celelalte.

Se scutură de amintiri, își pocni palmele una de alta și se răsuci către ceilalți. Sancho își clătină chica de inele albe și ridică frâul uneia dintre lame. Animalul săltă capul și-l privi cu ochi întrebători.

— Jupâne, jupâne, știai că atunci când moare un om se poate întoarce pe pământ într-o altă formă, ca să-și ia rămas bun de la sufletele și lucrurile de care n-a apucat să se despartă? Uită-te la lama asta afurisită cum mă privește încă din clipa în care-am intrat în piață, de parcă ar vrea să-și ceară iertare pentru cine știe ce prostie făcută într-un alt timp... într-o altă viață, când îmi va fi fost alături. Poate că o cheamă Maria Alma și se simte vinovată că m-a dat pe mâna Sfintei Inchiziții, pentru că am întors crucea cu fața la perete vrând să fac ceea ce orice bărbat cu virtute îi face unei femei frumoase și vânjoase, după lăsarea întunericului, când a fost întărâtat de o cană zdravănă de vin și de muzica unei alăute. Numi place, zău, cum se uită la mine, n-ar fi bine să pornim naiba odată și să-și vadă numai de drumul ei?

Era un fel ocolit de a spune că sosise vremea să plece. Cristofor își stăpâni un zâmbet și le aruncă o privire trecătoare celor doi soldați masivi sprijiniți în lănci, care-și legănau scuturile rotunde atârinate la șold, așteptând să ia o hotărâre.

Încă nu-i venea să creadă că Sancho era viu,

liber și la fel de impulsiv ca atunci când îl părăsise în biserică, căutând o cale de salvare. Nu o găsisese, soarta se opusese de două ori la rând, dar salvarea venise singură către ei și fuseseră obligați s-o accepte. Fusesse de acord să pornească imediat înapoi, poate puțin cam prea grăbit pentru un sol venit să negocieze o înțelegere, dar se temea ca nu cumva o altă *patrulă Canari* să aducă la anchetă pe adevăratul sol maur. Guvernatorul formulase toate pretențiile pe care le avea în legătură cu viitoarea vremelnică alianță, apoi îi dăduse un papyrus lung pe care un grămătic le așternuse în spaniolă și în arabă. Îi spusese că va fi însoțit de doi soldați până la graniță și că avea să beneficieze de tot ajutorul de care va avea nevoie din partea supușilor Fiului Soarelui, până la ieșirea din Noul Imperiu. Iar ca semn de supremă bunăvoință va avea un slujitor personal, așa cum o cerea rangul său de căpitan. Bătuse din palme și, până să apuce să se dezmeticească, dintr-o ușă secretă deschisă fără zgomot într-unul din ziduri, apăruse Sancho, holbându-se uluit la el. Avea căluș în gură și mâinile îi erau legate la spate.

Atahualipa adăugase că așteptă răspunsul califului peste exact zece zile. Dacă nu avea să primească niciun semn, cetatea maură urma să fie considerată inamică și drumul spre nord al armatelor sale avea să facă o mică abatere prin nord-vest. Ieșise cu pași majestuoși, dar nu înainte de a azvârli pe masa uriașă o pungă din

piele dolidora cu dubloni de argint. Când îl dezlegase, Sancho ți-pase, îl luase în brațe și dăduse ocol sălii chicotind și ți-păind. Îi spusese că numai cu câteva clipe în urmă fusese sigur că îl duc la moarte și făcuse testamentul în gând.

Iar acum se găseau împreună în Piața Mauro, după o noapte petrecută într-o încăpere somptuoasă, care le servise și de cameră de zi, bucătărie și dormitor. Ridică fruntea și privi către cerul senin, în mijlocul căruia soarele părea un ochi de aur alb, clocotitor. Nicio pasăre nu se avânta în albastrul pur, niciun trîl nu se auzea de nicăieri, ca și cum cuceritorii aduseseră cu ei vreo molimă care le exterminase pe toate. Poate că și aduseseră, își spuse Cristofor, strecurată în grăunțele lor galbene de porumb sau în legumele acelea de culoare roșie, ușor acrișoare, cu zeamă multă, pe care le mâncau la orice masă.

— Cred că ar trebui să mergem, se arată de acord. Ești sigur că te-ai îngrijit de toate?

— Așa cum sunt sigur că respir, jupâne, ce naiba, când a fost Sancho uituc vreodată în privința propriei vieți?

Se cățărară pe lame, mai întâi ei, apoi soldații care legară funiile vicunelor de samare, și se îndreptară spre nord. Ulițele își păstrasera îngustimea de odinioară, chiar și după ce majoritatea fusese mistuite de incendiul devastator cu care culminase victoria soldaților încă. Înaintau în șir, unul în spatele celuilalt și

aproape că atingeau pereții văruiți cu umerii. Ici și colo, câte un portal sau câte o arcadă de fereastră spărgeau netezimea zidului, dar dincolo de ele nu se zărea nimeni. Își aminti că, pe vremuri, la ora aceea, ulițele viermuiau de oameni, iar prin ganguri se jucau copii slăbănogi, cu ochi strălucitori și aproape dezbrăcați. Îl întrebă pe Sancho ce se petrecuse cu ei.

— Ce să povestesc? Astea nu-s lucruri de povestit, jupâne. Războiul e război și-n el mor oameni, asta e tot. Nu ți-am spus că majoritatea bărbaților au pierit în luptă? Că femeile, bătrânii și copiii rămași în viață au trebuit să se supună noilor legi? Femeile se duc dimineața în atelierele din Palatul Guvernatorului și țes haine pentru soldați, sub supravegherea unui *yana*. Dacă nu reușesc să toarcă și să însăileze norma stabilită, sunt biciuite și închise într-o cameră întunecoasă până a doua zi, când o iau de la capăt. Iar copiii... Cu ei, jupâne, e o poveste încă și mai tristă. Sunt duși în curțile interioare ale Palatului și puși unii să facă antrenamente militare, alții să alerge ca să-și fortifice corpul pentru a fi transformați când vor mai crește în *chasqui*, un fel de curieri-alergători, care asigură transmiterea ordinelor către corpurile armatei *încă* de-al lungul teritoriilor cucerite.

— Niște copii?! se miră Cristofor și trase de funia-căpăstru pentru a ocoli o groapă plină cu apă urât mirositoare. Reuși să treacă pe alături, dar umărul său drept șterse o bună bucată din

zid. Fac curieri din niște copii?

Sancho pufni enervat:

— Din niște copii, ei da, ce e așa de greu de priceput? Vreau să spun că au o anumită știință secretă de a merge pe jos, care nu poate fi înțeleasă de nicio minte europeană. Cine s-a întâlnit pe drumurile dintre așezări cu un *casqui* a căzut în genunchi, s-a închinat și a strigat că diavolul a apărut pe câmpiile andaluze. Poate că asta și sunt, jupâne, Dumnezeu să mă ierte! Poate că i-au transformat în mici diavoli. Par că plutesc deasupra pământului, iar picioarele li se mișcă atât de repede, că nu pot fi urmărite cu privirea. Țin ochii închiși și dau din buze îngânând un fel de descântec sau de vrajă. Nu se trezesc din starea asta până ce nu ajung la destinație și mulți zic că pot să înainteze mai repede decât un cal în trap.

Ieșiră într-un loc viran, unde mai mulți bărbați, dezbrăcați până la brâu, săpau o groapă mare, sub supravegherea câtorva *yana* înarmați cu tăblițe de lut ars și a unui grup de soldați ce stăteau trântiți la umbra unor tufișuri de dafin. Câțiva se opriră pentru o clipă și îi urmăriră lung din priviri. Îi ocoliră și intrară pe altă uliță, formată dintr-o mulțime de trepte, care coborau spre dreapta. Animalele se angajară pe scări fără nicio ezitare, de parcă toată viața lor nu ar fi făcut altceva decât să urce și să coboare trepte.

— Și tu, Sancho, crezi așa ceva?

Bărbatul își scutură chica albă și pufni din buze.

— Nu e vorba de ceea ce crede Sancho, stăpâne. Fiii Soarelui au venit pe pământurile noastre cu o mulțime de taine, care par să țină de vrăjitorie. Bărbații noștri cioplesc pietrele din care se fac marile construcții și le lasă pe toate adunate într-un singur loc, risipite pe pământ. A doua zi, toate, indiferent câte blocuri au fost, absolut toate sunt netede ca foaia de papirus, în așa fel încât nu poți strecura lama cuțitului între ele, atunci când le așază una peste cealaltă pentru a ridica zidurile. Nu folosesc niciun fel de mortar, oricât de înalte ar fi construcțiile. Și le-ai văzut cât de rezistente sunt.

Poarta dinspre nord fusese dărâmată aproape în întregime, iar casele și depozitele care altădată se întindeau până la câteva zeci de pași de ea deveniseră cenușă. Un câine slăbănog amușina deasupra unui morman de resturi de lemn și de cârpe, fără să-i bage în seamă. Nu mai exista decât un picior de zid, din spatele căruia își făcură apariția câțiva soldați, cu săbiile în teacă și cu mâinile încrucișate la piept. Se uitară cu atenție peste permisul de trecere, scos de la brâu de către unul din cei doi paznici, schimbă câteva cuvinte cu aceștia, apoi le făcură semn să pornească.

Drumul vechi de pământ care lega Barrameda de Malaca dispăruse, constată uimit Cristofor. În locul său, se întindea o alee lată din dale de piatră, care tăia drept câmpia din față și se pierdea la orizont, într-una din meandrele pe care panglica

albastră a râului Guadalete o făcea în direcția vârfurilor îmbrăcate în zăpadă ale Fronterei. Sancho dădu un ghiont lamei și animalul porni cu pas vioi înainte. Cristofor făcu același lucru și constată că a călări o lamă era un lucru mult mai ușor decât acela de a te menține în șaua unui cal. După un timp, marginea orașului se pierdu în spatele unei văluriri a terenului. Câmpiile din jur erau aproape uscate și doar ciulini uriași punctau pustietatea din jur.

Merseră fără pauză, până ce soarele trecu de amiază și drumul se apropie la numai câteva aruncături de suliță de râu. Atunci, Sancho își opri animalul, se răsuci către el și-l întreabă dacă nu ar fi indicat să facă o pauză, ca să mănânce câte ceva. Ridică din umeri:

nu-i era foame, dar o oprire ar fi fost binevenită, ca să li se mai dezmoștească oasele.

— În regulă, să facem un popas și să lăsăm animalele să se adape.

Sancho strigă câteva cuvinte către însoțitori și le făcu semn cu degetul mare îndreptat spre pământ. Coborâră și unul din soldați legă toate animalele la un loc, de un țăruș, pe care-l bătu în pământ, alături de drum. Celălalt scoase samarele de pe vicune și se apucă să țeșale lamele cu un fel de pieptene de bronz, cu dinții rari. Sancho dezlegă un samar, scoase din el o tașcă din piele și o aduse la picioarele lui Cristofor, se aplecă și o cercetă din priviri.

— Păstramă de capră, mârâi celălalt, în timp ce aşternea pe jos o pătură aspră de lână, colorată în dungii negre şi roşii. Pe corabie trebuie c-ai avut adeseori parte de asemenea ospeţe, nu?

Se aşază fără să răspundă. Scoase pumnalul din teacă, tăie o bucată din carnea bătucită şi începu să tragă cu dinţii de ea, în timp ce Sancho scotocea încă prin măruntaiele taşcăi. Soldaţii Marelui Inca cărau apă de la râu în burduf şi le dădeau lamelor să bea. În cele din urmă, Sancho icni mulţumit şi extrase dintre bucăţile de carne o ploscă de lemn.

— Vino niţeluş încoa', diavole, zise el. Ce tot faci acolo, în fundul straitei, pe întuneric? Ieşi la lumină şi ne bolboroseşte şi nouă câte ceva despre podgoriile de altădată din jurul Barramedei, la licorile cărora veneau să se adape vestiţi hidalgo din întreaga Andaluzie. În sănătatea ta, stăpâne!

Scoase dopul, cu un mic pocnet, trase un gât zdravăn, râgâi, apoi i-o întinse. Cristofor o luă, aşteptă câteva clipe să termine de înghiţit carnea sărată şi puternic usturoiată, apoi duse plosca la gură.

— Parşivă e viaţa asta! spuse încet Sancho şi îndesă în gură un dumaticat mare. Parşivă, la fel ca femeile ce-i aşteaptă prin porturi pe marinari, ca să îi ia în cămăruţele lor mizerabile pentru o noapte. Uite, nu mai departe decât băaturica asta. Ce crezi c-au făcut cu ea dragii noştri cuceritori, după ce şi-au înfipt spada în poarta Palatului Senioral din Sanlucar? Au vărsat-o pe toată, fără

să guste o picătură, dacă-ți vine a crede! Au spart butoaiele și au lăsat licoarea asta minunată să se scurgă în burta nesățioasă a pământului. Trei zile a mirosit orașul ca o cramă. Trei zile, bărbații noștri, câți mai rămăseseră în viață, au lăcrimat mai tare decât după moartele rude. Apoi, dracii ăștia cu pielea roșietică i-au trimis dincolo de ziduri și i-au pus să smulgă vițele. Au scos tot, tot. Vai, vai, vai! se văicări el, trântind cu palma pe dala de piatră. Măinile astea or să fie în veci blestemate. Le vezi, jupâne? Uite-te bine la ele, sunt mari și asprite de muncă, cum le stă bine unor mâini de muncitor. Dar tare-mi vine să le pun pe butuc și să le tai cu sabia, când mă gândesc la cât rău au făcut viilor acelea de peste o sută de ani.

— Dar la „Apostolii piliți” erau mai multe butoaie pline, iar vinul părea destul de bun, îl privi întrebător Cristofor și-și tăie o altă bucată de păstramă.

— Acolo sunt ultimele licăriri ale gloriei de altădată, suspină Sancho și mângâie plosca. Beciul acela exista de sute de ani. Acolo își păstrau sfinții călugări vinul binecuvântat. În fața primejdiei comune, au dezvăluit tuturor taina binecuvântată. Decât să apuce să verse nenorociții ăștia licoarea lăsată de Isus să-i cinstească sângele, mai bine s-o bea cei de la care a fost adunată. Așa că au deschis crâșma și bărbații cu virtute din oraș, atât cât au mai rămas, beau în

fiecare seară până cad sub masă. Trebuie isprăvit totul, până ce nu prinde de veste Guvernatorul.

— Și banii? Ce se întâmplă cu banii încasați de crășmar?

— Banii?! se miră Sancho. Cine știe... Poate că îi ia tot Guvernatorul, care știe ce se întâmplă acolo, dar nu-i pasă, atât vreme cât poate menține situația sub control. Sau poate că asta e una din sursele de câștig a Sfintei Inchiziții. Poate că vreo organizație secretă de rezistență își pregătește armele și are nevoie de bani. Banii sunt ochiul dracului, ce ne doare pe noi de ei, acum?

Terminară de mâncat, mai gustară o dată din ploscă, strânseră masa și se pregătiră să urce pe lame. Acestea mestecau alene și îi priveau cu ochi blânzi. Soldații îi așteptau să urce și să le dea capetele de funii, care țineau loc de căpăstru.

— Ei de ce nu mănâncă?

— Ah! Sărmane jupân, uiți repede cele ce le afli. Nu ți-am spus aseară că nu au nevoie de hrană și nici de odihnă? Mestecă frunze de *coca* și nu mai aud nicio văietare a stomacului sau a trupului. Ca atunci când ești beat, dar nu prea tare. Dacă te ciupe ceva, nu simți.

Deși îți apare vânătaie. Haide urcă, odată, se face amiază târzie și n-am ajuns încă la pod.

Porniră în aceeași formație, ei doi înainte, vicunele la mijloc, iar la spate de tot soldații. Din când în când, drumul se răsucea abia simțit către dreapta, părând că se îndepărtează de râu și că se

apropie de munții mânjiți cu albastru siniliu. Era însă numai o impresie, așa cum îi preciză Sancho, după ce înaintară multă vreme în tăcere, fiecare rumegându-și propriile gânduri. Undeva, nu foarte departe în față, se încrucișa cu albia lată a râului și un pod își ridica arcul subțire pe deasupra apelor, unind malurile.

— Asta n-ai mai văzut de când ești, ori pe unde ai fi umblat în lumea asta, făcu el cu neastâmpăr și trase de câteva ori cu putere aer în piept. Mmm! Simți, jupâne, spune, tu simți parfumul ăsta de flori de portocal și de tufă de lămâiță? Ne-apropiem, ne-apropiem de mama apă. Acolo o să pui piciorul pe podul spre Rai.

În aer, se simțea, într-adevăr, un iz tremurător de flori de portocal și Cristofor strânse din dinți, încercând să-și alunge boarea de lacrimi ce-i împânzise ochii. Nici măcar nu știa care amintire se zbătuse să iasă spre suprafață, agățându-se de firul indecelabil al parfumului, aceea a primei nopți în compania Beatrizei pe malul lacului din Valladolid, după ce petrecuse trei zile și trei nopți în șa, străduindu-se să ajungă din urmă suita reginei Isabela, sau aceea a după-amiezii toropite de căldură în care, în aerul stătut al camerei de la parter, parfumat de creanga de portocal din vaza de pe hol, căzuse în genunchi în fața femeii Beatriz Aranda, *protectorul* său, ce-și aștepta moartea cu mânie și insolență.

Trecură peste alte câmpii, unde singurele ființe

vii erau șopârlele cu cap galben și șerpii veninoși de nisip. Cactuși înalți și subțiri, cu frunze palmate și țepi negri, se ridicau spre cer, asemenea unor semne de întrebare. Cristofor se lăsa legănat de mersul potolit al lamei și încerca să nu permită rațiunii să pornească pe urmele îndoielilor. Singurul lucru de care era absolut sigur era acela că nu era bine să se oprească niciodată prea mult într-un singur loc. Că trebuia să umble în permanență pentru a nu le da răgaz celorlalți să încerce să afle cine este și de unde vine. Pentru a nu da răgaz umbrei să i se lipească de picioare, așa cum spusese...

Cine naiba spusese vorba asta frumoasă? Parcă era undeva în largul acelor ape albastre, înconjurat de milioane de alge verzi, de pe spinarea cărora se ridicau în permanență pescăruși albi și rândunici de mare. Cumva Martin Alonzo Pinzon?

Amintirea timonierului ars de soare, îmbrăcat numai în cămașă cu mâneci bufante și în pantaloni marinărești până la genunchi, arătând cu brațul drept spre duneta pe care se așezase un goeland uriaș, îl fulgeră cu atât putere, încât se simți aproape paralizat. Doamne, trăise cumva în acea lume în care persoana sa era *amiralul mărilor și oceanelor*, trimisul Majestății Sale Prea Catolice Ferdinand și al Reginei Isabela spre Indiile din visul lor? Sau totul fusese numai o iluzie, chipul iluzoriu al unei lumi de dincolo de o Poartă

oarecare? La fel ca și trecuta lume Amerigon, cu demult risipitele Federația Nordică Kansas și Uniunea Argentiniană Iqueque...

În spate, soldații *încă* mergeau tăcuți și drepecți, cu privirile pierdute în depărtarea sinilie. Sancho se ridica din când în când în scări, își puna palma streășină la ochi și scruta orizontul. Dar câmpia andaluză părea interminabilă și numai susurul vântului și tropotul mărunț al copitelor dădeau iluzia vieții.

Către seară, unul dintre soldați strigă ceva spre ei. Se opriră, Sancho sări de pe spinarea lamei și se apropie de vicune. Urmă un schimb de cuvinte și de gesturi, soldatul strigă din nou ceva ininteligibil către el, Sancho înjură gros în dialect, apoi dădu din cap și se întoarse spre el.

— Pauză, mormăi el și trase pătura de pe animalul de călărie.

— Pauză? Campăam aici?

Sancho se scărpină în cap și oftă.

— Nu. Doar o simplă pauză pentru periatul și adăpatul lamelor.

Cristofor coborî la rândul său și făcu câțiva pași alături de dalele de piatră. Pământul era tare, uscat și, pe alocuri, crăpat. Izbi cu vârful cizmei într-un smoc gălbui de iarbă, dar nu reuși să-l smulgă. Sancho se apropie de el.

— Mi-a albit păru-n cap, jupâne, și dinții au început să se clatine. Dar mintea s-a ascuțit tot timpul și știi ce-mi spune ea acum, când trupul

nu mai ascultă ca altădată de voință? Că e bine să pleci capul, ca să nu-l taie sabia ridicată deasupra lui. Iar, când va veni vremea așteptată, să-l ridici la loc și să-l repezi în gura celui ce ține sabia.

— E vorba de un sfat pentru clipa de față sau de o atitudine de viitor?

Ridică din umeri. În lumina moale a înserării, părul alb îi dădea un aer halucinant, de sfânt martirizat.

— Pricepe ce vrei. Un lucru e sigur: trebuia să facem o pauză, pentru că așa cere legea Marelui Inca. La fiecare jumătate de zi, lamele trebuie țesălate și adăpate, iar noaptea învelite cu păturile. Toate animalele de călărie aparțin Fiului Soarelui, fiind declarate sfinte, iar moartea vreunuia, din neglijență, se pedepsește cu moartea îngrijitorului. Asta e.

— Asta e, repetă Cristofor și se uită la soldați cum manevrau țeșalele din aramă cu îndemânare și blândețe.

Ritualul dură aproape până în momentul când soarele se apropie de limita orizontului, împurpurând întreg cerul către apus. Încălecară, în fine, și își reluară calea. După câteva minute, drumul începu să urce ușor, dar sesizabil. Soldații scoaseră un fel de icnet și spuseră cu voce repezită un fel de litanie. Sancho lămuri că era vorba despre o rugăciune de mulțumire – se apropiau de locul unde urmau să se despartă de ei și să se întoarcă în Barrameda.

Într-adevăr, după numai câteva minute de mers, drumul de piatră o coti spre stânga și râul apăru brusc la două azvârlituri de băț de ei. Malurile erau foarte scunde, fără pic de vegetație. Și, totuși, mirosul de flori de portocal și de lămâiță izbucni încă și mai puternic, aproape năucindu-i.

— Simți, simți, stăpâne? Ochii lui Sancho scăpărară. Aproape am ajuns la pod. La minunea pe care n-ai mai văzut-o de când ești.

— Care pod?! se miră apoi Cristofor, privind cu luare-aminte în jur. Nu văd nimic.

— O să vezi, zâmbi tainic celălalt și-și duse un deget la buze. Ai numai puțină răbdare. Și atunci ai să înțelegi de ce spuneam că afurisiții ăștia de *încă* au adus cu ei câteva lucruri de taină, imposibil de priceput pentru mințile noastre europene.

Continuară să înainteze. Drumul se apropia din ce în ce mai mult de apa albastră și transparentă, care făcea praguri de spumă în jurul pintenilor de stâncă, ieșiți din adâncimi, asemenea unor colți de animal sălbatic uriaș, adormit cu gura căscată, sau se răsucea în vârtejuri vineții spre mijlocul albiei, acolo unde curentul își schimba direcția, în funcție de gropile ascunse sub mâlul gros de pe fund. Guadalete era foarte lat în acel punct, malul opus zărindu-se ca o dungă gălbuie. Și, fără de veste, calea de piatră se răsuci spre dreapta și se opri chiar pe buza malului.

Se opriră din nou. Soarele se topise pe jumătate

dincolo de linia îndepărtată a Fronterei. Aerul prinsese să se răcească. Sau poate că era vorba de curentul de deasupra apei, se gândi Cristofor și coborî ascultător, văzând semnul soldatului. Celălalt se apropie de vicune, luă samarele de pe spinările lor și veni spre lamele lor.

— Aici, șopti Sancho după un scurt răgaz. Pe frunte îi curgea un fir de transpirație. Aici, va avea loc minunea. Puțini sunt cei cărora li s-a permis s-o vadă. Stăpâne, ești un om însemnat, dacă Atahualpa ți-a dat dezlegare pentru așa ceva.

— Eu nu văd nicio minune, ridică din umeri Cristofor și se apropie de marginea apei. Va trebui să trecem prin vad? Mi se pare destul de adâncă aici. Poate că ar mai fi trebuit să înaintăm puțin...

Exact atunci cei doi soldați terminară de transferat poverile, luară funiile de care erau legate cele două vicune și lamele și le traseră mult înapoi pe drumul de dale, după care bătură un țărnuș și le legară mănunchi în jurul lui. Reveniră pe malul apei, își spălară palmele și fața, spuseră o rugăciune scurtă, cu fața îndreptată spre nord, după care începură un fel de dans ciudat, pipăind aerul spre stânga și spre dreapta în jurul lor, de parcă ar fi căutat vreo fisură sau vreo gaură în peretele nevăzut al cerului.

Nu se auzea decât fâșăitul apei ce curgea repede la vale și izbitura vreunei copite pe piatră. Cristofor își încordă privirile, străduindu-se să vadă ceva, dar aerul era mai transparent decât un

vis și mișcările haotice ale celor doi i se păreau gesturile unor nebuni. Întoarse capul spre tovarășul său. Sancho se uita la ei cu o încordare extremă, apropiată de extaz.

— Sancho?

— Sst, stăpâne! Palmele lor pipăie minunea. Și nici acum nu reușesc să pricep cum o fac, deși totul pare atât de simplu.

— Ce naiba să facă, Sancho? Eu nu văd decât râul și doi soldați loviți de dambla, care par că vor să se cațere la cer pe o scară de aer, dar nu-i găsesc treptele.

Văzduhul mirosea din ce în ce mai tare a flori de portocal. Și, dintr-odată, soldatul din stânga își zăngăni scutul prins la șold și înțepeni cu mâna stângă ridicată undeva foarte sus. Celălalt își abandonează jocul ciudat, se apropie grăbit, întinse ambele mâini, le împinse peste palma celuiilalt și... Cristofor văzu limpede cum degetele îi dispar în aer până la încheietură.

— Ce naiba se...?

— Minunea, jupâne! șopti Sancho. Se deschide podul.

Mai întâi, apăru o linie verzuie, ușor fosforescentă, apoi linia se întinse până la cer, despicând lumea ca lama unui cuțit, și, printre pocnetele ușoare ce împânzirea aerul, speriiind animalele, imaginea tremurătoare a unui pod curb mătură aerul, unind țărmurile. Un arc uriaș din piatră albă, cu un picior sprijinindu-l exact la

mijlocul curburii grațioase, se fixă în realitate, chiar în clipa în care soarele se rostogoli dincolo de crestele îndepărtate, lăsând stelele să vibreze pe bolta încă azurie.

Cristofor înghiți în sec și întoarse capul spre locul unde se găsea sluga sa, dar Sancho ajunsese deja la picioarele podului și îi pipăia, cu încântare și spaimă, cele două sculpturi zoomorfe, din piatră galbenă, care te întâmpinau la intrare.

— Sunt spiritele bune ale podului, jupâne! strigă el. Vom avea noroc, o să vezi, dacă nu, în locul nereidelor astea chipeșe ne-ar fi așteptat niște tritoni posomorâți și bărboși, iar atunci nemernicii ăștia de *încă* ne-ar fi sfârtecat cu sulițele și ne-ar fi oferit pradă râului. Hai, ce mai stai, ne așteaptă marea aventură, s-o întâmpinăm cum se cuvine!

IV. Lacul blestemat

„Am întins mâna spre creangă
pentru a scutura deasupra capului meu
răcoarea divină și groaza a deschis o
arteziană care curge tulbure – chiar
dacă nu mă voi îneca apa mă va
putrezi de viu!”

Fântâna arteziană însângerată

Stelios Gheranis

Era un pod adevărat, dintr-o piatră netedă ca o piele bine tăbăcită, de un alb lăptos. Deși peste zi

fusese foarte cald, piatra era rece, constată Cristofor și se ridică în picioare. Erau chiar la mijlocul podului, pe partea cea mai ridicată a curbei. Sancho se holba la apa îndepărtată, a cărei albie se zărea din loc în loc, în apropierea malurilor, acolo unde fundul nisipos urca spre suprafață, făcând să crească presiunea curenților și împiedicând creșterea plantelor.

Era un pod adevărat, iar ei se aflau deasupra apei, în drum spre celălalt mal. Un pod care n-ar fi trebuit să existe, se enervă el și izbi cu palma în marginea lată, rotunjită spre interior. Cum să scoți un obiect material din aer? Și, mai ales, cum să-l bagi la loc, în ascunzătoarea lui invizibilă, pentru a-l feri de ochii celorlalți?

— Sancho, tu pricepi ceva? De unde naiba a apărut afurisitul ăsta de pod?

— Stăpâne, se răsuci el, privindu-l cu duioșie, m-am gândit la chestia asta până mi s-au aprins creierii și de atunci am hotărât să mă minunez numai și să nu mai încerc nicio explicație. Pur și simplu, asta e. Ridici mâinile, pipăi aerul, tragi de ceva invizibil și hop! — se crapă văzduhul și apare podul. Noi trecem dincolo, apoi ei vără labelle lor groase în crăpătura de aer și meșteresc ceva, podul se retrage în carapacea lui, mai iute ca un vis, crăpătura se închide și gata. Ce atâtea explicații și filosofie! Las-o baltă, jupâne, altminteri pățești ca mine, înnebunești, nu alta...

Pe malul din urmă, cei doi soldați așteptau

răbdători să-și reia drumul și să ajungă dincolo. Dădu din umeri: ridici mâna, cauți o fisură de aer, tragi cu degetele prin ea... își dădu seama că exista ceva care nu mai era exact ca înainte. Se pipăi pe față. Simțea atingerea degetelor în mod normal. Îndreptă mâna cu palma în sus. Își vedea normal degetele, liniile din palmă, creștătura de sabie de sub inelar. Își mușcă buza de sus și durerea îl anunță că nu aici trebuia căutat.

— Sancho, nu crezi că se întâmplă ceva deosebit, cum să-ți spun, cumva, aiurea? Ceva ce se petrece altfel, dar nu pot să înțeleg ce.

— N-avem greutate, asta e, zâmbi el ciudat. Stăm cu picioarele pe piatra asta, care nu e piatră, dar nu cântărim nici cât pipa crășmarului. Parcă e o glumă proastă, nu, jupâne? Dar nu e. Uite, dacă te împingi mai tare cu picioarele în pod, te ridici atât de sus, încât o să-ți vină rău și n-o să știi cum să faci să te mai întorci.

— Orice experiență care te învață ceva merită încercată.

Își holbă ochii, făcând o mutră de om uimit. Dădu din mâini speriat și se apropie cu doi pași.

— Ți-ai pierdut mințile? Don Cristofor, dacă n-ai zburat ca o vrabie până acum, n-are niciun rost să încerci tocmai acum, deoarece aici faptele nu stau sub controlul nostru. Privește și ia aminte!

Vârî mâna în punga de la șold, scoase o monedă de aur, se uită atent la ea, ca și cum ar fi vrut să și-o întipărească în minte pentru totdeauna, o

sărută și o azvârli în aer. În primii metri, discul micuț și strălucitor se înălță ca o monedă normală, dar... nu se opri acolo unde ar fi fost normal să se oprească, ci continuă să se ridice. Chiar în clipa în care Cristofor crezu că o s-o piardă din vedere, se auzi un plesnet și o scânteiere puternică aprinse o stelută de o clipă deasupra podului.

— Ah-la-la! făcu Sancho. Stăpâne, diavolul însuși, dacă există, s-ar cruci în fața unui asemenea lucrușor. Mai vrei să știi ceva?

Cristofor înghiți în sec. Un fior îi urca de-a lungul șirei spinării, dar nu voia să se lase dominat de panică.

Nu cumva dorm, se întrebă pentru o clipă, și visez că sunt în această lume stranie, care nu mai seamănă decât foarte puțin cu lumea mea? Pentru că numai într-un vis legile generale care domină materia și spiritul nu mai sunt sau nu mai par aceleași, ci prezintă forme alterate, stranii și imposibile.

— De unde știi tu atâtea lucruri, omule? Dacă toate astea s-ar fi petrecut în vechea Spanie, aș fi crezut că ești iscoada Sfântului Ordin și că ai organizat totul ca să mă demaschezi ca vrăjitor sau ca necredincios...

Sancho pufni în râs și-și îndreptă spatele.

— Aha, zise el, începi să înțelegi cum stau lucrurile. Hai s-o lăsăm baltă, jupâne, nu avem timp pentru povești. Pe malul celălalt ne așteaptă nerăbdători alți soldați, care ne vor însoți spre

graniță, așa cum sună ordinul Guvernatorului.

— Ba nu mă mișc de aici, se enervă el, până ce nu aflu cum de le știi pe toate astea, fără... Recunoaște, Sancho, ai mai trecut prin locurile astea, nu faci decât să te întâlnești cu lucruri deja văzute.

Sancho clătină din cap, asemenea unui om intrigat, se apropie cu un pas și-i puse o mână pe umăr. Avea pe chip o expresie de uimire și, cumva, de spaimă.

— Ți-am mai spus, jupâne, că Sancho are în el un pui de diavol, pe care-l cheamă tot Sancho. Dar Sancho cel dinăuntru nu vrea să-i lase pe alții să-i conducă viața cum vor ei. E prea scumpă și prea scurtă linia ce i s-a dat s-o ducă, împreună cu mine, aici, pe pământ, și atunci se revoltă împotriva ordinii deja existente și face tot felul de drăcii, fură tot ce-i cade sub ochi, ucide pe cine i se împotrivește, trage cu coada ochiului spre lucrurile interzise... Așa am aflat multe, foarte multe secrete, chiar dacă nici nu știu și nici nu pot să le folosesc pe toate.

— Un secret ca ăsta nu-l afli numai trăgând cu coada ochiului! Crezi că sunt copil mic, Sancho? Ori ai impresia că vorbești cu vreunul din amicii tăi de pahar din cârciuma subterană?

Bărbatul cu chica creață și albă izbucni în râs și-și pocni cu putere palmele una de alta.

— Ai băgat de seamă, jupâne? Chiar mă întrebam când naiba ai de gând s-o faci. Bine-

bine, nu mai încerc nicio coțcărie, poți să crezi asta, promite Sancho, singurul palicar cu onoare de pe întreg regatul bătrânei Spanii. Să spunem că știu toate astea și încă multe altele pentru că am fost lăsat să le văd.

Cristofor Columb se înțepeni pe picioare, de parcă s-ar fi temut să nu-și ia zborul pe neașteptate, la o pulsație mai accelerată a sângelui. Un fir de spaimă îi zvâcnea în viscere, nereușind să se înfiripeze cu totul și să-i cotopească rațiunea.

— Ești un trădător! Un vândut dușmanului... Mi-e scârbă de mâna pe care ți-am strâns-o noaptea trecută și mi-e rușine că m-am lăsat păcălit de un... de un...

Nu-și mai găsea cuvintele și, ceea ce era încă și mai rău, nu știa ce trebuia să facă în clipele imediat următoare. Să-l ocolească, să coboare podul și să pornească de unul singur pe drumul de dincolo? Cât de singur îl vor fi lăsat soldații de pază și palicarul? Sau să-și ia avânt și să sară cât mai sus posibil, profitând de această stranie absență a gravitației? Dar atunci unde urma să se încheie saltul și nu cumva lumina și sunetul ce marcaseră dispariția monedei reprezentau un semnal de alarmă, anunțând un pericol necunoscut?

— De un palicar, jupâne. Dar nu-i adevărat, nu sunt acel trădător pe care îți închipui că l-ai descoperit.

— Vrei să mă înșeli din nou, dar nu-ți va merge! țipă Cristofor enervat. La naiba, numai așa se explică brusca ta apariție, în buricul nopții, chiar atunci când aveam nevoie de cineva, care să mă scoată din încurcătură... felul în care ai reușit să pătrunzi în închisoare... cum ai reușit să scapi cu viață din mâinile soldaților *încă*.

Sancho zâmbi ironic și își ridică sprânceana dreaptă. Trăsăturile aspre și regulate ale feței păreau cizelate în lemn de cireș negru.

— Mai ai și alte descoperiri, jupâne? Dacă nu, hai să coborâm în partea cealaltă, deoarece, sincer să fiu, nu știu ce naiba se întâmplă când cineva se oprește, așa ca noi, atâta timp pe mijlocul unui pod care urmează a fi împachetat și trimis în neant. Asta nu mi-a spus nimeni, dar zău că nici nu sunt amator să încerc pe pielea mea.

— Lasă blestemata de învârteală în jurul cuvintelor! țipă din nou Cristofor, scos din fire. Ești sau nu din tabăra lor?

— Dacă există 77 de feluri de nebunie, după cum am auzit, atunci ăsta e al șaptezeci și optulea. Ei bine, nu vreau să cercetez ce se află în lumea de dincolo de peretele de aer. Nu sunt trădător, jupâne, ci numai un amărât de spion.

— Spion?! se bâlbâi uluit celălalt. Spionul cui?

— Al lui Ignacio de Ipina personal. Dar sunt convins că numele ăsta nu-ți spune nimic ție, cel plecat de atâta vreme peste mări. Al conducătorului Sfântului Ordin, dacă asta te face

mai liniștit.

— Dumnezeu, am nimerit din lac în puț! Cristofor se trase un pas înapoi și apucă bordura podului cu mâna stângă. Am scăpat din mâinile unor nebuni care vor să cucerească lumea, ca să nimeresc în mâinile celor care vor să cucerească lumea spiritului. De asta mi-ai făcut acele confesiuni, în tavernă? Voiai să scoți de la mine câtă necredință creștină a acumulat spiritul meu pe drumurile de ape, departe de biserică și de preoți?

— Dacă asta-i interesa pe Marele Inchizitor, acum erai deja mort și îngropat la doi metri sub pământ. Asta presupunând că blestemații ăștia roșii nu te vor fi ars și nu-ți vor fi împrăștiat cenușa în cele patru vânturi. Nu, jupâne, îți promit că vei afla tot ce te interesează, dacă vrei să mă asculți și să coborâm pe malul celălalt.

Cristofor privi neajutorat la cerul aproape întunecat de deasupra. Baionetele reci ale stelelor țeseau o pânză imaterială de sclipiri. Teama aceea din măruntaie se zbătea din ce în ce mai tare, încercând să scoată capul și să urce spre creier.

— Nu! scutură el din cap. Nu plec nicăieri, până nu aflu tot, mă auzi, Sancho? Tot, tot.

— În cazul acesta... Sancho ridică din umeri. Eu am făcut tot ce mi-a stat în putere. Cucernicia-Sa va înțelege, cu siguranță că nu am avut altă soluție. Rămâi, dacă asta ți-i voia, Sancho vrea să trăiască încă în această lume, așa strâmbă și

nefericită cum este ea. Diavolul acela mic dinăuntru lui nu este încă pregătit să părăsească trupul care l-a protejat până acum și vrea ca Sancho cel mare să plece. Să ai parte numai de bine, jupâne!

Se răsuci pe călcâie și plecă. Pur și simplu, plecă spre capătul celălalt al podului, lăsându-l nemișcat și plin de nehotărâre. Și dacă, de această dată, îi spusese adevărul? își umezi buzele și privi din nou spre cei doi soldați. Așteptau neclintiți, ca două mici semne de întrebare, rezemați în lemnul sulitelor. Se strâmbă, își flexă pumnii de mai multe ori și începu să alerge în urma celuiilalt.

Îl ajunse aproape de ieșirea de pe puntea curbă. Când trecură pe lângă făpturile zoomorfe din piatră galbenă, Sancho întinse palma dreaptă și o mângâie pe obraz pe cea mai apropiată.

— Nu ți-am spus, eu, jupâne, că nereidele astea or să ne poarte noroc?

Coborâră pe pământ și merșeră cu pași repezi către drumul de dale, al cărui contur de-abia se mai zărea în întuneric. Se opriră chiar în punctul unde dalele începeau să urce spre spinarea abia ghicită a unui deal. Așteptară o vreme, dar podul continua să stea nemișcat, licărind slab într-o lucoare verzuie, în noaptea din ce în ce mai adâncă.

— Poate că nu vor să-l plieze în ascunzișul său decât după ce vor fi siguri că ne-am îndepărtat, presupuse Cristofor tremurând. Nu-i văd însă pe

ceilalți soldați din escortă.

— Nici eu nu-i văd, se miră Sancho, aplecându-se în față, ca să se uite mai bine. Dar podul, stăpâne, podul trebuia să dispară imediat. Să mai stăm puțin.

Continuară să aștepte în tăcere. Se făcea din ce în ce mai răcoare și Cristofor știu că nu curentul apei era cel care aducea cu sine frigul pătrunzător și uscat. Stelele licăreau din ce în ce mai mari și mai strălucitoare pe bolta în care pământul părea că se îngropase cu totul. Mirosea vag a trupuri nespălate, a mentă și a nisip umed. Într-un târziu, se hotărâră să plece și să se îndepărteze de malul apei, în căutarea unui adăpost. De la întâlnire nu lipseau numai soldații, ci și animalele de transport, păturile și alimentele.

Merseră multă vreme în tăcere, trăgând cu urechea la zgomotele pământului și încercând să zărească prin beznă conturul a ceva cunoscut, care să le slujească drept adăpost. Când aproape nu-și mai simțiră picioarele de oboseală, găsiră câteva tufișuri de oleandru într-o scobitură a dealului, se apropiară, rupseră crengi, își înjghebară un fel de culcuș și se întinseră spate la spate, încercând să se încălzească unul pe celălalt. Cristofor adormi aproape imediat, fără să simtă foiala neliniștită a celuilalt și fără să-i audă mormăielile nedumerite.

Când deschise ochii, soarele se ridicase de două sulițe pe cerul purpuriu al răsăritului. În văzduh,

pluteau vălătuci străvezii de ceață lăptoasă, ascunzând fluviul și drumul. Își simți spatele rece și împunse cu cotul, dar acolo nu era decât o creangă, care foșni stins. Se săltă pe brațe și cercetă cu privirea terenul din jur.

Așa cum percepuse încă de azi-noapte, se găsea pe coasta domoală a unui deal. Tufele de leandru crescuseră într-un fel de scobitură adâncă, rotunjită la partea superioară, asemenea unei linguri. Își încordă în zadar ochii, încercând să zărească fluviul ce nu putea să fie prea departe, cu toate că în noaptea ce abia se scursese avusese impresia că merseseră o veșnicie.

Auzi un zgomot de crengi frânte dinspre dreapta, acolo unde tufele făceau o burtă lunguiață, aproape astupând conturul dealului. Se răsuci exact la timp pentru a-l vedea pe Sancho aterizând pe fund. Venise în fugă de undeva de deasupra cavității, alunecase pe iarba plină de rouă și se rostogolise până în apropierea sa.

— Bate vânt de aventură, zise el și se ridică, scuturându-și turul pantalonilor. Nu știu cum se face, dar întotdeauna când mi se întâmplă, bate numai dinspre nord.

Se opri o clipă, îl fixă îndelung pe Cristofor Columb, care nu apucase încă să se ridice de jos, și țistui printre dinți.

— Ce naiba faci, jupâne, dormi atât de adânc, încât bravii soldați ai Marelui Inca ar putea toca pe spinarea dumitale câțiva buni creștini cu popi

cu tot și tot nu ai simți mare lucru.

Cristofor își simți gâtul uscat și aspru, de parcă ar fi fost frecat cu o bucată de șmirghel. Se întinse din toate încheieturile. Ceața se răsucea în jurul trupurilor lor, făcând să dispară ba o mână, ba un picior.

— Ai auzit ceva nelalocul său?

— Auzit și văzut, dădu din cap celălalt și se așeză pe iarbă. Trase de vârful unei cizme, se uzmi de câteva ori, reuși să o scoată și o scutură. Nu avea ciorap, ci numai o manșetă din piele, care se oprea deasupra rotulei. O afurisită de pietricică, explică, mi-a făcut iad drumul până aici. Se încălță la loc. Acum e ceva mai bine. Jupâne, e exact cum am spus, suflă un vânt de aventură nemaipomenit. Când nu dăduse bine geana zorilor și stelele erau încă pe muchea dealului, am auzit țipătul unei vicune. Trebuie să știi că animalul acesta de căraușie este foarte bine dresat. Poate să care greutatea de câteva ori mai grele decât propriul său corp, poate să umble pe terenuri oricât de prăpăstioase, poate trece prin râuri adânci și vijelioase fără să se încăpățâneze, cum fac măgarii noștri și chiar și caii. Au un singur păcat: se sperie de șerpi. Atât de mare le este teama, încât țipă asemenea unui om și o iau ca nebunele la goană, atunci când întâlnesc vreunul.

Asta dacă nu cumva acesta apucă să le muște între timp. Ei bine, sunt sigur că urechile mele au auzit țipătul unei vicune speriate de șarpe.

Tăcu. Apoi, după câteva clipe:

— M-am târât din tufiș până pe muchea dealului. Credeam că ar fi putut să fie soldații ce trebuia să ne aibă în grijă. Dar întunericul era încă prea gros. Am coborât toată panta, fără să descopăr nimic. Dincolo era o albie secată de râu, cu bolovani ascuțiți, unde mi-a și intrat în cizmă afurisita aia de pietricică. Am găsit vicuna în spatele unui stei care pe vremuri, când apa curgea înspumată prin albie, va fi fost o insulă lipsită de vegetație. Era moartă, mușcată de mușchiul pieptului de colții unui șarpe. Corpul acestuia l-am descoperit câțiva pași mai încolo, retezat în două. Urechile nu mă înșelaseră, stăpâne. Și, ce e mai rău, am priceput repede că soldații aceia nu ne căutau pe noi.

Cristofor se scotoci prin buzunare. Dar tabachera de argint rămăsese pe navă. Înghiți saliva amară ce-i umpluse gura la gândul că ar fi putut trage fie și numai un singur fum. O țigară, ar fi dat orice pentru o țigară! Oare lumea în care se întorsese avusese vreme să deprindă păcatul dulce al fumatului? își strânse brațele în jurul umerilor.

— Atunci pe cine?

— Habar n-am. Sancho ridică mâna, smulse o frunză de pe creanga cea mai apropiată, o mototoli între degete și o aruncă departe de el. Erau o mulțime, se vedea clar după numărul urmelor, nu un corp de armată, dar sigur un fel de avangardă

sau de ariergardă. Multe, foarte multe vicune și chiar oile alea foarte lănoase, numite guanaco. Veneau exact din direcția înspre care mergem noi, stăpâne și înaintau cam spre sud-vest. Nu știu exact, deoarece nu m-am mai ostenit să le iau urma. Ceea ce mi s-a părut cu totul ciudat, în afară de faptul că nimeni nu avea habar despre deplasarea vreunei armate într-o zonă cucerită și pacificată, este șarpele.

— Șarpele?

— Ei, da, șarpele. Era lung de tot, gros ca pe braț, negru, galben și verde, cu un corn pe cap și o glugă lățită în jurul capului, așa cum n-am mai văzut niciodată pe la noi. Și nicăieri în altă parte, pe unde m-au purtat picioarele astea două, la vremea când eu eram mai tânăr și cu sânge înflăcărat, iar ele aveau mai puține bătăături și degetele mai puțin cocârjate.

Porniră atunci când soarele ajunsese aproape de crugul bolții. Cerul era perfect senin, cu excepția câtorva nori albi, de mărimea unor monede de un ducat pe cerul dinspre răsărit. Urcaseră, mai întâi, spre vârful colinei, de unde Sancho îi arătase albia fostului râu, apoi schimbaseră direcția spre răsărit. Munții Jerez de la Frontera își așteptau din ce în ce mai vizibil colții de fierăstrău în direcția soarelui-răsare. Drumul de dale vălurea asemenea unei maramae, dispărând dincolo de coasta împânzită de ierburi.

Coborâseră dealul, înaintaseră o vreme fără să spună un cuvânt, apoi se opriseră. În față, drumul era distrus cu sălbăticie pe o lungime de mai multe sute de picioare, dalele erau scoase cu totul din pământ, cele câteva tufe de leandru și de sicomor, crescute la întâmplare ici și colo, arătau de parcă ar fi fost transformate în ruguri, iar pământul era copt în adâncime, ca și cum un pârjol ar fi ars vreme de mai multe zile tot cuprinsul de sub cer.

Se opriră pe o înălțime, pentru ca să poată avea sub ochi întreg orizontul, atât spre răsărit cât și spre apus. Fluviul rămăsese o simplă linie cenușie, băntuind spre miazăzi ca un șarpe năuc. Se înmulțiseră oleandrii, cactușii, spinii-de-mare și iarba-grasă. Păsări cenușii, mici cât pumnul, se ridicau deasupra liniei orizontului și își scoteau trilurile triste către obrazul galben decolorat al soarelui. Sancho scoase din carâmbul cizmei un sul legat cu o fâșie subțire de piele, îl desfăcu, alese câteva bucățele, care semănau cu niște frunze de piper, și i le întinse, da, erau chiar frunze, frunze de coca, îl lămurii acesta într-un târziu, după ce-și băgă în gură câteva, amintindu-i că îi spusese despre acest extraordinar artificiu utilizat de indienii *încă* pentru a-și alunga oboseala și foamea.

Mestecă fără chef de câteva ori, avea un gust ușor amăru, îi aminteau de cafeaua băută dimineața în compania lui Francisco... Francisco Var... Ven... Francisco... Dumnezeu, uitase cum

îl chema pe acel bărbat ce îi fusese prieten și gazdă într-o lume demult dispărută în ceața altui orizont, o lume iscată din aburii unui ocean care era altul decât acela de pe hărțile lui Toscanelli, aparținea mai degrabă minții sale și visurilor pe care și le făcuse în timpul primei călătorii...

După numai câteva minute, starea de oboseală începu să dispară. O senzație de plutire, asemenea aceleia care se instalează în trup după o beție cruntă, îl luă în stăpânire și se simți ușor, fulg plutind în amintirea amurgului, se ridică de pe duna de argilă și începu să meargă spre sud, ca într-un vis, și mâna lui Sancho fu aceea care-l prinse de cot și-l trase spre pământ, silindu-l să se așeze. Îi povesti despre efectele amăgitoare ale sucului verde, despre somnul agitat pe care-l provoacă, despre puterea care i se va părea că îi urcă în corp, când de fapt nu era vorba decât despre un efect invers, care urma să-l lase epuizat peste două zile, dar că acum esențial era numai faptul că i se părea că poate și chiar putea să meargă fără să-l doară picioarele și trupul, putea să înainteze peste câmpuri și dealuri fără să simtă foamea sau setea, putea să se confrunte cu soldații Marelui Inca, fără să i se pară prea mulți sau prea puternici, indiferent de numărul lor. Îi mai spuse, de asemenea, despre ceea ce urma să simtă în momentul în care efectul sedativului vegetal se va fi terminat, despre greața și oboseala nesfârșită, despre impresia de irealitate ce-l va

încerca, dar vorbele trecură pe lângă el, erau simple vorbe, nu-l priveau în mod direct pe el, pe el, cel care plutea pe lângă nori, pe el, pasărea, pe el fulgul...

Porniră din nou spre sud și de astă dată drumul părea o joacă, urcau pe dealuri domoale și coborau pante abrupte, se pierdeau prin desișuri de sicomori și de măslini sălbatici, greieri negri, ca niște pietre prețioase, țâșneau dintre ierburi și li se agățau de pantaloni, menta sălbatică mirosea tot mai puternic, iar atunci când făcură pauza de seară părea că se cufundaseră pur și simplu într-un ocean de parfum sălbatic sau numai lui i se părea așa, din cauza simțurilor prea întărite, voia să capteze cât mai multe informații olfactive și se lăsă pe burtă, cu brațele deschise, lângă balta întunecată și liniștită, cu toate că Sancho se strădui să-l facă să se îndepărteze de acel loc.

Nu i se mai întâmplase niciodată acest lucru, dar nu-i păsa de asta, i se părea că este dreptul lui să se bucure de simțurile cu care-l înzestraseră natura, nu-l interesa ce crede sau ce gândește celălalt, voia numai să se bucure de darurile neștiute pe care, brusc, și le descoperise dincolo de simțurile obișnuite, se tăvăli prin iarba moale și rămase cu piciorul drept în apa neagră și călduță multă vreme, până ce Sancho îl ridică în fund, îi trase o pereche de palme și îl forță să inspire un fum gros, ciudat, cu iz de acru, care-i pătrunse adânc în plămâni, îl făcu să tușească și-i aduse o pânză de

lacrimi pe luminile ochilor. Tuși îndelung, clipi de mai multe ori, apoi închise ochii și, în spaima de bezna ce-l aștepta înăuntru, începu să se trezească. Undeva, în coșul pieptului, pasăre speriată și confuză, inima îi bătea cu putere, aproape să spargă fragila colivie de coaste și carne. Trecuse o zi întreagă, plutise ca într-un vis straniu, parcursese o distanță pe care nu reușea s-o aprecieze în mod real, vorbise... dar nu știa despre ce... iar acum se trezea și își dorea să fi dormit.

Căscă ochii și imaginea îi jucă îndelung, apoi se focaliză pe retina dreaptă. Se găseau într-o văiuță lungă și îngustă, între două dealuri înalte, pe spinările cărora creșteau pâlcuri izolate de stejari, punctate ici și colo de lămâi piperniciți, cu coroane aproape uscate. Câțiva pași mai departe, se întindea balta rotundă, despre care-și amintea ca prin vis. O salcie pitică își întindea brațele subțiri deasupra-i, scuturând frunzele subțiri și galbene pe oglinda ca de păcură. Sancho stătea aplecat deasupra apei și se spăla pe față. Simțindu-se privit, se întoarse și se uită o clipă către el. În lumina sumbră a înserării, Cristofor îi zări gura lătită de un zâmbet până la urechi.

— Nu te simți prea bine, jupâne, spune că nu-i așa! Ai mâncat nenorocitele alea de frunze ca un spart, până să-mi dau eu seama ce făceai dumneata acolo și terminasei vreo șase. Adică doza pe care un *încă* o legumește cu grijă cam vreo

două zile și jumătate.

— Nu știu cum... Mă doare capul.

Cristofor căscă de mai multe ori gura, dar i se părea că avea limba încleiată. Înghiți în sec și se târî până pe malul bălții. Băgă mâna în apă, dar o trase înapoi, speriat. Apa era fierbinte, aproape clocotită.

— Ce naiba?

— Așa am zis și eu, râse mânzește celălalt și se ridică în picioare. Apă fiartă, asta e. Habar n-am de unde și cum. O baltă numai cu apă clocotită, de-aia are culoarea asta de înmormântare. N-are rost să ne coacem creierii, străduindu-ne să pricepem ce e cu ea aici. Cel mai bine e să ne spălăm și să ne frecăm puțin cizmele pe dinăuntru, deoarece ne așteaptă încă multă cale de bătut. Cu puțin noroc, mâine la prânz intrăm în defileu și înainte de miezul nopții o să trecem peste vârful Guiaz. Dincolo, dacă cerul e senin, ar trebui să vedem zidurile până la cer ale Almeirei.

— De ce... naiba tre... trebuie să ajungem aco... lo? bâigui, iar limba refuză în continuare să se supună comenzilor creierului. Nu ne mai... obligă nimeni.

Sancho se așeză în fund alături de el și-și trase o cizmă.

— Nimeni, ridică el din umeri, adevărat, dar încotro să o apucăm, stăpâne? Ne găsim într-un loc străin, cu desăvârșire străin și pustiu, peste care tocmai a trecut tăvălugul unei distrugerii. Ai

văzut drumul? Copacii? Pământul însuși? Mă îndoiesc că *incașii* se vor fi distrat distrugându-și cu sălbăticie marginea Imperiului. Ca să încercăm să ajungem oriunde ți-ai dori, în vechiul regat al bătrânei Spanii, ne va trebui o protecție. Și singura putere în stare să ne-o asigure este șeicul Khan al-Khail.

Își trase și cizma cealaltă, după care le cufundă pe amândouă, în întregime, sub apă. Dinspre capătul opus al văioagei se auzi țipătul ascuțit al unui vultur hoitar și, după câteva clipe, pasărea cu aripi mari și vinete se ridică din dosul unui stei, vâslind spre înaltul cerului. Sancho se răsuci în direcția stâncii îndepărtate și privi cu atenție într-acolo, încercând să surprindă vreo mișcare. După un timp, renunță și scoase încălțările. Le izbi una de alta, vrând să îndepărteze stropii de apă.

— Mai bine ne... ne-am întoarce, șovăi Cristofor, neștiind dacă spusese exact ceea ce-și dorise să spună.

Sancho se uită la el cu gura căscată, apoi își duse mâna dreaptă la mustața și-și smulse nervos vreo două-trei fire.

— Să-mi fie îngăduit, jupâne! se răsti el răgușit și plin de neastâmpăr. Mi se pare mie sau creierul pe care-l porți în interiorul tărtăcuței de pe umeri nu e tocmai vârtos? Curată piftie, nu-i așa? După cât de în vârstă arăți, cred că nici n-o să se mai învârtoșeze vreodată.

După care izbucni într-un râs sănătos, azvârli

cizmele lângă Cristofor și se duse să strângă crengi uscate pentru foc.

— Tu... de ce crezi că înapoi o să ne fie mai rău decât... decât înainte? Scuipă o flegmă verzuie, groasă, chiar lângă vârful metalic al încălțărilor și își simți gâtul eliberat. Nici măcar nu e nevoie să trecem podul. Mergem la vale de-a lungul Guadalete-ului și ajungem în Cadiz. Închiriem o barcă și ne întoarcem pe mare la Barrameda. Nava mă așteaptă în larg. Ne urcăm la bord, ocolim capul Santo Vincente și ne încercăm norocul la lusitani. Sau continuăm dincolo de Capo Finisterre și intrăm în Marea Biscayei.

— Nu te supăra, jupâne, strigă Sancho de sub un tufiș, nu cred în judecata umană mai mult decât într-un cocostârc cu labe de pardos. Dacă-ăș crede în mintea celorlalți numai pentru că se cheamă că-s oameni, ar însemna să cred și-n Dumnezeu, deoarece el l-a făcut pe om după chipul și asemănarea lui. Dar atunci ar trebui să cred și-n Diavol, c-așa ne-nvață popii papistași.

Și-atunci, zău, că ar fi dăndănaie mare. Unde naiba ar încăpea uriașii ăștia doi mari și puternici într-o tărtăcuță numai atâtica?

Tăcu, se ridică cu brațul plin de găteje și se apropie de cele trei pietre așezate în formă de triunghi, alături de care nimeriseră cizmele sale. Le dădu drumul peste ele și se apropie de Cristofor. Un mușchi îi juca nervos pe obrazul drept, dar în ochi îi lucea o luminiță a răs.

— Știi ce te rog, jupâne, nu te mai amesteca deloc în planurile astea. Cum ai făcut-o, numai greutateai ai iscat. Ce am construit eu cu migală, ai venit domnia-ta și-ai dărâmat cu o vorbă necugetată sau cu un gest aiurea. Am hotărât să mergem spre Almeira, spre Almeira ne îndreptăm. Nu există cale de întoarcere.

Cristofor medită câteva clipe, apoi, consimți, cu voce răgușită:

— Spre Almeira, dacă acesta este sfatul tău.

Sancho vru să mai adauge ceva, dar renunță și ridică din umeri. Puse gătejele una peste alta, între pietre, scoase din chimir amnarul și iasca, căută o piatră rotundă și izbi în ea de mai multe ori, până ce scânteile se transformară într-o jerbă de stelute galbene, care prinseră să fumege ușor. Sancho se aplecă deasupra crengilor, suflă cu grijă și, după numai câteva clipe, flăcările cuprinseră întreg rugul.

Petrecură prima parte a nopții odihnindu-și picioarele în apa fierbinte și întreținând focul. Vorbiră puțin și numai despre greutatea drumului care-i aștepta, neîndrăznind sau nedorind să dezgroape amintiri periculoase, fiecare cufundându-se în lumea propriilor gânduri ca într-o coajă protectoare de ou. Într-un târziu, când Carul Mare trecuse dincolo de crugul bolții, lăsându-se către miazăzi, iar focul se transformase într-un jărăgai de pâlpâiri galbene și albastre, se așezară de o parte și de alta a vetrei

improvizate, cu spatele la căldura molcomă ce se ridica dintre pietre și se lăsară furați de bolboroseala stranie a bălții din stânga lor, trecând în lumea visului aproape fără să știe.

Cristofor se trezi chiar în zori tremurând, când lumina cenușie a faptului zilei se prelingea binișor în văiuga lor. Cercul întunecat al bălții semăna cu ochiul înfiorător al unui animal monstruos și necunoscut, ascuns sub stratul de pământ din jur. Cerul era acoperit de nori plumburii. Temperatura aerului coborâse mult și aburii groși, fierbinți, dansau tremurători deasupra apei. Sancho sforăia răsucit cu spatele la el. Focul murise cu totul, lăsând în urmă o cenușă ușoară ce se ridica la orice adiere de vânt.

Se ridică în fund, clătinându-se. Își simțea capul greoi, ca după o beție cruntă. Gândurile i se învâlmășeau în craniu și nu reuși să-și dea seama dacă de vină era efectul blestematelor de frunze din ziua precedentă sau în aer plutea ceva apăsător și respingător, în același timp. Își încordă mușchii brațelor și reuși să se ridice în picioare. Ceva nu era în regulă cu organismul său, îl simțea flasc și dureros, de parcă ar fi fost bătut cu funia udă și părăsit pe dune, sub privirile inerte ale echipajului. Merse clătinându-se până pe malul apei, se lăsă în genunchi și începu să-și arunce apă pe față cu palmele strânse căuș. Contactul cu fierbințeala acesteia și mirosul slab de sulf pe care-l simțea pentru prima dată îi întoarse

stomacul pe dos. Se răsuci spre dreapta și icni de mai multe ori, încercând să se elibereze prin vomă, dar din stomac nu ieși decât o salivă verzuie, care-i încreți pielea gurii. Se lăsă în patru labe și se clătină spre stânga și spre dreapta, încercând să-și vină în fire. Niciodată nu se mai simțise în halul acesta de slăbiciune, deși petrecuse pe mare și zile cumplite, când fusese nevoit să mănânce slănină râncedă și să bea apă împruțită. O durere cumplită îl împunse brusc în dreava gâtului, făcându-l să cadă într-un cot.

— Sancho! țipă sau așa i se păru că face, dar nu știu dacă reușise măcar să deschidă gura.

Trupul de lângă foc tresări și, după o clipă, bărbatul era în picioare.

— Ohe! Ohe! zbieră el ca un apucat. Ce dracu' jupâne, da' știu că te pricepi să sperii oamenii. Ce, te-a apucat pântecăraia sau vrei să faci o baie îmbrăcat?

Făcu un pas spre el, dar nu apucă să-l aducă și pe celălalt alături. Undeva, deasupra bălții, un fuior de abur se alungi violent într-o parte, un scrâșnet de nisip frecat pe suprafața lucioasă a unei pietre se auzi cu claritate, apoi văzduhul prinse să se crape asemenea unei bucăți de pânză destrămate. Apăru mai întâi o dungă violetă, care în mai puțin de o clipă se întinse până la nori și dispăru dincolo de vata lor cenușie, apoi aceasta se transformă într-o crăpătură lată de câteva degete și un iz violent de sulf se răspândi deasupra

văiugii.

— Fugi! apucă să urle Sancho, după care un cutremur violent azvârli pereții de stâncă ai văii unul spre altul, apa bălții se ridică într-un fel de coloană cu un guler alb de spumă în vârf, plafonul de nori păru că se coboară amenințător spre ei și un fel de ploaie de zgură izbi pământul cu violență.

Cristofor Columb se trezi în mijlocul vetrei și văzu, ca într-un vis rău, cenușa ridicându-se în juru-i, apoi coborând fulg cu fulg și lipindu-i-se de pielea mâinilor și a feței, de pleoape, de haine. În clipa următoare, din spatele păturii ei vineții, își făcu apariția o figură mică, bătrânicioasă, cu ochi negri, alungiți spre tâmpile, și sprâncene albe. O șuviță de păr negru, cârlionțat, îi alunecase peste ochiul drept, ajungând chiar deasupra buzelor subțiri și vinete. O mână mică, cu degete prelungi, osoase, și unghii ascuțite apucase cu putere de una din marginile crăpăturii și trăgea de ea spre înăuntru.

Când dădu cu ochii de el, creatura încremeni pentru o fracțiune de clipă, apoi scoase un țipăt straniu, care-i încreți pielea pe spate. Un cormoran, care-și apără disperat cuibul cu ouă de atacul unui șarpe de apă, își aminti. Dar cormoranul de dincolo de crăpătura de aer nu părea deloc o ființă inofensivă.

Diavolul... apucă să se mire Cristofor și, în clipa următoare, ființa cu chip de om se încordă asemenea unui arc și țâșni din spatele crăpăturii,

aterizând aproape de mijlocul bălții. Nu atinse însă unda neagră, ci se opri, incredibil, la ceva mai mult de un lat de palmă deasupra ei, își cocârjă spre înainte trupul micuț, de copil sfrijit, și două aripi mari din piele vânăta se depliară de pe spatele acoperit cu blană, fâlfâiră de câteva ori, ridicându-și purtătorul spre cer. Când ajunse de dimensiunea unui porumbel, aripile se ridicară spre înalt și trupul pică din nou către pământ, transformat într-o teribilă armă de atac.

Sancho urlă și încercă să se ridice, ca să-l înfrunte, dar piciorul drept îi alunecă pe o piatră și căzu în fund, cu ochii holbați la creatura care se abătu cu violență asupra lui, într-o involburare de aripi și țipând la fel de tare ca și el. Se rostogoliră spre apa lacului, izbindu-se cu ferocitate unul pe celălalt, într-o ploaie de stropi sângerii.

Cristofor rămase încremenit pentru câteva clipe, cu spatele scaldat într-o sudoare rece ca gheața. Lumea monstruoasă a adâncurilor, cu in-creațiile ei diavolești, găsisese cu cale să năvălească asupra pământului, fără să îi dea de știre Domnului-Dumnezeu? Sau, cumva, fără s-o știe chiar el, lumea ajunsese la capătul timpului ei de viață și prăpădul promis de Iisus venise s-o curețe de păcate? Era vremea coasei hârcii eterne și nu mai avea niciun rost să se opună? Un gând firav se învârteji pentru o clipă într-un colț pierdut al creierului: „Totul, dar absolut totul, este o monadă repetitivă, Fernando. În lumea mea, destinul

fiecărui om îl repetă până la identitate pe cel al cărui loc l-a luat, adică se naște, crește și moare, fără ca măcar să aibă capacitatea de a înțelege ce i se întâmplă. Regii le succed regilor, nobilii spun permanent aceleași minciuni la urechile diferiților suzerani ce se schimba pe tron, bătăliile se duc în numele acelorași idealuri, cu aceleași efecte, adică sute și mii de morți pentru care rezultatul final nu are nicio importanță, zilnic alte nave ridică aceleași pânze și părăsesc porturile, în căutare de bani, de glorie și de... De speranță, Fernando, înțelegi? Speranța că undeva, cândva, cercul se va deschide și noi, tu și eu, vom fi salvați.”

Cine gândise sau spusese toate astea? Clipi și nehotărârea i se risipi. Nu mai avea nicio importanță. Probabil că venise sfârșitul unei lumi, dar atunci lumea pe care o căuta el nu era aceasta.

Zvâcni de jos, cu mâna dreaptă încleștată pe o piatră colțuroasă, și se repezi spre vâlmășagul format de cele două trupuri. Se aplecă deasupra, ferindu-se să nu fie lovit de zbaterile lor furioase, și pândi un moment prielnic. Deși creatura venită din altă lume nu era mai mare decât un copil de zece ani și avea membrele subțiri, părea extraordinar de agilă și de plină de energie, reușind să revină deasupra, ori de câte ori forța brută a bărbatului reușea să o lipească de pământ. Izbea sălbatic cu cângile unghiilor gălbui, spintecând aerul cu o violență înspăimântătoare, și mârâia asemenea unei fiare sălbatice,

împroșcând cu salivă în jur. Fața mărunțică se zbârcise de tot din cauza efortului, iar buza de jos aproape se ascunsese în dosul a doi canini mari, încovoiați, care clănțăneau când și când spre gâtul omului, fără să izbutească să-l apuce.

Când Sancho, istovit de tot și plin de salivă amestecată cu propria-i sudoare, nu mai avu forță să-și încline adversarul pentru a-l rostogoli de pe el, micul diavol își urlă triumful într-un fel de hohot gălgâit, care se ridică deasupra văii, făcând să tresară stâncile aflate în echilibru precar și să vibreze grohotișurile scoase la iveală de cutremur de sub pătura subțire de vegetație. Cristofor ridică mâna și izbi cu toată puterea. Apoi țipă la rândul său, când văzu strălucirea orbitoare ieșind din țeasta arătării, înghițind piatra și cuprinzându-i brațul, întregul corp, ca într-o menghină, care-i scoase tot aerul din plămâni.

Când negura îi dispăru de pe ochi, descoperi că se găsea întins chiar pe malul lacului și că avea sub cap o bucată de lemn, învelită în haina sfâșiată a slugii. Sancho stătea aplecat deasupra lui și-i ștergea fața cu o cârpă înmuiată în apă. Zâmbi văzându-i licărirea din ochi și se trase de mustață, dar nu se dădu la o parte, ca să-i facă loc să se ridice.

— Ușurel, jupâne, las-o mai încet, nu ai alunecat pe treptele pivniței și ai leșinat lângă butoiul cu vin, ci tocmai te-a pârlit puțin focul Iadului. Sancho își trase fruntea mai aproape de

fața lui și îl examinează cu duioșie. Dacă nu erai, dumneata, stăpâne, cred că în clipa asta prea plecata ta slugă bătea palma cu Tartorul cel mare și stătea cu fundu-ntr-un ceaun cu smoală clocotită. Cred că ar trebui să... Își linse buzele și rânji. Rana ce-i scrijelea obrazul stâng în diagonală, lăsând vederii osul pometului, se desfăcu întocmai ca o a doua gură. Ar trebui să-ți mulțumesc, reluă cu un aer nefericit, dar nu știu cum s-o fac. Pot să-ți spun că mă bucur că ai scăpat cu bine și să înalț o rugă de mulțumire Cerurilor pentru asta. Prima rugă adevărată din viața lui Sancho, stăpâne și poți să crezi că-mi calc mult pe inimă pentru asta.

Tăcu o clipă și se ridică în genunchi.

— Ce-ar fi să încerci acum să te salți în fund? Cred că ți-ar veni mai ușor să respiri.

Îi băgă mâna pe sub umeri și trase de el în sus cu multă grijă. Dar, spre surprinderea sa, Cristofor nu simți nimic. Nici măcar presiunea degetelor sale asupra gâtului, nici pietroiul de care Sancho îl rezemă cu spatele, absolut nimic. Privi curios în jur. Terenul arăta la fel de răvășit ca după o serie de explozii. Câțiva stejari fuseseră smulși din rădăcină și alunecaseră pe coastă, până în apropiere. Gropi mai mult sau mai puțin adânci se zăreau peste tot, iar o mare cantitate de pământ alunecase de pe versantul din dreapta, lăsând goală piatra de dedesubt și acoperind aproape jumătate din suprafața bălții. Mirosul de

sulf din aer aproape dispăruse, dar locul său fusese luat de un iz de apă stătută și plină de putreziciuni.

Își linse buzele sau așa crezu că face, apoi îi aruncă o privire interogativă lui Sancho. Acesta stătea în picioare la câțiva pași și-l examina cu luare-aminte.

— Nici acum nu poți să vorbești, nu?

Cristofor clătină cu greu din cap. Mușchii cei importanți ai trupului îl ascultau și asta era bine. Probabil că, mai târziu, aveau să-și revină și ceilalți din amorțeală.

— Vrei să știi ce ți s-a întâmplat, bănuiesc...

Capul i se înclină aproape fără voia sa.

— Jupâne, dacă Diavolul a avut ceva de împărțit cu noi și a ieșit din borta Iadului ca să ne ceară socoteală, atunci tu precis ești vreun Sfânt sau vreun înger trimis de Cel de Sus ca să mă aducă pe calea cea dreaptă. Pentru că l-ai învins, pricepi? L-ai crăpat țeasta lui mititică cu pietroiul și am văzut ceea ce nici pe lumea cealaltă nu cred că am să pot uita: cum focul țâșnit din tărtăcuța aia blestemată a făcut pulbere piatra și te-a învăluit ca o apă, după care s-a scurs în pământ. Iar tu, stăpâne, ai rămas în picioare ca o stană de piatră. Afurisenia-Sa s-a prăbușit la pământ, s-a schimonosit în fel și chip, apoi s-a târât ca o rămă terciuită spre borta prin care a venit, s-a săltat pe marginea ei și și-a dat drumul în lumea Iadului de unde a venit. Iar borta... s-a închis la fel cum a

apărut.

Sancho pufni nehotărât de câteva ori, se trase un pas înapoi și se rezemă cu mâna de un bolovan.

— Stăpâne... se hotărî el, făcând o mișcare cu laba-i groasă. Spune-mi adevărul, oricare ar fi el. Ești, cumva, vreun trimis al lui Dumnezeu pe pământ? Te-a trimis Iisus să-i anunți revenirea? Se apropie începutul Împărăției Sale de o mie de ani?

Cristofor își închipui că surâde, dar era sigur că buzele nu-i dăduseră ascultare. Bărbatul acesta necioplit, dar inteligent și vorbăreț, gândise la fel ca el, numai că ceva mai târziu. Reuși cu greutate să-și miște capul de la stânga la dreapta. Sancho tresări, apoi își ridică brațele spre înalturi și dădu un chiot de bucurie, fără să țină seamă de sângele care-i izbucnise din rană, mânjindu-i fața și gâtul.

— Pe cinstea mea, jupâne, pentru o clipă, am trăit cu spaima că-mi vei spune că boșorogul ăla nesuferit există și că o să trebuiască să cred în el și să mă pocăiesc pentru păcatele pe care el crede că le-am săvârșit. Așa însă am revenit de unde am plecat: tu ești străinul ce-și caută lumea pierdută, eu Sancho cel plictisit de lumea în care trăiește. Să trăiască vântul de libertate, pe care-l simt adiind peste capetele noastre și să nu-ți fie teamă – ajungem noi la cetatea lui Khan al-Khail, chiar de-ar fi să ne mai batem cu o mie de orătănii din alea!

Fragment din Buchea Visului și a Destinului
De citit numai în nopțile cu pătrar de lună,
înainte de al doilea zbor al liliacului.

Când Zeii au murit pentru a treia oară, iar sângele lor s-a revărsat peste cer și pământ, înecând toate ființele cu suflet și simțire timp de 40 de zile și 40 de nopți, s-au înălțat din adâncurile Mării zidurile colosale ale cetății Al me-Hira.

Era în ziua a patra a lunii Decal, când plantele de apă s-au uscat pe pietrele lor colțuroase, iar melcii, scoicile, crabii și meduzele au putrezit și au început să miroasă atât de puternic, încât însuși Diavolul Skar, paznic dintâi al cetății, a strâmbat din nas și a fugit către poalele muntelui Mulhacen, crezând că acolo va găsi aer proaspăt, mâncare și băutură. Dar muntele era pustiu și pe el nu creștea nici măcar un fir de iarbă sau vreun lichen subțiratic. Și Diavolul Skar muri de foame și de sete, cățărât pe stâncile abrupte, pentru că nu se mai simțea în stare să rostească formula niciunei vrăji.

În ziua a doua a lunii Miclan, marea se învolbură și aruncă spre zidurile cetății cadavrele mai multor caracatițe uriașe, care zăcură toată perioada viforului iernii și sub ploile scurte și reci ale primăverii, fără să poată fi cărate înapoi, în adâncuri, de valuri. Era semn că sub mantia apei luptele între Diavoli și animalele fără grai ale apei

nu se încheiaseră în niciun fel și că adâncurile fierbeau de încăierări fără nume și fără număr.

(...)

Cel de-al treilea trib care s-a așezat la poalele cetății a fost cel numit Mada și hrisoavele lăsate de vracii lor mărturisesc despre Maelduin, Micul Zeu Afurisit descoperit într-o hrubă, chiar lângă poarta cetății. Pentru că l-au mișcat de pe patul său de piatră, acesta a țesut în timpul nopții peste corturile lor de iută o pânză foarte deasă și foarte elastică, ca aceea de păianjen, care, a doua zi, la lumina razelor soarelui s-a strâns din ce în ce mai tare în jurul lor, sufocându-i pe toți aceia care-l atinseseră și pe toate rudele lor apropiate.

Maelduin este primul Zeu al Al me-Hirei, iar ofrandele ce i se aduc în fiecare început de lună Ragnorka constau în mii de păianjeni vii, cărora li se dau foc în mijlocul unui mic rug, în timp ce în jurul lui joacă toți copiii din împrejurimi și cântă cuvintele unui descântec de adormire.

(...)

În anul 226 al Megirei, când populația ajunsese atât de numeroasă, încât casele începuseră să fie construite și în afara zidurilor, o femeie a călcat peste adăpostul unui Sabdag și Zeul-șarpe-liliac a țâșnit amețit din odăile lui de sub stâncă și a omorât cu îmbrățișarea-i veninoasă pe toți locuitorii părții de miazăzi ai cetății. Zeul ar fi continuat să bântuie furios încă multe răsărituri de soare, dacă o femeie numită Salacia nu ar fi

ieșit disperată înaintea lui și i-ar fi oferit, cântând inima sa, rugându-l să-i lase copii în viață. Zeul Sabdag a ascultat-o uimit, și-a strâns aripile în jurul corpului plin de inele, a sâsâit îndelung și a intrat în crăpătura stâncii de unde ieșise. Din acea clipă, Salacia a devenit prima sa mare preoteasă, singura care atunci când îi cânta reușea să-l facă să iasă de sub stâncă și să participe la sărbătorile cetății. Cuvintele descântecului ei sunt săpate deasupra stâncii Kent, fiind prima incantație din „Bучea Visului și a Destinului”.

(...)

„Oh, Doamne-cu-cap-solzos, tu cel ce vii sâsâind / Doamne-cu-cap-solzos / Luna Seren a ajuns cât degetul cel mic / Luna Seren și cu mine te chemăm să îți deschizi ochii / De sub pielea netedă a ochilor fără sprâncene / Doamne-cu-cap-solzos / Nu există nimic mai înspăimântător decât ochii tăi / Vărsând flăcări roșii și albastre / Te chem să muști din inima mea / Te chem să auzi cum bate apa în zidurile Al me-Hirei / Să auzi cum cresc puii Diavolilor Skar în vetrele noastre / Să mănânci din carnea bătrânilor fără putere / Ca să poți să-i înfrângi pe cei ce te vânează De-o-Mie-De-Ani...”

(...)

În anul 754 al Megirei, regina Freyja Mardal a fost ucisă pe câmpia de sub vârful Mulhacen de oamenii cu pielea neagră și capul acoperit cu turban. Cei 18 fii ai săi au fost arși de vii pe un rug

făcut din lemnele unei jumătăți de pădure, în fața zidurilor, dar porțile Al me-Hirei au rămas ferecate și cotropitorii s-au întors la bărcile lor lungi și au plecat dincolo de ape. Cele șapte vrăjitoare au ținut sfat de taină sub camera de închinare către Maelduin și umbra Micului Zeu Afurisit a căzut asupra celei mai tinere dintre ele, care a fost prima regină din dinastia ar-Handa. Din acea zi, Zeul Destinului Orb a devenit cel mai puternic stăpân al spiritelor, alungându-i pe Diavolii Skar și poruncind muritorilor să le distrugă din temelii sălașurile. El i-a dat noii regine o oglindă fermecată, cu ajutorul căreia, dacă știai cuvintele magice, puteai să vezi în destin.

(...)

„Dintre toți / Dintre toți / Adu-l înapoi / Pe Zeul Orb care / A sfărâmat baierile luminii / Și a transformat fața lumii / în cioburi...”

(...)

În luna a patra din anul 9912 al Megirei, golful Gata s-a umplut de corăbii negre și mii de luptători negri, cu săbii încovoiate și scuturi rotunde, au sărit de pe punți în apă și au înotat spre plajă. Porțile cele mari ale Al me-Hirei stăteau deschise și nimeni nu a ieșit să vadă ce se întâmplă. Regina Belet Tseri al-Handra citea în oglinda destinului pe balconul cetății, iar alături de ea cele șase vrăjitoare ale Tronului îi invocau pe Zeul cu O Sută de Cozi și pe Sabdag Zeul-șarpe-liliac. Luptătorii negri nu au ajuns nici până la

jumătatea distanței dintre plajă și porți, că pământul a început să vuiască și să se crape sub picioarele lor, iar Sabdag și-a desfășurat trupul imens în jurul lor, i-a prins într-o strânsoare de fier și i-a ucis într-o clipită, după care s-a retras în peștera lui de sub zidul de vest. Regina a dat poruncă să fie eliberate corăbiile din frânghii și să li se dea foc la miezul nopții, după ce *eriniile* aveau să-i jertfească lui Sabdag pe toți copiii ologi din cetate.

(...)

V. Almeida, cetatea vrăjitoarei

„În aceste curți albe unde bate
vântul de sud

Fluierând prin camere tulburi,
spuneți-mi: este rodia nebună

Cea care tresaltă-n lumină,
împrăștiind un râs molipsitor

Ca șoaptele pe vânt...”

Rodia nebună

Odysseas Elytis

Se aflau la numai două palme de cer. Sau, cel puțin, așa i se părea în acea după-amiază târzie de sfârșit de august, stând rezemat de stânca colțuroasă și respirând sacadat. Sancho se trântise alături, pe niște colțuri de stâncă, cu brațele desfăcute în lături. Își ținea ochii închiși și

zvâcnea când și când din genunchiul stâng, într-un tic necontrolat al mușchilor pulpei.

Nori mari, albi și răzleți, se topeau spre miazănoapte, fluturându-și aripile zdrențuite. Albastrul de dincolo de ei era incredibil de adânc, un iezer nestrăpuns de nicio privire umană. Aerul era rece și proaspăt, dar sărac în oxigen. Cristofor își simțea plămânii obosiți și își auzea respirația găjăită, asemănătoare aceleia a unui bolnav de tuberculoză. Își mută privirile spre stânga, dincolo de peretele de stâncă ce le bara drumul. Undeva, la aproape trei mii cinci sute de metri sub ei, se zărea celălalt albastru, mai delicat și mai strălucitor, al Mediteranei. Țărmlul apărea asemenea unei linii întunecate, iar rarele așezări erau pete roșcate pe harta desenată de mâna lui Dumnezeu.

Mult către dreapta, aproape de limita vizibilității, se găsea frumoasa Almeira, bijuteria de granit, de marmură, fildeș și aur a șeicului Khan al-Khail. Era numai un degetar alb-vinețiu, crescut chiar pe buza țărmului. Dar Cristofor știa că, încă în vremea când nu părăsise Spania pentru a descoperi Noile Lumi, Almeira era ultima rămășiță din visul Orientului, rămas dincoace de Gibraltar, o cetate străveche, excelent fortificată și bine apărată de poziția sa naturală deosebită. Comerțul maritim cu țărmul african și, mai ales cu punctul strategic al insulelor Baleare, făcuse din ea o lume fericită. Spaniolii își încercaseră în mai multe

rânduri norocul, dar niciodată asediul nu dăduse vreun rezultat: cetatea avea rezerve de hrană ce păreau inepuizabile, iar apeducte îngropate aduceau apa potabilă de la mari distanțe, din râuri necunoscute.

— Mergem? ridică Sancho brusc capul și arătă cu degetul spre poteca abruptă. Cred că o să ne apuce noapte aproape de jumătatea pantei.

Cristofor râse într-un dinte.

— Nu spuneai tu că acoperim vârful numai într-o zi și că până seara ajungem la Tarrasanta înainte de răsăritul lunii?

— Dă-o dracului, jupâne, crezi că mai am 20 de ani? Nu poate să mai glumească omul puțin, că, gata, îi și sari în piept. Doar nu voiai acolo jos să-ți spun că mai avem vreo trei zile de mers până ce să isprăvim cu afurisitul de vârf Mulhacen? Crezi că te mai angajai cu atâta energie?

Cristofor clătină din cap și se ridică în picioare. Îl recunoștea pe Sancho cel dintotdeauna, cu aerul lui de bonomie amestecat cu neseriozitate, cu jovialitatea și mășcărilor sale cotidiene. Își strânse curelele sacului în jurul trunchiului, îi întinse mâna și-l trase în picioare, după care porni cu pas vioi spre stâncă dincolo de care dispărea cărarea.

În zilele care urmaseră după ce depășiseră lanțul munților Frontera, purtaseră discuții îndelungate cu privire la fenomenele ciudate petrecute din momentul în care părăsiseră Sanlucar de Barrameda. Încercaseră diferite explicații, unele

raționale, altele religioase, cele mai multe mistice de-a dreptul sau frizând absurdul, dar nu reușiseră să înțeleagă nimic din misterul țesut în jurul lor. Sancho sugerase chiar, la un moment dat, că adormiseră undeva, înainte de a atinge malurile râului Guadalete, și visau că ajunseseră în acest punct și că purtau această conversație neobișnuită și, cumva, imposibilă. Un vis în doi, îi răspunsese într-un târziu Cristofor, iată ceva la care nu se gândise nimeni și, până la proba contrară, o irealitate. Dar ideea i se infiltrase în adâncurile creierului și o simțea acolo, colțuroasă, altfel decât celelalte și posibilă tocmai prin ceea ce lăsa să se întrevadă dincolo de ea.

Merseseră aproape fără pauze, oprindu-se numai să bea apă și să-și ude degetele umflate ale picioarelor. Mestecau fără încetare frunze de coca și fumau o pipă improvizată de Sancho dintr-un corn de animal găsit pe drum, în care puneau un amestec de frunze uscate de stejar, ace de pin și micelii de ciupercă, care le râcăia plămânii cu un iz iute dar înviorător.

Coborâseră pe partea răsăriteană a munților Jerez, fără să întâlnească nici măcar o singură ființă umană. Drumul se menținuse bun și, în anumite locuri descoperiseră chiar un fel de căsuțe din lemn, mobilate numai cu două paturi, acoperite cu piei de vicune, și o vatră de piatră. În apropiere de Malaca, trecuseră printr-o așezare pustie, pe jumătate dărâmată de trecerea

timpului. În spatele locuințelor din chirpici se vedeau ogoare înțelenite, pe care crescuseră tufe de laur și de dafin. Nici măcar apa din fântâni nu era bună de băut, avea o culoare verzuie și părea otrăvită. Sancho spuse că de când era el nu văzuse nici măcar un ochi de baltă fără un mormoloc de broască în el, darămite apa dintr-o fântână părăsită. Se feriseră să bea și se mulțumiseră cu lichidul calduț din burdufuri.

Când drumul o cotise spre sud pentru a ajunge la Malaca, părăsiseră calea de dale și o luaseră de-a dreptul peste spinările domoale ale dealurilor, spre piscurile Sierrei Nevada, care străluceau în soare, încununate de zăpezi. O zi întreagă urcaseră și coborâseră fără încetare, dar tot nu se întâlniseră cu nimeni. Sancho știa că, pe vremuri, zona era locuită de podgoreni sălbatici, care nu-l recunoșteau de stăpân decât pe seniorul Andaluziei. Ferme izolate, dar multe, ar fi trebuit să puncteze culmile dealurilor, indicând granițele viilor bătrâne. Acum însă pustiul părea zeul etern al meleagurilor acestea și cei doi le străbătuseră aproape neîndrăznind să vorbească.

Apoi ajunseseră la poalele munților și Cristofor Columb realizase că niciodată nu văzuse piscuri mai semețe decât acelea ale Sierrei, cu soarele fixat chiar pe stâncile roșii ale uriașului Mulhacen și cu nori lănoși spărgându-se de steiuri și risipindu-se prin pădurile de molid.

— Să pornim, jupâne, strigase Sancho cu o

încântare uluită în voce, dar înainte închină-te, că unul e Domnul, iar celălalt e Diavolul! Și, zău, n-are nicio importanță cine ne va ajuta.

Cristofor clătinase neîncrezător din cap, privise îndelung în sus, în direcția vârfurilor semețe, și nu îndrăznise să se desprindă de pe buturuga de pin, însă bărbatul cu părul alb și cărlionțat pornise deja cu pași mari direct către coasta abruptă, făcându-i semne cu mâna și slobozind câte un chiot, din când în când.

Urcaseră. Săriseră peste trunchiuri prăbușite în demult uitate furtuni, se cățăraseră pe stânci aproape drepte și numai printr-un noroc orb nu se prăbușiseră în prăpăstiile de dedesubt, se târâseră pe punți improvizate peste cursuri spumegânde de apă, dormiseră ghemuiți în scorburi, mâncasem fructe de pădure și miere de albine sălbatică, copseseră în spuză ciuperci cu pălării uriașe, roseseră conuri de zadă și spărseseră în dinți alune cât unghia. În trei zile, se sălbăticiseră atât de mult încât, dacă s-ar fi uitat într-o oglindă, s-ar fi speriat.

În seara celei de-a doua zile, Cristofor călcase pe coada unei năpârci și aceasta îl mușcase sub genunchi, mai înainte să își dea seama ce se întâmplase. Se opriseră imediat, Sancho îi legase piciorul cu mâneca de la haină, apoi frecase amnarul și făcuse un foc puternic, peste care pusese la încins cuțitul său cu lamă lată. Când metalul devenise în întregime roșu, îi supsesse de

mai multe ori sânge din rană, apoi i-o arsese de două ori. La ultima atingere a fierului, Cristofor leșinase și nu se mai trezise până în zori. În timpul nopții, aiurase, țipase atât de tare, că speriasese sălbăticiunile pornite după pradă și adunase în jurul taberei o mulțime de ciuvici ce cobiseră a rău pe mai multe voci. Dar arsura își făcuse efectul și febra trecuse. Porniseră încet mai departe și spre amiază deja durerea cedase, iar trupul pornise spre vindecare.

La ultimul popas îl întrebase pe celălalt ce spusese în timpul fierbințelii, dar Sancho ridicase din umeri și schimbase vorba.

— Vorbește, Sancho! se înfuriase și izbise cu piciorul în jăromaticul pe jumătate stins, unde se coceau pălăriile ciupercilor.

— Ce să vorbesc, jupâne? întrebase acesta cu o figură nevinovată.

— Povestește ce-ai auzit de la mine. Ce-am spus în timpul febrei.

— Dacă există un Dumnezeu, mustăcise bătrânul pehlivan și luase o ciupercă pârpălită cu un băț ascuțit, atunci sigur o să vadă cum mă asuprești fără de vină. Mai bine să mâncăm, jupâne, deoarece până în vârf mai avem olecuță și ciuperci ca astea n-o să mai găsim până ce nu vom coborî la jumătate versantul celălalt.

Și nu-i spusese.

Seara se opriseră pe o stâncă plată, lângă care picura un izvor, și-și făcuseră culcuș din mușchi

și din rădăcini uscate de jnepeni. Adormiseră dărdâind, deoarece nu avuseseră cu ce să facă focul și se treziseră albi de promoroacă. Dar atinseseră vârful în mai puțin de două ore și își permisese să se odihnească o jumătate de zi în soarele orbitor dar fără putere al înălțimilor. După care porniseră iar. De astă dată, la vale.

Când înserarea coborî pentru a patra oară de când se aflau pe spinarea lui Mulhacen, se opriră într-o poiană înconjurată de pini pitici și de jnepeni lipiți pe spinarea de piatră. În timp ce aduna găteje pentru foc, Sancho îl anunță că provizia de frunze de coca se terminase și că aici înainte urmau să se descurce cu forțe proprii. Cristofor îl ascultă liniștit în prima clipă, neînțelegând prea bine sensul afirmațiilor, apoi se opri din descălțatul cizmelor, se lăsă pe spate și îl privi lung pe celălalt.

— Nu te-ai gândit niciodată că orice provizie ajunge într-un târziu la terminare? întrebă Sancho cu oarecare șovăială, îndreptându-și spatele. Azvârli lemnele în vatra improvizată din câteva pietre. Dacă mănânci dintr-un sac, oricât de mare și de plin ar fi el, tot ajungi la terminare într-o bună zi. Iar eu n-am avut cu mine un sac de frunze, ci numai o legătură, cât am reușit să dosesc, înainte de a fi luați în pază de tartorii ăia roșii.

— Nu mi-am închipuit că se vor termina... așa, fără să mă anunți din timp. Pur și simplu, am

crezut că ne vor ajunge până la Almeira.

— N-am vrut să te îngrijorez degeaba înainte de a veni cu adevărat vremea pentru asta, ridică Sancho din umeri. Asta e!

— Asta e... asta e... se enervă Cristofor și trase cu putere și de cealaltă cizmă, reușind să o scoată în cele din urmă de pe picior. Și acum ce facem?

Sancho ridică din nou din umeri, amuzat.

— Mâncăm ciuperci, alune, poate prindem vreo șopârlă... Dacă nu, trecem pe mușchi și pe scoarță de copac. Din asta, slavă Domnului, avem din belșug.

Se culcaseră aproape supărați, fără să-și adreseze vreun cuvânt, fiecare de cealaltă parte a focului. Noaptea trecuse chinuitor de încet și Cristofor se trezise de mai multe ori pentru a se întoarce de pe o parte pe alta, cu spatele permanent înghețat. Și, de fiecare dată, i se păruse că Sancho nu doarme, ci bombăne în ciudat în el cuvinte de neînțeles. Tocmai adormise din nou, cu puțin înainte ca Pleiadele să apună dincolo de coroanele pinilor, când cineva îl smuci de umăr atât de tare, încât se dezechilibra și se rostogoli într-o parte. Se ridică în patru labe, amețit de somn și cu un cârcel în mușchii fesieri.

— Ce naiba...? bombăni, dar nu apucă să termine.

Vârful strălucitor al unei lănci se apropie de nasul lui, îi ocoli capul și se propti într-un con uscat, alături de mâna sa dreaptă. Holbă ochii și

se ridică în genunchi.

Era dimineată plină, cu un soare uriaș, roșu, ivindu-se în crăpătura unui defileu îndepărtat. Focul din vatră murise demult sub bruma albă ce îmbrăca totul sub o mantie subțire și strălucitoare. Sancho se găsea în capătul celălalt al poienei, legat fedeleș de un copac, sub amenințarea unei săbii încovoiate. Cinci soldați îmbrăcați în șalvari negri, scurtă din blană de capră de aceeași culoare, pe sub care se zărea o cămașă de zale și mânerul unui jungher, pe cap cu turbane înalte, împodobite cu pene de struț, și cu săbii încovoiate la șold se risipiseră prin poiană, scotocind cu răbdare pe sub pietre, prin tufișuri și chiar scurmând pământul cu crengi retezate din copacii din jur. Căpetenia lor, un bărbat mustăcios, scund, cu chipul ascuțit și smead, îl privea curioasă de la capătul celălalt al suliței. Se ridică încet în picioare, încă nedezmeticit complet și neștiind ce ar fi mai înțelept să facă în prima clipă pentru a nu-l enerva pe celălalt și a-l determina să-și folosească arma.

— Suntem doi străini, care vin spre țara șeicului al-Khail cu gânduri de pace, spuse rar în spaniolă, dar figura impasibilă și nedumerită a celuilalt îi dădu de înțeles că nu pricepuse mare lucru.

Își umezi buzele și se strădui să-și aducă aminte ceva din bruma de cuvinte maure pe care le deprinsese în San Jorje da Mina, pe vremea când ucenicea sub arme în oastea lui Joao Rabida, dar

memoria refuza să se lase explorată și nu-i aducea nici măcar un cuvânt salvator pe buze.

— Sancho, întrebă, fără să-l scape din ochi pe bărbatul cu sulită, sunt oamenii califului al-Kahil, nu?

— Pe cinstea mea, jupâne, așa am crezut și eu, până când m-au luat la pumni și mi-au pus costumul ăsta de funie pe deasupra, se stropși acesta și scuipă o șuviță de sânge amestecată cu salivă. Cred că am mai scăpat de doi dinți.

— Ce naiba vor? Văd că scotocesc după ceva...

— Să-i ia dracu', cu botfori cu tot! se strâmbă el. Habar n-am, or crede că avem aur și l-am ascuns în fundul pământului.

— Nu aur, nu... noi cere la voi spune unde văzut piatra! spuse căpetenia și râse scurt, dezvelindu-și doi dinți cariați pe maxilarul superior. Spui unde piatra de lângă mantie roșie, voie estem liber merge unde doriți. Nu arătat piatra, luat căpățânile și pus în pari în Al-Mehira.

Cristofor își duse mâna stângă la gât pentru a se încredința că nu i-a dispărut încă nimic. Se rușină imediat de gest, deși ceilalți păruseră să nu-l observe și-și continuau nestingheriți activitățile. Vasăzică, soldații veneau, totuși, din Almeira. Erau supușii califului al-Kahil și puteau să spere într-o negociere, cu toate că habar nu avea ce fel de piatră căutau aceștia.

— Ești comandantul acestei patrule, nu? întrebă pe un ton care nu admitea împotrivire. Cer să fiu

dus imediat în fața califului, deoarece am să-i fac comunicări importante cu privire la soarta cetății pe care o conduce.

Bărbatul cel scund, cu un rubin cât unghia la turban, lăsă vârful sulitei în jos și se sprijini în mâner. Frigul dimineții mușca ascuțit și pielea de pe mâini începuse să i se învinețească. Strigă ceva în arabă către soldați și aceștia își părăsiră bețele și se apropiară de Sancho.

— Eu estem bașa Suleiman ibn-Seili. Ei toți, soldații mei. Dar califul al-Kahil nu stăpân în cetatea Al-Mehira, priceput la tine? El mort estem, ghiaur, în ani 15 trecuți, în bătălia de la golful Gala. Atunci, pierdut la oastea lui Allah 130.000 de luptători. Buni luptători! Toți în ceruri, la dreapta lui Mahomet estem acum și mâncat piure, ghiudem, baclava și șerbet. Atunci, blestemați de soldați fără lege *încă* pierdut 200.000 de oameni și fugit peste mare. Iar în Al-Mehira domneam formosa și puternica vrăjitoare Sheila Margon. Ea văzut la voi pe spinarea lui Mulhacen în oglinda fermecată și trimis la noi prindem ghiaurii și aducem piatra.

— Sheila Margon?! țipă Sancho și se zbătu în legături, aplecându-se în față. Căteaua aia afurisită a ajuns stăpână în Almeira? Mare e bunul...

Nu apucă să-și termine vorba, deoarece unul dintre soldați îl izbi peste față cu coada sulitei, umplându-i de sânge. Sancho își trase umerii

înapoi, ca pentru a se feri de o a doua lovitură. Dar nimeni nu-l mai lovi. Suleiman ibn-Seili ridică mâna dreaptă și soldatul se trase înapoi, cu capul plecat.

— Nu vorbit urât la tine de stăpâna, zise și-și mângâie mustața lungă și subțire, care-i atârna până în dreptul umerilor. Sheila totul aude și vede în cercul magic, ea pedepsit orice slujitor nesupus, înțelege, ghiaur, la tine? Unde văzut la tine semn cu putere diavolească?

Nu știa despre ce semn ar fi putut să fie vorba, așa că ridică din umeri. Bașa rămase lângă el, sprijinit în suliță, până ce soldații terminară de răscolit întreaga poiană. Apoi dădu un ordin scurt și unul dintre ei intră în pădure, de unde reveni după câțeva vreme însoțit de un convoi de vicune, cu pete galbene pe cap și pe gât. Cristofor constată că erau exact atâtea animale câte persoane se aflau în acel moment în poiană, semn că soldatul spusese adevărul – veniseră special pentru a-i captura și nu dăduseră întâmplător peste ei.

Li se cetlură mâinile în față, fură cocoțați pe scările rudimentare din lemn de pe spinările acoperite cu păaturi groase de aba, apoi soldații îi înconjură din toate părțile și porniră la drum pe invizibile cărări, știute numai de comandantul musulman.

Până ce soarele depăși crugul amiezii, merseră într-una, aproape fără să mai scoată un cuvânt. La amiază, coborâră din șei pe malul unui pârâu

cu apă albicioasă și rea la gust și li se dezlegă mâna stângă pentru a putea mânca. Tot timpul, în spatele lor stătu un soldat cu sulia rezemată de picior. Mâncară carne de lama sărată și băură un fel de vin acrișor, numit kefir, care-i ameți ușor, făcându-l pe Sancho să înjure cu chef în dialect. Cristofor încercă să-i mai pună întrebări lui bașa, dar acesta se mulțumi să-l privească și să clatine din cap, semn că nu existau răspunsuri. Îi permise, în schimb, să-i curețe rănila de pe față slujitorului său și chiar îi dădu o alifie vineție, cu miros de cimbru, cu care să ungă plăgile. Părea un bărbat de treabă, în ciuda aspectului său fioros, aprecie Cristofor, în vreme ce întindea crema uleioasă peste rana de sub ochi, dar nu putea decât să se conformeze ordinelor primite. Probabil că, dacă ar fi încercat să facă ceva nepermis, ar fi reacționat cu duritate, mergând până la uciderea unuia dintre ei, dacă nu chiar a amândurora.

Porniră imediat ce vicunele terminară adăpatul și merșeră în șir indian, pe poteca din ce în ce mai îngustă, până ce soarele scăpătă în spatele unei stânci enorme, care semăna cu o bonetă de cardinal. Când se întunecă de-a binelea, descălecară din nou, mâncară, în picioare, bucăți de brânză de capră cu gust iute și lipii uscate, tari ca piatra, băură din nou kefir, și-și continuară drumul pe jos, trăgând vicunele de funii. Merșeră în felul acesta atât de mult timp, încât Cristofor nu-și mai simți tălpile picioarelor, la un moment

dat, se împiedică de o rădăcină și se prăbuși peste soldatul din fața sa. Fu ridicat cu grijă și unul dintre soldați își lepădă harnașamentul, după care-l ridică în spinare și continuară să înainteze.

Când Pleiadele se ridicară dinspre miazăzi, ocolind vârful Mulhacen prin dreapta, atinseră stâncile de la baza muntelui și se opriră într-o poiană largă pentru a se odihni. Soldații legară animalele într-o margine, adunară lemne și făcură două focuri. Lângă cel mai mic, îi duseră pe cei doi prizonieri. Ceilalți soldați, cu excepția celui care păzea animalele, se culcară în jurul focului cel mare. Noaptea trecu chinuitor de încet din cauza frigului puternic și a nenumăratelor zgomote produse de animalele nocturne, pornite după pradă. Sancho îi povesti, printre clănțăneli, că Sheila Margon fusese cea mai renumită vrăjitoare de pe tărâmul andaluz.

— O cunoșteai personal? întrebă Cristofor, abia abținându-se să nu tremure.

— Oh! s-a isprăvit demult cu asta! se stropși Sancho, clătînând din claia cârlionțată prin fața flăcărilor albastrii. Dar e adevărat, am cunoscut-o, la fel de bine ca pe oricare om ce a trecut prin viața mea și m-a făcut să apuc pe un anume drum și nu pe altul. E o făptură omenească și ea, înțelegi, jupâne? — o făptură omenească la fel ca noi, ba încă și mai dihai!

Îi povesti, cu voce scăzută, cum vestea despre puterile miraculoase ale Sheilei ajunsese până la

urechile reginei Isabela, care și-o dorise imediat la Curtea ei. Și, conform cine știe căror calcule necunoscute celorlalți, vrăjitoarea acceptase și mersese la Madrid. Regele însuși rămăsese uimit de demonstrațiile făcute înaintea fețelor regale și a câtorva apropiați. În cercurile apropiate puterii, se zvonise că Majestatea-Sa Prea Catolică i-ar fi cerut să îl ajute la refacerea vistieriei prin transformarea plumbului în aur, iar vrăjitoarea i-ar fi promis câte ceva în acest sens.

— Acum să vorbim ca niște bărbați, zise Sancho obosit, dar cu o sclipire vicleană în ochi. Chiar dacă nu ar fi reușit să se țină de cuvânt, asta nu ar fi avut nicio importanță, Sheila Margon este o femeie adevărată, o frumusețe de te lasă cu gura căscată și cu inima tânjind. Iar Majestatea Sa n-o mai fi fiind el tocmai un brad verde, dar nici bun de urcat în sicriu se cheamă că n-a ajuns. E de-nțeleș că și-a dorit-o un timp cât mai îndelungat la Curte. Numai că, uneori, vin clipe în care nici chiar un rege nu se poate împotrivi curgerii destinului.

Sfântul Mare Inchizitor Anastasio de Roda, presupusul servitor și sfetnic al Majestății-Sale murise brusc, prea brusc după cum s-a vorbit o vreme în cercurile înalte de la Curte, dar nimeni n-a putut sau n-a vrut să dovedească nimic, iar în locul său a venit Huberto de Hordales, un conte taciturn, sângeros și imprevizibil, care se oploșise la Escorial sub oblăduirea Isabelei.

— Ai văzut vreodată pe cineva care pretinde că ar fi fratele Satanei, jupâne? Sancho tăcu o clipă, gânditor, apoi scuipă în direcția flăcărilor. Dinspre focul soldaților se auzi un pârâit prelung și o jerbă de scânteii multicolore se ridică spre bolta întunecată. Eu nu, dar toată lumea care l-a văzut pe Hordales susține că așa trebuie să fi arătat cineva din familia Întunecimii-Sale. În mai puțin de trei luni de zile, pământul Spaniei s-a umplut de ruguri, de spânzurători și de cruci pe care erau ținuiți toți cei care, dintr-un motiv sau altul, fuseseră condamnați ca eretici. Sheila Margon a dispărut la două zile după ce Isabela însăși i-a înmănat toiagul și spada de Mare Inchizitor lui Hordales. Unii zic că ar fi fost prima femeie din Madrid, arsă pe rug în Piața Arhiereilor, alții că ar fi fugit, promițând să-i ia capul șefului Inchiziției. Oricare ar fi fost adevărul însă, în anul acela în bătrâna Spanie s-a pornit o cumplită vânătoare de vrăjitoare. Mai mult de cinci mii de femei, tinere, bătrâne și chiar copile, au fost purificate de greșeli adevărate sau numai închipuite pe flăcările rugului.

— Și regele?

— Regele?! pufni disprețuitor celălalt. I-a lăsat mână liberă contelui și reginei Isabela, aplecându-și urechea la propunerile lui Enrique Navigatorul de a porni împreună la descoperirea drumului pe apă către Indii. Noroc că nemernicul de Hordales a părăsit într-o noapte, la un banchet, lumea asta,

încându-se cu un os de pește.

A doua zi, se treziră imediat ce soarele se ridică pe boltă dinspre stâncile în formă de cetate ale vârfului Jaen. Își continuară drumul după o masă frugală și aproape de prânz ajunseră în zona de câmpie. De pe vârful ultimului deal, Sancho zări primul undele albastre ale mării și chiui de bucurie.

Chiar în vale, dădură peste primul adăpost uman de pe această parte a Sierrei Nevada – un avanpost militar, format din 30 de soldați și un bașa foarte bătrân, care schimbă câteva cuvinte răstite cu conducătorul lor, le dădu alte vicune la schimb și îi însoți cale de câteva ceasuri, cu o grupă de șapte soldați pedestri, până ce ajunseră în apropiere de malul unui lac întins.

Spre seară, flămânzi și cu fețele aproape jupuite de soarele fierbinte, ajunseră la gura unei văi înguste și extrem de lungi, al cărei capăt opus era închis de zidurile uriașe și negre ale unei cetăți.

— Almeira! strigă Sancho cu gura plină de praf și scuipă dincolo de șoldul vicunei. Nu credeam să mai ajungem vii, după atâtea peripeții. Dar se vede treaba că stai sub semnul unei zodii norocoase, jupâne, dacă noroc se poate chema ceea ce te protejează pe tine.

În apropierea zidurilor, se întindeau cocioabele plebei. Câteva zeci de copii răsăriră de nicăieri chiuind, îi înconjurară și, în ciuda plesnetelor de bici împărțite fără zgârcenie de bașa, îi însoțiră

până în fața porții monumentale din lemn de stejar ferecat cu ținte de aramă, cerșind bănuți de cositor, pâine, tutun și kefir, înjurând gros, când șfichiurile biciuștii le mursecau spinările goale și râzând cu poftă ori de câte ori vreunul din ei reușea să se apropie suficient de mult de captivi și să le scuipe pe veșminte.

La porți, a fost nevoie să aștepte mult timp, până ce căpetenia gărzii să primească ordinul de a le deschide. Când stelele prinseseră a se îngrămădi spre răsărit, asemenea unei turme de oi venind la stână, porțile se desfăcură scârțâind din canaturi și pătrunseră înăuntru, unul în spatele celuilalt, printre două rânduri de sulite. Soldații patrului își depuseră armele într-un rastel mare și aproape gol, aflat la câteva zeci de metri de intrare, după care se lăsară controlați până la piele. În fine, se încolonară și, la un ordin scurt, porniră pe una dintre stradelele apropiate către centrul urbei.

Bașa Suleiman ibn-Seili se apropie de ei și le desfăcu legăturile din piele de la mâini. Se înclină în fața lor și spuse cu voce scăzută:

— Stăpâna Sheila spus la mine că o parte din destin scris estem, iar celălalt clădește omul cu mâna lui. Nu știut ce rezervat partea croită de *fatima* pentru voi, dar avut mare grijă de primul. Allah mare estem, poate că paza lui asupra vostru, cu toate că necredincioși de ghiauri estem la voi.

Buzele-i palide se încrețiră a zâmbet sub arcu mustăților lungi și subțiri. Torța ținută în spatele

său de un soldat cu turban înalt de culoare albastră arunca umbre palide peste obrazul său stâng și lui Cristofor i se năzări că zărește o undă de milă în apa adâncă a ochilor ca mura coaptă. Apoi bașa se răsuci pe călcâie și porni în urma trupei sale, lăsându-i în grija gărzilor comandate de un bărbat cu fața acoperită până în dreptul ochilor și încălțat în cizme roșii, înalte până la brâu.

Părăsiră poarta imediat ce un *diqan* desculț, cu o eșarfă albă înfășurată de două ori în jurul gâtului, însemn al funcției sale de răspânditor al ordinelor califului, aduse un pergament pe care erau înscrise câteva cuvinte și un desen. Comandantul citi, dădu din cap, vâri înscrisul la brâu și făcu semn către vârful înalt al unei moschei îndepărtate. Soldații se grăbiră să-i încadreze între lănci și porniră cu pași grăbiți pe o stradă îngustă, care urca în trepte printre ziduri albe, cu tencuiala prăbușită pe alocuri.

Când ajunseră la capătul ei, ieșiră într-o piață pavată cu dale din marmură albă și străjuită de un minaret zvelt, acoperit cu bucățele de ceramică smălțuită în culori aprinse. Zecile de torțe înfipite în lăcașuri speciale din ziduri aruncau licăriri tremurătoare pe trupul său ca o săgeată, creând iluzia unei ape curgătoare. Departe, în dreapta, se zăreau undele translucide ale unui canal adevărat, pe care se legănau câteva calce prinse de mal cu funii subțiri. O mireasmă de flori de noapte

cobora de undeva din văzduh și Cristofor știu că în apropiere trebuia să se găsească vreuna din minunatele grădini ale palatului. Aspiră cu nesățboarea proaspătă și încercă să-și imagineze ce urma să se întâmple peste numai câteva clipe cu ei. Aveau să mai prindă răsăritul zorilor sau scăpaseră de jertfirea către necunoscuții zei *încă* numai pentru a își pierde viața aici, în vreun ritual magic păgân? Nu știu ce să-și răspundă și-i aruncă o privire întrebătoare însoțitorului său, care pășea alături cu capul plecat și mâinile prăbușite pe lângă trup, într-un fel de mută deznădejde.

— Ia spune, coțcar bătrân, ți-a pierit cheful de viață? Presimți apropierea femeii cu coasa și îți treci în revistă păcatele, întrebându-te care or să-ți fie iertate și care te vor prăbuși în Iadul cel veșnic?

Sancho își scutură clăia de păr și își trecu mâna stângă peste față. Apoi se scărpină după ureche, privi spre cer și oftă.

— Ce s-o fi petrecând oare acolo sus? șopti el.

O clipă mai târziu, se apropie ca din întâmplare de Cristofor și vorbi încet de tot, cuvintele abia distingându-i-se de lipăitul pașilor și de zgomotul molcomit al orașului din jur.

— Poți să-mi spui, jupâne, făcu el și glasul îi răsună solemn, emoționat, în pătura caldă a nopții, poți să-mi spui de ce *fatima* despre care vorbea bașa ne-a condus pașii către cetatea asta?

Să existe oare vreun plan minunat al Cerurilor, în care Sancho din Barrameda să trebuiască să dea ochii cu preafrumoasa Sheila Margon?

Cristofor își aduse aminte de întrebarea rămasă fără răspuns din frigul nopții precedente.

— O cunoșteai personal?

— Personal, personal! se răsti celălalt și se îndepărtă pentru o clipă, făcându-l pe soldatul din dreapta lui să-l izbească amenințător cu coada sulitei. Ce înseamnă aceste cuvinte pentru dumneata, jupâne? Dacă vrei să afli că a fost iubita mea, pot să-ți răspund cu mâna pe inimă că nu, pricepi? — nu, deși nu aș fi bărbat adevărat dacă aș afirma că nu mi-ar fi plăcut. Dar Sheila Margon era... Dumnezeuule mare, Sheila este o ființă cum n-a mai existat pe acest pământ. Doar a întins mâna spre mine și a început să tremure și mi-a zis că o să mă întâlnesc cândva cu un bărbat care vine de pe un tărâm aflat dincolo de marginile lumii acesteia. Că o să mă vând acestui necunoscut și că o să-l ajut să ajungă până la ea. Și chiar așa îmi pare că s-a și întâmplat. Ori poate că nu ești de acord, jupâne?

Își izbi mâinile una de alta și scrâșni:

— Asta a fost tare demult, mult înainte să vină vremea când mi se părea că a-l sluji pe contele Huberto de Hordales este cel mai important lucru din lume. Pe atunci, Sancho nu era Sancho și lumea arăta altfel.

Cristofor se înfioră pentru o clipă. Se întrebă

dacă s-o apuce pe drumul pe care celălalt i-l arătase pentru o clipă sau să încerce să afle tot ceea ce se putea afla despre viitorul adversar.

— Tu ai fost cel care a vândut-o Inchiziției?

— Eu? râse cu amărăciune bărbatul cu părul alb. Asta ar fi fost măcar o treabă de bărbat. Nu, jupâne, eu... Cum să-ți spun? Am fost acela care am primit însărcinarea s-o fac să se mărturisească vrăjitoare. Omul care conducea mâna și fierul de tortură al călăului. Mintea care puneă în mișcare fierul încins, cleștele de smuls unghiile, lama care cioplea fâșii de piele, roata ce zdrobea picioarele între obezi. Chipul ascuns în spatele măștii de catifea, care se apleca deasupra buzelor vinete, în așteptarea mărturisirii finale. Iar acum mă găsesc aici, după cum mi-a prezis, între sulițe, așteptând o moarte ce nu va întârzia prea mult. Decât poate dacă Sheila Margon nu va dori să-i repet destinul și să mă rog cu patimă după lovitura de secure salvatoare.

— Tu... Cristofor își simți saliva amară ca fierea. Tu... ai știut de sosirea mea... de drumul comun către Almeira... Ce naiba mai știi despre ceea ce o să mi se întâmple, în continuare?

Sancho ridică din umeri.

— Nimic. Viitorul stă în întregime în mâinile acestei femei ciudate.

Ieșiră din piață, trecură prin fața unei clădiri în formă de potcoavă, printre coloanele căreia se întrevedeau umbrele unor bărbați înalți, îmbrăcați

în burnusuri albe, care stăteau pe treptele de calcar, pierduți într-o mută contemplare a cerului, ocoliră o fântână arteziană, pe al cărei jet răcoritor de apă se învârtea sprințar o minge colorată din cauciuc și ajunseră la intrarea într-un scuar enorm, în mijlocul căruia se înălța un palat somptuos, de dimensiuni impresionante, format din patru corpuri de clădiri, separate prin curți și grădini splendide, terminate cu șiruri lungi de palmieri, crescuți în hârdaie uriașe de lemn. Șapte trepte din marmură neagră urcau la nivelul bazei pe care era construit edificiul. La capete, așteptau încremeniți în nemișcarea obsidianului, doi lei cu capetele întinse pe labelle din față, atât de mari încât din poziția culcat ajungeau ușor la umerii unui om.

Iar pe trepte, în cearșaful uscat și foșnitor al nopții, cu țesătura de diamant a stelelor deasupra creștetului, aștepta asemenea unei zeițe a destinului orb și irațional statuia din piele și carne a unei femei învăluită în voaluri negre și galbene.

Gărzile îi împinseră cu sulile înainte și se apropiară cu pași repeziți de prima treaptă a scării. Aici, comandantul făcu semn de oprire, își scoase turbanul și îngenunche, lovind cu fruntea treapta de piatră.

Femeia îi privi o clipă neclintită, apoi coborî cu majestate câteva trepte și se opri din nou.

— *Nadim Fadl*, mă bucur că ai reușit să ajungi aici cu oaspeții noștri, mai înainte ca

strălucitoarea Casiopeea să se înalțe pe cerul de răsărit. Te poți întoarce la locul tău, unde o să aștepți celelalte ordine ale mele.

— Luminată Stăpână...

Bărbatul se ridică, se înclină adânc, își puse turbanul pe cap, se răsuci pe călcâie și strigă un ordin. Gărzile se desprinseseră de cei doi prizonieri, se întoarseră cu spatele și porniră în pas alergător spre ieșirea din scuar. Cristofor căscă gura să spună ceva, dar sunetul i se opri în gât. Femeia din fața lor își ridicase cu o mișcare bruscă vâlul de pe față și cobora cu pași mici ultimele trepte ce-i despărțeau. Trăsăturile acelea... nasul drept, cu tăietură romană... ochii, ușor codați, sclipind verzui în lumina îndepărtată a torțelor... sprânceana dreaptă pe jumătate albă... Amintirea îndepărtată îi arse fruntea cu sălbăticia unui foc mistuitor.

— Beatriz... bâigui, simțind cum îl părăsesc puterile. Tu ești... Beatriz Aranda cea adevărată?

— Eu sunt Sheila Margon, stăpâna acestei cetăți și a supușilor ce trăiesc între zidurile ei, răspunse cu voce ascutită femeia. V-am așteptat, oh, cât v-am așteptat sosirea pentru a-mi lămuri misterul porților. Dar vraja nu o să izbutească, dacă veți încerca să vorbiți cu mine. Urmați-mă în liniște! Nu are niciun rost să încercați să fugiți. Mai ales că, singurul răspuns la toate întrebările care vă interesează, numai eu vi-l pot da.

Sala împodobită cu zeci de stalactite și

stalagmite, suflate cu pulbere de argint, părea fără margini. Cristofor Columb nu mai văzuse niciodată o construcție de asemenea grandoare. Bănuia că neștiuții meșteșugari se folosiseră de o scobitură naturală în stâncă, pe care o lărgiseră și o adânciseră treptat, cu sfredele și cu târnăcoape, într-o oarbă și neștiută osteneală. Deși sute de torțe, de candelabre pline cu lumânări roșii și de vase plate din lut ars și smălțuit, în care ardeau rășini lichide și parfumate, creau impresia unei ploii de stele, dincolo de locurile unde privirea putea să distingă detaliile obiectelor domnea o penumbră groasă.

Pentru a ajunge în acest loc, o urmaseră pe misterioasa stăpână a Almeirei de-a lungul unei grădini extraordinare, fremătând de o invizibilă viață animală, traversaseră câteva alei mărginite de coloane subțiri, împodobite cu arabescuri și frunze de viță de vie sculptate în calcedonită verde, apoi coborâseră aproape trei sute de trepte pe o scară în spirală, construită în jurul unui stâlp de susținere de dimensiuni colosale. Deși nu văzuseră nicăieri nici urmă de soldați, Cristofor avusese de mai multe impresia că erau pândiți de zeci de ochi ascunși în spatele draperiilor grele, risipite pretutindeni de-a lungul pereților, iar Sancho îi arătase din priviri cotorul unei sulițe ieșind din spatele unui postament din granit, pe care stătea cățărat un cal de bronz.

Se opriseră pe marginea unui lac minuscul, de

formă circulară, un fel de căuș săpat în piatra imensei stânci pe care era așezată cetatea. Deasupra lui, cobora din îndepărtatul tavan un lanț greu, la capătul căruia se găsea o cupă din aramă de dimensiunea unui cap omenesc.

— Este chiar un cap de bărbat, murmură Sancho înghițind în sec, din cauza emoției, fără să îndrăznească totuși să-și desprindă privirile de pe spatele femeii care, la numai câțiva pași de ei, ridica de pe un scaun cu spătar o hlamidă din brocart. Un chip ce mi se pare cunoscut de undeva...

Cristofor își linse buzele și scrută cu atenție penumbra nemișcată. Apa lacului părea că nu e apă, ci smoală lichidă. Chipul acela, Sancho avea dreptate, îi era și lui cunoscut. Făcu un pas spre dreapta. Apoi încă unul. O lumină tremură în cătuia ei și flacăra se lungi pe neașteptate, aruncând reflexe galbene pe cupa de metal.

— Chipul acela... cred că este al meu, Sancho, articolă el cu glas pierit.

— Ptiu, la toți dracii, dar știi că ai dreptate, jupâne?! scui pă el o flegmă groasă pe podeaua pardosită cu lespezi uriașe din calcar. Chiar domnia-ta ești, şușoti, numai că-ți lipsește podoaba părului. La naiba, dar când ai stat să le pozezi zevzecilor ăștia de musulmani, pentru că bănuiesc că nu ai mai trecut și altădată prin Almeira?

Cristofor nu mai apucă să răspundă. Femeia

numită Sheila Margon terminase de prins hlamida cu un șnur de aur în jurul umerilor și își fixase o jumătate de mască din catifea deasupra nasului. Se apropie cu pași ușori de marginea lacului, fără să le arunce vreo privire. Întinse brațele deasupra lui, apoi le trase înapoi, fulgerător, de parcă ceva ar fi înțepat-o sau ar fi ars-o. Se răsuci spre cei doi bărbați și îi privi câteva clipe, fără să spună nimic. Ridică din nou brațele în direcția lor și Cristofor văzu uluit că avea palmele numai răni deschise, cu pielea răsucită și crăpată, de parcă le-ar fi ținut deasupra unui foc puternic. Apoi, brusc, în jurul lor prinse să strălucească o pâlpâire violetă, care crescă în intensitate și-i cuprinse capul, coborî de-a lungul trunchiului îi învălui picioarele și se înfipse în dala de piatră de sub ea, asemenea rădăcinilor unui copac.

— Doamne-Dumnezeule! Cristofor se trase un pas înapoi. Doamne-Dumnezeule, repetă și se holbă către bărbatul de alături. Tu vezi ceea ce văd eu sau am halucinații?

Sancho își mușcă îndelung buza de sus, cu ochii pironiți asupra arătării de lângă lac. Se străduia din răspuț să înțeleagă ceea ce vedea. În încăperea fără margini nu se auzea decât fâșâitul torțelor și plesnetul rășinilor ce se topeau din cauza căldurii.

— Eu, zise în cele din urmă, am privit de nenumărate ori moartea în față. M-am uitat la ea ca la o persoană umană și nu mi-a fost frică. Acum

însă... Stăpâne, dacă în fața noastră s-ar găsi moartea, zău că nu mi-ar fi frică!

Sheila deschise gura, dar nu un sunet se desprinsese de pe buzele ei, ci urletul zbuciumat al unui tunet. Pereții îndepărtați ai încăperii îl reverberară înapoi, valul sonor îi atinse în același timp și îi azvârli pe podea, asemenea unor fire de iarbă. Cristofor se lovi cu capul de un stâlp și câteva clipe un vâl întunecat îi acoperi ochii. Când își reveni, primul lucru pe care-l realiză fu gustul sărat al sângelui. Își mușcase limba sau îi plesnise vreuna din buze, se gândi, apoi realiză că șuvița de sânge cobora dinspre urechea dreaptă. Îl scutură un frison: se întâmplase ceva cu unul din timpanele sale.

Deschise pleoapele. Pe malul lacului, Sheila Morgan părea o statuie de foc. Sute de flăcărui verzi, albastre, roșii și galbene se desprindeau din corpul ei ca dintr-un rug, se subțiau prin aer, se învârtejeau în direcția lacului și dispăreau în undele neclintite, absorbite de o gură nevăzută. Își scutură fruntea, dar imaginea imposibilă refuză să dispară. Sancho... își aduse aminte și reuși să răsucescă gâtul către dreapta, acolo unde acesta se găsisese cu puțin înainte de izbucnirea undei sonore. Stătea răsucit cu fața în jos, cu brațul drept prins sub el. Leșinat. Sau poate mort. Ar fi vrut să străbată cei trei pași care-i despărțeau, dar nu se simțea în stare să facă altceva decât să privească.

Și privi din nou către stăpâna cetății Almeira. Treptat, culorile flăcărilor prinseră să pălească, apoi acestea deveniră din ce în ce mai străvezii, până ce dispărură cu totul. Femeia se clătină o clipă, gata să se prăbușească. Se reechilibra în ultima secundă, deschise gura și Cristofor îngheță, așteptând dezlănțuirea furtunii sonore, care avea să-l surzească definitiv sau să-l ucidă.

Dar nu se întâmplă nimic. De pe buzele desenate cu carmin ieși un fel de abur strălucitor, care se îndreptă la rândul său spre lac și prinse să plutească deasupra lui asemenea unui norișor. Brusc, apa încremenită fremătă, un fel de chițcăituri extrem de subțiri se înălțară spre tavan, iscând gemete stranii în aerul din jur și Cristofor ar fi putut să jure că un asemenea sunet jalnic răsunase chiar lângă urechea sa sănătoasă. În clipa următoare, o coloană de păcură țâșni în sus și desenă în aer un fel de trup inuman, fără brațe și fără picioare, al cărui cap era...

Cristofor holbă ochii, străduindu-se să înțeleagă sensul informațiilor ce-i soseau pe cale vizuală.

Cupa din aramă!

Cupa devenise cu adevărat un cap omenesc ce prinsese viață, doi ochi din rubin strălucitor, două buze de jad, deschise pentru a cuvânta, doi obraji roșietici, din care cel drept zvâcnea într-un tic obsedant. Apoi ochii clipiră și două raze aurii se desprinse din tăietura pupilelor, se încrucișară chiar în fața vrăjitoarei și o pulbere de scântei se

topi în aer. Imaginea care se desenă era puțin neclară, dar Cristofor recunoscu imediat Poarta monumentală țâșnind din oceanul înfuriat, iar în cadrul ei, aproape de bază, silueta prelungă a caravelei năpustindu-se către hăul unul val. Urmă un vălmășag de linii frânte, de fulgere explodând în imensitatea lichidă, și o a doua imagine se contură cu repeziciune pe fundalul trupului nemișcat de smoală. Se văzu pe el însuși și pe Sancho, alături de două vicune, privind încremenit cum cei doi soldați încă trag de nevăzutele linii ale spațiului, făcând să crească din nimic structura unui pod incredibil.

O istorie în imagini a sosirii lui în aceste lumi, pricepu, dar nu reuși să-și descleșteze buzele, ca să-și treacă limba peste ele. Imaginea se schimbă într-o nouă încâlceală de linii. Când formele se conturară din nou revăzu o Sheila Morgan mai mică, pe marginea unui lac infim, o Sheila al cărei trup devenea transparent și lăsa să se întrevadă prin el scara pe care coborâseră în subteran, dar o scară diferită, cu trepte de cristal, stropite cu picuri de rubin.

Se auzi un trosnet sec, o torță se prăvăli din înălțimea unei coloane și se izbi de lespezi. Flăcările împrăștiară în jur o jerbă de scânteii albe. Norișorul de abur de la suprafața lacului se ridică fulgerător și dispăru. Trupul de întuneric se zgârci, se contorsionă și se prăbuși înapoi în unda nemișcată. Simultan, pe mal, corpul vrăjitoarei se

clătină, se aplecă spre stânga și se năruie pe podea. Cățuia de aramă vîi stins, tremură, strălucie de cîteva ori și se topie în aer, lăsînd numai lanțurile greu să atîrne deasupra lacului.

— Stăpâne! Stăpâne! auzi strigătul în urechea sănătoasă și reușie să-și smulgă trupul din cleiul nemișcării.

Se răsucie către celălalt. Sancho se ridicase în genunchi și-l privea, clătîndu-se. Buzele i se mișcau, dar Cristofor nu auzea nimic. Făcu un efort deosebit și reușie să-și descleșteze buzele. Primele sunete se dovediră simple sîsăituri, dar după cîteva clipe reușie să articuleze cîteva cuvinte.

— Stînga... la urechea stîngă... surd... surd, Sancho...

Sancho se apropie, pipăind nesigur cu mâinile dalele reci. Se aplecă peste el și strigă, aproape bâlbîndu-se, din cauza emoției.

— Ar fi... cred că ar fi bine să fu... să fugim, jupâne. Vrajitoarea asta blestemată zace fără cunoștință alături. Poate că e moartă. Și atunci... pricepi, jupâne? Cam ce crezi că or să ne facă lingăii lui Mahomed, cînd vor afla că Sheila Morgan a murit în aceeași încăpere cu doi... cu doi necredincioși? Poți să te ridici?

Întinse brațele și îl apucă de subsuori. Cristofor împinse puternic în picioare și, după cîteva încercări, se ridică în poziție verticală. Sancho își strecură umărul pe sub al său și așteptă să se

reechilibreze.

— Dar dacă nu e moartă? făcu el după un moment de șovăială. Poate că ar fi bine să ne asigurăm în privința asta.

Cristofor își trecu palma peste ochi, apoi își pipăi urechea bolnavă. Mâna i se atinse de sângele închegat și deveni lipicioasă. O șterse de fundul pantalonilor.

— Dacă nu e moartă? repetă el, fără să fie sigur că a înțeles bine.

Sancho strânse nervos pumnul liber. Rămase o clipă gânditor, nehotărât. Valuri de decizii contradictorii trecură grăbite peste fața lui tăbăcită. Deodată, figura îi încremeni. Luase o hotărâre. Întoarse capul spre el și spuse cu glas înfundat:

— Cred c-ar fi mai bine s-o strângem de gât. O avem la mână, jupâne, și-ar fi păcat până la Dumnezeu să lăsăm să ne scape momentul. Plus că ne punem bine și cu Cel de Sus, dacă o fi existând cumva prin vreun Rai, dincolo de nori. E vrăjitoare și necredincioasă, nu?

— Nu, Sancho... Eu nu pot... E o femeie leșinată. Nu am luat viața niciunei femei, pricepi, tu? Și, apoi, nu e o femeie ca oricare alta.

Sancho oftă și dădu ochii peste cap.

— Ești de cârpă, iartă-mă că ți-o spun, stăpâne, dar n-ai pic de snagă-n tine. Păi asta se cheamă femeie? Asta e dracu' gol, n-ai văzut ce e în stare să facă? Dacă nu poți domnia-ta, las' că-i vin eu

de hac cu mâinile astea două, adăugă și își întinse labele mari, negre, în față. Ce dacă nu poartă pantaloni și nu-i crește păr pe față?

Cristofor se îngălbeni. Aerul mirosea a rășini parfumate și avea un iz dulceag. Privi în jos. Câțiva metri mai încolo se găsea o femeie extraordinar de asemănătoare cu acea ființă care se lăsase ucisă pentru el, în orizontul altei lumi. Poate că visase, se gândi și scutură din cap. Poate că nici acum nu se trezise de tot.

— Nu pe femeia asta, Sancho. Nu pot. E ca și cum... m-aș sinucide.

Sancho își lăsă mâinile în jos și se îndepărtă un pas. Întinse gâtul și cu glasul lui gros de catâr se răsti la el, ca un apucat:

— O cunoști de undeva pe târfa asta, jupâne? E adevărat că nu mi s-a părut că ai chemat-o cu un nume ciudat, când ne-a întâmpinat la intrare? A fost amanta ta, înainte de a ajunge stăpâna Almeirei?

Cristofor simți că i se face rău. Își duse mâinile la frunte și își apăsă venele zvâcnitoare. Alături, femeia scoase un suspin abia auzit. Tresări și se grăbi să răspundă.

— N-o cunosc sau nu cred c-o cunosc exact pe aceasta. Sancho... e o poveste complicată, mai mult un coșmar. O poveste, în care femeia numită Beatriz Aranda a murit ca să mă salveze dintr-o lume-capcană. Acea Beatriz și această Sheila Margon seamănă ca două surori gemene. N-aș mai

putea... s-o văd murind încă o dată. Nu trebuie să mă înțelegi. Vreau numai să plecăm imediat.

Sancho se strâmbă, apoi ridică din umeri.

— La urma-urmei, tu hotărăști. Ne întoarcem pe scară?

— Nu cred că e o idee prea fericită. Dacă străjile se vor alarma de lipsa stăpânei lor, atunci tocmai pe scară vor coborî până aici. Mai bine, ocolim balta asta afurisită și încercăm să vedem dacă nu cumva mai există vreo altă ieșire pe undeva.

— Și Sheila? Nu e moartă, ai auzit-o oftând, nu?

— Cu atât mai rău pentru noi. Să sperăm că vom reuși să scăpăm mai înainte ca să-și revină de tot în simțiri.

Ridică din umeri și îi făcu semn cu bărbia să pornească. O apucară în direcția opusă aceleia din care veniseră. În vreme ce se îndepărtau de lac, constatară că stâlpii de susținere se îndeseau și deveneau mai subțiri. Făcliile de rășină trosneau pretutindeni în jur, consumându-și combustibilul și speriindu-i. Deși stâlpii aruncau umbre relativ subțiri, de mai multe ori li se năzări că văd pitici gheboși ascunzându-se printre ele, șopârle cu pielea verde smarald, cățărându-se și dispărând în înălțimea stucaturilor lor, lilieci întunecați căzând ca niște pietre din tavan și făcându-se imediat nevăzuți în penumbra subțire ce domnea deasupra dalelor.

Și, brusc, podeaua se înălță spre tavan, ca o coală de hârtie ridicată la unul din capete. Ultimul

stâlp se găsea la aproape zece metri în urmă. Sancho se apropie de baza ciudatei construcții și sări de mai multe ori, încercând zadarnic să se agațe de buza superioară. Renunță, își scoase pălăria și își șterse fruntea cu dosul palmei. Apoi și-o puse la loc pe creștet și îl fixă cu o privire interogativă.

— Jupâne, cum se chema pramatia aia de zeu din vechime care se putea transforma în ce-i trecea prin minte, numai ca să ajungă mai ușor în patul femeilor pe care pune ochii?

— Cred că te gândești la Zeus. Cum naiba ți-ai adus aminte de el tocmai acum?

— Fie-i țărâna ușoară! blagoslovi Sancho și ridică brațele spre înălțimea de alături. Ei bine, aș vrea să am pentru câteva clipe puterile lui și să mă preschimb într-o zburătoare. Pentru că altminteri nu văd, zău, cum altfel om reuși să ne cățărăm acolo sus. Sau poate ai domnia-ta vreo idee mai de Doamne-ajută?

Cristofor privi din nou zidul vertical, a cărui margine se înălța la peste cinci metri de la sol.

— Poate dacă ne-am cățara unul în spatele altuia... sugeră, fără să creadă nici în el ceea ce spunea.

— Ne-ar mai lipsi ceva mai mult de un stat de om, se strâmbă Sancho și-și clătină capul mare. Iar înapoi e încă și mai rău, dacă încercăm să ne întoarcem. Poate că și-a revenit vrăjitoarea și a dat deja alarma. Sau poate că au coborât gărzile

singure și ne caută. Nu, jupâne, singura soluție ar fi să zburăm, ca Zeus acela al dumitale.

— Să zburăm, atunci, răspunse Cristofor, ridicând din umeri. Dar nu ca păsările, ci ca șerpii.

— Nu înțeleg.

— Ne cățărăm pe stâlpul din spate. Arată cu mâna în direcția lui. După cum vezi, torța nu ajunge să lumineze și tavanul, care se află undeva foarte sus, în întuneric. Dacă putem să ajungem lângă el și ne proptim bine în mâini și în picioare, reușim să stăm cățarați acolo o vreme. Poate suficient cât să treacă de noi cei ce ne vor căuta.

Sancho își aplecă fruntea într-o parte și îl privi lung, apoi pufni în răs.

— Ei, bravo, nu ești băiat prost, jupâne! Dacă aș avea o cupă cu vin, aș închina-o în sănătatea ta. Dar pentru că nu am, consider-o deja închinată și hai să ne cățărăm, că începe să mă frigă spatele de privirile celor ce ne caută prin borta asta.

Se apropiară de ultimul stâlp și Sancho se lăsă în genunchi, după ce-l pipăi de câteva ori, ca să-i încerce rugozitatea. Cristofor i se urcă pe umeri, apoi slujitorul se ridică în picioare. Cristofor apucă stâlpul în brațe și își strânse pulpele în jurul lui, apoi prinse să se cațere pe el palmă cu palmă, până ce reuși să se agațe de suportul torței. Abia atunci își aplecă fruntea spre înapoi și-i făcu semn celuilalt să înceapă ascensiunea. Răsuflă câteva clipe, obosit, apoi se împinse cu genunchii în suportul de bronz și reîncepu urcușul. Deși

muşchii începuseră să-l doară, neobișnuiți cu un astfel de efort, înainta destul de repede, cu atât mai mult cu cât stâlpul se subția în mod constant în partea superioară.

Ca și cum nici n-ar avea, în realitate, un rol de susținere, ci ar fi un simplu ornament, se gândi, în timp ce-și muta genunchii acolo unde numai cu o clipă mai înainte fuseseră brațele.

Când stâlpul ajunsese la fel de subțire ca un braț de om, se opri gâfâind și se hotărî să-l aștepte pe Sancho, al cărui gâfâit se auzea departe sub el. Din locul unde se afla, torța se zărea asemenea unei mici pete galbene, iar solul dispăruse complet îndărătul ei. Întunericul nu era foarte dens, își putea încă vedea degetele, dar deasupra sa tonurile de gri se închideau complet, transformându-se în beznă și se întrebă ce urma să facă atunci când nu avea să-și mai dea seama care era susul și care era josul. Nu apucă să formuleze vreun răspuns că bărbatul de sub el îi atinse piciorul, după care îi percepă vocea:

— Urcă, jupâne, sunt sigur că am auzit câteva zgomote de pași sub noi.

Își reluă mișcarea de înaintare, brațele trăgând trupul după ele, apoi picioarele înconjurând stâlpul asemenea unui clește pentru a împiedica patinarea spre înapoi. Să fi urcat încă cinci metri? Zece metri? Nu ar fi putut să spună cu exactitate, mai ales că simțul măsurii funcționa altfel pe verticală decât pe orizontală. Oricum, când valul

de întuneric se reteză brusc, lăsând locul unei lumini albastrii, foarte palide, nu-și mai simțea antebrățele și nici palmele din cauza amorțelii.

— Doamne! șopti și fu cât pe-acți să cadă de-a berbeleacul, deoarece săltase amândouă mâinile și le dusesese la ochi pentru a-i feri de usturimea razelor venite dinspre candelabrul cu zece brațe, aflat la doi pași de el. Sancho se izbi de picioarele lui strâns încleștate de stâlp și fu nevoit să se aplece și să-i facă semn să aștepte în tăcere.

Stâlpul se termina cu un fel de scară în spirală, care se ridica până la o balcon uriaș, ale cărui capete se pierdeau, la stânga și la dreapta, în penumbra albastră. Sub el, Sancho fluieră în surdină și izbi cu pumnul în stâlp.

— Fi-r-aș al dracului, jupâne, și eu care credeam că am nimerit în Iad! Se vede treaba că, pentru unii ca noi, chiar și Iadul este o cușcă prea strâmtă și că, dacă reușim să scăpăm de aici, n-o să existe niciun alt loc pe lumea asta care să ne țină prizonieri.

VI. Piatra magică

„Nu există singurătate acolo unde un om
Sapă sau fluieră sau își spală mâinile
Nu există singurătate acolo unde un arbor
Își clatină frunzele.”

Nikiforos Vrettakos

Urcară treptele, clătinându-se din cauza oboselii, și se așezară câteva clipe pe ultima pentru a-și trage sufletul. În spate, nu se vedea nimic altceva decât lumina albastră, în care chiar și capitelul ornamentat al stâlpului pe care se cățăraseră se transformase într-un punct difuz. De undeva, de deasupra, se auzea distinct șuierul unei ape prăbușindu-se într-o cascadă invizibilă. În ciuda faptului că se îndepărtaseră simțitor de candelabru, intensitatea luminii se păstra constantă, ca și cum aceasta ar fi izbucnit de pretutindeni din jurul lor.

— Tu înțelegi ceva din treaba asta, jupâne? întrebă Sancho într-un târziu. Eu, nu. Întâi am coborât într-o pivniță, apoi am urcat spre tavan, ca niște muște ce încearcă să scape de păianjen. Parcă am fi într-un vis ciudat, pentru că numai într-un vis mai poți să fugi dintr-o încăpere mergând pe tavan.

Cristofor Columb ridică din umeri și se feri să răspundă. Dacă nu de altceva, măcar pentru faptul că nici el nu pricepea mare lucru. Se cățăraseră, la întâmplare, pe ultimul stâlp care marca sfârșitul sălii subterane și tocmai acesta se dovedise a fi fiind un fel de punte de trecere spre... Spre ce naiba?

Își frecă nasul și săltă din nou din umeri. În fine, spre altceva. Oare fiecare stâlp din sala aceea avea în capul său o scară în spirală? Balconul care atârna numai la numai un metru deasupra, se

întindea pe toată lungimea cavității subterane? Nimeriseră întâmplător la acel stâlp sau fuseseră conduși spre el de o voință tainică și invizibilă? Avea dreptate bătrânul pehlivan și se găseau încleiați în marama unui vis interminabil?

Porniră de îndată ce suflul le reveni la normal. Se săltară peste marginea marmorată și se treziră într-un spațiu strâmt și curb, a cărui buclă se pierdea în albastrul palid al luminii. Dădură cu banul și o apucară la stânga. Ocoliră stâlpii subțiri de susținere, care apăreau la fiecare sută de metri, legând noua podea de sub picioare de o boltă la fel de invizibilă ca și cea de mai înainte. Din când în când, se opreau, se aplecau peste margine și încercau să surprindă vreo mișcare în golul de sub ei, altceva decât pâlparea speriată a torțelor. Dar fie că se găseau prea sus, fie că flăcările făclilor formau un paravan licăritor care păcălea privirile, nu reușeau să-și dea seama în ce punct al uriașei încăperi se aflau.

În cele din urmă, peretele din stânga se întrerupse, făcând loc unei uși din metal.

Sancho se rezemă de zid, ștergându-și sudoarea ce i se prelingea de pe frunte spre tâmple. Oboseala i se citea pe față, dar Cristofor știa că n-ar fi mărturisit asta niciodată.

— Ce crezi, dumneata, stăpâne, e ușa spre lume sau cea spre moarte?

— Oricum ar fi, trebuie s-o cercetăm sau ești de altă părere?

— Trebuie, trebuie...! se zbuciumă el cu voce scăzută și ochii i se îngustaseră ca două lame de cuțit. Ce vorbă mai e și asta – trebuie? Păi cine ne obligă, jupâne? N-avem decât să ne ducem mai departe și gata.

— Moartea pândește pretutindeni, Sancho. Așa că ne putem încerca norocul foarte bine și dincolo de ușa asta.

Sancho dădu din cap și-și șterse încă o dată fruntea. Capul mare, cu trăsături aspre, ușor neregulate, părea acela al unui sfânt pictat în pronaos de mâna unui pictor grăbit.

— Nu moartea este aceea care ne pândește, jupâne, n-ai înțeles încă?

Cristofor rămase cu gura căscată o clipă, apoi scutură din cap și se încruntă.

— Adică?

— N-am fost aduși aici ca să fim omorâți. Poți să mă crezi, zău așa. Eu unul, care am văzut și-am făcut câte-n lună și-n stele, am, cum s-ar zice, ceva experiență. Am fost de multe ori în situația de a-mi pierde viața și am scăpat fie datorită norocului, fie îndemânării mele. Acum nu este cazul. Cine ne-a vârat în beleaua asta nu ne vrea viețile, pentru că are nevoie de noi vii. Și asta s-ar putea să fie încă și mai îngrozitor decât moartea.

Cristofor se aplecă spre înainte, întinse mâna spre el și-l apucă de guler. Hainele celuilalt miroseau a transpirație acră, a praf și a iz de cal.

— Dacă știi ceva mai multe decât mi-ai spus

până acum, ar fi cazul să vorbești.

Sancho scutură din cap.

— Nu cunosc altceva decât ceea ce ți-am spus. Dar, la naiba, jupâne, nu vezi că ne conduce o mână nevăzută spre un țel de nimeni știut? Mai bine să lăsăm presupunerile și să ne vedem de drum. Eu sunt pentru capătul balconului. Dar dacă ții neapărat să intrăm pe ușă, n-am să mă împotrivesc. După domnia-ta.

Cristofor se gândi câteva clipe, plimbându-și privirile de-a lungul galeriei, apoi revenind către fața ridată a bărbatului de alături. Ceva îi spunea că balconul în față este un cerc fără capăt, un drum fără scăpare, asemenea unui deșert. Dar și în spatele ușii puteau să descopere o simplă cameră goală. Fără altă intrare sau ieșire. Poate că ar fi trebuit să încerce din nou mâna destinului și să lase opțiunea în voia norocului. Să dea din nou cu banul...

— Intrăm, spuse cu gâtul strâns ca într-o menghină.

Frica îi aluneca pe șira spinării cu o limbă de gheață și-i contracta mușchii, făcându-l să se miște greoi. Întinse mâna dreaptă și apăsă pe clanță. Se auzi un oftat metalic, ușa scârțâi din balamale și se deschise încet, ezitant. Făcu doi pași și trecu peste prag, fără să se uite dacă Sancho îl urmează. Simți cum urechile îi pocnesc ușor și o amețală îl făcu se se sprijine cu palmele de tocul ușii.

Dumnezeule, totul nu era decât o vrajă, un experiment ciudat de magie neagră, sau... un coșmar extrem de veridic. Se găsea din nou în caverna imensă, pe malul lacului cu unde de smoală lichidă, deasupra căruia stătea, suspendată de un lanț gros de aramă, o cățuie având chipul său. Sheila Margon azvârlise hlamida pe podea, la câțiva pași de ea, și intrase în lichidul întunecat până la genunchi. Cum stătea aplecată deasupra lui, cu palmele aproape atingând undele, masca din catifea părea o excrescență a pielii obrazului, un fel de rană urâtă și prost cicatrizată. O pâlpâire violetă se întrețesea în jurul ei, asemenea unui rug, pregătit s-o mistuie.

— O vrajă... murmură el, cu buzele arse. Am nimerit într-o lume magică.

Ca și cum l-ar fi auzit, femeia se răsuci brusc și-i aruncă o privire înghețată. Un fulger sclipi în cățuia de deasupra și dispăru în penumbra groasă a tavanului. Își îndreptase spatele și-l privea asemenea unui demon frumos și irascibil al adâncurilor. Era Sheila Margon, regina-vrăjitoare a Almeirei, sau... Cristofor Columb își mușcă buza de jos, străduindu-se să nu țipe.

Sprânceană pe jumătate albă îl trimitea într-o lume ce i se părea la fel de ireală, de miraculoasă, ca și aceea în care plutea acum. Existase, vreodată, continentul Amerigon, de dincolo de Poartă, sau era numai închipuirea sa înfierbântată

de cine știe ce boală mistuitoare?

— Oh, Sabdag, zeu al Infernului, și tu divină Salacia, marea sa preoteasă, ridică-ți vârful cozii din marea de pucioasă în care te scalzi și stinge candela acestui muritor îndărătnic, care vrea să pătrundă tainele sacre ale Zeilor!

Incantația se sfârși într-un țipăt ascuțit. Un suflu violent izbucni din adâncurile lacului, involbură lichidul negru, azvârlind stropi mari pe maluri, și o izbi din spate pe vrăjitoare. Sheila se clătină, se dădu doi pași spre dreapta și-și acoperi fața cu mâinile. Irizația violetă ce dansa în juru-i pâlpâi nesigură, pări și se stinse. Însăpăimântat, Cristofor se dădu înapoi, până ce se izbi de trupul încremenit al lui Sancho. O coadă uriașă și ascuțită se desfăcu încet din încheștarea elastică a lichidului, făcu o mișcare violentă, scuturându-și solzii, împrăștie altă ploaie de stropi în jur, se înalță deasupra lacului, se răsuci o clipă întrebătoare, ca și când ar fi cercetat penumbra încăperii, apoi se întinse brusc în direcția lui, îl izbi drept în piept, dărâmându-l la pământ, apoi se înalță deasupra-i ca o lance ce-și lua avânt, se arcui...

— Beatriz! urlă bărbatul ținut pe podea, cu ochii holbați la arătarea de deasupra lui. Beatriz, tu ar fi trebuit să mă aperi, nu să mă ucizi!

Își simțea gura uscată ca nisipul deșertului. Vocea ce se auzea indistinct foarte aproape de el i se părea cumva cunoscută, dar nici nu-i trecea

prin minte că ar fi a sa. Vârful ascuțit al cozii își terminase cursa ascendentă și se găsea în fracțiunea de clipă de repaus, dinainte de cădere.

Mai murise vreodată? se miră că putea încă să gândească atât de clar, apoi își spuse că apropierea morții descătușează forțe nebănuite în creier, ascuțind rațiunea la maxim și permițându-i să perceapă lucruri invizibile în condiții obișnuite. Urma deci să moară, stupid și neștiut de nimeni, într-o cavernă din inima pământului bătrânei Spanii, într-o lume pe care n-o recunoștea ca fiind aceea din care plecase. Închise ochii și așteptă ca pieptul să-i explodeze într-o împrôscare de sânge și de oase sfărâmate.

Nu se întâmplă nimic.

— Oh, Sabdag, iart-o pe umila ta slujitoare că n-a știut ce-ți cere!

Vocea femeii sună spart, risipindu-se în adâncurile tavernei. Cristofor respiră adânc. Nu murise. Deschise ochii. Coada fără trup de deasupra atârna încă nemișcată. După încă o clipă nesfârșită, se legănă de câteva ori de la stânga la dreapta, se înalță cu mânie spre tavan și se dizolvă în piatra invizibilă de deasupra.

Sheila Morgan căzuse în genunchi, cu fața în jos și cu mâinile întinse înainte. Palmele erau răni deschise, piele jupuită, spuzită de mulțimea venelor roșii, dar fără picătură de sânge. Buzele carminii murmurau cuvinte inaudibile și, din când în când, un zvâcnet puternic îi făcea să tresară

violent umărul drept. Apa ca smoala bolborosea violent în jurul ei și steluțe violete se ridicau de sub unde, străpungeau suprafața vălurită și se ridicau într-un zbor dănțuitor către tavan.

Cristofor se frecă la ochi cu dosul palmelor. Trupul vrăjitoarei devenea treptat translucid, lăsând să se întrevadă prin el scara de cristal, punctată cu boabe de rubin.

— Stăpâne! auzi chemarea lui Sancho din spate, dar nu mai avu timp să se întoarcă.

Văzduhul se transformă într-un cazan cu aburi, cățuia de aramă de deasupra se desprinsese din cârlig și plesni în lichidul negru, chiar lângă trupul vrăjitoarei, luminile sutelor de lumânări și de torțe se aplecară într-o parte și pâlpâiră gata să se stângă, Sancho strigă ceva și, deși nu-l văzu, Cristofor știu că trupul acestuia era aspirat către o gură îndepărtată, apoi totul se învârti cu el, podeaua urcă în locul tavanului și i se păru că lacul atârnă deasupra lui, asemenea unui ochi de întuneric, luminile pâlpâiră din nou și-și îndreptară flăcările în jos, fixându-l de tavanul devenit podea.

Am înnebunit, se gândi, dar nu apucă să formuleze cuvintele. Întunericul se transformă într-un vârtej orbitor de luminițe, simți valul acru de vomă urcându-i în gât, dar nu știa dacă răsucindu-se să-l verse pe podea nu ar fi făcut altceva decât să-l arunce în sus, așa că rămase nemișcat și încercă să-și amintească momentele

premergătoare ale trecerii prin Poartă. Dar amintirile refuzau să se lase agățate. Închise ochii și, cu un efort deosebit, reuși să trimită înapoi în stomac greața ce-i încrâncenase mușchii gâtului și pomeții obrazului.

— Stăpâne...

Vocea sunase foarte aproape de urechea sa dreaptă. Deschise ochii cu grijă, străduindu-se să nu se lase furat de vârtejul luminițelor. Se găsea pe un platou îngust, sclipirile reci, îndepărtate ale stelelor fiind ținte fixe pe o hartă ale cărei contururi le cunoștea. Deasupra, vârful negru, dominator, al muntelui acoperea tot cerul spre sud. Se ridică în capul oaselor. Sancho stătea la doi pași, în genunchi, cu o ploscă de apă în mână.

— Nu-i ceva mai îngrozitor decât însăși moartea, stăpâne? întrebă el și ape înșelătoare îi luceau în priviri. Ne-am rătăcit în imperiul vrăjii. Cred că ne găsim din nou sub vârful Mulhacen și mi-e teamă să mă gândesc că prin apropiere se învârtesc soldații lui bașa Suleiman ibn-Seili.

Nu nimeriseră pe locul unde poposiseră înainte de a fi descoperiți de patrulă, dar probabil că nici nu se găseau prea departe de el. Prin întuneric nu puteau să-și dea seama, dar, cât timp zăcuse el leșinat, Sancho se învârtise prin împrejurimi și dăduse peste un fir de potecă urcând spre înălțimi. Chiar în marginea drumului, găsisse plosca, atârânănd de ramura uscată a unui pin. Iar câțiva pași mai încolo, o fâșie roșie de mantie.

— Ca și cum cineva ar fi trecut înainte prin aceste locuri și ar fi vrut să ne lase un semn. Și un ajutor, făcu Sancho zăpăcit, răsucind bucata de material între degete. Oricum ar fi, mi-e o foame de-mi vine să mușc din trunchii ăștia bătrâni. Mai bine-ar fi lăsat o bucată de friptură, cu apa ne-am fi descurcat cumva...

Cristofor ridică din umeri. Dacă era un dar, nu aveau de ce să se plângă. Darurile vin ca o recompensă, nu ca rezultat al cerințelor tale. Ele nu acoperă o lipsă, ci aduc un element în plus, într-o ordine prestabilită. Așa că nu răspunse în niciun fel, ci ridică plosca și sorbi prelung din ea. Se înecă, tuși și scuipă lichidul amarui.

— La naiba! se răsti și cercetă plosca din priviri. Nu știam că musulmanii beau vin.

Sancho se apropie, îi luă plosca din mână și sorbi cu grijă un gât.

— Doamne! exclamă, apoi o duse din nou la gură și trase cu nădejde din ea. E cel mai minunat lichid care a umplut vreodată burta unei ploști, adăugă după ce luă o pauză. Se vede treaba că pe aici a trecut vreun sfânt și nu un om.

Bău din nou, de astă dată mai cu măsură. I-o întinse și lui, dar Cristofor refuză. Se hotărâră să facă un foc și un timp băjbăiră prin întuneric după crengi uscate și după mușchi de copac. Într-un târziu, cărară totul la rădăcina unui molid înalt și Sancho izbi de mai multe ori cu amnarul în cremene până ce reuși să aprindă firele de iască.

Firul de fum se înalță mai întâi nesigur spre cer, apoi deveni mai gros, pentru ca în câteva minute să dispară cu totul, înghițit de flăcările viguroase.

Se așezară lângă el, cu spatele la molid și cu fața îndreptată către vârful Mulhacen. Frigul nopții mușca din ce în ce mai tare, făcându-i să se strângă sub hainele subțiri. Oiștea Carului Mare apăruse din gura întunecată a unui defileu, din stânga, și părea că se înalță drept spre crugul bolții.

Cristofor își întinse mâinile către flăcări și se uită multă vreme cum dansează umbrele pe suprafața lor. Se aflau într-un punct mort. Dacă ar fi urcat înapoi spre vârf, le-ar fi luat câteva zile bune până să ajungă din nou în apropierea fluviului Guadalete; nu aveau niciun fel de merinde și nicio armă, cu ajutorul căreia să și le procure. Mai mult, nu era deloc sigur că podul dintre cele două spații mai plutea încă în ceața sa de lumină, așteptându-i. Dacă coborau din nou spre mare, drumul către Almeira ar fi durat cam tot atât. În plus, la capătul lui i-ar fi așteptat din nou vrăjitoarea. Care i-ar fi expediat cine știe unde. Sau i-ar fi ucis. Sau i-ar fi supus, așa cum prorocise Sancho, unui chin mai greu decât moartea.

Răsuci fruntea și-l privi pe cel de alături. Slujitorul se aplecase în față și umplea cupa unei lulele cu muguri uscați de molid. O pipă! îi veni să strige, dar bărbatul de alături răsuci fruntea spre el și-i făcu cu ochiul.

— Un dar de la supușii lui Atahualipa, rânji el și izbi cu unghia arătătorului în cupa din bronz. Numai că n-am reușit să le șterpelesc nici măcar un fir din iarba aceea miraculoasă, căreia ei îi zic tutun. Când ești la ananghie, sunt bune însă și fructele de molid.

— Cine mai fumează în regatul vechii Spanii?

— Toată lumea, se hlizi el și duse un lemn aprins către căușul plin de semințe negre. Chiar și Marele Inchizitor, atunci când crede că nu-l vede nimeni, se închide în cabinetul său de la Escorial, se așază în scaunul-balansoar și trage din pipă. E singurul lucru bun pe care ni l-au adus diavolii ăia roșii.

Tăcură o vreme, fiecare măcinându-și propriile gânduri. Era din ce în ce mai frig și Cristofor acceptă fără să facă nazuri plosca îmbrăcată în hamuri din piele. Vinul dulceag și parfumat îl încălzi după primele gâturi trase cu nădejde. Își frecă palmele una de alta și apoi își plesni ușor obrajii.

— Cred că ai avut dreptate, spuse după o vreme. Ne găsim într-o situație mai rea decât moartea. Dacă ne aflăm în lumea reală, vom muri de foame și de frig, mai înainte să reușim să ajungem într-un loc populat. Dacă ne mișcăm într-un spațiu al magiei, așa cum ne apare toată aventura pe care am trăit-o deja, atunci aproape sigur că nu vom reuși să rupem vraja și ne vom învârti în cerc la nesfârșit.

Sancho oftă și-și scutură chica brumată. O

pasăre de noapte țipă nevăzută o chemare în coroana îndepărtată a unui copac.

— Aveam eu o bănuială că blestemata de Sheila o să ne chinuiască cum n-a mai chinuit pe nimeni. Să fie din pricină că te cunoaște de undeva, jupâne?

— Eu o cunosc pe ea, sublinie Cristofor Columb, cu buzele strânse într-o linie subțire. Sau, cel puțin, mi se pare că o cunosc. Ea nu-și amintește nimic despre mine.

Sancho ridică fruntea și privi vreme de câteva clipe cerul întunecat. Steaua Boarului scliffea singuratică deasupra unui brad uriaș, aflat la câteva sute de metri mai sus, pe spinarea muntelui.

— Vremea poveștilor, stăpâne. Suntem singuri, în creierul munților, aproape de crucea nopții. Până în zori e timp să aprinzi un imperiu și să-l faci cenușă. Nu crezi că a sosit momentul să-mi spui câte ceva despre domnia-ta? Pentru că, în afară de faptul că ești căpitan pe o navă, pe care spui că ai pierdut-o în mărele Indiei, și că vii dintr-o călătorie îndepărtată, nu știu altceva despre cel ce mi-e stăpân și care m-a tras după el în aventurile astea nemaipomenite, făcându-mă să las altora locul meu cald de la „Apostolii piliți” și somnul dulce de peste zi. Din cucuvaie, m-am transformat în uliu și nu știu, zău, dacă-i musai să-mi pară rău sau trebuie să mă bucur de treaba asta.

Cristofor se aplecă spre flăcările înalte și nu știu ce să răspundă. Nu de povești era nevoie în acel moment, ci de un plan de acțiune. Un plan care să-i scoată în zori din încurcătura în care se găseau. Dar nu-i venea nimic în minte și probabil că și pe celălalt îl încerca aceeași neputință. Timpul... Doamne, cum trecea timpul, ca o apă înșelătoare, uneori dându-i senzația că îl ocolește, alteori că l-a agățat în curentul său și că-l târăște cu repeziciune la vale. Oftă și izbi cu pumnul drept în pământ. Îi venea tare greu să mintă, dar nu se putea întoarce de la povestea pe care o fabulase înaintea lui, în noaptea aceea atât de îndepărtată acum, petrecută în subsolul bisericii. Pentru că adevărata istorie, trăită la marginea unei lumi atât de diferită de aceasta, ar fi părut o scorneală incredibilă, bună pentru adormit copiii.

Copiii lui!

Își linse buzele și-și stăpâni cu greu pânza de lacrimi ce-i acoperea luminile ochilor. Undeva, în nu se știe care lume din care plecase odinioară, creștea și se maturiza Diego Columb, alături de supusa sa soție Felipa Moniz de Perestrello. Și, în altă parte a regatului, Fernando Ferens, fiul său nelegitim și al Beatrizei Aranda, probabil că învăța să călărească și să învârtă spada. Dacă nu cumva spațiul acela va fi căzut sub ocupația Fiilor Soarelui, iar cei dragi lui cândva vor fi odihnind sub formă de cenușă, risipiți peste munți și dealuri.

Îi povesti despre viața lui de dinainte de marea

plecare. Despre cei doi fii și despre cele două femei, la care ținuse în maniere atât de diferite. Despre setea sa neostoită de aventură și de glorie. Despre ucenicia făcută la curtea lui Enrique Navigatorul, care-l trimisese să lupte prin îndepărtatele colonii de pe continentul negru. Despre viața infernală de pe galioane și despre moartea ce pândea ascunsă oriunde pe țărmurile neospitaliere. Despre răutatea șefilor de echipaje și despre incapacitatea ofițerilor. Despre bătălii, despre sânge și despre moarte. Despre prizonieri, despre aiurările produse de febra galbenă și despre morți. Despre șirul nesfârșit de morți din viața sa cea atât de agitată.

Când isprăvi, avea gâtul ca iasca, iar focul aproape că se stinsese. Sancho îl privea cu ochii mari, pierduți în imaginile unui vis îndepărtat. Apucă plosca de alături, o duse la buze și sorbi îndelung. Apoi o lăsă alături și-și șterse buzele crăpate cu dosul palmei. Într-un fel, se simțea mai bine. Amintirile se transformaseră în imagini și scăpase de lipiciul lor amărui.

Într-un târziu, Sancho își țuguie buzele și slobozi un sunet asemănător unui plescăit.

— Da' știu că te pricepi să spui povești marinărești, nu glumă! făcu el admirativ și trase două gâturi din ploscă, după care o clătină de câteva ori, înaintea flăcărilor. Și să dai pe dușcă. E bună licoarea asta afurisită, nu cred să ne ajungă până mâine dimineață.

Mângâie lemnul rotunjit al burții acesteia și clătină din cap. Lemnele trosneau încetișor, ronțăite de flăcările vioaie. Un miros vag de tămâie venea dinspre vatră, semn că focul cuprinsese vreo creangă mânjită cu rășină. Iarba de sub ei era udă de rouă și aerul se făcuse parcă și mai rece.

— Nu sunt povești, Sancho, este viața mea, petrecută într-o epocă atât de îndepărtată, că de-abia mai îmi aduc aminte de ea. Acum, când ți-o povestesc, îmi pare și mie un vis, dar a fost atât de adevărată, că simt și acum mirosul dezgustător al trupurilor umflate de vărsat de vânt, dinainte de a fi aruncate peste bord.

— Jupâne, jupâne, rânji Sancho, tu îți închipui că ești un nemaipomenit Sinbad Marinarul și te ții mare pentru că ai străbătut în lung și-n lat albia îngustă a Mediteranei. E adevărat că știi să povestești, ai darul ăsta de a ține oamenii ca pe jar, ca să afle sfârșitul, dar, în realitate, n-ai văzut mai nimic, înțelegi? Mai nimic.

Lumea e cu mult mai vastă decât ne duce pe noi mintea. Și pentru a o străbate dincolo de orizonturi nu e neapărată nevoie de corăbii și de pânze.

— Da, poți să mergi și pe jos.

— Nu râde, jupâne, gâfâi el, nu râde că e mai rău decât o blasfemie și, dacă porcul Āla bătrân și ramolit te-ar mai ierta cumva, dacă i-ai aprinde o lumânare și ai pupa mâna spurcată a vreunui popă cu anteriu, destinul orb sub mâna căruia ne

potrivim pașii de la o vreme încoace o să ne lase să pierim prin stâncăriile astea, departe de orice privire omenească.

— Nu râd, clătină gânditor din cap Cristofor și aruncă o creangă pe foc. Cred că ai dreptate. Oricât de mult am colindat, lumea trebuie că e atât de mare, încât nici cu gândul nu i-am pipăit marginile. Cunoști tu vreo altă cale de a o străbate?

Sancho nu răspunse. Stătea neclintit în loc și privea spre inima focului, ca o statuie de lut a unui zeu demult uitat. Flăcările jucau umbre transparente pe fața lui concentrată și Cristofor ar fi putut să jure că gândurile care-i alergau pe sub frunte erau al naibii de interesante.

— Poate, ridică el din umeri. Poate.

— Nu vrei să fii mai explicit?

— Piatra, spuse încet, după un timp, și aruncă o mână de ace uscate de molid peste vatră. Acestea se aprinseră imediat, împrăștiind o ploaie de scânteii în jur. Bașa Suleiman ibn-Seili ne-a întrebat ceva despre o piatră-semn, mai ții minte?

— Parcă, răspunse șovăind. Nu sunt prea sigur.

— O piatră magică, aflată alături de o mantie roșie, insistă Sancho. Nici acum nu realizezi?

Îl trecu un fior neașteptat și se cutremură. Mai întâi plosca...

— Fâșia de mantie roșie de lângă ploscă. Un semn, nu?

— Un semn, da, zâmbi cu gura până la urechi

celălalt și sări în picioare. Începu să sară într-un picior în jurul vetrei. Un semn, da, un semn de prietenie. Nimeni nu pierde o ploscă, stăpâne, prin locurile astea mai bine-ți tai o mână, decât să fii neglijent așa ceva. Plosca... mantia roșie... undeva, pe aproape, trebuie că e o altă poartă. Am scăpat de Mulhacen și de foamete.

Mai țopăi de câteva ori, apoi se așeză pe vechiul său loc și-i trase o palmă peste spate.

— Nu spui nimic? Nu te bucuri?

— Nu știu cât să mă bucur, răspunse Cristofor, dus pe gânduri. Încă n-am găsit poarta asta. Și, apoi, știm noi către ce anume se deschide? Ce viitor ne așteaptă dincolo de ea?

— Nu-mi vorbi de viitoruri, jupâne! se răsti Sancho. Nu-mi vorbi despre nimic. Câtă vreme nu s-a petrecut parșiva asta de noapte, nu avem alt drept decât să dormim și să ne închipuim așezați la masa Raiului, alături de sfinți.

Abia către ora zece, soarele reușise să treacă de spinarea accidentată a Sierrei și să arunce o pată sângerie peste bruma albă care acoperise cu un strat gros tufișurile și iarba rară. Focul murise de tot și numai un firicel alb de fum ce se ridica drept în sus marca locul unde se găsea vatra improvizată.

Când deschisese ochii, Cristofor constatare că Sancho se sculase deja de multă vreme. Îl privea cum stătea cocoșat deasupra unei buturugi

putrezite și cioplea din ea cu ajutorul cuțitului așchii lungi și bucăți de scoarță uscată, gândindu-se că norocul nu-l părăsise, în realitate, niciodată. „Santa Maria” se despărțise la timp de suratele ei și astfel nu le împărtășise soarta tragică, în Lumea Nouă de dincolo de Poartă avusese parte de cunoștințe ce-și sacrificaseră viețile pentru a i-o salva pe a sa, reîntors acasă, în acest tip curios de *acasă* ce trăia conform unor legi și norme pe care nu le înțelegea prea bine, nimerise încă din primele momente peste un slujitor straniu, care-l scăpase încă din primul moment de pericolul mortal ce bântuia pe străzile înecate în noapte și umezeală ale lui Sanlucar de Barrameda.

Se întinse îndelung, trosnindu-și oasele și străduindu-se să-și elibereze mușchii de energia negativă acumulată în timpul somnului. Îl durea surd spatele și știa că asta i se trăgea încă de pe timpul când servea ca mus pe „Castillia” și trebuia să frece punte chiar și în zilele cu ploaie și burniță, deoarece boțmanul nu suferea să-și vadă oamenii stând pe timpul zilei.

Se ridică, scutură mantia de pământ și o atârână pe un ram apropiat, după care-l ajută pe celălalt să aprindă focul. Fierșeră apă în ibricul de aramă, pe care Sancho îl scoase, miraculos, din trăistuța ce o purta permanent pe spinare, sub brațul drept, și aruncară în ea muguri de pin și de molid. Ceaiul avea o culoare verzuie și un gust puternic de rășină, dar îi ajută să se încălzească și să înghită

bucățelele tari de pesmet, scoase de pe fundul aceleiași traiste.

Plecară cu puțin timp înainte ca soarele să treacă peste coroanele ascuțite ale molizilor din jurul lor și să ilumineze spinarea încă neagră a lui Mulhacen. Aerul era foarte rece și mirosea puternic a pământ umed și a verdeață strivită. Sancho îl conduse către apus, ocolind o stâncă uriașă, căzută din vârful muntelui în vremuri imemoriale, apoi se răsuci spre sud și îl trase la vale pe o pantă acoperită cu frunze moarte din anul precedent. Se opriră în dreptul unui căuș de piatră, puțin adânc, umplut cu apă de ploaie, pe suprafața căruia pluteau câteva frunze. Sancho se aplecă, căutând urme numai de el știute.

— Aici, jupâne, spuse el în șoaptă, exact aici am găsit plosca. Împunse cu un lemn la rădăcina unei tufe de zmeură. Iar aici am dat peste fâșia de material roșu. Rămâne să descoperim piatra-simbol.

Căutară o vreme, cocoșați, scobind cu degetele și cu vârful pumnalelor prin iarba grasă și rară. O mulțime de pietre își șteau vârfurile ascuțite de pretutindeni, dar niciuna nu părea cu adevărat magică. Când soarele trecu de locul unde se găseau și umbrele începură să se lungească spre răsărit, Sancho își trecu mâinile prin păr și izbi furios cu piciorul într-un trunchi căzut.

— Nu spui nimic, jupâne? strigă el turbat de mânie. Ne-a păcălit din nou afurisita de vrăjitoare?

Unde e piatra aia blestemată, care să ne arate locul porții, dincolo de care am putea ajunge pe tărâmul miraculosului Amerigon?

Cristofor tresări, de parcă l-ar fi lovit cineva cu un lemn în cap. Lăsă încet mâinile pe lângă corp și se ridică în picioare, cu ochii fixați asupra chipul strâmbat de furie al slujitorului său. Deși soarele ilumina din plin platoul îngust pe care se aflau, răcoarea dimineții făcea ca răsuflările să li se transforme în fuioare subțiri de abur. Fruntea însă îi fusese năpădită brusc de o sudoare înghețată, pe care se văzu nevoit s-o șteargă cu mâneca.

— De unde cunoști această denumire, Sancho?

O clipă, bărbatul cu mustață neagră și lungă rămase cu gura căscată. Apoi izbucni în râs. O pasăre cenușie, cu cioc portocaliu, se sperie și zbură de pe o creangă subțire a rugului de zmeură în direcția pădurii.

— Ți-e frică, jupâne? Ți-e frică de ceea ce aș putea să știu despre dumneata, de ceea ce ai ținut ascuns cu multă îndârjire în fundul sufletului și al minții, pentru că ți se pare că ar fi o primejdie de moarte să afle și alții? Înălță mâinile către cerul senin, de parcă și-ar fi căutat acolo un martor, care să-i confirme spusele. Dacă asta îți spune ceva, află că nu vreau să cunosc nimic din tainele altora. Nu am vreme să pricep tot ceea ce vreau despre mine însumi, darămite să mă mai interesez despre cei din jur.

Cristofor nu se clinti. Ochii îi ardeau dureros sub

frunte și gândurile erau asemenea unei rețele de fulgere în timpul unei furtuni cumplite. Aproape că nu-l asculta pe celălalt, străduindu-se să priceapă cam ce ar însemna pentru el aflarea de către cei din jur a secretului porții. Involuntar, mâna dreaptă se înalță din cot și degetele i se sprijinită de centură, foarte aproape de teaca pumnalului. Sancho îi urmări mișcarea și lăsă brațele în jos. După câteva clipe ridică din umeri și se răsuci pe jumătate către micul lac din albia de piatră.

— Poți să nu mă crezi, jupâne. Nici că-mi pasă de asta, dar e bine să știi că n-am făcut niciun contract cu viața, adică fiecare poate renunța la celălalt când are chef. Așa stând lucrurile, nu văd de ce mi-aș bate capul cu problemele altora. Important mi se pare să știi să profiți cât mai mult de ceea ce lumea are mai interesant în ea și să-i lași și pe alții să facă același lucru. În privința Porții... ai vorbit în somnul febrei de câteva ori, pe când zăceai mușcat de năpârcă. Și acum, căutăm semnul sau ne resemnăm și pornim la vale, să ne încercăm din nou norocul cu Sheila Margon?

Cristofor ridică din umeri și se strădui să zâmbească. Poate că avea dreptate.

— Căutăm semnul, Sancho. Undeva trebuie să se afle Poarta de care vorbeai.

Continuă să stea aplecați și să scotocească până aproape de vremea prânzului, când stomacurile prinseră să-și solicite drepturile, mai

întâi cu timiditate, apoi din ce în ce mai agresiv, până când slujitorul sări în picioare și țipă nefericit:

— Nu mai mișc un deget, până ce nu astupăm gura crăpelniței ăsteia afurisite. Simt că se învâрте muntele cu mine.

Abandonară căutările și porniră după ciuperci. Găsiră mai multe pâlcuri, dar toate erau otrăvitoare și trebuiră să renunțe. În cele din urmă, Sancho reuși să doboare cu o piatră o pasăre cu pene verzi, ceva mai mare decât un porumbel, care se însorea neglijentă pe un stei. O jumuliră în grabă și o prăjiră cu fulgi pe ea, înfiptă într-o țepușă. Mâncară aproape totul, chiar și oasele, singurele lucruri de care nu se putură atinge fiind ghearele, pe care Sancho le legă cu un fir de iarbă și le ascunse în trăistuț, motivând că se așteptau la vremuri grele și că, în lipsă de ceva mai bun, ar fi putut să pună de-o ciorbă de pasăre.

Se odihniră aproape un ceas, după care începură iar să scotocească prin iarbă. Când soarele se ascunse în spatele muntelui, poiana arăta de parcă ar fi fost arată cu plugul. Toate pietrele, chiar și cele cât unghia erau scoase din locurile lor și răsucite cu burțile în sus. Niciuna nu arăta însă a avea puteri miraculoase și intrarea căutată continua să rămână nevăzută.

— Dar dacă nu e vorba despre o piatră obișnuită? întrebă Cristofor, într-un târziu, pe când se odihnea cu mâna dreaptă rezemată de un

pietroi.

Sancho se opri din căutare și-și îndreptă spinarea.

— Ce vrei să spui?

— O piatră-simbol este o piatră cu puteri magice, nu? Altfel, nu ar căuta-o vrăjitoarea. Te-ai întrebat până acum cum de a putut să ne vadă pe noi în oglinda lacului și pe afurisita de piatră nu? Dacă e vrăjitoare, atunci ar trebui să poată face foarte multe lucruri.

Sancho se strâmbă. Alungă o muscă sâcâitoare și se așează în fund. Oftă de plăcere, se întinse de câteva ori, apoi șterse lama cuțitului de iarbă și-l băgă în toc.

— Nu le știe pe acelea care stau sub puterea altei vrăjitoare, pesemne.

— Asta trebuie să fie, nu, Sancho? Crede că suntem protejați de un mag mai puternic decât ea, un mag care ne-a condus pe vârful lui Mulhacen pe o scurtătură între spații, asemenea celei folosite de supușii Marelui Inca. Și voia să afle locul pe unde am ieșit, pentru ca să-și extindă puterea. De asta a poruncit să fim aduși în palatul ei, dacă acel bașa n-ar fi reușit să afle nimic, cum de fapt s-a și întâmplat.

— Și?

— Și nimic. Atâta doar că eu nu cred că e vorba despre o simplă piatră, indiferent de forma ei. O piatră stă sub puterea stihiiilor naturii. Chiar și o stâncă se poate prăvăli sub forța unei furtuni

cumplite sau mânată de un cutremur. Dacă un vrăjitor și-a însemnat locul cu ajutorul ei, atunci trebuie că este vorba de o piatră specială, care să poată sta locului și o mie de ani. Unde ai găsit plosca?

Sancho se ridică în picioare, strâmbându-se din nou. Pe cer, apăruseră nori negri, care se buluceau spre vârful muntelui de alături. Se îndreptă spre capătul îndepărtat al poienii și se opri pe marginea albiei de piatră. Se aplecă, luă apă în pumn și se stropi cu ea pe față. Câțiva picuri rămaseră atârnați de țepii asprii ai mustății.

— Aici, spuse și bătu cu piciorul în stânga căușului de piatră, aici, alături de această palmă a zeilor.

— Exact, zâmbi Cristofor și se apropie cu pași mărunți. Această palmă a zeilor, după cum bine i-ai zis, trebuie că este piatra-simbol pe care o căutăm. Un lac asemenea celui din subteranul Sheilei Margon. Trebuia să ne fi gândit chiar de la început la asta. Mai rămâne să descoperim trecerea. Poarta spre Amerigon, așa cum ai zis tu că am vorbit eu în somn.

Îi făcu semn din bărbie, ridicară mâinile și pipăiră aerul, așa cum văzuseră că făceau soldații *încă*. Mai întâi, se făcu dintr-odată foarte frig și mâinile li se învinețiră. Se văzură nevoiți să le izbească una de alta, încercând să restabilească circulația sângelui prin vene. Apoi simțiră un miros necunoscut, ceva plăcut și dureros, în

același timp, ca și cum ai fi încercat să inspire la -30° C parfumul unei iasomii. La câteva clipe numai, se opriră brusc.

Poarta era chiar sub nasul lor, puțin deasupra apei, aproape lipită de pinul uriaș care își întindea umbra peste jumătate din poiană. Avea forma unui firisor de abur cenușiu, sclipind când și când în razele strecurate printre crengi, și se pierdea între acele crengilor.

— Nu cred că-mi va face plăcere să-mi ud oasele astea bătrâne, dar dacă altfel nu se poate... bombăni Sancho, după care își strânse mantia în jurul corpului, potrivi săcuțul sub umăr și intra în apa rece.

Nu se întâmplă nimic, până în clipa în care atinse firul cenușiu. Se auzi un sunet scrâșnit, o lumină albă, orbitoare, irumpse în poiană și Cristofor strânse pleoapele orbit. Când îi redeschise, constată că se afla singur. Întinse palmele în față, ca și cum s-ar fi dogorit la căldura unui foc invizibil. Nu simți nimic însă și lăsă mâinile pe lângă corp. Se simțea foarte obosit și flămând. Se coborî într-un genunchi, cu ochii fixați pe firul aproape invizibil, și se spălă pe față cu apa rece.

O clipă, îi trecu prin minte să se întoarcă spre vârful muntelui, să încerce să-l escaladeze și să coboare versantul celălalt. Era sigur că, dacă prindea vreme bună și dacă avea un dram de noroc, ar fi putut face asta în mai puțin de două

zile. Ar fi fost mai greu cu mâncarea, dar, la nevoie, ar fi răbdat chiar și mai mult. Apoi ar fi căutat trecerea. Și, dacă ar fi găsit-o, ar fi pătruns iar în imperiul Fiilor Soarelui. În alte trei-patru zile, ar fi ajuns la Barrameda. O barcă, trebuie să fi existat pe undeva o barcă mai puțin păzită în portul acela mare. O ambarcațiune cu numai două vâsle ar fi fost suficient să-l ajute să traverseze cele patru leghe de mare ce-l despărteau de „Santa Maria”.

— Cam mulți de *dacă...* mormăi, clătină din cap, se ridică și pași în apă.

Întinse mâna și atinse, după o ezitare, linia frântă, care tremura mărunț în aer, pierzându-se printre crengile groase ale copacului. Simți ceva asemănător unei descărcări electrice, imaginea se fisură, apoi se sparse în milioane de cioburi, fiecare reflectând în unda ei minusculă poiana, pinul uriaș, lacul și norii negri de pe cer, auzi sunetul ca pe o zbatere de-o clipă a aripilor unui fluture metalic uriaș, apoi acesta se transformă într-un vâjâit asurzitor, își văzu corpul reflectat în miile de cioburi ridicându-se în aer, răsucindu-se de câteva ori, apoi absorbit de cerul negru ca păcura, care coborâse pe verticală și alungase muntele în neștiut. În gură îi năvăli gustul acru al vomei, dar știa că nu o să vomeze, era ca atunci când începuse prima hulă pe mare și el era un mus pricăjit ce se ținea de babaua de la pupa, aplecat peste punte, încredințat că o să-și verse și sufletul din el, strânse pleoapele, zăpăcit de năvala

stelelor violete, care se îngrămădeau să-l atingă, și-și mușcă buzele până la sânge...

VII. Cititoarea în destin

„Plouă. În zodia Vărsătorului
apa coboară
până la temeliile somnului.
Spațiul visului a devenit noroi.”

Ghiorhis Manousakis

Întâi, se desfăcu deasupra sa cerul, o apă măloasă, care-i mânji imediat fața și mâinile. Deschise larg ochii și o picătură îi izbi irisul drept, făcându-l să tragă speriat capul într-o parte. Apoi își simți degetele încleiate într-o substanță moale, strânse pumnii și nămolul țâșni, stropindu-l pe față. Capul uriaș al lui Sancho se ivi dintr-o parte și îi astupă întreg orizontul. O palmă plină de noroi apăru din neștiut și i se lipi de buze, chiar când vru să-l întrebe ce era cu mascarada aceea. Stropi de sânge căzură dinspre ea și îl izbiră pe nas și pe bărbie. Claia de păr cărlionțat coborî și mai jos, iar buzele groase, aproape vinete, lăsară să se strecoare printre ele un damf greu de vin, atunci când se mișcă la numai două degete de urechile sale.

— Ce bine că nu te-ai grăbit, jupâne! Ai fi nimerit în plină încăierare și, nu zic, ar fi fost interesant să-i vezi cum se gătuiau, dar până să scap de

flăcăul ăla care voia să-mi croiască o gaură între coaste, urlând la mine cum că aş fi un împuţit de câine roşu, am lăsat un deget pe-aci prin noroi. Nu cred să-l mai găsesc, rânji el şi-şi retrase faţa.

Ploaia începu din nou să răpăie, întinzându-i mâzga pe faţă. Se ridică în capul oaselor. Stătea întins pe spate pe un câmp peste care ploua violent. Spre răsărit, nu departe de locul în care se afla, se vedeau mai multe leşuri căzute unele peste altele. Un fel de ridicătură, acoperită cu smocuri de iarbă, îi ascundea orizontul în partea dreaptă. Răsuci capul. Spre dreapta, liziera întunecată a unei păduri tăia linia orizontului. La jumătatea distanţei, câteva pâlcuri de oameni, de dimensiunea unor păpuşi, năvăleau unii spre alţii, se ciocneau, unii cădeau în genunchi şi se ridicau cu greu câteva clipe mai târziu, alţii nu se mai ridicau deloc, braţele se înălţau în aer, învârtind arme nevăzute, se abăteau cu furie asupra duşmanilor, apoi se înălţau din nou...

— Unde-am nimerit?

— Într-o bătălie, jupâne, crezi că eu ştiu mai multe? Ridică mâna însângerată în aer, din care lipsea degetul cel mic şi adăugă cu dinţii încleşaţi: Deşi ar trebui să ştiu cel mai bine.

Îl ajută să se ridice în fund, apoi smulse din buzunar o eşarfă murdară şi i-o întinse. Ținea maxilarele strânse, iar buzele aproape i se înnegriseră. Cristofor bănuia că trebuie să sufere îngrozitor. Se uită la sângele care şiroia de-a

lungul brațului și stomacul i se făcu ghem. Înghiți în sec, luă batista de mătase și se strădui să lege cât mai strâns palma rănită.

Sancho gemu ascuțit de două ori și-și șterse lacrimile amestecate cu picăturile de ploaie de pe obraji. Își mușcă buzele ca să nu răcnească, atunci când, după câteva clipe, sângele răzbătu prin legătură și prinse să alunece din nou spre încheietura mâinii.

— Maică Precistă a Răzbunării! zbieră el deodată și izbi cât putu de tare cu piciorul drept în mocirlă. Stropi mari și negri se împrăștiară pretutindeni. Câtiva săriră pe mantia lui Cristofor, dar acesta nu făcu niciun gest ca să-i șteargă. E nedrept, e nedrept, e nedrept, pricepi, jupâne?! înțeleg să mă lupt cu un dușman și să fiu rănit, să sufăr, e pentru binele țării sau pentru binele meu. Dar să-mi taie mâna unul din aceeași țară cu mine, strigând că sunt un blestemat de *încă*, asta e prea de tot! Ține-mă, Doamne, că vreau să iau viața cuiva pentru ceea ce am pierdut în numele Tău!

— Cred că cel mai bine pentru amândoi ar fi să ne luăm urgent tălpășița de aici și să încercăm să dăm peste o așezare, unde să-ți poți îngriji rana. Nu e de joacă, Sancho, o să se infecteze mai repede decât îți vine să crezi și tare mi-e teamă că n-o să prindem seara și or să te apuce fierbințelile.

Parcă ar fi vorbit în vânt. Sancho înălță capul și izbucni într-un hohot nebunesc, își răsuci brațul rănit în jurul capului, ca pe un buzdugan, apoi cu

mâna sănătoasă înhăță pumnalul de la sold și se năpusti de-a latul câmpiei, către gloata ce viermuia fără încetare. Cristofor țipă după el să se potolească și sări să-l prindă, dar celălalt fentă într-o parte și degetele îi alunecară peste hainele ude. Căzu într-un genunchi și privi lung în urma lui, cum fugea ca pe catalige, clefăind cu cizmele prin noroiul adânc și azvârlind în urmă-i și în laterale hălci groase.

Ce se întâmpla, dacă l-ar fi lăsat singur? Privi cu atenție către grupul îndepărtat de oameni și hotărî că erau prea mulți pentru ca Sancho să poată să scape cu viață. Înghiți în sec și-și simți gândurile amortite. Nimerise iar la un pas de moarte. Și nici măcar nu avea posibilitatea să aleagă. De fiecare dată, opțiunea o făcea altcineva pentru el. Ridică din umeri, se ridică în picioare și se îndreptă în fugă către grămada de leșuri, aflată la câteva sute de pași spre stânga.

Când ajunse, tremura din tot corpul și simțea că nu mai poate să tragă în piept aerul saturat de umezeală. Tușea și se îneca și trebuise să se oprească de două ori pentru a-și trage sufletul. Se opri la câțiva metri depărtare și se aplecă gâfâind deasupra primului cadavru. Era al unui bărbat alb, blond, foarte tânăr, răsturnat cu fața în sus. O tăietură urâtă îi brăzda fața în diagonală, aproape de colțul ochiului drept, dar moartea i se trăsese de la o săgeată înfiptă chiar în inimă. Cristofor întinse mâna și atinse penajul colorat.

Murise chiar mai înainte să-și dea seama ce i s-a întâmplat.

Întinse mâna și îi descleștă degetele de pe coada securii cu două tăișuri, dar arma i se păru nesigură și foarte grea, așa că o lăsă să cadă alături de cadavru. Păși peste el și se apropie de prima grămadă, formată din trei trupuri căzute unul peste altul – doi albi și un războinic roșu, prins sub ei. Se loviseră cu săbii scurte și își provocaseră răni mari pe picioare și pe piept. Unul dintre albi avea urechea dreaptă retezată și își pierduse un ochi. Soldatul *încă* era tăiat în mai multe locuri, moartea fiindu-i provocată de o tăietură grosolană în gât. În cădere, își prinsese scutul rotund din piele de vicună sub el, dar sabia, cu un singur tăiș, adusă puțin de vârf, căzuse alături, la mică distanță de palma sa dreaptă de parcă stăpânul ar fi abandonat-o pentru câteva clipe, pentru ca să-și șteargă mâinile de umezeală, ca s-o poată apuca mai bine.

Examină și armele celorlalți doi combatanți – o sulită scurtă și o bardă uriașă, cu țepușă la vârf și ajunsese la concluzia că tot sabia încovoiată l-ar fi servit cel mai bine. O ridică de jos și o învârti de câteva ori prin aer. Era făcută din oțel albăstriu și avea plăsele din os. Era surprinzător de manevrabilă pentru lungimea ei. Îi șterse mânerul cu poalele mantiei, dar acesta rămase la fel de umed. O sprijini de umăr cu partea netăioasă, se răsuci pe călcâie și începu să alerge spre grupul

care continua să se bată în depărtare și în mijlocul căruia Sancho deja se făcuse nevăzut.

Câmpia era neuniformă și, sub smocurile dese de iarbă-de-vânt, cu frunzele groase și tăioase, se ascundeau gropi mai mult sau mai puțin adânci, în care piciorul intra uneori până mai sus de gleznă. În două rânduri se prăvăli la pământ și fu gata-gata să-și scrântească vreo coastă. Ploaia exasperantă și terenul aproape mlăștinos îl determinară, în cele din urmă, să renunțe la fugă și să continue înaintarea în mers obișnuit. Se apropiase destul de mult, ca să distingă în rândul celor care se luptau trei bărbați albi, iar undeva mai spre dreapta pe Sancho, puțin izolat, dar nu foarte departe, și șase soldați *încă*. Pe pământ zăceau mai mult de zece leșuri, dar i-ar fi fost greu să spună căreia dintre tabere aparțineau cele mai multe. Cei care se țineau încă pe picioarele lor păreau extrem de istoviți, iar loviturile care și le dădeau necesitau un efort tot mai mare, devreme ce se pândeau timp de mai multe clipe, până să se hotărască să izbească.

Când ajunse la douăzeci de metri de ei, își luă avânt și prinse din nou să alerge, atent să nu calce greșit și să se prăbușească atât de aproape de săbiile ce împrășcau cu sânge și cu moarte. Vru să ocolească grupul principal și să se îndrepte către Sancho, care se lupta cu doi soldați deodată, folosindu-se de cuțit și de o suliță scurtă, pe care o culesese, pesemne, de jos înainte de a intra în

luptă. Nu apucă însă să ajungă nici la jumătatea distanței, că unul dintre soldați strigă o comandă, într-o limbă guturală, și cel mai apropiat *încă* își abandonează adversarul și se repezi către el cu sabia ridicată. Din câteva salturi ajunse în dreapta lui și izbi ținând arma cu ambele mâini.

Cristofor băgă de seamă că avea fața vopsită în dungii verticale negre și verzi, care se opreau sub ochi, dând un aer înfricoșător chipului lătăreț, cu buze groase, pline. Ridică sabia și pară primele două lovituri. Soldatul nu izbea cu forță, dar avea o iscusință foarte mare în mânuirea armei și-i venea greu să realizeze din ce direcție urma să vină următorul atac. Bărbatul cu fața tatuată fandă în lateral, făcu o fentă și izbi de jos în sus, luându-l prin surprindere. Cristofor îi devie sabia, dar vârful îi creștă podul palmei și aproape că-i atinse fața. Sări înapoi, se împiedică și căzu pe spate, cu mâna înarmată întinsă în față. Soldatul se repezi și izbi cu toată puterea, dar celălalt reuși să se răsucescă într-o parte și sabia se înfipse în pământ. Smuci de mâner, dar alunecă, la rândul său, și căzu în genunchi.

Cristofor se sprijini cu amândouă mâinile în pământ și se ridică în fund, apoi, dintr-un salt, reuși să ajungă în picioare. Sabia-i rămăsese pe sol, în locul unde aterizase prima oară. Văzu sabia adversarului la numai doi pași de el și întinse mâna rănit către mânerul din os lustruit. Nu apucă însă să îl atingă. Sancho apăru brusc

dinspre dreapta, sări mai întâi în față, apoi fandă în lateral pe lângă el, soldatul ce-l urmărea nu reuși să se oprească și-i depăși în alergare, Sancho reveni și înfipse sulita cu toată puterea în pieptul bărbatului cu pielea roșie. Acesta scoase un icnet răsunător, holbă ochii uluit, dungile de culoare de sub orbite se cutară, duse o mână către cotorul sulitei iar cu cealaltă începu să pipăie după armă, apoi un val de sânge îi năvăli pe buze, pleoapele i se zăbură spasmodic, buzele se desfăcură să spună ceva, dar nu mai apucară, Cristofor înhăță sabia, trase de ea și izbi în laterală, în direcția siluetei pe care o vedea cu coada ochiului sosind în trombă, auzi un răcnet, se răsuci și sări în direcția opusă, trupul soldatului se prăbuși cu fața în jos, văzu lama plină de sânge și stomacul i se strânse ghem, se întrebă dacă o să înceapă să vomeze, dar nu apucă să înfiripe răspunsul, rănitul se sprijini în mâini și se ridică în patru labe, apoi în genunchi, un fior înghețat îl scutură aninându-i lacrimi în ochi, sau poate erau picurii ploii aduși de o pală de vânt și lipiți de fața sa, nu reuși să-și dea seama, de-abia auzi răcnetul lui Sancho:

— Ucide-îl!

...și simți mâna înarmată zvâcnind de la sine, sabia se înălță, un picur de sânge se prelinse de pe mâner pe muchea palmei, auzi un țipăt de moarte venind de undeva din dreapta, o clipă nu știu ce să facă, îl văzu pe bărbatul din fața sa

ridicându-și ochii și privindu-l adânc, era o noapte complicată dincolo de apa irișilor verzi, apoi acesta își coborî cu un deget fruntea, sabia se abătu cumplită, lovitura aproape că-i scoase brațul din umăr, capul cu plete lungi și negre se rostogoli în iarbă, trupul șovăi și se prăbuși la rândul său alături.

Cristofor se clătină și el, făcu un pas și lăsă sabia să-i cadă din mână. Vocea groasă a lui Sancho îi răsună chiar lângă ureche:

— Bună lovitură, jupâne! Trebuie că la viața ta ai retezat multe căpățâni de sălbatici. Consideră că ți-ai plătit complet datoria față de Sancho Nunez Zuniga de Guzman. Ce-ar fi să le dăm acum o mână de ajutor fărtaților ăstora?

Apucă sabia de lângă cadavrul decapitat și porni cu pași mari către grupul de oameni ce-și izbeau armele cu atâta putere încât țâșneau scânteii. Mai rămăseseră patru soldați *încă* și doi spanioli, ambii crestați pe față și cu răni pe brațe și pe piept. Cristofor își scutură capul, încă nevenindu-i să-și creadă ochilor: tăiasse capul unui om!

Pentru o clipă, imaginea câmpiei ude, a cadavrelor căzute unul peste altul și a celor șase bărbați ce se loveau cu ură, osteniți și speriați, se clătină, se sparse în cioburi și se evaporă. Se revăzu aplecat deasupra cadavrului unui pigmeu, cu o macetă uriașă în mâna dreaptă, pregătindu-se să-i taie degetul mic, pentru a-i demonstra căpitanului că l-a ucis; apoi sclipirea sabiei cu

două tăişuri, învărtită pe deasupra capului pentru a reteza picioarele negrilor care încercau să fugă prin coroanele arborilor junglei, nimerind gâtul unui copil scheletic, cu o burtă imensă, care se prăbuşea urlând şi plin de sânge...

Strânse pleoapele, apoi le deschise din nou: capul retezat alunecase într-o parte, alături de braţul drept al cadavrului, şi părea că priveşte uimit, cu ochii larg deschişi, spre apus. Înălţă sabia şi se repezi pe urmele lui Sancho. Când intra în luptă, soldaţii *încă* se regroupaseră deja şi păreau că hotărâseră să se apere. Sancho le strigă ceva în dialect catalan celor doi bărbaţi care, văzându-i sosind, prinseseră curaj şi atacau în forţă. Intra în luptă, izbind la nivelul genunchilor şi având grijă să se retragă un pas după fiecare lovitură, fandând fie spre stânga, fie spre dreapta.

După câteva secunde, Sancho se împiedică, alunecă şi se prăbuşi în faţă. Mai înainte ca vreunul dintre *încă* să aibă timp să reacţioneze, ţâşni în sus, săltă sabia deasupra capului atât de repede, încât Cristofor nici nu apucă să-l vadă făcând gestul, şi îi retează din cot mâna celui mai apropiat dintre ei, un uriaş cu părul legat la spate într-o coadă groasă. Mâna se prăvăli în iarbă, se rostogoli de câteva ori şi rămase cu palma deschisă în sus, ca într-o chemare. Soldatul ţipă cu voce răguşită, azvârli arma din mâna cealaltă şi-şi apucă ciotul, strângând cu putere.

În acel moment, echilibrul de forţe se rupse.

Soldații *încă* se răsuciră pe călcâie și o luară la fugă, abandonându-l pe rănit. Unul dintre spanioli ridică securea și se repezi urlând după ei. Celălalt lăsă sabia în jos și strigă după el. Sancho azvârli sabia, înhăță o suliță de jos și se repezi la rănit. Cristofor căscă gura să strige oripilat un „Nu!”, dar sunetul nu apucă să părăsească gâtul că arma se înfipse până la aproape o treime din lungimea ei în spatele rănitului care înlemni pentru o clipă, mâinile îi alunecară pe lângă corp, ciotul continua să sângereze din plin, șuvițe groase de sânge scurgându-se spre iarba udă, apoi făcu un singur pas și se prăbuși într-o parte. Zvâcni de două ori din piciorul de deasupra, horcăi prelung și rămase încremenit.

Cristofor Columb își petrecu limba peste buze, se îndreptă către Sancho, îl prinse de umeri și-l zgudui cu putere:

— Pentru Dumnezeu, barbarule, de ce a trebuit să faci asta? Era ca și mort, nu mai reprezenta un pericol pentru nimeni!

Acesta clătină din cap și îi dădu mâinile la o parte, cu mișcări blânde dar ferme.

— Tocmai de-aia, jupâne, tocmai de-aia. Era ca și mort, nu-l puteam lăsa pe câmp să se chinuie, dar nici nu-l puteam căra cu noi. A fost singura soluție și, la dracu', e război, nu bal pentru jupânițe!

După câteva minute, reveni gâfâind și cel pornit în urmărire. Nu reușise să-i ajungă și preferase să

revină la grup, decât să continue de unul singur o aventură incertă. Cristofor îi privi cu atenție chipul foarte tânăr, brăzdat de dăre de transpirație și de apă de ploaie, și se întrebă ce naiba căuta pe acel câmp trist și mlăștinos, alături de oamenii aceștia necunoscuți. Niciun răspuns nu-i stătea însă la îndemână, așa că renunță să mai caute și îl bătu peste umăr și le făcu semn și celorlalți să se tragă mai aproape.

— Bună treabă! aprecie Sancho, fără a se urni din loc. Mâna sănătoasă scotocea de zor cadavrul uriașului. Bună treabă, deși zău că nu înțeleg ce naiba aveau de împărțit urâții ăștia roșii cu voi.

Celălalt era un bărbat aproape în vârstă, scund, dar bine legat. Își vârî sabia în teacă și se apropie de Cristofor cu mâna dreaptă întinsă.

— Domnul v-a adus, pesemne, pe coclaurile astea. De aceea îi mulțumesc că mi-a ascultat ruga. Sunt Alejo Gaspar de Olivar, pe vremuri intendent la moșia nobilului Ipină de Olivares, ucis de diavoli roșii în urmă cu 15 ani. Iar acesta...

Sancho își abandonează căutările și se ridică în picioare dintr-o mișcare. Ochii îi luceau aprins sub claia de păr acoperită cu o maramă subțire de picuri de apă.

— Conte de Olivares a murit ucis de nemernicii ăștia? întrebă cu dinții încleștați.

— El și întreaga familie, da, încuviință bărbatul în vârstă apropiindu-se de el. L-ai cunoscut pe

señor conte? Ai mai călătorit prin părțile astea?

— Să zicem că l-am cunoscut, acceptă Sancho morocănos și-și scutură părul de apă. Dar asta se întâmpla într-un trecut foarte îndepărtat. Stai puțin, ziceai că a fost omorât acum 15 ani? *Incașii* au ajuns până aici în urmă cu 15 ani?! Regele Ferdinand a pierdut războiul?

— Care război?! se miră la rândul său Alejo Gaspar. De unde naiba veniți, străinilor? Nu știți că Ferdinand Catolicul a fost ucis din ordinul Isabelei de Castillia, chiar în primele luni ale invaziei țarmului de sud-vest de către diavolii roșii?

— Isabela de Castillia l-a asasinat pe Majestatea Sa Prea Catolică?! strigă Sancho uluit.

Cristofor se sprijini în mânerul de os al sabiei, simțind că-l părăsesc puterile. Se uita la mâna mutilată a slugii, la cei doi bărbați uzi până la piele și plini de răni și nu-i venea să se încreadă în realitatea demonstrată de simțuri. Cincisprezece ani? Un fior îl făcu să-și strângă umerii. *Incașii* erau aici de atâta amar de timp? Unde naiba nimeriseră din nou? Unde era Spania aceluia început de război dintre două imperii puternice, în care ajunsese în momentul în care lanțul cabestanului scârțâise surd, eliberând ancora „Santei Maria”?

Sancho își mușcă buzele și se apropie de el. Își ținea mâna rănită la spate, iar chipul avea o culoare cenușie. Mustăța îi atârna lungă și

fleșcăită de o parte și de alta a gurii.

— Tu poți să pricepi una ca asta, jupâne? întrebă săltând ușor de tot din umeri. Blestematul de tunel ne-a scos într-o Spanie unde au trecut deja 15 ani de când nemernicii ăștia au ajuns aici. Cum se poate una ca asta? Ce s-a întâmplat cu lumea asta nenorocită, de-și schimbă înfățișarea ca o codană înainte de măritiș, sulemenindu-se în oglindă?

— Astea sunt întrebări care-și așteaptă răspuns la căldura unui foc bun. Cred că cel mai bun lucru, în acest moment, ar fi să mergem undeva la adăpost, să bem o stacană cu vin, să mâncăm o bucată de păstramă și să ne oblojim rănile.

Sancho se holbă la el ca la o arătare nemaivăzută, apoi izbucni în râs.

— Pe toți dracii! Jupâne, chiar că vorbești ca un căpitan. Atunci să fie Sancho Nunez boțmanul tău, iar bătrâna și hodorogita Spanie caravela noastră. Atenție, mateloți nenorociți! Unde găsim un acoperiș deasupra capului și un foc bun într-o vatră adâncă? Mai trăim până să ajungem acolo?

— Mai trăim, zâmbi bărbatul în vârstă. Hai, Vicente, ia-o înainte și fii cu ochii în patru: blestemații ăia de roșii s-ar putea să se fi gândit, între timp, să ne iasă în față, la Pasul Calului, și să încerce să-și răzbune morții. Dacă vezi ceva, tipă de două ori ca buha.

Încăperea fără ferestre era lungă și îngustă,

lipită de spinarea abruptă a dealului. Peretele din partea opusă ușii era numai o simplă piele lungă, înădită la jumătate, care acoperea, probabil, o altă ieșire. Peste 30 de bărbați, femei și copii mișunau în jurul celor trei vetre, în care ardeau focuri puternice. Singura lumină provenea de la acestea și de la un opaiț ce licărea slab lângă pielea-ușă, așezat pe un bolovan uriaș.

Cristofor Columb, Sancho Nunez, Alejo Gaspar de Olivar și alți doi bărbați bărboși, cu pletele legate într-o coadă groasă la spate, stăteau într-o parte a vetrei și mâncau din blide de lemn un fel de păsat vârtos din mei sfărâmat și din fasole roșie. Tăvăleau prin el bucăți groase de lipie și le vârau în gură, molfăind și supraveghind din ochi ceea ce se petrecea în restul sălii. O bătrână în haine negre, cu fața acoperită până sub ochi cu o broboadă, ruptă pe alocuri, și o cruce din lemn negru atârnată de gât, le umplu de mai multe ori blidele dintr-un ceaun ce aștepta în cenușă câțiva pași mai încolo, apoi veni cu un urcior burtos și le turnă în cămile de lut un vin negru, care făcu imediat un inel strălucitor de spumă pe margini.

— Asta-i adevărata viață, ce știi dumneata, jupâne! făcu Sancho și ochii i se rotunjiră, așa cum i se rotunjiseră în noaptea infernală a peșterii, pe malul lacului de păcură, când identificase trăsăturile chipului vasului din aramă ce atârna sub tavan. Ce averi, ce palate, ce băi de aburi... Cea mai mare fericire a omului e să poată

mânca atunci când îi e foame, să bea când îi e sete și să se culce cu o femeie frumoasă, atunci când noaptea e prea adâncă și se simte prea singur în pat.

Când ajunseseră în preajma adăpostului, era aproape întuneric și Cristofor nu apucase să-și dea seama de unde ieșise atâta puhoi de oameni. În numai câteva minute, fuseseră ajutați să coboare de pe cai, să intre în în încăpere, să se spele cu apă fierbinte și să-și scoată hainele ude. Li se aduseseră pantaloni groși din aba, cizme până la genunchi, cămăși și scurte din piele de vițel, apoi bătrâna cu față acoperită le cercetase rănile, le acoperise cu o unsoare galbenă, grăsoasă și le înfășurase cu cârpe curate, pe care le legase cu curmeie subțiri. Rana lui Sancho îi produsese o în cruntare scurtă, dar nu spusese nimic. Înainte să i-o ungă cu irul cel galben, încinsese un cuțit pe flacăra și îl pusese pe unul dintre bărbații ce se ținuseră chiar din prima clipă în preajma lor să i-o ardă cu cuțitul. Sancho îi rugase să-l lege de un scaun și să-i bage în gură o bucată de lemn. Când îi aplicaseră lama înroșită peste ciotul hidos, îi ieșiseră ochii din cap și păruse că leșină. Dar nu leșinase. Gemuse înfiorător și mușcase adânc din lemn. Îl arseseră cu totul de trei ori și, de fiecare dată se ținuse tare. Ultima oară, mușcase atât de adânc, încât spărsese lemnul în două.

Cristofor îl privea cum bea cu sete din ulcica de lut nears și se întreba dacă era vorba despre

același bărbat care, cu numai o jumătate de oră mai devreme, transpira în legături și își încleșta caninii în carnea tare a lemnului. Cum de reușea să treacă atât de ușor, în aparență, de la o stare la alta, ca și cum cea anterioară nici n-ar fi existat, era un mister pe care nu avea să-l descifreze, probabil, niciodată. Un om care cu puțină vreme înainte își pierduse un deget, iar apoi suferise arderea rănii cu fierul roșu, reușea să se gândească cu seninătate la plăcerile vieții...

Vorbiseră pe rând, câte puțin, printre îmbucături și ciocnitul cânilor cu vin. Alejo Gaspar de Olivar le povesti, pe scurt, ce se întâmplase în ultimii ani, mirându-se că nu cunosc nimic din soarta regatului. Cristofor Columb replicase de două ori, prezentând din nou istoria cu călătoria de peste mări, atât doar că acum Sancho se transformase în șeful său de echipaj.

În urmă cu 18 ani, peste 50 de caravele intraseră în golful Cadiz și acostaseră de-a lungul întregii coaste, între Ayamonte și capul Tarifa. Câteva urcaseră de la bun început pe Guadalquivir, oprindu-se în fața zidurilor Sevillei. Bătăliile care urmaseră fuseseră scurte și năucitoare pentru spanioli. Soldații cu piele roșie și păr negru ca pana corbului păreau să cunoască toate drumurile, toate intrările secrete în localitățile întărite și vorbeau foarte bine limba spaniolă. Cantitățile mari de aur aduse în pânțelele navelor i-au ajutat să găsească ușor trădători, cu ajutorul

cărora au pătruns în locurile cele mai întărite. În mai puțin de trei luni, stăpâneau întreaga Andaluzie, până în apropiere de Murcia. Cele trei armate, trimise de regele Ferdinand una după alta, fuseseră înfrânte înainte de a ieși din trecători. După ce iarna se înstăpânise în zona Sierrei Morena, sosise o știre trăsnet – regina Isabela de Castilia pusese ca bătrânul Ferdinand Catolicul să fie otrăvit, iar ea se instaurase ca regentă.

Totul părea să se petreacă după un plan bine pus la punct, dar imediat ce soldații *încă* sosiți pe punțile altor zeci de caravele trecuseră în luna mai peste Sierra de Guadalupe ceva se rupsesse în ordinea prestabilită și trupele roșii suferiseră prima înfrângere: oastea improvizată în pripă de viconte José Navarro reușise să le oprească înaintarea în pasul Almaden, zdrobindu-i sub stânci și prăjindu-i sub smoală clocotită. Apoi bătăliile se fixaseră pentru mulți ani între Almaden și Ciudad de Real, victoriile alternând când într-o parte, când în cealaltă.

— Isabela a murit din cauza fierii, scuipând venin și tăind capetele nobililor de trei ori pe zi, ori de câte ori i se năzărea că vreunul dintre ei o privește altfel decât în ziua precedentă, spuse cu voce scăzută Alejo Gaspar. Unii spun că a fost otrăvită, la rândul ei, de Bianca de Guzman, fiica nobilului Alfredo Ambrosio de Guzman, cu care Isabela ar fi trăit peste legile firii. Alții sunt de

părere că otrava i-ar fi fost pusă în cupa cu mied de către Marele Inchizitor, care a și preluat conducerea părții de regat rămasă neocupată imediat după incinerarea trupului ei.

Sancho fremătă și rezezi capul înainte, aproape deasupra flăcărilor.

— Marele Inchizitor... a preluat conducerea Spaniei? se holbă el. Dar rudele apropiate ale lui Ferdinand?

— Rudele apropiate ale lui Ferdinand?! se miră bărbatul cu mustați uriașe și păr roșcovan, care se recomandase a fi Bartolomeo Oquetos. În ultima parte a vieții, Ferdinand Catolicul nu a avut rude nici măcar îndepărtate. Le-a ucis pe toate în anul ce a urmat urcării pe tron, la sfatului Isabelei, care vedea în ei dușmani ai viitorilor ei copii.

— Marele Inchizitor conduce Spania, mormăi neîncrezător Sancho și izbi cu cana în podeaua de pământ. Și Papa de la Roma ce zice? Dar Ludovic al XII-lea și Lorenzo de Medici? Conducătorii Europei l-au abandonat pe Ferdinand?

Bartolomeo Oquetos își răsuci mustățile și clătină din cap amuzat. Ochii negri îi sticleau din cauza vinului și a ațățării produse de vechi amintiri reînviaste pentru o clipă.

— Enrique Lusitanul a fugit cu întreaga Curte în Albania, la prietenul său Skander-Beg, lăsându-și țara de izbeliște. Matei Corvinul auzind de greutățile de la capătul acesta al Europei a ridicat

armata și a cucerit cea mai mare parte a Răsăritului, ajungând până sub porțile bătrânului Bizanț. Ludovic al XI-lea, „tatăl poporului”, a ocupat în mai puțin de un an Neapole și ducatul Milanului, ridicând pretenții asupra Sardiniei, Corsicii și Cretei, după ce, în prealabil, a trimis o solie secretă lui Atahualpa, Guvernatorul Marelui Inca. Singurul care s-a retras sistematic, ferindu-se de bătălii și abandonând bucăți mari din propriul imperiu a fost Mohamet al III-lea, marele sultan al turcilor, care stă la pândă pe țărmul Marmaralei și clocește planuri neștiute. Aceștia sunt conducătorii Europei. Cine să ajute nefericita Espana?

Băură până la fund și bătrâna aduse o oală mare, din care le turnă din nou și se retrase în semiîntinericul sălii. La unul din focurile din mijlocul încăperii, gema tare un rănit, iar o femeie nevăzută vorbea tot timpul, străduindu-se să-i abată atenția de la durerea provocată de curățirea rănii de sângele închegat.

Alejo Gaspar ridică un băț de jos și zgândări jarul, apoi termină în puține cuvinte restul istoriei. Bătăliile mari alternaseră cu încăierările mărunte, asemănătoare celei ce abia se încheiase. Victoria trecuse când de o parte, când de cealaltă, dar nici *incașii*, nici spaniolii nu reușiseră să rupă fragilul echilibru și să treacă dincolo de lanțul abrupt ale Sierrei Morena, într-o parte sau în cealaltă. Luptele decimasera de-a lungul anilor populația și

regiuni nesfârșite erau cu desăvârșire pustii. Marele Guvernator Atahualipa hotărâse ridicarea unui șir de forturi între Minas de Rio Ținto și Lorca, în care își retrăsese grosul trupelor, așteptând sosirea de întăriri de dincolo de mări și hotărând lovituri întâmplătoare, ca să mențină moralul trupelor.

Armata spaniolă se spărsese în mai multe corpuri, care se retrăseseră să apere moșiile marilor nobili. Marele Inchizitor se refugiase la Valladolid, în inima Sierrei de Guadarama, făcând planuri de alianțe secrete și cerșind bani regelui Franței și celui al Angliei. Se zvonea că adunase o oaste destul de mare de mercenari și că se pregătea în mare taină să coboare prin trecătorile Cuencăi către Valencia, unde l-ar fi așteptat o flotă de pirați ce urmau să-l transporte până la Malaga. De acolo și până în portul Cadiz nu mai era decât un pas. O săptămână de mers pe jos pe drumurile pavate cu piatră de calcar de soldații *încă*.

— Un plan bun, dar toată lumea îl cunoaște, scui pă în mijlocul vetrei un tânăr cu un bandaj negru pe ochiul drept, care se așezase alături de câteva clipe și asculta în tăcere. Imposibil ca vulpoiul de Atahualipa să nu știe de el și să nu-și maseze măcar o parte a trupelor dincolo de albia lui Guadalete. Îi va lua ca din oală și toată Castillia Veche o să cadă apoi în ghearele sale ca un porumbel cu aripile frânte.

— De ce spui asta? se răsuci spre el Alejo Gaspar

cu luciri vinete în ochi. Noi ce naiba păzim aici? Pentru ce a murit viteazul Augustin, la poalele Sierrei de Gredos, vara trecută? Și vărul nostru Juan Marialva, și nenorocitul de Humberto de Lara, și Campanario, bravul, iubitul, devotatul Camapanario? Nătângule, morții aceia sunt puterea noastră, de asta nu ne-au răzbit în atâta amar de ani, pământul ăsta stâncos și sărac stă pe oasele noastre și crește spre cer adăpat de sângele scurs.

— Ai îmbătrânit, Alejo, și mintea ți s-a întunecat de atâtea bătlui, de atâta noroi, spaimă și sânge, se strâmbă chiorul și ridică din umeri. Crezi că noi, o mână de oameni, mai multe femei decât bărbați, și ceata lui Mendoza, câțiva șchiopi și bătrânei căroră le tremură sabia în mână, i-au ținut în loc atâția ani pe diavoli roșii?

— Dacă nu noi, cine? Spune, tu, cine, blestematul!

— Marele Inchizitor, cine altul? Felul în care și-a țesut planurile de apărare, în care a atacat și s-a retras, atunci când a simțit că nu poate să învingă... Nobilii de Zamora și de Salamanca, pe care i-a convins să-și trimită cavalerii la moarte. Prințul de Vila Real, pe care l-a predat la Campillo, în schimbul celor 30 de cartografi și geografi lusitani, ținuți ostatici la Castelo Branco. Acum, însă, i-a sucit capul nenorocita aia de muiere, Beatriz Aranda, blestemata de țiitoare a lui Ferdinand. N-am să pricep niciodată cum de a

scăpat din mâinile Isabelei, după moartea bătrânului rege.

— Marele Inchizitor! se repezi Alejo Gaspar turbat de furie și azvârli cu cana în flăcări. Jarul sfârâi, luci verzui și flăcările se îndreptară către partea dreaptă a vetrei. Nemernicul ăla spelb!

— Fleanca! răcni Sancho și izbi cu pumnul teafăr în podea. Nu e important cine și-a izbit armele de scuturile pieilor roșii. Vreau să aflu cine este Mare Inchizitor în clipa de față!

Bartolomeo Oquetos puse cana alături de el și își ridică degetele mâinii drepte în sus.

— Un bărbat căruia îi lipsesc falangele de la mâna dreaptă. Umblă tot timpul cu o mască de catifea roșie pe ochi și nu-și scoate pălăria nici măcar în biserică. Nimeni nu-i cunoaște numele, dar se știe că a fost sfetnicul de taină al Isabelei de Castillia, până ca ea să se mărite cu Ferdinand.

— Doamne-Dumnezeule! se auzi glasul neliniștit al lui Sancho, care se ridică brusc în picioare și izbi cu vârful cizmei în cana lui Oquetos, făcând-o țândări. Doamne-Dumnezeule, mă voi face un creștin de treabă, promit să merg la biserică de trei ori pe săptămână și să stau în genunchi la toate sărbătorile, numai fă să nu fie vorba de Jeronimo! Nu de trei ori blestematul de Jeronimo de Moyades!

O luă brusc la fugă în direcția intrării, călcând pe degetele, pe brațele și pe picioarele oamenilor ce stăteau în fund în jurul vetrelor și stârnind un

cor de proteste și de înjurături.

Alejo Gaspar privi lung în urma lui și întrebă, cu jumătate de voce, cine era acel Jeronimo de Moyades. Cristofor clătină din cap. Habar n-avea. O mulțime de lucruri așteptau neștiute între el și tovarășul său de drum și nu avea cum să le lămurească în timpii ce urmau să vină. Dar lumea în care intraseră era una complet diferită de ceea ce crezuseră a fi o singură și irepetabilă realitate. Iar în lumea asta, întâlneau fără de veste ființe cunoscute, care păreau să le țină, cumva, destinele în mâini.

Jeronimo de Moyades și Beatriz Aranda!

Ce ar fi trebuit să facă acum, că aflaseră despre existența lor? Ori, poate, nici nu era nevoie de un răspuns, dacă ceilalți aflaseră și ei despre faptul că pătrunseseră în realitatea lor. Poate că erau căutați deja pentru a fi făcuți prizonieri. Poate că spionii Inchiziției se aflau chiar în baraca aceasta și se gândeau cum să facă să trimită informația spre Valladolid.

Deraia... Cristofor Columb oftă, își palmui obrazii și încercă să-și adune gândurile. Îl întrebă pe Oquetos ce știa despre femeia numită Beatriz Aranda, dar nu reuși să afle mare lucru, cu excepția faptului că era urâtă de toată lumea, datorită influenței nefaste pe care o avusese asupra bătrânului rege.

— Imediat după cea de-a treia înfrângere de la Puertollano, Ferdinand începuse să-și adune o

nouă oaste, în apropiere de Guadalajara, pe malurile lui Tajo. Poate că ar fi izbutit să o pună pe picioare până în primăvară, mai ales că primise semne încurajatoare de la Enrique Lusitanul, iar Papa îi anatemizase pe dușmani, declarându-i ieșiți din iad. În Țările de Jos, se vorbea chiar despre posibilitatea unei cruciade, mai ales că Mahomet nu mai dăduse niciun semn de viață în ultimii ani.

Tânărul cu ochiul bandajat își frecă palmele și le puse pe obraji, protejându-i de căldura focului.

— Mă numesc Antonio, spuse și se înclină în direcția lui Cristofor. Antonio Leganez. Poate te miră, străine, că știu atâtea lucruri, despre care n-au habar tovarășii mei, dar nu sunt un oarecine. Pe vremuri, am fost paj la curtea contelui Juan Velez de la Menbrilla, unul din cei doi conetabili ai regelui. Tatăl meu, Felix Pacheco de Aragon, a fost grefier al Sfântului Oficiu și mi-a dat o educație aleasă. În copilărie, l-am însoțit pe contele-duce dincolo de munții Iberici, la Marsilia, un mare port în Țara Francilor. Acolo, am văzut și am auzit multe lucruri despre țările Europei.

— Și? întrebă Cristofor, urmărind cu atenție grimasa de uluire care îi alungea chipul bătrânului Alejo Gaspar. Ce s-a întâmplat cu Ferdinand?

— Nimic. Antonio Leganez săltă din umeri. Nimic. Femeia aia blestemată l-a convins că nicio armată nu avea șanse în fața diavolilor roșii. Că

singura soluție ar fi fost să părăsească Spania și să caute adăpost la una din curțile mai îndepărtate ale țărilor prietene. I-a părăsit, înțelegi, omule? I-a părăsit pe toți pe malurile lui Tajo, într-o noapte, s-a întors la Escorial cu câțiva curteni mai de nădejde. I-a spus Isabellei, care aștepta aici cu restul nobilimii ce hotărâse. Peste trei zile, era mort. Iar Isabela, regentă. Tata a fost ucis din ordinul unui apropiat al Isabellei, asemenea altor câteva zeci de credincioși ai fostului rege. Am fugit din Escorial, sub protecția unui Inchizitor, până la Aranjuez. De aici, am plecat la Alcazar și, mai departe, la Almaden. În cele din urmă, însoțitorul meu a căzut răpus de holeră. Lângă Almaden, s-a dat o bătălie între încă și una din bandele de răzvrățiți. Am fost prins la mijloc și... mi-a plăcut cum lupta comandantul lor, despre care am aflat mai târziu că se numește Alejo Gaspar de Olivar. Așa am ajuns aici.

— Ești unul din slujitorii apropiați ai Majestății Sale! se ridică Alejo Gaspar în picioare. Nu ne-ai spus asta niciodată. De ce-ai ținut secret, Antonio?

— Pentru că aflasem deja că oamenii așteptau pe cineva cu sânge nobil în vine, care să poarte stindardul în luptă. Iar eu nu doream să conduc lupta în mod direct, ridică din umeri tânărul. Oamenii aveau nevoie de un bărbat trecut prin ciur și prin dârmon, ca tine, Gaspar. Și eram prea tânăr pe atunci pentru a nu face greșeli.

— Hei, voi, toți, ascultați la mine! strigă bătrânul atât de pătrunzător, încât brusc toate zgomotele se stinseră. Ascultați la mine, repetă, ascultați minunea! Lupta noastră a fost binecuvântată de Dumnezeu, care ne dă prin asta un semn că nu ne-a părăsit și că e alături de noi, până când vom fi isprăvit cu nenorociții lui Atahualipa. Antonio, dragul de Antonio este unul dintre apropiații Majestății Sale regele Ferdinand Catolicul. Tatăl său a pierit de mâna apostatei Isabela. De acum înainte...

— Nu! se opuse Antonio, ridicându-se în picioare, la rândul său. Se încruntă. Nu spune asta, Gaspar. Nu m-ai întrebat dacă eu vreau să vă conduc în luptă. Nu m-ai întrebat nici măcar de ce v-am lăsat să aflați adevărul despre mine tocmai în seara asta.

— Nu înțeleg, bolborosi bătrânul și se răsuci spre el, cu o mină dezamăgită și surprinsă. Ai fost alături de noi... ăă... timp de aproape doi ani. Aveai 19 ani, când ai luat o sabie în mână și ai intrat în luptă. Este nevoie de un conducător nou și tânăr. Sunt deja prea bătrân, ca să mai pot lua parte la alte încăierări. Cea de azi vreau să cred că a fost ultima. Dacă străinii ăștia doi nu soseau la timp, n-aș fi reușit să vă scot vii de acolo.

Cristofor își plimbă privirile de la unul la celălalt. În încăperea cea lungă, mulțimea asculta fără să răsufle. Se auzeau doar trosnetele lemnurilor mușcate de flăcări și ropotul surd și îndepărtat al

ploii pe acoperiș. Se întrebă pe unde putea să se plimbe Sancho.

— Cred că mult mai potrivit decât mine ca să-ți ia locul este Bartolomeo, cu toate că este un simplu țăran. Antonio râse și-l bătu pe umăr pe bărbatul mustăcios, cu umeri lați și privirea întunecată. Hai-hai, Barto, toată viața ți-ai dorit să lupți cum te taie capul cu câinii roșii. De acum, Gaspar o să-ți dea voie s-o faci, cum vrei tu.

— Vrei să pleci? întrebă acesta aproape în șoaptă. Antonio, ce s-a întâmplat?

— Nimic, râse din nou acesta și se așeză alături de Cristofor. Ce-ar fi să ne așezăm? Gaspar, poate le spui să-și vadă de treabă, ce importanță are faptul că tocmai ai descoperit că sunt fiu de nobil și că am fost educat la Curtea regelui?

Bartolomeo Oquetos se lăsă încet pe vine și repetă întrebarea:

— Vrei să pleci, nu-i așa, Antonio? Vrei să ne părăsești...

Tânărul își frecă ochiul sănătos cu un deget și-i aruncă o privire lungă lui Cristofor Columb.

— Vreau să-l însoțesc pe *señor capitano*, răspunse și se strâmbă, nemulțumit parcă de faptul că fusese nevoit să spună acest lucru. Vreau să-i propun ca, atunci când va pleca de aici, să-mi permită să-l însoțesc, fie ca tovarăș, fie ca slujitor.

— Dar, Antonio... de ce, Antonio?

Antonio Leganez întinse mâna și-l apucă de braț

pe bătrân. Mulțimea continua să tacă și să-i scruteze cu atenție din întuneric, pe deasupra flăcărilor.

— Pentru că *señor capitano* dorește să meargă la Escorial, la curtea Marelui Inchizitor. Știe cum să ajungă și poate s-o facă. Nu-i așa, *señor*? Acolo, mă așteaptă cealaltă parte a destinului meu. Și trebuie s-o duc la îndeplinire.

— *Señor capitano*? întrebă răgușit Alejo Gaspar. Cine ești tu, străine?

— Cum ai aflat că vreau să merg la Escorial? se aplecă Cristofor spre bărbatul cel chior, neluându-l în seamă pe bătrânul conducător. Nici măcar Sancho, slujitorul meu, nu are habar care sunt planurile mele de viitor.

Antonio arătă cu degetul în întunericul din spatele său.

— Maica Serafima este o cititoare-în-destin. Mi-a spus încă de acum aproape un an că voi întâlni, într-o bătaie, un bărbat care mă va duce departe de aici, acolo unde bătrâna Spanie își mai trage încă sufletul. Iar Serafima de Velasco n-a greșit niciodată. Serafima!

Femeia cocârjată se ridică din spatele mai multor femei și se apropie cu pași târșiți. Își scoase crucea de la gât, o sărută și o aruncă în foc. Lemnul sfârâi, pocni de câteva ori și se aprinse cu flacăra vie. Se opri în fața Alejo Gaspar, care se uita la ea din ce în ce mai uluit, și îi spuse cu voce subțire:

— N-ai vrut niciodată să crezi că Antonio te va părăsi. Și ți-am spus-o de mai multe ori, până acum.

Acesta e momentul, bătrân smintit. Nu Antonio este cel ce-ți va urma la putere, obișnuiește-te cu gândul ăsta. Menirea sa scrisă în stele este o alta cu mult mai mare și mai importantă.

Se răsuci către Cristofor și întinse palma dreaptă.

— Dă-mi mâna ta, străine. Viitorul grăiește prin gura mea către tine și nu ai cum să te faci că nu-l auzi.

VIII. Întâia trădare

„Știi ce privesc pe drum?
o capcană întinsă –
știi ce se va întâmpla în curând?
voi merge singur să cad în ea.”
Știi ce privesc pe drum?

Ghiorghis Sarandis

Bătrâna își aplecă și mai mult fața acoperită de broboadă, aproape atingându-i podul palmei cu nasul ușor cocârjat. Bărbații strânși în jurul focului tăceau, cu palmele rezemate de podeaua de pământ și cu ochii ațintiți spre ei, asemenea unor cărbuni licărind sub cenușă. În restul încăperii, murmurale se reluaseră cu intensitate, iar numele lui Antonio Leganez și cel al lui Alejo

Gaspar treceau de la un grup la altul, rostite cu o teamă aproape religioasă. Cristofor Columb își îndreptă spatele și se strădui să stea cât mai neclintit. Trase cu coada ochiului spre intrare și-și dori ca Sancho să intre chiar în clipa aceea și să-l scape de absurditatea clipei ăleia, de privirile holbate și de izul de primejdie care începuse să se prelingă nevăzut prin aer și despre care numai instinctul său de adevărat luptător îi spunea că este prezent.

Bătrâna îi apucă degetul cel mare cu degetele mâinii stângi și îl trase în direcția flăcărilor molcomite.

— Muntele lui Venus, vorbi ea atât de încet, încât bărbatul trebui să se aplece puțin către foc pentru a auzi ce spune. Niciodată nu am văzut un munte al lui Venus atât de semeț și de înalt. Este semn că ai o viață nemăsurat de lungă, străine. De altfel, nici nu cred că ochii mei prea slabi văd...

Îi suci mâna cu încheietura către lumina licărintă a vetrei. Degetul ei arătător, gros și cu pielea zgrunțuroasă, urmări o linie nevăzută ce ieșea din podul palmei și părea că urcă spre cot.

— ...Doamne, se închină ea, nici nu-mi dau seama unde se sfârșește această linie a vieții! Ești cumva, diavolul, străine? Sau ți-ai vândut sufletul lui pentru a trăi mai mult?

Cristofor se strădui să zâmbească, dar nu reuși. Se strâmbă și încercă să-și tragă mâna, dar bătrâna strânse degetele în jurul ei și nu vru să-i

dea drumul.

— Sunt un simplu om. Un om care, adevărat, a colindat mai mult decât oricare altul din partea asta de lume, care a văzut multe, dar care și-a păstrat credința în Cel de Sus. Tu, Serafimo, și comandantul vostru, Alejo Gaspar de Olivar, sunteți cu mult mai bătrâni decât mine. Nu știu ce-ai vrut să zici că ai văzut în palma mea, dar nu cred că ai interpretat bine.

Fiori de moarte i se cățarau încet pe șira spinării, asemenea unor șerpi reci. Ce altceva avea să mai vadă hoasca aceea în liniile adâncite în carne?

— Liniile nu mint niciodată, șuieră bătrâna și trase din nou palma mai aproape de ochi. Bartolomeo Oquetos se aplecă spre ei, cercetându-i cu ochi scânteietori. Când ne naștem, Sfântul Spirit desenează în palmele fiecăruia destinul ce-l așteaptă în această viață-temniță. Citesc în liniile-destin de aproape 60 de ani, dar o asemenea trăsătură a vieții n-am văzut niciodată. Iar aici... împunse cu unghia într-un punct situat în apropierea degetului inelar. Aici văd semiluna unei aventuri ciudate și extraordinare, care te așteaptă la pândă într-un viitor foarte apropiat. Unghia coborî spre baza degetului mic. Iar aici, în Văile lui Jupiter... Nu știu de ce dar aici îmi apare că ești un om bogat, care nu are niciodată parte de bogățiile pe care le merită. Uite, în Valea asta e trecut că o să ajungi într-un palat mare, unde un om important încearcă să obțină ceva de la tine.

Dar cineva aproape de tine o să te scape și drumul tău merge mai departe. Atât de departe, încât mi-e frică să mă gândesc. Cauți o femeie, care te-a ajutat să scapi cu viață în lumile prin care ai colindat. Și un prieten. Un bărbat care știe cum să te ajute să fugi de destinul pe care-l ai în lumea asta. În lumea asta... repetă și tăcu brusc.

Cristofor se crispă. Își simți mușchii burții încordându-se dureros. Se strâmbă, își mușcă buza de jos și privi din nou în direcția nevăzute intrări. Dar Sancho continua să rămână dispărut în întunericul umed.

— Ce prostii mai vezi acolo? întrebă răgușit.

Aruncă o privire scurtă spre cei din jurul său.

Oquetos se holba uluit către el, cu palmele-i noduroase înconjurându-i genunchiul drept. Alejo Gaspar își țuguiase buzele, de parcă s-ar fi pregătit să fluiera. Mâna stângă odihnea în poală, iar cea stângă stătea rezemată, ca din întâmplare, pe mânerul jungherului. Antonio se aplecase curios peste umărul bătrânei și încerca să vadă ceva în adâncimea palmei iluminată slab de flăcări. Mai în spatele lui, un alt bărbat, cu obrajii acoperiți de o barbă sură, lungă până la piept, stătea într-un genunchi, cu ambele palme sprijinite de pantalonul din piele groasă.

— Nu există loc pentru tine pe pământul acesta, vorbi rar de tot bătrâna și-i lăasă, brusc, mâna să cadă. Cauți zadarnic ceea ce cauți și ar fi bine să renunți. Deși știu că nu vei asculta niciun sfat. E

scris, iar viitorul nu poate fi schimbat. Nu aici, înțelegi?

Se ridică în picioare gemând, îl privi câteva clipe, ca și cum ar mai fi vrut să-i spună ceva, apoi dădu din mână și se îndepărtă, târșindu-și picioarele. Se simți brusc rușinat sub privirile grele de întrebări ale celorlalți și se strădui să-și regăsească liniștea interioară. Izul acru-amărui al primejdiei devenise din ce în ce mai acut și se miră că nu vede pericolul crescând din întuneric, asemenea unui duh rău. Își frecă nasul și râse fals. Bătrânul Alejo Gaspar clătină din cap, fără să spună nimic.

— Voi... chiar credeți în toate fleacurile astea? Cum poți să vezi în liniile unei palme ceea ce numai Dumnezeu cunoaște? strigă el aproape furios. Serafima asta a voastră e cumva Maica Domnului? Sau, poate, sora lui Iisus?

— Se vede că ești străin și că vii de tare de departe. Alejo Gaspar ridică palma dreaptă în sus. Pace ție, cel care nu știe că în bătrâna Espana există peste tot femei care sunt înzestrate de Dumnezeu cu darul de a proroci viitorul. O datină veche de când lumea le protejează și nimeni nu îndrăznește să se atingă de ele. Unii vor să-și afle destinul, așa ca tine. Alții, ca mine, nu. Nu i-am dat niciodată voie Serafimei să-mi vadă palma. Dar dacă ea spune că nu...

Ușa îndepărtată a încăperii se izbi de perete și o pală de vânt năvăli înăuntru, întinzând spre

pământ flăcările vetrelor. Două femei țipară speriate. Câțiva bărbați mai apropiați de intrare săriră în picioare, încercând să smulgă săbiile de la sold. Prin umbrele groase din jur, lui Cristofor i se păru că zărește o siluetă decupând bezna umedă de afară.

— Stăpâne, au venit! urlă Sancho și se repezi de-a dreptul către prima vatră. Cineva i-a adus pe blestemații de *încă* până aici!

Sări peste flăcări, urmărit de țipetele înspăimântate ale femeilor și de mugetele furioase ale bărbaților, care se ridicau de pretutindeni în picioare, cu armele ridicate. Ocoli cea de-a doua vatră și ajunsese lângă ei chiar în clipa în care Alejo Gaspar se săltase de jos, sprijinit de brațul lui Antonio Leganez.

— Fugi! găfâi el și ridică brațul cu sabia cu un singur tăiș în sus.

Cristofor se trase doi pași înapoi, surprins de rapiditatea evenimentelor, se împiedică de un lemn și căzu pe spate. Cuțitul șuieră prin aer, trecu prin spațiul pe care-l ocupase mai înainte și își continuă drumul prin întuneric spre o țintă necunoscută. De pe podea, zări sclipirea lamei albastre de oțel coborând spre pământ, auzi strigătul surprins al bărbatului chior, apoi căpățâna lui Bartolomeo Oquetos se rostogoli lângă pietrele vetrei, clipind repede din ochii larg deschiși.

Alejo Gaspar răcni un ordin în dialect și scoase

cuțitul de la șold. Bărbosul din spate reuși să apuce o sulită și înaintă cu ea spre pieptul lui Sancho. Acesta coborî vârful sabiei spre sol.

— Nebunilor, țipă el, nu eu sunt dușmanul vostru, ci nenorocitul acela, ai cărui dinți au mușcat din podea, pricepeți?! Bartolomeo v-a trădat! A vrut să smulgă comanda de la tine, Alejo și să-i ia viața tânărului tău protejat. Înainte de a încerca să mă ucideți, ascultați-mă!

Bătrânul conducător întinse mâna cu cuțitul spre bărbații ce se apropiau din toate părțile. Aceștia se opriră și vociferările încetară aproape imediat.

— Ar fi bine să spui adevărul, altfel prorociile Serafimei se vor dovedi, pentru prima dată, mincinoase, spuse el amenințător. Sângele lui Bartolomeo cere sânge.

— Sângele o să curgă imediat! strigă Sancho aplecându-se și ajutându-l pe Cristofor să se ridice. Acesta văzu că avea o vânătaie uriașă sub ochiul drept și, când rânji, îi zări golul negru al unui dinte lipsă. Sunt undeva afară, în mai puțin de un sfert de oră or să ajungă aici.

— Nu înțeleg... se încruntă bătrânul.

Bărbații strânseseră cercul mai aproape.

— Când am ieșit, mai înainte, din sală... Eram enervat pe soarta asta nenorocită... pe nenorocitul de Jeronimo de Moyades! se strâmbă el și scuipă în focul muribund. Am fugit către dealul din față și m-am cățărat într-un suflet pe creasta lui, ca să

obosesc și să uit de toate cele. Chiar înainte să ajung în vârf, am alunecat din cauza pământului mocirlos și m-am dus de-a rostogolul câțiva pași. Chiar la timp. Sus, apăruseră doi bărbați ce vorbeau tare, în castiliană. Au coborât spre adăpost, ocolind prin stânga mea. Spuneau că ar fi fost mai bine dacă trădătorul acela de Oquetos i-ar fi așteptat unde stabiliseră. Din cauza lui, trupa avea să mai întârzie, și lucrurile ar fi putut să nu iasă cum fuseseră plănuite.

Tăcu și-și șterse stropii de apă de pe față. Alejo Gaspar înghiți în sec și făcu un pas spre el. Antonio duse mâna spre sabie.

— Și? întrebă întunecat.

— I-am lăsat să treacă, râse rău Sancho. Dar n-au mai spus nimic. Lucrurile nu trebuiau să iasă cum voiau ei, așa că i-am atacat de la spate. Erau doi, dar eu aveam avantajul surprizei și pe acela al poziției. Le-am luat gâtul la amândoi. Asta e... Dacă voi nu vreți să fugiți, e treaba voastră. Jupâne, nu avem vreme nici să ne luăm rămas bun!

Bătrânul conducător șovăi câteva clipe, apoi ridică cuțitul și strigă:

— La luptă, flăcăi! Dacă e să murim, s-o facem cu sabia în mână, afară, în ploaie. Și, dacă e să fie ultima noastră luptă, înseamnă că m-am înșelat atunci când v-am spus că n-o să vă mai conduc niciodată. Femeile și răniții să iasă prin spate și să fugă spre malurile Guadiamei, la oamenii lui

Mendoza. Să le spună că noi am rămas să ne vindem cât mai scump pielea.

Încăperea se umplu de țipete, de comenzi strigate cu voce spartă, de sunet de metale izbite, de tropăit și de fum. Sancho se aplecă spre urechea lui Cristofor.

— Jupâne, știi ce vasăzică viața asta? O gâlceavă continuă. Dacă nu ne ușchim imediat, n-o să mai avem niciodată parte de distracția ei. Ține-te de femei și de răniți. Doamne, dacă ești, din întâmplare, bine-ai mai rânduit lucrurile: Sancho fugind după femei și-n clipa când moartea-i calcă pragul!

— Bine, dar soldații *încă*... se împotrivi celălalt.

— Nu e lupta noastră, jupâne! se enervă Sancho și-l împinse către ușa din fundul sălii. Fiecare se descurcă cum poate.

Străbătură încăperea din câteva salturi și apucară să iasă odată cu primele femei. Ploaia și vântul îi luară în primire imediat și-i murară până la piele în câteva clipe. Cristofor simți bandajele jilăvindu-se și carnea rănită zvâcnind dureros sub răceala apei.

Șopronul cel lung avea ușa chiar sub buza dealului. Nu se vedea decât la cel mult patru-cinci metri în față, dar chiar și atât era suficient pentru a-și putea da seama că panta acestuia era foarte accentuată. Părăsiră grupul de femei, care continua să rămână sub streășină și se repeziră înainte, neluând în seamă strigătele acestora.

Urcau gâfâind, cu pași mici, ținând aproape unul de celălalt. Pâraie repezi veneau de sus drept în picioarele lor, străduindu-se să-i trântască la pământ. Tălpile cizmelor alunecau, de mai multe ori căzură când într-un genunchi, când în celălalt și, dacă nu ar fi fost unul lângă altul, să se ajute, s-ar fi rostogolit pe pantă și nu s-ar mai fi oprit până jos.

Urcau spre Iad, se gândi Cristofor și încercă să-și amintească de ploaia aceea dementială, care-i surprinsese pe șoseaua spre Laredo, într-o după-amiază din altă viață. Din altă lume. Scutură din cap, ca să arunce valul de apă ce-i intra în ochi. Nu izbutea să-și aducă aminte nici măcar fața femeii de la volan. Fixă vârful cizmei între două pietre, reuși să-și ia avânt și să continue să avanseze, imediat în urma slujitorului. Din spate, se auzeau strigăte furioase și nechezături speriate de cai.

— Stai! șopti Sancho și, nevăzându-l, Cristofor se izbi de el, alunecă și căzu într-o parte.

De acolo, zări forma întunecată a slugii ghemuindu-se pe vine, cu mâinile întinse în față. Cum stătea nemișcat în fluviul ce se revârsa neconținut din cer deasupra lor, părea statuia neterminată a unui adorator păgân, aducând ofrandă necunoscutului său zeu. Cristofor își trecu mâna peste față, dând apa și noroiul de pe sprâncene. În acel moment, Sancho se ridică brusc, scoase un răcnet ce-i stârni fiori pe șira

spinării și sări înspre dreapta, către un inamic nevăzut. Se auziră câteva zăngănituri, apoi o voce cunoscută spuse apăsător:

— Sunt un prieten. Antonio, Antonio Leganez.

Cristofor auzi înjurătura groasă a lui Sancho, apoi văzu două siluete apropiindu-se. Se ridică de jos și se scutură de câteva ori cu mâna de hălcile de noroi. Sancho se opri alături și își băgă sabia în teacă.

— Grozavă luptă! făcu el sarcastic. Tocmai mă pregătisem să mai iau un cap și când colo... flăcăul ăsta, care a fugit ca un laș.

— Plecarea mea fusese hotărâtă dinainte, se scuză Antonio, oprindu-se și el la un pas. Trebuia să vă însoțesc. Așa a prezis Serafima și gura ei este gura destinului. Nimeni nu poate să facă altfel decât citește ea în podul palmei. Orice s-ar fi întâmplat în noaptea asta, eu trebuia să fiu alături de voi. *Señor capitano* știe că nu mint.

— *Señor capitano*? șuieră cu glas zeflemitor Sancho. Așa de repede ai început să-ți trădezi secretele, jupâne?

— *Señor capitano* nu a trădat niciun secret, zise tânărul fără un ochi și își trecu mâinile prin părul ud, ridicându-l spre frunte. Dar nu există secrete pentru femeile-proroc și, dacă a apucat vreuna să-ți atingă mâna, citește în mintea ta ca într-o psaltire.

— Femeile-proroc... se strâmbă nemulțumit Sancho. Mai bine am porni mai departe, aud

zăngănit de săbii și tare-mi vine să cred că la bârlogul lui Gaspar se dă ultima bătălie de pe aceste locuri.

Începură din nou să urce, Sancho în față, Cristofor la mijloc și tânărul Leganez în urmă. Înaintau cu precauție, dar pământul mocirlos și pâraiele repezi le jucau feste și de două ori Sancho se rostogoli la vale, oprindu-se, de fiecare dată, în picioarele lor. În cele din urmă, atinseră muchea dealului și stătură în loc, să-și tragă sufletul. În urmă, se auzeau răcnete îndepărtate, sunet de metale ciocnite și darabana năucitoare a ploii. Sancho își scoase pălăria, o scutură de apă și arătă cu ea la vale.

— Baraca! spuse cu un timbru ciudat, care părea mai degrabă un regret decât o constatare. I-au dat foc.

Flăcări mari se înălțară pe neașteptate din vale, iluminând clădirea lunguiață și poalele dealului. Focul izbucnise în mai multe puncte deodată și creștea de la o clipă la alta. Era un spectacol lugubru și măreț în același timp felul în care flăcările se luptau cu torentele de ploaie, aruncând lumini tremurătoare pe toată întinderea platoului dintre cele două dealuri. Siluete cât unghia se azvârleau unele împotriva altora, se desprindeau din grupuri și se fugăreau în direcția dealului opus, pierzându-se în întuneric. Lupta continua cu furie, dar dinspre nord, pe firul văii, soseau într-una grupuri de soldați încă, care se angajau

imediat în bătălie.

— Ultima bătălie, spuse cu amărăciune Antonio și-și feri ochii. Nu ne-ar fi găsit niciodată adăpostul, dacă n-ar fi trădat Barto.

— Întotdeauna, undeva, musai să existe un trădător, constată flegmatic Sancho și se întoarse cu spatele la scena bătăliei de dedesubt. Altminteri, viața asta n-ar avea niciun haz. Nu-i așa, jupâne?

Cristofor ridică din umeri, fără să răspundă. Ce-ar fi fost de spus? În mai puțin de un ceas, toți oamenii pe care-i cunoscuse acolo jos, alături de care luptase, mâncase, băuse și cu care schimbase vorbe de prietenie urmau să fie morți. Ajunsese din nou într-un impas. Deschisese o poartă ce-l dusesse într-o altă lume, din ce în ce mai străină și mai departe de înțelegerea sa. Nu-i rămânea de făcut decât un singur lucru: să nu se gândească deloc la trecut și să continue să meargă tot înainte, în speranța că, undeva, lumea pe care o cunoscuse atunci când deschisese pentru prima dată ochii avea să se închege din neant și să-l aștepte.

Ridică brațul drept și le făcu semn către răsărit.

Merseseră până ce zorii, umezi de apă ca niște bureți, începuseră să împâclească spre dreapta linia răsăritului. Se lăsase un frig pătrunzător și se învinețiseră sub hainele muiate și grele. Antonio vrusesse de două ori să-și arunce sabia,

dar Sancho îl înjurase cu furie și-l silise s-o ridice și s-o atârne de brâu. Drumul continuase multă vreme pe muchia dealului, apoi se treziseră într-o vale prelungă și înaintaseră pe firul ei până ce aceasta se terminase într-un lac. Ocoliseră pe malul din dreapta, iar în cele din urmă renunțaseră să se țină de oglinda apei și cotiseră spre dreapta, în direcția presupusului miazăzi. Într-acolo credea Antonio Leganez că s-ar fi găsit Alcazar, iar în Alcazar s-ar fi aflat în siguranță, deoarece o falangă importantă din oastea Marelui Inchizitor Jeronimo de Moyades se întărise între zidurile ei, în urmă cu mai multe luni, așteptând cu răbdare un improbabil atac al soldaților lui Atahualipa.

— Sau, poate, o demult plănuită și tănuită invazie a trupelor lui Moyades dincolo de Sierra de Guadelupe, înspre Estremadura, lămurise Antonio, ridicând din umeri, pentru a pătrunde în Imperiul *Inca* dinspre vest, adică din partea unde Marele Guvernator a avut până acum cele mai puține neazuri, deoarece lusitanii au cedat încă de la primele confruntări, preferând să plătească tribut și să fie considerați vasali și aliați ai Marelui Inca.

— Mă doare-n cot de planurile secrete ale ticălosului de Moyades! se răstise Sancho și izbise cu piciorul într-o baltă, azvârlind o mulțime de stropi în jur. Important e ca Alcazarul să se afle încă sub stăpânire spaniolă, iar noi să nimerim

cumva acolo.

Când lumina de cenușă a dimineții se revărsase asupra firii, pricepuseră că merseseră, de fapt, către răsărit și, în consecință, habar nu aveau unde se găseau în acel moment. Crestele unor munți nu foarte înalți, dar prăpăstioși și lipsiți complet de vegetație decupau peisajul în dreapta și în fața lor. La stânga, un singur munte, foarte înalt și abrupt se desena pe fundalul cerului asemenea unui cap de cal, căruia îi lipsea falca de jos. În spate, se zărea un defileu fără sfârșit, acoperit de păduri de conifere.

Se opriră sub o tisă bătrână, la poalele căreia găsiră puțin mușchi uscat și se așezară, oftând de ușurare.

Dormiră spate la spate, trezindu-se de fiecare dată când vreunul se cufunda în somn atât de profund, încât se răsturna într-o parte. Când se treziră de tot, ziua trecuse bine de amiază, iar ploaia încetase. Pâraie umflate continuau să curgă bolborosind furios la vale, dar pe ici pe colo, în punctele mai înalte, pietrele se zvântaseră deja și frigul lăsase loc unei temperaturi mai plăcute.

Sancho studie câțva timp copacul care-și întindea crengile bogate în toate direcțiile deasupra lor, apoi îl puse pe tânăr să se așeze în patru labe lipit de trunchi, se sui pe spinarea lui și de aici se agăță de una din crengile mai joase, apoi își făcu vânt, reușind să o prindă cu picioarele. După aproape un sfert de oră, începu

să le arunce de sus pălării de ciuperci vineții, iar în cele din urmă coborî cu pelerina plină, legată sub umăr. Le arată cum se trage de pe ele pielița subțire și elastică, apoi îi sfătui să le pună una peste alta și să muște cu nădejde din carnea brună, cu un gust ciudat, nu neplăcut, dar nemaîntâlnit și, cumva, răcoros. Foamea ce-i bântuia le făcu să le devoreze pe toate cu lăcomie, iar Antonio vru chiar să se cațere și el în copac, ca să mai caute altele. Sancho îi făcu semn să renunțe și-i spuse că le-a adunat pe toate.

Se strânseră mai aproape unul de celălalt și începură să se sfătuiască. Antonio Leganez era de părere că nu se puteau afla chiar atât de departe de Alcazar, doar ceva mai sus către est, poate în preajma Bragăi, ori chiar lângă Perpignan. Nu aveau decât să coboare din nou spre sud și, dacă se însenina, să meargă toată noaptea, orientându-se după constelații.

Sancho pufni enervat și se frecă de copac cu spinarea.

— Pe tine, jupâne, nu te miră insistența băiatului ăsta? Una-două, Alcazar și din nou Alcazar. Parcă ne-ar fi legat cineva de cetatea asta, nu alta! Noi, flăcăule, ne-am îndreptat numai încotro ne-a dus vântul, gândul cel bun și frica de plictiseală. Spune-i, jupâne, nu ne interesează încotro ajungem, numai să ieșim odată la o așezare de oameni. Să putem pune iar capul într-un pat cu așternut, să lingem un blid cu ciorbă de

pasăre și să halim un miel întreg, stropit cu vin negru sau cu cidru de anul ăsta. Și, mai ales, să vedem iar batice colorate, fuste până la călcâie și obraji aprinși în jurul nostru. Doamne, cât de mult duc lipsa articolului ăsta, n-aș fi crezut că am s-o spun oricui!

Cristofor îi ascultă pe amândoi cu luare aminte, apoi le spuse că ar dori să încerce să iasă undeva cât mai aproape de Toledo.

— De Toledo! se miră Sancho și fluieră prelung. De Toledo! Crede-mă, jupâne, nu mi-aș fi închipuit că și acum, după atâția ani câți spui că ai petrecut pe mări, te mai trage ața către un loc anumit. Cauți vreo ibovnică frumoasă și cam petrecută cu coptul sau ce?

— Nu vorbi cu păcat, Sancho. Crezi cumva că depărtările și anii m-au lipsit cumva de suflet?

— Păcatul meu să fie! a rostit el cu vădită încântare. Ești mai uman acum, jupâne, asta voiam să-ți spun. Nu știu după ce anume tânjești, vreun trup de femeie sau numai amintirea unui loc, dar asta-mi spune că nu ești mai presus de nimeni de pe aici, că ai înăuntrul domniei-tale ceea ce natura a pus în fiecare, mai înainte de a-i da drumul să ia chip și să piardă din toate cele câte ceva. Acuma, stăpâne, poți să-i ceri lui Sancho Nunez Zuniga de Guzman să-ți facă o cafea. Pentru că, de acum încolo, ești prietenul lui.

— Chiar te rog să faci una, Sancho, amară și fierbinte, să-ți bășice cerul gurii. Și nu uita, la

sfârșit, să pui în ibric un vârf de cuțit de scortişoară din cea neagră și s-o lași acoperită cinci minute, râse Cristofor. O cană mare pentru mine și o ceașcă pentru Antonio.

— Am să țin minte porunca asta, se sumeți slujitorul și-și clătină coama de păr creț. Să nu care cumva să crezi că, dacă ne găsim în pustietatea asta, ai rostit-o în van. La Alcazar, la Toledo sau unde naiba va fi, oriunde se va găsi un negustor de mirodenii mai de acătării, o să bei o cafea să-ți lingi buzele și să spui – *mulțumesc Celui de Sus și Celui de Jos că mi-a dat un slujitor ca bătrânul pehlivan!*

Se hotărâră să-și încerce norocul spre sud și porniră către muntele asemănător unui cap de cal. La început, drumul coborî o bucată bună, ocolind câteva grohotișuri cu bolovani uriași și strecurându-se cuminte pe sub burțile pântecoase ale unor pereți înclinați, pe buza de sus a căroră creștea un rând înalt de brazi și pini, aliniați ca pentru paradă. Când se întunecă, ajunseseră pe un mic platou, cu smocuri de iarbă până la genunchi, de un verde întunecat, deasupra căruia se ridica amenințătoare creasta. De la poale, nu mai semăna atât de mult cu un cal, poate și din cauză că umbrele groase ale înserării îi ascunseseră partea superioară.

Nu găsiră niciun lemn prin apropiere, așa că renunțară să mai încropească vatră și se culcară lipiți unul de celălalt, în hainele aproape uscate.

Cristofor primi locul de la mijloc și adormi aproape imediat, încălzit de trupurile celorlalți. Dormi neîntors până după miezul nopții, când se trezi din cauza unui hohot îndepărtat, ascuțit și rece ca un ac de gheață, care se întindea asemenea unei hlamide gigantice deasupra platoului, reverberând între piscuri și revenind ca un ecou obsesiv peste capetele aplecate de rouă ale ierburilor.

Se ridică în capul oaselor, cu somnul agățat încă de colțurile pleoapelor, și-și încordă auzul. La o analiză mai atentă, sunetul părea, mai degrabă, răgetul unei ființe nepământene, pornită după pradă. Cristofor se întrebă de ce se gândea la un păianjen uriaș, alergând de-a lungul unui fir gros ca o frânghie spre o insectă de dimensiunea unui cal. După câteva clipe, sunetul deveni grav, un fel de vibrație de clopot, care păru să-i spargă timpanele, apoi dispăru brusc.

— Poți să-mi spui, jupâne, auzi chiar în pavilionul urechii glasul șoptit, gros și parcă tremurător al lui Sancho, poți să-mi spui ce dracu' mai e și asta? Dumneata, care-ai fost prin atâtea locuri, trebuie că ai mai multă știință decât mine despre lucruri care nu se întâmplă în fiecare zi în viața noastră.

— Habar n-am, Sancho, spuse încet, în noaptea neașteptat de caldă. Precis însă nu era vocea lui Dumnezeu.

Dacă Domnul ne-ar fi vorbit, atunci ar fi ales altă cale să comunice cu noi.

— Sau va fi fost pesemne al naiba de supărat pe bieteile sale odrasle și a bombănit un blestem asupra lor.

Părea calm, dar îi tremurau buzele. Se ridică în genunchi, apoi se săltă încet în picioare. Privea spre muntele întunecat, deasupra căruia strălucea puternic constelația Orion. Undeva, spre răsărit, Marele Nor și Arcturus se pregăteau să dispară dincolo de linia neagră a defileului. Cristofor întoarse capul și se uită cu atenție la cel de lângă el. Antonio dormea făcut covrig, cu brațul drept peste ochiul vătămat.

Se ridică, la rândul său, în picioare. Deși nu era frig, observă că Sancho tremura și se ținea greu pe picioare. Îl apucă de braț, dar acesta se scutură și se îndepărtă câțiva pași.

— Te simți rău?

— Rana, bombăni acesta. Mă ia cu frig, fi-r-ar să fie! Cred că am să fac febră.

— Ia pelerina mea, spuse și o dădu jos de pe umeri. I-o întinse. Ia-o, e suficient de cald, să pot dormi și fără ea.

Sancho se mai trase încă un pas înapoi, apoi acceptă haina și și-o înfășură în jurul trupului. Rămase o bucată de vreme tăcut, cu ochii ațintiți spre vârful muntelui. O constelație neliniștitoare se ivi de dincolo de el, un fel de scarabeu din raze și pulbere stelară, care se răsuci, se dilată și în câteva zeci de clipe păru să umple tot cerul.

— Ce naiba s-o fi petrecând acolo sus? întrebă

Sancho, cu gura larg deschisă, într-o mirare aproape mistică. Pe tărâmul cui am nimerit, dacă, într-adevăr, nu ne mai găsim în țara Sheilei Morgan?

— Ai văzut vreodată o oglindă, Sancho?

— Sticla aceea argintată, în care te vezi mai clar decât în apa unui lac?

— Ai văzut vreodată o oglindă spartă, Sancho? Ai văzut cum se reflectă un peisaj în zecile de cioburi care au compus oglinda inițială? Chiar dacă o vei lipi la loc, ea îți va arăta pentru totdeauna peisajul micșorat și reoglindit de mii de ori, fiecare imagine asemănătoare cu celelalte, la prima vedere, dar, în realitate, subtil diferită, din cauza unghiurilor diferite de reflexie și a dimensiunilor ciobului. O lume, descompusă într-o sută, într-o mie de lumi minuscule, dar păstrând coordonatele de ansamblu ale originalului. Tare mă tem că, în timp ce dormeam, cândva, cineva a spart oglinda și acum trecem de la un ciob la altul și găsim numai forma, numai aparența aceleia pe care o cunoscusem inițial. Fondul se dovedește altul și ne-am rătăcit, pur și simplu. Nu ne mai găsim lumea.

— Lumea s-a sfărâmat? întrebă în șoaptă Sancho și vocea îi era plină de lacrimi.

— Nu lumea cea reală. N-am trăit, pesemne, niciodată în ea. Privilegiul acesta trebuie că este numai al Zeilor. Ci aceea a oglinzii. Suntem pe un alt ciob și unghiul din care ne uităm la peisaj s-a

modificat din nou. Nu mult, dar suficient, pentru ca lumea în care ne găsim să nu mai semene identic cu aceea din care am plecat.

Sancho gemu și își prinse umerii în podul palmelor.

— Mi-e frică, spuse și Cristofor simți clar valul de teamă ce-l cuprindea chiar în timp ce rostea cuvintele. Îi văzu ochii sălbatici, asemănători unei feline amenințate, care nu mai are unde să se retragă. Isuse, mi-e frică! Știi ce înseamnă asta, jupâne?

— Îmi închipui.

— Nu, nu-ți închipui! țipă Sancho deznădăjduit și azvârli pelerina de pe umeri. Pânza neagră se răsuci prin aer și se așternu deasupra smocurilor înalte. Ți se pare că-ți închipui. Pentru că știi ce este teama ta, crezi că toți simt asemenea ție. Jupâne, Sancho Nunez Zuniga de Guzma este un tip trăsnit, care nu a cunoscut niciodată frica. Niciodată, pricepi?

Se răsuci spre el și îi puse mâna sănătoasă pe umăr. Deasupra crestei, scarabeul stelar continua să se mărească și să se transforme. Își aminti de hohotul îndepărtat și straniu și abia reuși să-și reprime un fior. La picioarele lor, bărbatul adormit gemu ușor în somn și se întoarse cu fața în sus. Mâna îi alunecase de pe față, dezvelind legătura de pe ochiul lipsă.

— Ți închipui, acum, că o să mă apuc să-ți înșir bătăliile la care am luat parte sau câte capete de

incași am tăiații strânse ca într-o menghină și Cristofor strânse din dinți să nu geamă. Brusc, Sancho își coborî mâna și își clătină capul înapoi și încolo. Arată cu bărbia spre vârful muntelui.

— Când cerul nu mai arată așa cum îl știai de-o viață, când stelele se mișcă pe burta lui nebunește, ca într-un vis prostesc, atunci chiar că există un motiv pentru care trebuie să te temi. Și Sancho se teme. Se teme că, mâine, soarele nu va mai răsări din același loc. Că în locul lui se va căsca o gură flămândă, care o să ne soarbă înăuntrul ei, isprăvind cu ciobul acesta afurisit de oglindă. Că...

Lăsă fraza suspendată în aer și porni cu pași mari către creastă.

— Sancho!

Silueta minusculă se opri pentru o clipă, apoi își reluă înaintarea și în câteva clipe dispăru în întuneric. Cristofor așteptă o vreme nemișcat, privind uimit spectacolul uluitor și, cumva, înfricoșător, al deplasării constelațiilor, după care renunță să mai aștepte revenirea slujitorului și se trânti alături de Antonio. Adormi greu și se visă pe malul unui fluviu uriaș, stând întins pe un cearșaf, sub razele unui soare albastru și cumplit de rece. Încercă să se încălzească frecându-și mâinile cu nisip cald, dar acesta era asemenea glaspapirului, răcâindu-i pielea până la sânge. Disperat, vârî degetele în apa ce curgea la numai câteva palme de capul său și o simți vâscoasă ca

un ulei. Vru să se ridice în picioare, dar alunecă, cearșaful se mototoli sub el și se mânji de sânge, încercă din nou să se ridice în genunchi, alunecă iar, se rostogoli cu fața în sus și văzu cum soarele începe să crească, un aluat din ce în ce mai puțin sferic, colorându-se în negru, care sfârși prin a înghiți tot cerul spre dreapta și alunecă spre apa fluviului, transformând-o...

Deschise ochii. Soarele era fixat în stânga crestei, roșu și mare ca un pepene. Antonio și Sancho se aflau la câteva zeci de pași mai departe, înconjurați de o turmă de capre și de câini albi, flocoși, care dădeau din cozi și îi amușinau. Cei patru ciobani îi ascultau, clătinau din capete și arătau cu brațul către vale, în direcția opusă soarelui.

Când se întoarseră, aveau în mâini bucăți subțiri de azimă mânjite cu cenușă, calupuri de brânză și o bucată de batal fript, pe care se sleise seul. Mâncară hămesiți, Sancho adună chiar și firimiturile de pe piatră și le aruncă în gură, apoi stătură de vorbă și își făcură un plan. Ciobanii le spusese că Toledo se găsea nu foarte departe spre nord-est. Dacă mergeau tare și vremea era bună, puteau ajunge acolo într-o zi și jumătate. Aveau însă nevoie de hrană și mai ales de apă, deoarece partea aceea din Guadelupe pe care urmau s-o străbată era complet lipsită de cursuri de apă. Dacă se abăteau însă puțin către vest, la numai câteva ceasuri de drum dădeau peste

Vivero de Gredos, o localitate de ciobani și de cioplitori în piatră, care supraviețuia numai datorită târgului săptămânal, la care veneau munteni din toate părțile Castilliei.

Cristofor scoase punga de la brâu și numără pe piatră 12 ducați de aur, ultimii bani pe care-i mai avea la el. Antonio Leganez scoase de pe degetul mic un inel cu smaragd și un lanț de argint și le așază cu atenție alături. Sancho se scărpină în creștet, se strâmbă, apoi se scobi în legătura de la ciorap și puse lângă monede o agrafă din argint, împodobită la unul din capete cu o piatră roșie cât unghia de la degetul mic. Ajungeau, făcu socoteala Antonio, să cumpere trei catări, samare, șei, burdufuri, alimente și haine groase, potrivite cu clima muntelui.

Se ridicară și porniră la drum, când turma de capre se făcuse mică de tot, urcând către vârful muntelui, despre care aflaseră că se numea Perdidos Nuenca, iar câinii cei prietenoși se mai zăreau asemenea unor puncte albe ce le dădeau ocol fără încetare.

IX. A doua trădare

„Sunt semne, îmi spuneai, mesaje ale unei schimbări – însă ce urmăreau atâția oameni? o mulțime imensă mă speria în acea zi, îmi acoperea peisajul.”

S-a ivit o lumină

Ajunseră în Vivero de Gredos aproape spre seară. Era un sat mărunț, așezat pe buza unei prăpăstii, înconjurat din trei părți de ziduri scunde din cărămizi arse la soare. O mulțime de copii, cu burți mari și picioare scheletice, îi înconjură imediat și începură să cerșească într-o spaniolă aproape ininteligibilă. Intrară pe ulița principală, urmăriți de privirile curioase și furișate ale femeilor și bătrânilor care ședeau pe pragul porților și vorbeau cu voce scăzută. Găsiră repede singurul han din partea locului, o casă lungă, în forma literei „L“, și o fântână cu cumpănă alături. Niciun gard nu o despărțea de celelalte case, mai degrabă bordeie primitive din chirpici, cu o singură încăpere și un hol mic de tot la intrare. Câțiva câini scheletici, de culoare cafenie, mai degrabă coioți pripășiți pe lângă casă decât animale de pază, se gândi Cristofor, ferindu-se din calea lor, ca să evite puricii, se apropiară cu pași leneși și-i amușinară aproape în silă, dădură de câteva ori din coadă, apoi se întinseră în praful drumului și-și așezară plictisiți boturile pe labe.

Cârciumarul era un bărbat scund și rotofei, cu o claie de păr roșcovan și o mustață scurtă și țepoasă, de aceeași culoare. Ieși repede în prag și începu să facă temenele adânci, invitându-i să între. Se strecurară pe lângă burdihanul lui imens și pătrunseră într-o sală ceva mai mare, cu două

ferăstruici înalte și înguste, prin care pătrundea o lumină cenușie. Se așezară la una din cele două mese lungi și scunde, dispuse fiecare pe lângă cei doi pereți lungi. La cealaltă, stăteau șase bărbați în haine jerpelite, cu pălăriile de pai date pe spate și cu ochii sticlind pieziș, din cauza băuturii din ulcelele pântecoase pe care le încălzeau între palme.

— Ce servesc stăpânii? se aplecă servil cârciumarul către ei, cu vocea numai miere. Am un vin extraordinar, preparat cu miere și cu flori de oleandru, după o rețetă proprie, n-ați mai băut așa ceva de când v-ați născut, asta v-o garantează Martin Calatrava, eu mi-s asta, dacă o să aveți altă părere sunt de acord să nu-mi plătiți nici măcar o pesetă. Sau poate vreți să vă răcoriți gâturile uscate și prăfuite cu un cidru acrișor și rece, taman bun pentru început, ca să spele gura și măruntaiele... Avem și un rachiu tare și parfumat din fructe de coarnă, l-am tras de trei ori și miroase grozav, numai cât să...

Pe Sancho îl pufni râsul și izbi cu pumnul sănătos în tăblia groasă a mesei. Antonio se uită cu atenție la el, de parcă de-abia atunci l-ar fi văzut, dar nu spuse nimic.

— Ascultă ce-ți spun, jupâne, nu trebuie să iei niciodată în serios un hangiu castilian. Dacă ar fi după el, ți-ar vinde și apa din fântână ca pe un nectar picurat direct din pocalele zeilor. Pun pariu că vinul ăla-i o acritură rămasă pe fundul

butoiului de anul trecut, iar rachiul ăla tras de trei ori o poșircă bună să-ntoarcă mațele la porci.

— Eu... eu... se sufocă de indignare bărbatul cel rotofei. Trase de legătura murdară de la gât cu un deget și spuse repede de tot: Tot ce v-am spus, nobili señori, este adevărul gol-goluț, n-aveți decât să comandați, ca să vă convingeți. Familia Calatrava n-a vândut niciodată vin botezat sau acrit la mușterii ei, necum rachiu care să nu-ți înmoaie picioarele după două pahare.

Lui Sancho îi luciră ochii în cap, iar mustața îi tresări, parcă pusă pe șotii. Îi făcu semn cu piciorul pe sub masă lui Cristofor și se întinse peste tăblia acoperită cu o față albă, mare, pătată în mai multe locuri.

— Señor Calatrava, burta mea a înghițit nenumărate otrăvuri la viața ei. C-o fi una în plus, niciun bai, o să te pedepsească Cel de Sus pentru că ți-ai batjocorit clienții. Dar să ne dai pe lângă vinul ăla grozav cu miere și oleandru, câtă carne de vânat încape pe treimea asta de masă. Și, alături, o pâine cel puțin cât banca pe care ne-am așezat. Ce zici, te angajezi la așa ospăț?

Cârciumarul înghiți în sec, își țuguie buzele groase și unsuroase și-și plimbă privirile stânjenit de la unul la celălalt. Apoi înghiți în sec, șterse colțul mesei cu poala cămășii sale de cânepă și dădu din cap.

— Señores, să nu vă supărați pe un biet hangiu dacă printre fripturi o să se scalde în grăsime și

vreo doi-trei pești. La noi, oamenii nu prea se omoară cu vânătoarea, de fapt, poate nu știți, dar nimeni nu are voie să tragă cu arcul sau să pună capcane pe pământurile Marelui Inchizitor. Dacă ești prins, te atârână în ștreang fără niciun fel de judecată. Dar banul e ochiul dracului, iertați vorba păcătoasă, așa că de-un iepure dolofan om mai găsi prin cele cămări...

Cristofor tresări și se uită atent la chipul lui Martin Calatrava. Pentru a treia oară, de când ajunseseră pe acest teritoriu, numele Marelui Inchizitor era pomenit cu respect și spaimă.

— Credeam că Vivero de Gredos este o așezare prea mărunță, ca să intre în atenția Sfintei Inchiziții, spuse el, studiind pe furiș reacțiile bărbaților de la masa de pe cealaltă parte a sălii, care beau în tăcere și păreau că ascultă cu mare atenție.

— Ah, nu-i așa, nobililor domni, sigur că nu-i așa, zâmbi larg cârciumarul. Se vede treaba că veniți de foarte de departe, dacă nu ați aflat până acum că, de la moartea Isabellei de Castillia, Marele Inchizitor Jeronimo de Moyadas a instalat gărzi ale Sfântului Oficiu pretutindeni în cele două Castillii, din Galicia și până la Zaragoza. Dar nu vă fie teamă, beți vinul cu răbdare și femeia mea o să ațâțe focul îndată și o să vâre în frigăruie un șoldan cât un vițel, iar alături o să încingă tigaia pentru câțiva păstrăvi.

Făcu două plecăciuni scurte și plecă în fugă spre

ușa opusă aceleia prin care intraseră. O deschise, coborî două trepte scunde și dispăru în penumbra din spatele ei. La masa vecină, cei șase bărbați continuau să bea în tăcere, privind aiurea.

— Parcă am fi picat la o pomană, spuse încet Antonio și își lăți coatele pe masă. Într-o cârciumă, oamenii intră să bea și să discute, ca să mai uite de necazuri.

Ușa se deschise din nou și Martin Calatrava urcă treptele asudând, atent să nu verse cele trei ulcele pe care le sprijinea de pântecul său rotund. Gâfâia puternic, semn că alergase înainte de a intra în sală. Le puse stacanele în față, le ură să le bea pe îndelete, se scuză că nu poate să mai rămână și dispăru înspre locul unde se afla cuhnia.

Băură cu precauție, așteptându-se să descopere gustul leșios al cine știe cărei poșirci leșinate. Dar vinul era bun, bun cu adevărat, și se simțea în el izul de miere și de plantă sălbatică murată în adâncurile butoiului. Ciocniră și băură cu sete, mai mult de jumătate din conținut. Lăudară lichidul binecuvântat, care-i făcu, pentru o clipă, să uite de greutatea ce le întâmpinaseră până aici, apoi începură să înjghebeze planuri de viitor, cu voce scăzută, aruncând priviri furișe spre cei șase bărbați de peste drum.

De afară, veneau zgomote puține, mârâitul leneș al vreunui câine, strigătele îndepărtate ale cetei de copii, scârțâitul ascuțit al cumpenei de la fântână. Cârciumarul reveni cu o tavă de lemn, pe care

așezase mai multe bucăți mari de pâine, un cantalup de brânză sfărâmicioasă și puțin verzuie de capră și doi pumni de măslina verzi. Îi lăudară vinul și mai cerură un rând, îl puseră să jure că o să fie exact ca și primul rând, apoi se repeziră ca niște hămesiți asupra bucatelor.

Unul dintre bărbații de la masa învecinată spuse ceva în dialect, se ridică fără zgomot de la masă, se opri în dreptul lor și-i cercetă cu atenție pe fiecare, făcându-i să se oprească din mestecat și să se întrebe ce voia de la ei, apoi dădu din cap și ieși în uliță. Antonio Leganez pescui o măslină, o vârî în gură și se ridică, la rândul său.

— Vreau să văd ce face, spuse în șoaptă. După cele întâmplate cu Alejo Gaspar, nu mai am încredere în nimeni. Cu atât mai mult, cu cât aici se află o gardă a Sfântului Oficiu. Mâncați liniștiți, sper să mă întorc repede.

Ieși cu pași rari, ca un om care se duce să-și facă nevoile. Continuară să mănânce, dar cam fără chef. Sancho înghiți o îmbucătură uriașă de brânză, smulse o așchie din lemnul tăbliei și se scobi cu ea între dinții cariați din față. Mustăța neagră se mișca asemenea unei ființe vii, care încerca să se ghemuiască și să doarmă deasupra buzei sale de sus.

— Să fiu al dracului, jupâne, dacă nu-mi miroase a ceva putred aici. Nu știu de ce, dar prăpăditul ăsta de Vivero cred că e plin numai de turnători și de spioni. Uită-te la ăia de peste drum:

cinci băutori muți! Spune-mi mie unde ai mai văzut așa ceva în lumea asta... Vinul, oricât de rău ar fi, dezleagă limbile și te face să vorbești cât nu cuprinde. Ba, dacă întreci măsura, te ridici și faci scandal. Dar ăștia, nu și nu. Tăcuți ca mormântul.

Cristofor ronțai o măslină acrișoară și aruncă sâmburele sub masă. Scarabeul din noaptea abia petrecută trebuie că era un simbol negru, prevestitor de primejdii. Aruncă o privire scurtă spre masa vecină, apoi își puse amândouă mâinile pe masă, părăsind garda sabiei.

— Poate că te înșeli, spuse, dar știu că nu era adevărat.

— Sancho nu s-a înșelat niciodată, când aerul i-a mirosit a pericol. Iar aerul tavernei ăsteia nenorocite pute de-a dreptul. Cred că, până vine hangiul cu restul, ar fi mai bine să arunc o privire prin împrejurimi.

Se ridică, pescui o ultimă măslină și porni cu pași mari spre ușă. Sabia încovoiată îi atârna într-o parte, legănându-se în centura lată de piele. Brusc, Cristofor știu că avea să se întâmple ceva neplăcut în clipele următoare. Lumina tremura speriată, despicându-se într-o mie de fulguri ușoare, galben-cenușii, care se așterneau lin peste obiectele din încăpere și peste figurile încremenite în așteptare. Când Sancho ajunsese la câțiva pași de ușă, bărbatul cel mai apropiat de el de la masa vecină se ridică dintr-un salt și făcu un pas în direcția lui.

— Hei, señor! strigă și aproape că răsturnă masa, agățându-se de muchea ei ca să iasă mai repede de sub tăblia groasă. Señor, n-ai voie să părăsești încăperea până ce...

Simultan, se întâmplară două lucruri diferite: ușa se trânti de perete și înăuntru pătrunseră trei soldați în armuri ușoare, cu săbiile în mâini, și Sancho se răsuci spre cel ce-l apostrofase, cu o figură înnegurată și cu mâna stângă apucând colțul mesei. Apoi, soldații năvăliră pe treptele joase, împingându-se unul pe celălalt, bărbatul cel înalt și slab, cu pelerină neagră peticită, se împiedică în picioarele mesei și alunecă înapoi pe bancă, Sancho se trase îndărăt, își luă avânt, zvâcni în sus de tăblia mesei și o răsturnă peste cei cinci bărbați care-l fixau cu priviri hulpave.

— Fugi, jupâne! urlă și se răsuci spre propria-i masă.

Primul soldat care coborî scara vru să scoată spada din teacă și se opri o clipă în loc, smucind de mânerul din oțelalbăstriu. Cel din spatele său încercă să-l ferească, nu reuși, se împiedică și căzu peste el. Cele două trupuri se răsuciră, se împleticiră și se prăbușiră peste tăblia mesei la care stătuseră ei. Ceilalți patru bărbați se ridicară toți odată, ca la un semn, și încercară să iasă în spațiul dintre mese. Dar Sancho reuși să apuce tava de lemn cu resturi de mâncare și o aruncă înspre ei, oprindu-i pentru moment să ajungă pe culoar. Apoi scoase sabia din teacă și se avântă

înspre trepte, angajând lupta peste trupurile celor căzuți. Din trei lovituri, reuși să rezeze o mână din cot și să cresteze gâtul unuia dintre cei doi soldați de pe podea.

Cristofor se ridicase de pe bancă și se apropiase de masa învecinată cu sabia ridicată. În mod clar, nu existau șanse reale să scape cu bine din această luptă, dar măcar merita să-și înfrunte destinul cu demnitate, ca un bărbat adevărat. Și-l aduse aminte, pentru o clipă, pe din ce în ce mai ininteligibilul Fernando Ferens holbându-se la femeia numită Beatrice scâldându-se în propriul sânge pe podeaua trenului oprit în imensitatea unei câmpii. Zâmbi strâmb și izbi cu latul sabiei în tăblia mesei, făcându-i pe cei patru țărani să se tragă speriați înapoi.

Sancho pară o lovitură puternică, deviind-o în zid. Își bălângăni brațele furios și strigă din nou:

— Stăpâne, las-o dracu' de bătaie, nu-i pentru dumneata! Șterge-o pe ușa de la cuhnie!

Alte două lovituri, soldatul cel teafăr de jos izbuti să se ridice în genunchi, sabia lui Sancho descrie un arc de cerc de sus în jos, devie altă lovitură, izbi o armură, apoi reveni dinspre stânga într-o izbitură cumplită, făcută cu mișcarea întregului trunchi, iar capul nefericitului se rostogoli pe bancă și căzu pe pământ. Cristofor tresări, văzând jetul de sânge țâșnind către tavan din gâtul rămas fără cap, apoi ridică piciorul drept și împinse cu toată puterea în masă, turtindu-i pe bărbații de

dincolo de ea de zid. Se răsuci pe călcâie și țâșni spre ușa întredeschisă, pe care anterior ieșise cârciumarul.

Coborî cele două trepte dintr-un salt, izbi ușa de perete și pătrunse în goană în încăperea alăturată. Se găsea, de fapt, într-un fel de antreu foarte lung și îngust, la unul din capete aflându-se două femei speriate, cu mâinile strânse pumn în dreptul gurii, cu spatele la o vatră pe care se pârpălea un iepure înfipt într-o țepușă de lemn. La celălalt capăt, se zărea o ușă cu zăvor solid de lemn, dat într-o parte.

Le salută cu o reverență schițată, zâmbi și azvârli spre ele o monedă de aur, după care o zbughi spre ultima ușă. Sancho năvăli imediat în urma sa, sări peste trepte, închise ușa și o asigură cu drugul de lemn.

— Oho! exclamă încântat, dând cu ochii de cele două femei. Oho, ce nenorocire să trebuiască s-o ușchim, când avem o asemenea companie frumoasă!

Dintr-un salt ajunse în fața vetrei, se aplecă spre cea mai apropiată din cele două femei, o ciupi de obraz și, când aceasta îi dădu peste mână ținând ușor, îi trase o palmă răsunătoare peste fund.

— Femeia, nesfârșita povestel! strigă el vesel, rezemând vârful însângerat al sabiei de pardoseală. Ce nenorocire că trebuie să plecăm, repetă, altfel Sancho v-ar fi ținut o companie plăcută. Ce faceți aici, îl prăjiți pe Necuratul?

Zări moneda licărind în strălucirea focului și împinse în ea cu sabia. De dincolo de ușă răsunau izbitori puternice și urlete înfundate.

— Să vină cu noi, majestatea-sa Scaraoschi, râse el gros și apucă frigarea cu mâna rănită. Distracția a fost deja plătită, așa că mulțumim frumos cuconițelor.

O zbughi spre ușa deschisă și ieși alături de Cristofor într-o curte interioară. Un câine sări speriat în picioare și lătră neconvins de două ori.

— Gata-gata, ți-ai făcut datoria! îl potoli slujitorul și impuse cu frigăruia către poarta aproape căzută ce decupa zidul din cărămidă. Pe acolo, stăpâne, cât poți de repede. Țștia nu glumesc și sunt cam mulți.

Alergară într-acolo, ocolind o căruță cu o roată sfărâmată, ieșiră dincolo de gard și o luară la fugă în direcția opuși aceleia dinspre care veniseră, pe o uliță îngustă, care urca aproape abrupt spre miazăzi. Doi copii țipară după ei, dar nu le acordară nicio atenție și reușiră să treacă de primul cot, mai înainte ca soldații să iasă din cârciumă și să-i zărească. Când drumul coti din nou spre dreapta, se opriră o clipă înaintea unei porți deschise. Un bătrân stătea pe pragul scund, cu bărbia pe genunchii înlănțuiți cu ambele brațe.

— Moșule, unde iese drumul ăsta? Sancho gâfâia puternic, dar ținea țepușa cu iepurele ca pe o sulită, îndreptată spre bătrân. N-ai văzut vreun tânăr, străin de locurile astea, trecând pe aici?

Bătrânul clătină din capul acoperit cu o pălărie de pai destrămată pe margini. Ridică două degete de la o mână în sus.

— Două?! se miră Sancho. Ce două?

Bătrânul arată cu bărbia către curtea interioară.

Văzură înăuntru doi cai slabi, de culoare neagră, înşeuăţi şi legaţi cu frâul de un par aflat aproape de unul dintre ziduri. Sancho se holbă la ei, apoi râse şi-l împunse cu ţepuşa în genunchi.

— Vrei doi dubloni de aur pentru mâţele astea leşinate? rânji el şi izbi cu mâna liberă mânerul sabiei.

Ce-ai zice dacă aş pune-o pe frumoasa asta să vorbească în locul meu?

Bătrânul clătină din cap din nou şi împinse ţepuşa într-o parte cu dosul palmei. Cristofor îi zări pentru o clipă fruntea transpirată şi zâmbetul dispreţuitor.

— Băiatul, îşi molfăi el buzele. Banii nu sunt pentru cai. Ci pentru veste.

Undeva, în spate, se auzea tropăitul grăbit al patrului care se apropia.

— A dracului jigodie! se supără slujitorul, agitând furios frigarea prin aer. Patru dubloni pentru o informaţie! Nu ştiu ce mă opreşte să-i iau gâtul, ca la o şopârlă. Se opri din mişcări, trase cu urechea la zgomotul din urmă şi se răsuci spre Cristofor, care aştepta încordat, cu mâna la pungă. Jupâne, mai ai în taşca aceea încă doi bănuţi pentru sufletul ăsta hapsân şi vândut

diavolului?

Cristofor dădu din cap, vâri mâna în pungă și scoase monedele lucitoare. Le numără una câte una în palma întinsă.

— Hai-hai, fleandură răpănoasă, spune mai iute ce ai de spus, altfel nu garantez pentru cumințenia sabiei din teacă.

— A trecut un flăcău mai devreme, vorbi încetișor bătrânul. Unul cu o legătură la ochi. A venit într-o goană cu caii ăștia și i-a lăsat aici. Spunea că or să vină după ei doi străini, unul rănit la mână. Să le dau caii și să le arăt pe unde s-o apuce, ca să scape de gărzi.

— Ei bine, pe unde? strigă Sancho exasperat și-l zgudui violent de umăr.

Acesta se rostogoli pe pământ, îi aruncă o privire stinsă, apoi se ridică greoi în fund și-și cuprinse iar genunchii cu brațele.

— Pe acolo, spuse răgușit, arătând cu bărbia în direcția unei porți minuscule, scobită în zidul urât, din cărămizi inegale de paiantă. Pe acolo a plecat prietenul vostru.

Sancho înghiți în sec, își izbi violent sabia de picior și îl privi întrebător pe celălalt. Cristofor înclină din cap și se grăbi să pătrundă în curticică. În urmă, se auzea distinct tropotul picioarelor încălțate în cizme cu pinteni și vocile soldaților din gardă, azvârlindu-și îndemnuri icnite.

— Ar trebui să-ți iau capul! se încăpățână Sancho să-l apostrofeze. Nimeni nu l-a prăjit până

acum pe Sancho Nunez Zuniga de Guzman, auzi, tu, bătrân împuțit? Nimeni care să mai fi scăpat apoi întreg. Nu știi ce-mi spune că am să mă întorc, să-mi plătesc datoria.

Bătrânul îl privi lung pe deasupra genunchilor și scuipă o flegmă maronie exact între picioarele slujitorului. Sancho înghiți în sec și-și repezi mâna liberă către mânerul sabiei. Se opri în ultima clipă, clătină din cap și mârâi excitat:

— Nu acum, bătrâne, treburi ca asta e bine să le faci pe îndelete, altfel nu mai există plăcere. Uită-te bine în ochii lui Sancho și ține minte promisiunea unui pehlivan – o să revin cândva, să-mi iau înapoi datoria.

Bătrânul rânji, dezvelindu-și dinții cariați și scuipă din nou, țintind cu o precizie diabolică exact în același loc. Sancho se răsuci pe călcâie și intră în curte, exact în clipa în care zgomotul de piteni se făcu auzit în capătul de jos al uliței. Trase poarta după el și alergă spre parul de care erau legate hăturile cailor.

— Ține minte, de la Sancho, jupâne, dacă asta nu e o frumusețe de cursă, sunt gata să-mi mai dau un deget! Desfăcu nodul și-i aruncă un frâu. Dar n-avem ce face, musai să jucăm așa cum ne cântă cel care a pus la cale totul. Sus în șa, până nu-i prea târziu!

În timp ce Cristofor se cățăra în șaua veche și crăpată, Sancho își înfășură frâul de mâna rănită și porni de-a latul curții pătrate către poarta opusă

aceleia prin care intraseră. Mârtoaga pe care se cățăraseră Cristofor se smuci de două ori, nevrând s-o ia din loc, așa că trebui s-o izbească cu frâul peste crupă.

Sancho deschise poarta cu grijă, scoase capul prin cadrul ei, apoi ieși cu totul, trăgând calul după el. Cristofor dădu pintoni și trecu în trap ușor peste pragul de lemn. Dincolo de poartă, drumul înainta câteva zeci de metri pe o porțiune dreaptă și se sfârșea la marginea unei pante lungi și abrupte, plină de bolovani, pe buza căreia se zăreau mormane de gunoaie. Undeva, în vale, se zărea dunga verde a unei păduri, iar și mai departe încă, ușor spre răsărit, trupul șerpuit, albastru, al unui râu se pierdea în direcția defileului.

— Tajo! strigă Sancho și sări în spinarea calului. Credeam că n-o să mai ajung vreodată să-i văd valurile albastre. Jupâne, dacă steaua ta norocoasă n-a apus încă, până când Boarul o să se ridice dinspre Sierra de Gata, o să ne scăldăm în apele celui mai sălbatic fluviu care există în Espana.

Dădură pintoni și porniră la vale, îndrumându-și caii cu atenție prin grohotișul enorm. Pentru o clipă, lui Cristofor gândul îi fugi la Antonio Leganez. Ieșise din cârciumă pentru a vedea unde plecase bărbatul necunoscut de la masa vecină. Iar acum, descoperirea, cu uimire, că se îndreptase în cu totul altă direcție, că le găsisese, într-un timp incredibil de scurt, o pereche de cai și că le

pregătise o cale de ieșire din primejdia ce-i hăituia ca o fiară sălbatică.

Ca și cum ar fi știut ce urma să se întâmple. Ca și cum mai trecuse și altădată prin aceste locuri și se mișcase în cunoștință de cauză. Își aminti de cuvintele lui Sancho despre o cursă și strânse neputincios din umeri. Nu aveau ce altceva să facă, decât să continue să urmeze un drum ce părea să-i conducă spre libertate.

În față, Sancho călărea ușor aplecat în șa, cu o mână ținând frâul, iar în cealaltă țepușa cu iepurele pe jumătate fript atârănând aproape de pământ.

Ajunseseră pe malul lui Tajo mult după ce luna se agățase de creasta sălbatică și amenințătoare a lui Pico de Vich, dar nu se opriseră decât să lase caii să se adape și să smulgă, în grabă, câteva smocuri de iarbă, crescute printre stânci. Nu-i urmăriseră nimeni, deși Sancho avusese această impresie în mai multe rânduri și chiar se oprise de două ori, în spatele unor stânci, ca să supravegheze drumul. Când coborâseră pe defileul dintre Sierra de Gata și Sierra de Gredo, se întâlniseră cu o turmă uriașă de bivoli negri, mânați de doisprezece păstori, care se miraseră foarte tare întâlnindu-i prin pustietățile acelea, dar îi îndrumaseră cu multă bunăvoință printre vârfurile necunoscute și le dăduseră multe alimente, în schimbul cuțitului lui Sancho.

Porniseră din nou, când luna era aproape de crucea bolții, făcând să pălească puzderia de stele a Căii Robilor și arunca o lumină albă, ireală, asupra apelor furioase ale fluviului ce sticlea ca argintul topit. Vâjâitul curentului rapid și permanent înspumat îi răsună multă vreme în urechi lui Cristofor, chiar și după ce terminară de ocolit Pico de Vich și apucară pe un alt defileu, foarte larg și împădurit. Merseră întreaga noapte, deși Cristofor se simțea atât de obosit, încât ațipi de mai multe ori în legănatul calului, iar o dată alunecă din șa și, dacă Sancho nu ar fi călărit în dreapta sa, ar fi căzut în prăpastia pe marginea căreia înaintau de mai multă vreme. Se opriră chiar în zori, pe malul unui tău întunecat, mărginit din trei părți de brazi, de pe oglinda neclintită a căruia se ridicau fuioare groase de aburi. Legară caii de trunchiul unei cetini căzute, se lipiră spate la spate și dormiră neîntorși până la amiază. Mâncară brânză de bivoliță cu lipie uscată, băură din apa amăruie și rece ca gheața a lacului, se dezbrăcară în aerul cald și primăvăratice și se spălară îndelung, frecându-se cu ajutorul unor bureți spongioși, care se destrămau și îi umpleau de spori umezi.

Încălecară și porniră mai departe spre răsărit, străduindu-se să nu piardă din ochi piscul ascuțit ca o lamă al uriașului Parra, cel mai important munte al lanțului Gredos. Merseră până după căderea nopții și se opriră la marginea unei păduri

de stejar. Făcură vatră, fripseră carne uscată de bivoli și bucăți de brânză tare ca piatra și băură din burduful cel mic, plin cu lapte gros de bivoliță. Stelele luceau atât de aproape, încât lui Cristofor i se păru că, dacă ar întinde mâna, ar putea-o apuca pe cea mai apropiată.

— Tu înțelegi ceva din treaba asta, jupâne? întrebă Sancho, zgândărind cu un lemn în vatra focului. Ne trezim, nitam-nisam, într-o bătălie, apoi în inima alteia, fugim, nimerim într-o alta... Bucățica asta de oglindă, despre care ziceai... nu cunoaște decât confruntări sângeroase? N-ar fi bine să căutăm o altă ieșire, o poartă din acelea pe care le cunoști atât de bine?

Ridică din umeri nevăzut și continuă să mestece din bucata de carne pe care o ținea în ambele mâini, fără să răspundă. De fapt, dacă se gândea bine, nu exista niciun răspuns adevărat, ci numai o mulțime nenumărată de întrebări. Un zeu, își spuse, ce minunat lucru ar fi fost un zeu, care să rezolve problema spinoasă a întrebărilor numai cu o ridicare din sprâncene.

— Dar unde naiba să căutăm o poartă din asta, că doar n-o fi o ușă de biserică, s-o știe toată lumea și să întrebi pe oricine, ca să ți-o arate? continuă slujitorul, netulburat, cu ochii pierduți într-o reverie interioară, la intrarea căreia băteau licărind speriate flăcările vetrei. Suntem și nu suntem în lumea noastră. Este bătrâna Espana, dar o țară atât de diferită de aceea din care am

plecat, încât...

Tăcu o clipă și-l privi pe Cristofor cum mestecă, cu ochii pe jumătate închiși.

— Nu-ți pasă, jupâne? făcu el cu glas ușor bolborosit. Ție chiar nu-ți pasă de toate astea? Nu-i de rău faptul că nu reușim să ne mai găsim ciobul? Lumea aceea pipernicită nu că era mai bună ca asta, nenorociții ăia de *încă* reușiseră s-o ocupe aproape de jumătate în numai câteva luni și, după felul în care înaintau, aveau s-o termine de cucerit în mai puțin de un an. Cei mai buni prieteni, cele mai frumoase târfe, cei mai de seamă nobili... se duseseră deja pe apa sâmbetei, nici măcar moșul ăla netot cu barbă albă și biserici peste tot nu reușise să-și scape pielea prea bine, am văzut cu ochii mei o mulțime de purtători de sutană azvârlți în Lacul Rotund. Femei, copii și bătrâni uciși de-a valma, doar pentru că se aflau în calea lor, atunci când nu trebuia. Dar, la dracu', jupâne, aceea era lumea mea, o cunoșteam în toate bucățelele ei, știam unde anume urma să pun talpa, dacă ridicam piciorul. O iubeam și-mi păsa de soarta ei. Nu spui nimic, jupâne?

Focul trosni, o jerbă de scânteii se ridică pârâind în beznă, se subție la partea inferioară și dispăru stingându-se treptat. O buhă fâlfâi din aripi undeva în apropiere și pădurea foșni stins, ca o răsuflare. Ce ar fi fost de răspuns? se întrebă Cristofor, punând restul de carne pe o frunză de lipan, de alături. Își șterse mâinile de grăsime pe

iarbă, apoi de pantaloni. Îl privi câteva clipe pe slujitor cum își trecea mâinile prin păr și remarcă faptul că bandajul nu mai era pătat de sânge, ca până atunci.

— Lumea aceea, Sancho... era lumea ta, așa cum bine ai spus. Nu și a mea. Eu... vin de pe un alt ciob. Nu mă întreba de pe care, deoarece nu știu. Cred, adesea, că am plecat într-o lungă călătorie pe marea cea fără de sfârșit dintr-o țară mult iubită, pe nume Espana, dar deja mi se pare că este numai un simplu vis, dintr-o altă viață. Pentru că țara aceea nu seamănă cu ceea ce am găsit aici, la întoarcere. Pentru că ultimele mele amintiri îmi vorbesc despre o lume numită Amerigos, în care am ajuns, cred, trecând printr-o Poartă. O Poartă cu mult mai mare decât aceste deschideri subțiri pe care le folosim aici. Cred, repet, deoarece nu-mi amintesc decât cum am părăsit-o. Poate că de asta nici nu-mi pasă, așa cum zici tu.

Luă iar bucata de carne și mușcă din ea. Sancho își netezi mustățile mari și pufni neliniștit.

— Nu ar fi mai simplu să admitem că am murit și că ne-am născut din nou, direct mari, într-o altă existență? L-am auzit odată pe un filosof filfizon povestind că marii înțelepți indieni ar crede într-o astfel de explicație a vieții și a morții. Mi se pare mai deșteaptă decât cea născocită de popi, cu viața după moarte într-un Rai plin cu bunătăți pentru prostovanii de dreptcredincioși și un Iad

unde să se prăjească în liniște sau să fiarbă în ceaune cu smoală ticăloșii de necredincioși.

— Metempsihoză, înclină din cap Cristofor, vorbind cu gura plină. Teoria reîncarnărilor succesive.

— Metem... cum îi spui dumneata. Nu seamănă cu ceea ce ni se întâmplă nouă acum? insistă Sancho.

— Poate. Deși mă îndoiesc. Dacă sufletul s-ar strecura din nou în alte trupuri, am fi putut nimeri în acela al unui câine, sau în acela al unui fir de iarbă. Ai fi putut fi un vultur sau o capră. Sau orice altceva. Dar nu același Sancho, care tocmai a părăsit lumea și viața cea veche. Aș zice că, în cazul nostru, se întâmplă exact pe dos: în vreme ce sufletele brahmanilor părăsesc trupurile vechi, dar se întorc în aceeași lume, în altele diferite, noi ne păstrăm trupurile vechi, dar schimbăm mereu fața lumii din care plecăm și în care ne întoarcem.

Oftă, băgă restul de carne în desaga din spate și se întinse cu fața în sus, alături de vatră. Pământul era rece, așa că își strânse mantia în jurul trupului. Cerul era amețitor de frumos, o pulbere strălucitoare revărsată peste întreaga fire.

— Nu sunt lucruri pe care mintea noastră să le poată înțelege, Sancho. Nu putem decât să luăm aminte la ele, să încercăm să scăpăm cu viață și să căutăm o poartă către lumea din care am plecat cândva. Atât. Mai bine ne culcăm, mâine ne așteaptă un drum lung, iar la Toledo ne pot pândi

primejdii încă și mai mari decât cele de până acum.

Se răsuci cu spatele la foc, își trase pălăria pe ochi și rămase nemișcat. Sancho îl privi mult timp, gânditor, mângâindu-și mustățile, apoi, într-un târziu, se trânti de cealaltă parte a vetrei și se culcă la rândul său.

La Toledo, ajunseră a doua zi aproape de amiază, după ce trecuseră pe lângă două localități mai mici, de crescători de vite. Orașul era aceeași așezare întinsă pe trei spinări de munte, cu un Tajo mai subțirel și mai așezat spintecându-l pe mijloc, așa cum îl cunoscuse Cristofor pe vremea când însoțea curtea Isabellei de Castillia, în așteptarea deciziei acesteia, în legătură cu proiectata sa călătorie. Aceleași ziduri puternice, aceleași turnuri de gardă, aceiași soldați cu coifuri ascuțite, în tunici de zale, cu nelipsitul arc pe spate.

Pătrunseră prin poarta Domenico, rezervată micilor negustori, curierilor și pelerinilor. Două șiruri firave dar foarte lungi de oameni se scurgeau continuu din și către interiorul cetății. Majoritatea celor care părăseau Toledo o apucau pe drumul de țară care ducea spre răsărit, către Aranjuez, cetatea celebrilor armurieri Stacca. Numai foarte puțini erau cei care, strânși în grupuri de patru-cinci, se îndreptau spre zidul dinspre nord pentru a-l ocoli până în dreptul muntelui Puento Galvan și a o apuca apoi către nord-est, în direcția

Madridului.

Depășiră un pâlc de cămile cu o cocoașă, în samarele cărora se vedeau viguri grele de brocart vișiniu și de catifea neagră, se opriră în dreptul punctului de control și declarară că erau negustori din Caceres, interesați să cumpere catări și măgari pentru a organiza o caravană. Un conțopist le însemnă numele și localitatea de baștină într-un catastif și-i puse să plătească o taxă de intrare. Achitară, primiră restul și câteva indicații referitoare la locul unde se găsea târgul de animale, îi salutară pe cei patru soldați și intrară pe ulițele largi, dar pline de gunoaie. Mirosuri pătrunzătoare de bălegar uscat, de compost de gunoi, de flori de lămâiță și de sudoare de animale îi înconjurau din toate părțile. Înaintau pe jos, cu mârtoagele ținute de dârlogi.

— Jupâne, te descurci prin orașul ăsta? Eu n-am ajuns încă în Toledo, până în clipa asta.

— La naiba, Sancho, credeam că până și-n iad o să știi pe unde s-o apuci, ca să ajungi la Scaraoschi fără ajutor!

— De-ăsta-mi ești! se mânie celălalt și se opri în mijlocul drumului, fără să ia în seamă protestele celor ce veneau din spate și erau obligați să-i ocolească. Te-ntreabă omul ceva cu frumosul și dumneata gata! — îl și faci praf. Eu întrebam numai dacă ai un plan unde anume să mergem sau rătăcim pe străzi, așa, la întâmplare.

— Un plan? ridică din umeri Cristofor și îi făcu

semn să pornească mai departe. Un plan e cam mult spus. Dar știu că aş vrea să încerc să caut un loc.

— Un loc?

— O casă. Ar trebui să fie lângă catedrală, pe ulița care dă direct în canalul de scurgere. E nevoie numai să nu pierdem din ochi malul lui Tajo și ajungem imediat.

Trecură printr-o piață de porci, un fel de maidan plin cu bălegar uscat, în formă de dealuri, printre care se găseau împrejmuiri din nuiele, în interiorul cărora guițau zeci de porci, apoi străbătură o uliță plină de leproși cerșetori, care se agățau de ei cu mâinile lor cioturoase, cerând pomană și prefirând amenințări și înjurături printre rugăciuni. Se întâlniră cu două patrule ale Sfântului Ordin, soldați îmbrăcați cu sutane albe peste armuri, cu o cruce mare de lemn în mâna stângă și cu garda sabiei în cealaltă, după care pătrunseră în piața Izvorului Vindecării, un fel de parc format din câteva zeci de chiparoși, mirți, tufe de dafini și lămâi, în mijlocul cărora izvora un fir de apă alburie, care cădea de pe o stâncă cât un stat de om într-un jgheab de piatră, înconjurat de zeci de nefericiți bolnavi sau ciungi, ce se închinau tot timpul și își urlau rugile către o statuie din lemn înnegrit a Sfintei Fecioare, așezată în apropierea jgheabului. De cealaltă parte a parcului, se întindea grădina uriașă, înconjurată de un zid de piatră, a unui palat cu două fleșe ascuțite,

îmbrăcate în şindrilă neagră.

— Palatul contelui-duce Ambrosio Barletta, spuse Cristofor Columb oprindu-se la doi paşi de poarta păzită de doi soldaţi ce se uitau la ei cu priviri curioase şi ronţăiau seminţe de dovleac.

Sancho se opri alături, îi măsură obraznic pe soldaţi, îi trase o palmă peste crupă calului şi se răsuci spre el.

— Frumoasă construcţie! exclamă cu o voce aparent admirativă, dar sub care Cristofor percepse imediat o nuanţă de batjocură. Îl cunoşti pe stăpânul ei, jupâne?

— Conte-duce de Barletta a fost unul dintre cumnaţii soţiei mele, dona Felipa Moniz de Perestrello. Sora lui a fost măritată cu fratele ei, don Bartolomeo de Perestrello. Fiind singura rudă mai apropiată şi cu putere de influenţă la Curte, am trimis-o să locuiască aici, împreună cu fiul nostru, don Diego Colombus, înainte de plecare.

— Vrei să spui că...? Sancho înghiţi în sec, se apropie la doi paşi de el, îşi propti mâinile în şolduri şi se răsti la el. Vrei să spui că, de fapt, îţi propusesei să ajungi aici, chiar de la bun început? Că, de fapt, drumul tău spre curtea lui Ferdinand n-a fost decât o stratagemă menită să te aducă mai aproape de Toledo?

Cristofor zâmbi şi încercă să-i pună o mână pe umăr. Slujitorul se feri însă şi se dădu un pas în spate.

— Şi, dacă-ar fi aşa, cu ce te-ar supăra asta?

Când te-ai angajat slugă la mine, nu mi-ai pus nicio condiție, în legătură cu scopul călătoriilor mele și nici cu direcția lor geografică. Adevărul este însă că nu am ținut în mod expres să ajung aici. Dacă soarta mi-a scos Toledo în drum, nu văd de ce nu aș profita de asta. Ești bun să aștepți în liniște aici, până ce mă conving dacă am ajuns unde trebuia sau toată strădania a fost în zadar?

Îi întinse dârlogii, stătu o clipă în cumpănă, așteptând să-i vină vreo idee deosebită, dar gândurile inteligente rătăceau departe la ora aceea, dincolo de praful și de mirosurile urâte din Toledo. Își aranjă din câteva gesturi ținuta plină de cute și murdară de verzitura ierburilor pe care se tologise în ultimele nopți, apoi se îndreptă spre cei doi soldați, le dădu binețe și-i rugă să-l anunțe pe stăpân că un străin, căpitanul Cristofor Columb dorește să-i vorbească.

Cei doi îl examinară critic, schimbând câteva cuvinte într-un dialect complet necunoscut lui, după care unul dintre ei trase de funia unui clopot, al cărui sunet se auzi îndepărtat, dincolo de gardul de piatră. După aproape un minut, pe alea mărginită de o parte și alta de tei înalți, se apropie un lacheu în livrea roșie cu dungi albastre și o coroană micuță brodată pe umeri, cu o figură solemnă, parcă turnată în ceară. Numai ochii albaștri, iscoditori, îi fugeau fără astâmpăr în toate părțile. Se opri în dreptul soldaților, care continuau să mestece semințe și să scuipe cojile

pe iarbă, rezemați în cozile sulitelor, ascultă raportul dat cu voce scăzută de cel care părea cel mai mare în grad, îl scrută cu atenție pe bărbatul care aștepta liniștit în spatele porții metalice, apoi îi făcu semn să se apropie. Cristofor înaintă și se strecură prin grilajul întredeschis.

— Señor Cristofor Columb? Lacheul se aplecă în direcția sa și Cristofor ar fi putut să jure că era chiar o statuie din ceară, cu trăsături rigide și haine de curând șterse de praf de către custodele vreunui muzeu al figurilor de ceară. Conte-duce mi-a ordonat încă de dimineață ca atunci când veți veni să fiți primit în salonul de oaspeți din aripa de vest. Vă rog să mă urmați, domnule.

Conte-duce ordonase să fie primit... Cristofor tresări. Nimeni nu putea să știe în ce direcție urma să se îndrepte el, nici măcar Sancho, căruia îi comunica direcția chiar în clipa în care el însuși se hotăra unde avea să meargă. Și, totuși, un necunoscut conte-duce din Toledo îl aștepta încă din zorii zilei!

— Am un slujitor, spuse după o ezitare și aș dori...

— Stăpânul mi-a pomenit și despre el. Poate să meargă la cuhnie, o să-l conducă un soldat, i se va da o porție de mâncare și o cupă de vin.

Din locul unde aștepta, Sancho auzise cea mai mare parte a discuției și, când auzi ce anume i se rezervase, se strâmbă expresiv, dar nu spuse nimic. Se apropie tăcut de poartă și așteptă să i se

spună ce avea de făcut. Soldatul care-i vorbise lacheului deschise larg grilajul și-i făcu semn să treacă împreună cu catârii. Cristofor nu mai apucă să vadă ce urma să se întâmple, deoarece lacheul îi făcu semn să o apuce înainte pe alee și porni spre clădirea îndepărtată, pierdută printre trunchiurile copacilor și acoperită în cea mai mare parte de frunzișul des al tufelor de laur și de mirt. La capătul aleii, printre tufe uriașe de trandafiri roșii și galbeni, majoritatea înfloriți, se zăreau mai multe bănci din marmură pline de praf. O cotiră spre dreapta, părăsind aleea principală și o apucară pe o potecă presărată cu nisip auriu, care-i conduse spre malul unui lac, încărcat cu frunze de nufăr. Îl ocoliră prin dreapta și ajunseră în fața unei clădiri foarte lungi, cu un etaj, care se pierdea printre copaci, în direcția corpului principal al palatului. Cristofor pricepu că aceasta trebuia să fie aripa de vest.

Urcară treptele de calcar alb-gălbui, tocite de atâta folosință și intrară într-un hol imens, al cărui capăt se pierdea în ambele direcții în penumbră. Remarcă ferestrele înalte și înguste, prin vitraliile verzui ale cărora pătrundea o lumină transparentă, asemănătoare aceleia văzută de sub apă, atunci când privești în direcția presupusului cer. Drept în față se zărea o scară înaltă din marmură, care se răsucea în spirală, spre etajul întâi.

Lacheul îi arătă o canapea cu o mișcare ușoară

a brațului, se înclină și-și ceru scuze că trebuie să-l părăsească pe moment. Dispăru pe coridorul din dreapta, călcând aproape neauzit pe dalele de marmură, mărginite cu chenare din sticlă albastră. Cristofor se așeză pe sofa și așteptă. După câteva minute, din dreapta, își făcu apariția un paj foarte tânăr, îmbrăcat în pantaloni bufanți și tunică din piele neagră, care-i aduse o tavă pe care se găseau două sticle cu lichior, două pahare de cristal, două farfurioare și o chisea cu dulceață de vișine. Sticla din dreapta avea dopul scos și pus alături.

Îl întrebă cât mai trebuia să aștepte, dar pajul ridică din umeri și făcu câteva gesturi din mâini. Văzând privirile întrebătoare ale celuiilalt, deschise gura și arătă cu degetul spre ciotul negru al limbii. Cristofor se cutremură și-și mușcă buza de jos. Când era foarte tânăr, auzise că unii nobili practica acest obicei barbar pentru a se asigura de fidelitatea slugilor sale.

Îi făcu semn că e liber și își turnă de un deget lichior rubiniu din sticla destupată. Gustă și descoperi că licoarea avea un gust pătrunzător de sirop de trandafiri. Îi plăcu, bău tot conținutul și-și mai turnă unul. De foarte multă vreme, nu mai avusese parte de deliciile civilizației. Nici chiar pe noua „Santa Maria” nu descoperise chiar ceea ce și-ar fi dorit din punct de vedere culinar și nu numai. Nava fusese echipată în mare grabă, numai cu concentrate de hrană, tipic militară, și

nu avea în rezervoare decât apă minerală. Practic, ultima oară când pusese alcool pe limbă, cu excepția beției din seara sosirii, dar vinul acriu nu merita numele de băutură, fusese atunci când personajul acela cu nume greu de reținut, Rolan... sau Rodan... Juan, da, Juan Roldan, îi dăduse să bea un pahar de uzo, ca să-și vină în fire de pe urma ploii cumplite pe care o îndurase pe șosea, alături de Beatriz.

Doamne, unde se găsea acum Beatriz Aranda? Și cine naiba era *protector*-ul său în această lume?

Își simțea inima bătând cu putere, dar nu știa dacă era din cauza lichiorului, a amintirii sau pentru că presimțea apropierea unui eveniment, care urma să-i marcheze într-un fel sau altul destinul. Mângâie sticla pântecoasă și urmări agitarea lichidului roșietic înăuntru, o mare în miniatură, iar el plutind ca o corabie pe apa amintirii...

Se trezi, brusc, din visare datorită unui sunet cunoscut. Cineva-și dregea vocea înaintea sa. Clipi de mai multe ori, ca să-și limpezească privirea. Un bărbat îmbrăcat în pantaloni bufanți de catifea, cămașă albă, cu guler și mâneci brodate, cu o pălărie impresionantă, cu pene de fazan prinse într-un rubin, și un evantai acoperindu-i fața pe jumătate, se așezase picior peste picior în fața sa și-l privea ușor amuzat. Cristofor dădu să se ridice în picioare, dar celălalt îi făcu semn cu mâna liberă să rămână așezat.

— Domnule, se bâlbâi el, luat pe neașteptate, nu cred că am avut ocazia să facem cunoștință până acum.

Sunt căpitanul Cristofor Columb, amiral al mărilor și oceanelor, prin bunăvoința Majestății-Sale regele...

— Știu cine sunteți, îl întrerupse străinul și mișcă din evantai. Nu e nevoie de nicio prezentare. Știu, de asemenea, și în ce scop vă aflați aici.

— Nu înțeleg...

— O să înțelegeți, răsese străinul, dar încă nu e momentul. Văd că ați servit deja un pahar de lichior. Cum vi se pare? Este o producție destul de reușită de acum trei ani. Ați remarcat, desigur, trandafirii de la capătul aleii, din apropierea băncilor. Ei dau o recoltă deosebită de petale, pe care grădinarii mei o culeg când florile încep să-și piardă mirosul.

Ah, blestematul de ceremonial al conversațiilor de salon! Cristofor se așeză mai bine pe sofa și își înfipse unghiile în podul palmei. Trecuseră veacuri de când uitase de el și chiar crezuse că scăpase definitiv de eticheta asta nenorocită. Dar se întorsese în Espana, în acea parte a ei unde eticheta supraviețuise, odată cu civilizația care îi dăduse naștere. Îl privi cu atenție pe bărbatul așezat la câțiva pași de el. Deși ascuns sub evantaiul de mătase, ceea ce rămânea din chipul său avea un aer ușor familiar. Parcă și felul în care degetele i se încleștau pe coada evantaiului... și

felul în care-și ținea gâtul...

— Să lăsăm eticheta la o parte! se trezi că vorbește, aproape fără să fie conștient că dorește acest lucru. Dumneavoastră afirmați că mă cunoașteți, dar eu se pare că nu am același privilegiu. Am venit în această casă pentru a vorbi cu excelența-sa seniorul conte-duce Ambrosio Barletta. Cu cine am onoarea, dacă nu sunt indiscret?

Bunele maniere, educația de protocol, modalitățile de comportament însușite atât la curtea lusitană, cât și la aceea a monarhilor spanioli spărseseră pojghița de uitare și năvăliseră brusc la suprafață, în ciuda afirmației inițiale. Se simțea întocmai ca pe vremuri, când făcea antecameră la cine știe ce nobil important din guvern sau la conetabil pentru a obține bani cu care să-și armeze viitoarea flotă.

— Onoarea... făcu celălalt cu detașare. Aveți onoarea să vorbiți cu însuși contele-duce, dacă asta v-a fost dorința. Puteți să-mi spuneți ce doriți.

X. Secretul Porților

„Dar nu este acel lucru
mintea l-a gândit altfel:
din materia lumii ideilor.

Altfel a luat ființă
ceea ce ți-a apărut cândva –

și tu încă mai cauți acel lucru.”

Pictură

Efi Athanasiou

Deveni brusc atent. Felul în care degetele celuilalt se strânseseră pe evantai, maniera în care picioarele își modificaseră poziția, unghiul făcut de șira spinării cu spătarul sofalei, totul indica faptul că gazda sa necunoscută se pregătea pentru un eveniment, care avea să urmeze chiar foarte curând. Cristofor ar fi dat și ultimele monede din pungă pentru a afla cu o clipă mai devreme ce anume aștepta celălalt. Pentru că-i spusese chiar dintru început că știa cine era. Și ce căuta acolo.

— Pe vremuri, am avut onoarea să-l cunosc destul de bine pe contele-duce de Barletta, reluă după un timp, cu precauție. Atunci, îndeplinea funcția de ministru al cultelor și stătea mai mult la Madrid. Avea o soră frumoasă, care s-a măritat cu un senior foarte bogat și cu perspective politice promițătoare – marchizul Bartolomeo de Perestrello, devenit mai târziu guvernator al regelui în insula Malaga.

— Bianca Estella a fost și a rămas o femeie superbă, aprobă pe un ton neutru celălalt.

— Bianca Estella, repetă Cristofor și degetele i se încheștară pe marginea sofalei. Cunoașteți acest nume.

— E și normal, de vreme ce Bianca este sora mea. Nu credeți că e un lucru normal și firesc să

cunoști numele celor ce fac parte din familie?

— Ba da, dar... Nu știu, mi se pare că sunteți prea tânăr pentru a fi cu adevărat contele-duce Ambrosio Barletta, își luă Cristofor inima în dinți. Nu vreau să vă acuz de nimic, dar mi se pare că seniorul pe care am avut cinstea să-l cunosc era ceva mai matur decât arătați dumneavoastră.

Evantaiul din dreptul ochilor celui-lalt tremură o clipă.

— Cât de bine ziceți că l-ați cunoscut pe acest conte-duce de Barletta, mai în vârstă decât mine?

Cristofor ridică din umeri. Liniștea din jur era copleșitoare. Deși ziua se îndrepta spre amurg și afară căldura era în toi, pe hol temperatura era plăcută, iar în aer plutea, abia sesizabil, un iz de mosc și de sulfină uscată. Privi spre peretele opus sofalei: pe o panoplie din lemn lăcuit, se găseau fixate mai multe arme albe – pumnale cu lama dreaptă sau curbată, două săbii de Toledo, din oțel albastru cu irizații violete, un arc, o tolă cu săgeți și două scuturi maure, rotunde și ghintuite pe mijloc.

— Destul de bine, răspunse într-un târziu. Sora sa s-a căsătorit cu Bartolomeo, fratele soției mele, dona Felipa Moniz de Perestrello.

Se priviră prelung în ochi, apoi celălalt izbucni într-un râs cu hohote. Evantaiul îi tresărea violent și, după câteva clipe, îl strânse, se întinse și-l puse pe măsută, alături de tavă.

— Señore... tu... Antonio! se crispă Cristofor,

gata să sară de pe sofa. Nu înțeleg...

— E o poveste lungă, señor *capetano*, explică Antonio Leganez, după ce își potoli hohotele. Ceea ce mi se pare important să lămurim în acest moment este identitatea mea. Sunt, într-adevăr, contele-duce Ambrosio Barletta. Fiul contelui-duce Ambrosio Barletta, pe vremuri ministru al cultelor și apoi mare conetabil.

— Fiul lui Ambrosio Barletta... îngăimă Cristofor, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Da, unicul său fiu. Nelegitim. M-am născut la aproape șase ani după sora mea, într-o perioadă în care tata începuse să cunoască ascensiunea politică. Am fost crescut mai mult la Curte și am urmat întocmai treptele pe care trebuia să le străbată un tânăr de viță nobilă, care voia să-și câștige prin forțe proprii un titlu și un renume: tata m-a dat pe mâna lui Felix Pacheco de Aragon, grefier al Sfântului Oficiu, care m-a prezentat Curții ca fiind fiul său adoptiv. Astfel am ajuns paj, în suita contelui Juan Velez de la Menbrilla și mi-am însușit educația necesară. Apoi, tatăl meu a fost numit mare conetabil, în locul lui Menbrilla, iar eu am avansat la gradul de căpitan în oastea Majestății Sale, care se regrupa la Gudalajara. A urmat povestea cu trădarea reginei, moartea lui Ferdinand, măcelul declanșat printre nobilii fideli, moartea tatălui meu, conetabilul, și toate celelalte, pe care le-am mai povestit o dată, în tabăra lui Gaspar.

O luminiță sclipi în interiorul creierului lui Cristofor, dar se stinse aproape imediat, mai înainte de a avea timp să înțeleagă despre ce anume îl avertiza. Își plecă ochii, străduindu-se să nu-și trădeze nervozitatea și nici incapacitatea de a realiza clenciul ascuns al poveștii.

Își privi atent mâinile cu degete lungi și unghii frumos arcuite, pe care nu se pusese încă niciuna din amprentele hulpave ale timpului atotputernic. Aceleași mâini îl slujiseră pe vremea când era unul din supușii oarecare ai lui Enrique Lusitanul, cel care-i ascultase proiectul îndrăzneț cu multă atenție, dar care a doua zi îl trimisese la plimbare fără nicio explicație... tot ele întinseseră pe masa uriașă de stejar din camera de lucru a Isabelei de Castillia harta lucrată sub îndrumarea lui Torricelli, iar arătătorul mâinii drepte urmăriseră linia închipuită a rutei pe care dorea să o străbată în căutarea unei alte lumi... aceleași degete trăsaseră de funiile trinchetului în cumplita furtună pe care o întâmpinaseră la patru zile după ce lăsaseră în urmă insulele Capului Verde... mâinile acestea scobiseră prin nisipul umed al plajei de pe malul lui Rio Grande, aflat într-o altă lume, o lume la care nici măcar nu se gândise că ar putea exista în clipa în care părăsise Cadiz-ul... Ele mângâiaseră obrajii Beatrizei, scăldați în sudoarea rece a morții... strânseseră mânerul sabiei care luase viața soldaților *încă*, în bătălia în care îi salvaseră pe Gaspar și trupa sa de

răzvrătiți...

Măinile acelea nu-l trădaseră niciodată, se gândi și zâmbi liniștit, cumva, în privința viitorului. Nu aveau să-l trădeze nici acum, indiferent care avea să fie finalul acestei întâlniri neașteptate. Ele erau, într-un fel, zeul său protector, dacă avea vreunul dincolo de bolta pustie și atât de inospitalieră. Își ridică ochii și așteptă în tăcere.

— Nu întrebați nimic, remarcă celălalt, încă bine-dispus. Ei bine, señor *capetano*, cred că ar fi bine să lăsăm ocolișurile deoparte și să vorbim la obiect. Dumneavoastră și servitorul acela obraznic, Sancho, nu? — vă aflați aici pentru că eu am vrut acest lucru. Pentru că eu am plănuit totul încă în urmă cu aproape trei ani, pe când reveneam cu suita regelui la Escorial de pe malurile lui Tajo, atunci când acesta se hotărâse să abandoneze lupta. Am avut inspirația să merg chiar în acea noapte plină de sânge, de neliniști și de comploturi la una din cititoarele-în-destin de la Curte.

— Serafima, murmură Cristofor, părând că se trezește din somn.

— Serafima, dădu din cap celălalt. Tradiția interzice tuturor să-și afle destinul mai înainte de 25 de ani. Dar în jurul meu se prăbușea o lume. Străzile erau pline de sânge, nobilii se războiau între ei pentru putere, iar regele voia să fugă. Serafima a acceptat să-mi citească liniile palmei, dar după ce a aruncat o privire peste ea, mi-a pus

condiția să o iau cu mine oriunde m-aș duce. Am acceptat, aș fi acceptat orice, înțelegi? — numai să aflu ce-mi rezerva viitorul. Și mi-a citit. Am aflat că destinul meu era să mă întâlnesc cu un bărbat ce va veni dintr-o altă lume, aflată dincolo de pământ, de mare și de cer. Că bărbatul acela era rudă îndepărtată cu tatăl meu și că destinul lui în lumea aceasta urma să fie destinul meu. Că urma să trăiesc atâta vreme cât el avea să trăiască aici. Trebuia să ne întâlnim într-o luptă cu soldații *încă*, iar apoi să-l scap dintr-o capcană. Să-l însoțesc oriunde ar fi dorit el, de-a lungul și de-a latul Spaniei. Sunt aici, gata să vă însoțesc, așa cum vrea destinul și bunul Dumnezeu.

Cristofor își linse buzele uscate și puțin dulci din cauza lichiorului. Înghiți în sec. Unele lucruri păreau să se lege surprinzător de bine, dar altele continuau să rămână pierdute în întuneric. În spatele sofalei, se auzi un zgomot. Se răsuci brusc, cu mâna pe mânerul jungherului. Antonio râse și își agită palma dreaptă într-acolo.

— Psst! Angela, ce cauți aici? Cine ți-a dat drumul din cameră? Vă rog să mă scuzați, señor *capetano*, nu este decât pisica sorei mele Bianca. Hei, Fernando, Juan! Să vină careva încoace și s-o ducă pe Angela în camera donei Bianca!

O pisică uriașă de Angora se strecură pe lângă picioarele lor, se frecă de sofa și miorlăi cerșind o mângâiere. Antonio o apucă pe sub picioarele din față, o săltă pe genunchi și o scărpină de mai

multe ori între urechi. Pe scări, apăru un slujitor îmbrăcat în verde de sus până jos, cu jambiere albe și mănuși din ață. Se înclină în fața lor, se apropie și, la semnul lui Antonio, apucă pisica cu delicatețe și porni cu ea înapoi pe scări.

— S-o duci în camera donei Bianca, repetă comanda tânărul conte-duce și-și puse iar piciorul peste picior. Îmi cer scuze pentru acest incident neplăcut, señor *capetano*, și să revenim în punctul în care rămăseserăm. Nu aveți chiar nicio întrebare?

— Una singură, răspunse cu voce scăzută. Pentru că la celelalte o mie nu ai avea cum să-mi răspunzi. Ce s-a întâmplat cu Serafima?

Contele-duce ridică din umeri.

— Nu știu. Și nici nu cred că mă interesează. A rămas alături de Alejo Gaspar și de oamenii lui. Probabil că, la ora asta, e moartă și mistuită de flăcări.

— Nu ți se pare ciudat că a insistat să te însoțească oriunde te-ai fi dus și, apoi, brusc nu a mai vrut să vină cu tine?

— Poate, ridică din umeri celălalt și se strâmbă. Nu știu, nu m-am gândit încă la acest aspect. Nu mi s-a părut important.

— Mie, da. N-ai înțeles încă, Antonio?

— Destinul Serafimei era, probabil, acela de a citi în palma străinului venit din alte lumi o secvență de viitor. Antonio se uită lung în direcția lui. Asta ați vrut să spuneți, nu?

— Și dacă ar fi așa?

Contele-duce își puse încet mâinile pe genunchi, fără a-l scăpa din priviri. Zâmbetul îi dispăruse și o cută întunecată îi apăruse între sprâncene. Își aplecă fruntea ușor înspre dreapta și păru că meditează adânc.

— Doamne, spuse, brusc, și se ridică în picioare dintr-un salt. Doamne, nu mi s-a spus că ați fi fiind chiar atât de inteligent. Oare de ce a fost dat să mi se întâmple tocmai mie?

Făcu doi pași în direcția scărilor, se uită cu atenție în sus, ca și cum ar fi vrut să vadă dacă servitorul mai era încă prin apropiere, trăgând cu urechea, apoi se răsuci spre sofa, dar fără să se dezlipească de balustrada din marmură. Chipul său tânăr, cu trăsături elegante, frumoase chiar, era încruntat de-a binelea, iar maxilarul inferior se contura puternic, din cauza încordării cu care-și strângea dinții.

— În regulă, *señor capetano*... Recunosc, nu v-am spus chiar totul. Vedeți, dumneavoastră, viața asta seamănă nițel cu o scenă de teatru, ca aceea pe care nebunul de Ferdinand o avea la Escorial, spre exemplu. Atâta vreme cât stă cuminte în loja sa, spectatorul are impresia că actorii nu fac altceva decât să-i prezinte o bucătică de viață mai deosebită. El nu vede, asemenea actorului, culisele, sufleurul, muzicanții, regizorul... Sunteți în situația aceluia spectator curios, care s-a ridicat în picioare, s-a strecurat până la marginea scenei

și a reușit să arunce o privire în spatele cortinei, mai înainte ca să fie condus, politicos, la locul său. Ați văzut culisele, *señore*, iar asta mă obligă, ne obligă pe toți, să schimbăm puțin textul piesei.

Cristofor clipi de mai multe ori, străduindu-se să-și limpezească privirile, dar imaginea din jurul său rămase în continuare ușor difuză, de parcă ar fi văzut-o din spatele unui geam aburit. Înghiți în sec și respiră adânc. Probabil că lichiorul acela va fi fost de vină. Sau oboseala acumulată de atâtea nopți dormite pe pământul tare, sub mușcătura pătrunzătoare a frigului de munte. Sau poate ceva se încheia din nou în viața sa, o altă ușă se închidea, iar conștientul său nu era în stare să descifreze semnele ascunse care precedau evenimentul, asemenea subconștientului.

Serafima era femeia care-l așteptase în această lume să-i spună despre *destinul din această viață-temniță*. Această viață-temniță... Lumea ca o puzderie de cioburi, fiecare ciob fiind o mică închisoare... Ce spusese lângă focul viei, cu perechile de ochi ațintiți asupra sa, despre viitorul ce urma să vină asemenea unui tăvălug? Că va ajunge într-un palat, în care o persoană importantă voia să obțină ceva de la el.

— Bine, se aplecă puțin în față, pregătit să se ridice în picioare la orice semn de primejdie, bine, spune-mi exact ce anume dorești de la mine.

— *Señore?*

— Antonio... în fine, domnule conte-duce, știm

amândoi că m-ai adus până aici ca să obții ceva de la mine. Ai auzit-o pe Serafima citindu-mi în palmă destinul. Sunt convins că ai fost foarte atent la toate amănuntele. Tu trebuie să fii persoana aceea importantă din palat care încearcă să obțină ceva de la mine...

— La naiba, da, sigur că vreau ceva de la dumneavoastră! păru că se înfurie celălalt. Și sunt gata să plătesc pentru aceste informații.

— Prețul... prețul nu e ceva pe care să-l putem stabili singuri, spuse încet Cristofor și nu fu sigur dacă nu cumva nu făcea decât să citeze vorbele spuse de una din multele ființe care trecuseră prin nesfârșita sa viață și care încetase demult să mai respire, să mai privească soarele, cerul și norii.

— Ba da. Contele-duce mai aruncă o privire prin golul scărilor și se deplasă către panoplia cu arme de pe peretele apropiat. Apucă de mânerul unui pumnal cu lama curbă, îl scoase dintre țințele de argint ce-l fixau pe catifea și îl cântări în podul palmei. Ba da, *señor capetano*. Prețul l-a fixat chiar tatăl meu, cu mult înainte de a păși în lumea umbrelor. De fapt, cred că nu făcea altceva decât să conserve un preț fixat chiar de dumneavoastră, înainte de a porni în acea primejdioasă, stupidă și cumplită călătorie, din cauza căreia suferim, într-un fel sau altul, cu toții.

Cristofor înghiți în sec. Deja ochii începeau să-i lăcrimeze și o pată de umbră îneca obiectele aflate la periferia câmpului său vizual. Lichiorul...

lichiorul acela blestemat. Își mușcă buza până la sânge și durerea îl făcu, pentru câteva clipe, să-și recapete acuitatea privirii.

— Familia, oftă el. Familia mea.

— Familia dumneavoastră, *señor*. Exact. Îmi vindeți informația, vă spun ce s-a petrecut cu soția și cu fiul dumneavoastră, rămași în custodia tatălui meu.

Își umezi buzele, înfiorat.

— Întreabă.

Contele-duce Ambrosio Barletta apucă lama pumnalului între degete, ca și cum s-ar fi jucat. Stătea pe jumătate răsucit cu spatele spre scară, privindu-l pe oaspetele său pe sub sprâncene.

— Ce știți, foarte exact, despre teoria lumilor paralele?

— Despre teoria lumilor paralele?! făcu aiurit Cristofor, uitând să respire.

— Ei bine, da, despre lumile paralele, repetă contele-duce răbdător. Să nu-mi spuneți că este un concept nou pentru dumneavoastră. Epoca în care v-ați organizat expediția a cunoscut marea deschidere spre cultură și lumină făcută de Renaștere. Cu siguranță că ați auzit de maeștrii italieni ai pensulei și ai spiritului, Verrochio, Leonardo, Michelangelo, de marele filosof Pico de la Mirandola și de toți ceilalți care i-au redescoperit pe clasicii greci și romani, cărora le-au tradus scrierile și le-au explicat vulgului în capodopere de retorică. Cu siguranță că aveți

cunoștință, chiar și vagă, de ideile filosofice ale unor Democrit, Zenon, Pythagoras, Platon, Protagoras, Hesiodos și mulți alții.

— Poate, admise grăbit Cristofor, simțind că vederea începe să-l lase din ce în ce mai accentuat.

— Poate? râse fără voioșie celălalt. Sigur. Sunt absolut sigur că ați citit despre teoria lumilor existente una alături de cealaltă, așa cum a promovat-o Democrit din Abdera. Altfel nu ați fi știut să improvizați atât de frumos, în noaptea pe care am petrecut-o la poalele muntelui acela ciudat, în formă de cap de cal, când i-ați povestit lui Sancho despre lumea cioburilor de sticlă. În noaptea în care ați auzit și n-ați știut să vă explicați sunetul acela ce semăna cu urletul unei ființe nepământene aflate în primejdie.

— Credeam că dormi.

— Uneori, somnul este numai cel al ochilor, nu și al rațiunii.

Cristofor își călcă pe inimă, își duse amândouă mâinile la ochi și își frecă pleoapele cu dosul palmelor. Simțea un fel de nisip zgrunțuros iritându-i globii oculari și crescându-i starea de mâncărime.

— Am fost drogat, spuse cât putu de calm, când lăsă mâinile în jos.

Contele-duce lovi cu mânerul pumnalului în balustradă, apoi ridică din umeri.

— O măsură de precauție pentru cazul în care nu ați fi cedat propunerii și nu ați fi cooperat. Nu

este însă nicio problemă. Îmi furnizați informația, eu vă spun ce s-a întâmplat cu familia dumneavoastră, apoi vă dau să beți dintr-un alt lichior și efectul dispare. Ar fi însă cazul să vă grăbiți, deoarece, dacă trece dincolo de o anumită etapă, procesul poate fi ireversibil, chiar dacă ați băut antidotul, și riscați să rămâneți orb.

Înghiți în sec. De fapt, regia fusese pusă la punct cu multă abilitate, nelăsând nicio reacție la voia întâmplării. Metodele de presiune se exercitau treptat, pentru ca să atingă punctul de presiune maximă mai înainte ca el să-și poată lua vreo măsură de prevenire. O cursă, spusese Sancho, și trebui să fie de acord că bătrânul pehlivan avea un instinct de animal sălbatic. Oare ce voia să facă tânărul conte-duce cu informația pe care nici el nu știa cu exactitate dacă o deține? Căuta el însuși o ieșire din acest ciob? Provenea, ca și el, dintr-o lume de origini sau voia să capete puteri de zeu în aceasta de față?

— Lumile paralele, spusese dintr-o suflare, de parcă s-ar fi temut să nu se răzgândească, formau o teorie secretă, cunoscută de numai o mână de inși. Am aflat întâmplător despre ea, în timp ce construiam planuri de călătorie la curtea lui Enrique Lusitanul. Mi-a vorbit despre ea un italian, Orlando Fabrizzio Cutti, un aventurier inteligent, care și-a găsit, în cele din urmă, moartea într-o expediție lusitană spre insulele Pogo. Se crede că grecii antici ar fi descoperit

secretul porților pe papirusuri aflate în templele egiptene de la Saqqarah. De fapt, nu chiar secretul, ci numai locurile unde porțile se deschideau la anumite intervale de timp pentru câteva ore sau dacă știai metoda de a acționa asupra spațiului.

Contele-duce asculta atât de atent, încât uitase să se miște. Dacă privirile sale ar fi putut arde, atunci trupul lui Cristofor, sofaua și măsuța s-a fi transformat demult în cenușă, iar dalele de marmură de dedesubt s-a fi crăpat din cauza temperaturii.

— Metoda de a acționa asupra spațiului... repetă el și vocea de abia i se auzea. Presupun că o să-mi spuneți că acel Orlando Fabrizzio nu avea habar despre acea metodă.

Cristofor ridică din umeri. Pata de întuneric se mărise constant în ultimele zeci de secunde, încât acum nu mai vedea nimic în laterale, iar imaginea pe care reușea s-o focalizeze în centru își pierdea treptat culorile, devenind cenușie. Trase aer în piept și oftă. Capcana funcționa și nu exista scăpare. Misterul porților...

— Misterul porților nu a fost cunoscut nici măcar de grecii antici, care nu au reușit să înțeleagă decât parțial ceea ce era însemnat pe papirusuri. Iar preoții egipteni uitaseră secretul. Sau îl păstrasera atât de bine, încât grecii nu au reușit să-l smulgă de la ei.

— Dar dumneavoastră, *señor capetano*,

dumneavoastră ați cunoscut acea metodă, indiferent de ce au știut sau nu grecii antici! șuieră celălalt, aplecându-se spre el pe deasupra balustradei. Altfel nu ați fi reușit să deschideți Marea Poartă de deasupra Mării Sargasselor. Și nu ați fi dispărut dincolo de ea cu „Santa Maria”.

— De unde ai aflat aceste lucruri? se cutremură amiralul. Nimeni din acest ciob de lume nu știe cine sunt și de unde vin.

— Eu știu, afirmă bărbatul și izbi atât de tare cu mânerul în marmură, încât un ciob se desprinsese din marginea lucioasă, pluti prin aer, se lovi de suprafața mesei și căzu pe dalele albe. Știu, de asemenea, că pretutindeni în jur există porți mici, care te proiectează fiecare în altă lume, numai cu puțin diferită de cea anterioară. Și că acestea sunt accesibile dacă le cunoști poziționarea în spațiu. Și că există porți mari, care conduc spre lumea de început. Numai dacă știi să le calculezi poziția și dacă știi metoda de a le deschide poți să treci dincolo. Acolo unde trăiesc Zeii. Vreau poziția exactă a Porții din Marea Sargasselor și metoda care o deschide.

Secretul atât de bine păstrat era cunoscut în această lume...

Cristofor Columb își linse din nou buzele, apoi își trecu palma dreaptă prin fața ochilor. Îi zărea încă forma, dar liniile în care citise Serafima nu se mai vedeau deloc. Se uită dincolo de ea, dar nu mai distingea decât conturul scării. Bărbatul de la

baza ei se confundase cu întunericul ce-i cotopea pupilele ca o pânză din ce în ce mai groasă.

— Și cum vei ști dacă ceea ce-ți voi spune drept un mare secret nu este decât apă de ploaie?

— Simplu. Nu veți afla decât jumătate din adevărul pe care vreți să-l aflați despre familia dumneavoastră. Care jumătate doriți. Restul îl veți afla imediat ce verificarea va confirma adevărul afirmațiilor pe care le veți face.

— Dar ar putea dura ani!

— Nu ne grăbește nimeni, *señor capetano*. Dacă am putut aștepta atâta vreme de la moartea tatălui meu și dacă am făcut atâtea eforturi ca să vă pot întâlni, înseamnă că un an sau doi nu mai au niciun fel de importanță. Veți fi invitatul meu și al palatului acesta până ce voi fi aflat că spuneți adevărul.

Capcana funcționa și era perfectă. Cristofor se cutremură. Urma să rămână blocat în această lume poate pentru totdeauna. Cine putea să-i garanteze că fanaticul acesta avea măcar să reușească să iasă din Golful Cadiz, păcălind supravegherea atentă a navelor *incașe*, darămite să ajungă în Marea Sargasselor? Pe de altă parte, dacă nu vorbea, risca să orbească. Lumina ochilor pentru lumina din suflet...

Dădu din cap, în semn de capitulare.

— O Poartă mare funcționează exact ca una mică, spuse într-un târziu. Se deschide la intervale neștiute de timp și, dacă te afli în

preajma ei, poți să treci dincolo. Dacă nu, trebuie să cunoști formula care o deschide. Oftă și clătină din cap. Deja nu mai vedea aproape nimic din cameră, numai o fâșie îngustă de lumină cenușie cernind din direcția unde știa că se găseau ferestrele. Este o formulă matematică, care îți indică, în funcție de poziția stelelor pe cer, în perioada în care ai ajuns în preajma ei, de greutatea corpului tău sau a navei pe care vrei s-o treci dincolo și de numărul ființelor vii care te însoțesc, anumite poziții pe care corpul tău sau nava pe care ești trebuie să le ocupe succesiv în spațiu și ce interval de timp trebuie să treacă pentru fiecare poziție. Este o formulă extrem de personală, înțelegi tinere conte-duce? Formula pe care o cunosc eu nu poate fi aplicată și în cazul dumitale. Ea trebuie recalculată cu grijă, pentru că fie și numai o zecimală greșită este suficient cât să te facă să-ți muști mâinile de ciudă că nu poți s-o deschizi. Numai că eu nu cunosc metoda de calcul, ci numai formula pe care am învățat-o pe dinafară. În plus, poziția Porții s-a modificat semnificativ din momentul în care am ieșit prin ea, din cauza rotației Pământului.

— Și cine este persoana care știe să aplice metoda de calcul? întrebă cu voce arzând de nerăbdare celălalt.

— Un italian pe nume Paolo Toscanelli. Trăiește în...

Auzi zgomotul unui trup care se rostogolea pe

scări și se opri. Apoi, răcnetul lui Sancho aproape că-i sparse timpanele:

— Stăpâne, nu! Să nu rostești nici măcar un singur cuvânt!

Se ghemui pe sofa, orb și neputincios, încercând să reconstituie după auz înțeleștarea sălbatică, desfășurată la numai câțiva pași de el. Șuierăturile celor doi bărbați încăierați erau atât de puternice, încât păreau că se luptă chiar lângă umărul său. De două ori lama unui cuțit izbi în marmură, scoțând clinchete ascuțite, corpurile se rostogoliră în depărtare, se izbiră înfundat de ceva, se auzi trosnetul unui vas de ceramică, care se îmbucăți înfundat, un geam zăngăni strident în cercevea, apoi țipătul contelui-duce țâșni spre tavan, după care se stinse într-o cavalcadă de horcăituri înfundate.

Se sfârșise.

Cristofor își desfăcu pumnii. Auzi pașii lui Sancho apropiindu-se grăbiți și simți pe față o mână umedă. Sunetul carafei de cristal lovită de marginea tăvii ajunse la el ca prin vis. Simți pe buza de jos apăsarea sticlei și un lichid dulce îi mânji buzele.

— Bea repede! îi porunci slujitorul. Vreau să cred că nu e prea târziu pentru ochii tăi. Și să încercăm să fugim cât mai repede din casa asta blestemată!

Auzi zgomotul unor roți care se hurducau pe un

drum desfundat și simți izbituri în coaste. Încercă să aprecieze situația, fără a deschide ochii. În cazul în care nu se găsea pe mâna unor prieteni, era mai bine să nu le dea de veste că și-a revenit, pentru ca să-i rămână timp să aprecieze situația și să încerce să descopere niște soluții coerente.

Ultimele clipe de care-și aducea aminte erau acelea în care încerca să fugă, sprijinit de Sancho către ușa palatului. Acesta tocmai îl ucisese pe tânărul conte-duce, îi dăduse să bea din lichiorul salvator și-l luase aproape pe sus spre ieșire. Habar n-avea cum naiba reușise să ajungă slujitorul în acea aripă a clădirii, mai ales că soldatul căruia îi fusese încredințat îl condusese în cu totul altă direcție, dar sosirea sa neașteptată fusese un adevărat dar providențial. De altfel, nici măcar nu merita efortul de a se strădui să dezlege această problemă: de când îl cunoștea, Sancho dovedise întotdeauna că știa să se găsească în locul potrivit, în momentul potrivit. Își aminti de seara primei lor întâlniri și-i veni să zâmbescă. Dacă, într-adevăr, exista o Divinitate în cerurile fără fund, atunci sigur că ea îi rânduisese un asemenea servitor providențial.

Podeaua de sub spatele său se mișca, zgâlțâindu-l ușor. Un mijloc de transport tras de cai. Sau de alte animale de povară, se corectă, amintindu-și de vicune. Cineva îl ducea cu ajutorul unei căruțe sau al unei trăsurii spre o destinație necunoscută. După felul în care roțile

se ridicau și coborau pe terenul denivelat și, mai ales, după modul rapid în care părea să înainteze atelajul trebuie că se găseau în afara localității. Dacă Sancho reușise să facă rost de o trăsură, atunci în mod clar părăsiseră Toledo și se îndreptau... Unde puteau să se îndrepte, fără ca slujitorul să-i ceară aprobarea? Spre locul ultimei ținte despre care discutaseră în trecut – Escorialul.

Dar dacă se afla în mâinile dușmanilor, care reușiseră între timp să-l anihileze pe Sancho? Atunci, pesemne că se găseau încă în Toledo și schimbau un palat cu altul, descoperind că stăpânul murise. Dar dacă nu murise? Dacă Sancho nu reușise să-i dea lovitura de grație și scăpase? Putea fi și acesta un motiv pentru care era mutat: prizonierul urma să stea departe de temnicerul său, până ce acesta avea să se înzdrăvenească.

Totul era funcție de locurile pe care le străbătea mijlocul de transport, hotărî Cristofor și își încordă mușchii spatelui. Îi simțea dureroși, dar cel puțin nu părea să aibă vreo problemă cu coordonarea lor. Făcu același lucru cu mușchii gambelor, cu cei ai brațelor, apoi cu aceia ai gâtului și obrazilor. Sistemul muscular părea să nu fi suferit nimic de pe urma îngurgitării drogului. Atunci de ce naiba leșinase?

Ascultă cu atenție zgomotele care veneau din exterior, dar nu reuși să perceapă nimic deosebit,

în afară de zgomotele produse de roțile aflate în mișcare și de duruitul surd al copitelor ce se izbeau în spinarea drumului. Cu siguranță că se aflau în exteriorul localității, deoarece vehiculul își menținea viteza și direcția constantă și nu auzea niciunul dintre sunetele specifice unei aglomerații urbane.

Atunci cel care-l conducea era Sancho? Scăpaseră încă o dată și se mișcau în libertate?

Crăpă puțin pleoapele și fu gata să suporte dezamăgirea cea mai cruntă – aceea a constatării că lichiorul antidot nu funcționase și că rămăsese cufundat în cea mai cumplită beznă. Lumina ce-l orbi chiar din prima clipă îl lămurii că se înșela. Antidotul funcționase, semn că tânărul conțede nu intenționase să-l păcălească. Cel puțin, nu în această direcție. De fapt, nici nu avea interesul, realiză uluit, deoarece ar fi trebuit să-l însoțească în lunga călătorie către Poartă pentru ca să nu se rătăcească și, mai ales, pentru ca acesta să fie sigur că *señor capetano* nu-l înșelase.

Își roti privirile în jur. Se găsea, într-adevăr, în cupeul unei trăsuri, întins pe bancheta din spate. Ferestrele aveau perdelele trase pe ambele laturi, dar interiorul era destul de bine iluminat, de unde realiză că se găseau în prima parte a zilei.

În prima parte a zilei?! tresări Cristofor și se ridică precaut în coate, apoi în fund. Spatele îl înjunghia, semn că stătuse nemișcat în acea poziție un timp foarte îndelungat. Întinse brațul și

ridică un colț al perdelei din dreapta. Dincolo de geam, se zărea o câmpie întinsă, cu copaci rari punctând-o din loc în loc. În depărtare, un lanț de munți înalți, cu vârful acoperit de zăpezi, părea că se repede în unghi spre drumul pe care înaintau, gata să se prăbușească asupra lui. Se răsuci în partea opusă și ridică și cealaltă perdeluță. Jumătatea opusă a câmpiei era străbătută de firul albastru al unei ape, care mergea paralel cu drumul lor. Dacă se îndreptau spre Escorial, așa cum se gândise la început, însemna că acesta era unul din numeroșii afluenți ai lui Tajo și că, în față, se găsea izvorul său de origine.

Se ridică de tot de pe banchetă și puse picioarele pe podea. Podeaua avea o mochetă verde, groasă, iar banchetele erau îmbrăcate în piele de vițel, foarte fin tăbăcită. Mânerul interior al ușilor, precum și cuierul pentru haine de pe fiecare parte a tocurilor erau din argint, iar rama gemulețului care dădea spre vizitiu era din os.

O trăsură nobiliară, înțelese Cristofor Columb și-și frecă ochii cu dosul palmelor. Pesemne că Sancho furase vehiculul care-i venise cel mai la îndemână – acela a contelui-duce Ambrosio Barletta. Se ridică de pe banchetă, se sprijini cu genunchii de cea din față și dădu cu precauție perdeluță într-o parte de pe gemuleț. Spatele lat al lui Sancho ocupa întreaga imagine. Îi recunoscă imediat hainele uzate și, mai ales, mâna bandajată în jurul degetului mic retezat. Bătu în geam cu

degetul, apoi văzând că celălalt nu-l aude, dădu de mai multe ori cu pumnul. Bărbatul de pe capră se răsuci, aruncă o privire înăuntru, scoase un strigăt de surpriză și trase de hățuri. Cristofor se prăbuși pe bancheta pe care de abia o părăsise. Trăsura mai înaintă câteva zeci de metri, apoi se opri cu un scrâșnet prelung.

Se auzi furnăitul cailor, apoi bufnitura unui trup pe pământ și, după câteva clipe, Sancho deschise ușa ca o vijelie.

— Sunt fericit! zise el și râse cu toată fața. Se trase de vârfurile mustăților și apoi izbi cu pumnul în peretele de lemn. Habar n-ai cât mă bucur că nebunul ăla n-a mințit în legătură cu antidotul. Ești bine... vreau să zic, vezi bine, jupâne?

Îi jucau ochii în cap și chipul său murdar de praf părea cel al unui babuin care se bucura că i-a furat smochina vecinului de ram.

Cristofor dădu din cap și zâmbi. Demult nu-l mai văzuse atât de transpus pe slujitorul său.

— Să te ia dracu', jupâne, m-ai auzit?! Să te ia dracu' și să te vâre în cel mai adânc cazan al său cu smoală clocotită! țipă el, brusc, dar ochii continuau să se bucure independent de gură. M-ai băgat în toate spaimile lumii, am crezut că ai murit, mi-ai căzut brusc în brațe și nu mai respirai, nu mai aveai nici puls, iar inima nu ți se mai auzea. Dar știam eu că o să-i tragi frumoasei cu coasa o drăguță de plasă, de o să ne ocolească mulți ani de acum înainte.

Cristofor deschise gura să răspundă, dar nu reuși să scoată decât un hârâit surd. Gâtul începu să-l usture și tuși de mai multe ori, înecându-se. Își duse mâna la piept, apoi se aplecă deasupra genunchilor și continuă să tușească, gata să-și dea sufletul.

— Stăpâne, se îngrijoră Sancho și-i puse mâinile pe genunchi, nu e nevoie să întreb nimic. Lichiorul acela... probabil că drogul... ți-a ars ceva pe drevele gâtului. Înainte de a părăsi Toledo, am trecut pe la un vraci. Mi-a spus că o să te vindeci, dar va mai trece ceva timp până atunci. Mi-a dat un ulei pe care să-l bei de patru ori pe zi. Străduiește-te să-l înghiți, eu am încercat să ți-l strecur printre buze, dar mi-a fost teamă că ai să te îneci cu el și am renunțat.

Îi întinse un sip de sticlă cenușie, pe care-l scoase dintr-unul din buzunarele largi ale hainei ce-i ajungea până la genunchi. Cristofor îl luă, îi trase dopul și bău cu grijă o gură. Lichidul dinăuntru era grețos, dar îi alină aproape imediat arsura și mâncărimea de pe trahee. Dădu din cap, în semn de mulțumire, astupă sipul și-l puse pe banchetă. Arătă cu capul în față și ridică sprâncenele întrebător.

Sancho tresări și făcu o mișcare cu laba lui groasă către munții din laterală.

— Încotro mergem? Asta voiai să întreb, nu, Jupâne? La Escorial, chiar tu ai zis că vrei să ajungem la Curte. Cu toate că nu vom mai da

peste bătrânelul afurisit de Ferdinand. Mă gândesc că numai de acolo vom afla tot ceea ce ne-ar putea interesa despre ceea ce se găsește pe ciobul ăsta de lume. Numai acolo vom găsi bani pentru a putea pleca spre locurile care te interesează mai departe. Poate la acel Paolo Toscanelli, în îndepărtata Italie.

Se opri o clipă, îl examinează cu atenție, apoi clătină din chica cârlionțată.

— Pe cinstea mea, jupâne, cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât devin mai sălbatic! mai independent! Nu te superi pe bătrânul pehlivan, dacă a îndrăznit să hotărască el pentru domnia-ta încotro să te îndrepti și ce să faci. Dar tare mi s-a părut în ultima vreme că nu ai fost în stare să gândești și să hotărăști de unul singur. E-n regulă?

Ce putea să facă altceva decât să accepte totul ca bun? Dădu din cap și zâmbi. Sancho zâmbi și el și bătu din nou cu palma în trăsură.

— A fost ultimul cadou al lui Antonio Leganez, zise el. Așa și-a plătit datoria pe care o avea față de noi, că l-am acceptat să ne însoțească o bună parte din drumul către Toledo.

Cristofor duse arătătorul mâinii drepte la gât și făcu semnul clasic al tăiatului capului.

— Parșivă e viața asta, nu, jupâne?! îl pufni râsul pe slujitor. A vrut să ne ia capetele și și l-a pierdut pe al său. Da, i-am dat un cep solid pentru vinul ce-i mustea în vine și cred că la ora asta e

gata putrezit.

Cristofor privi în urmă și ridică iar din sprâncene.

— Dacă ne urmăresc? Sancho se ridică pe vârfuri și-și duse mâna la ochi. Să fiu al naibii dacă de ieri seara și până în clipa asta am văzut pe cineva luându-ne urma. La urma-urmei, să stăm strâmb și să gândim drept: cine ar putea să o facă? Nu are decât o soră, pe dona Bianca, și o grămadă de slujitori care, atunci când l-au găsit înțepenit, au preferat să-și umple traistele cu odoare și s-o ia urgent la trap, de teamă să nu fie chiar ei acuzați de omor. În Toledo, există numai gărzile Sfântului Oficiu, dar pe ele nu le interesează decât problemele de credință și cele legate de avansarea armatei *încă*. Deocamdată, din acea direcție, nu se întrevede nicio amenințare.

Se răsuci, strigă la cai să stea liniștiți, apoi reveni, cu priviri neliniștite.

— Cred că ar fi bine s-o luăm din loc, jupâne. Drumul e tare lung și n-am avut vreme să fac rost de provizii serioase. În plus, mi se pare că se apropie o furtună și n-ar fi bine să ne prindă în plină câmpie, fără niciun adăpost prin împrejurimi. Trăsnetele, chiar dacă vin de la Sfântul Ilie, nu prea țin cont în ce lovesc și s-ar putea să ne trezim cu vreo bucurie.

Arătă cu mâna cerul către apus. Nori mari, roșu-vineții se grăbeau să se desprindă de vârfurile munților și să se învâlmășească spre șes. Se aflau

încă departe, dar drumul se îndrepta pieziș chiar în direcția lor și Cristofor știa că vânturile de altitudine, neavând niciun fel de obstacole de înfruntat, puteau căpăta viteze foarte mari. Dădu din cap, în semn că era de acord și se trase înapoi în fundul trăsurii. Sancho trânti portiera și merse în fața cailor cu o botă din piele cu apă. Cei doi armăsari negri băură îndelung, fornăiră, izbiră din copite, apoi băură din nou. Când termină cu adăpatul, slujitorul aruncă bota într-un cufăr fără capac din dreapta băncii pe care sta vizitiul și se cățără pe scărița de lemn la locul său. Se foi de câteva ori, apoi se răsuci spre el și bătu în ochiul de geam. Cristofor se deplasă pe bancheta vecină și trase de rama de os. Sancho își băgă maxilarul ascuțit înainte, cu mustățile atârănând spre interior.

— Am uitat să-ți reamintesc de leacul vraciului, jupâne. N-am să mai opresc până ce nu ajungem în vreun sat, ori în vreun loc mai ferit. Așa că va trebui să te tratezi singur. Și, ca să nu te plictisești, îți dau un subiect de meditație: ghici ce s-a întâmplat cu familia dumitale, în această lume, cât timp s-a aflat sub protecția familiei de Barletta?

Își trase capul înapoi, mai înainte ca el să aibă timp să clipească, pocni din bici și dădu un chiot. Trăsura țâșni înainte cu zgomot, roțile prinseră să hurducăne, iar geamlâcul se izbi în cadrul de lemn, înțepenindu-se singur la locul său. Se

prăbuși înapoi pe banchetă și rămase o vreme cu mâinile pe genunchi, cu privirile ațintite pe fereastră, dar fără să vadă nimic din curgerea monotonă a câmpiei, atent la tumultul din interiorul sufletului său.

Familia sa...

Închise ochii și încercă să readucă din trecutul cețos al memoriei chipul prelung, cu piele albă, aproape pergamentoasă, și ochi negri, codați, ai celei care fusese pentru o întreagă lume Felipa Moniz de Perestrello, soția sa în fața lui Dumnezeu și a Curții regale. Nu reuși. Nu o iubise niciodată pe fiica scăpătatului baronet Pedro Luis de Perestrello, căsătoria sa avusese numai caracterul unei tranzacții necesare și bătrânul cronicar știuse asta și nu emisese nicio pretenție, avusese nevoie de o scară nobiliară pe care să urce spre Curtea inaccesibilă a lui Ferdinand, iar dona Felipa fusese prima și cea mai solidă treaptă a acesteia. Fusese o ființă închisă, dar nu rece, singuratică, dar nu posacă, interesantă în felul ei, asemenea unei flori violete crescută pe lujerul unui mărăcine ordinar, dar el, aventurierul, încăpățânatul, bărbatul pornit să caute o altă lume nu o femeie, nu avusese nici timp, nici ochi pentru ea. Îi dăruise un copil, în foarte scurtul interval de timp petrecut împreună, apoi pornise de-a dreptul către Madrid, hotărât să cucerească grațiile singurului rege ce l-ar fi putut ajuta în lumea aceea să-și găsească mijloacele de

deplasare către Poartă.

De atunci, n-o mai văzuse decât o singură dată, aflat în trecere în urma Curții prin Zamora. Fusesse foarte tăcută și nu i se adresase decât când trebuise să răspundă la întrebări. Cristofor dedusese că, probabil, își găsisse vreun ibovnic, dar aspectul nu-l interesase absolut deloc și, a doua zi, când se cățăraseră în șa, se simțise eliberat parcă de o grea povară. Nici măcar nu ceruse să-și vadă fiul, pe junele Bartolomeo Diaz Colon de Perestrello, despre care bătrânul baronet îi vorbise cu încântare toată noaptea.

Deschise ochii. Dincolo de fereastra trăsurii, se perindau tufe de mirt și boschete de laur, care-și aplecau frunzișul către pământ în suflarea puternică a vântului. Se aplecă puțin și se uită spre capră. Sancho conducea vehiculul în picioare, ținând cu strășnicie de hățuri, cu pălăria dată pe spate și cu părul vâlvoi în curentul de aer stârnit de înaintarea atelajului. Părea un zeu al destinului, hotărât să ducă la îndeplinire cele hotărâte de *moira*, împotriva oricăror piedici. Se gândi, pentru o clipă, că Sancho se dovedise, în această lume, cea mai bună gardă de corp pe care și-ar fi putut-o dori. Clătină din cap și căzu înapoi pe banchetă.

Nu era nevoie de interpretarea cuiva pentru a ști ceea ce se petrecuse cu familia sa. Erau probabil morți, din clipa în care Poarta gigantică se deschisese înaintea „Santei Maria”, deasupra

apelor încărcate de sargasse. Nu știa cum, dar era evident că vestea despre eveniment reușise să se întoarcă în Espana și să provoace incalculabile răsturnări de situații. Ferdinand își pierduse tronul și viața, iar Isabela de Castillia se prăbușise de la înălțimea amețitoare a aspirațiilor sale. Inchiziția însăși trebuise să-și reformuleze poziția și ambițiile, care păruseră cu totul altele sub conducerea abilului Torquemada. Iar Espana, buna și bătrâna Espana... se rupsese în două, își pierduse atribuțiile de inimă a celui mai mare și puternic imperiu al lumii creștine, devenise o țară atacată de un dușman incredibil de puternic, pentru care nici măcar imensitatea unui ocean nu avea vreo importanță. Sute de mii de oameni fuseseră măcelăriți, fără să aibă măcar habar căruia fapt îi datorau moartea. Orașele cele mai importante ale sudului fuseseră transformate în ruine. Porți miniaturale apăruseră peste tot, iar oglinda crăpată în care se oglindea fața lumii continua să se îmbucățească într-un ritm din ce în ce mai accelerat.

Se lăsă pe spate și închise din nou ochii. Ceea ce nu ar fi putut însă să-i spună nimeni era ceea ce se întâmplase cu Fernando, fiul său nelegitim, rămas în grija unei bătrâne moașe, după plecarea sa din Cadiz. Beatriz...

Oftă și-și cuprinse umerii între brațe, în vreme ce trăsura se hurduca din ce în ce mai tare, cutremurată din plin de rafalele furioase ale

vântului. Beatriz îl iubise atât de mult, încât fusese în stare să-și părăsească propriul copil pentru a-l însoți pe un drum pe care-l știa fără întoarcere. Nu reușise s-o determine să-și schimbe hotărârea și, la amenințarea ei că-și va pune capăt zilelor sărind în Guadalquivir, o îmbrăcase în haine de matelot și o strecurase la bord, încredințând-o boțmanului și ordonându-i s-o păzească ca pe ochii din cap.

Oare Fernando mai trăia, în vreun colț neștiut al țării sau căzuse pradă urgiei dezlănțuite de invadatori?

Beatriz dispăruse în lumea Porții, așa cum dispăruseră matrozii, subofițerii ofițerii, bucătarul și musul. Pentru ca brusc, din acel punct al vieții sale de care-și amintea cu precizie, primul jalon al începutului trezirii conștiinței, și care purta numele plajei de pe malul lui Rio Grande del Northe, o Beatriz Aranda amenințătoare și dură să răsară în perimetrul existenței sale din neant și să-l introducă în vălmășagul unor incredibile aventuri. La capătul căroră ajunsese aici, pe acest drum de țară, în grija unui pehlivan simpatic, dar grosolan, orbecăind în căutarea unei ținte confuze. Beatriz Aranda...

Nu știu când adormi, dar se trezi exact în momentul în care un trăsnet uluitor se înfipse la câteva zeci de metri depărtare în coroana superbă a unui stejar, despicăndu-l în două. Trăsura era oprită și pe acoperiș se auzea darabana

dezordonată a şuvoaielor ploii dezlănţuite. Privi fascinat la copacul cuprins de flăcări, care ardea asemenea unei torţe gigantice. Umbre subţiri, asemenea unor şerpi, se căţărau pe pereţii cupeului, se năpusteau unele împotriva celorlalte, se prăbuşeau pe podea şi sfârşeau prin a dispărea înghiţite de lumina violentă ce se strecura pentru câteva clipe prin fereastra ovală.

Uşa se deschise brusc şi chica plină de picuri strălucitori de apă a lui Sancho se strecură înăuntru. Îşi scutură capul ca un câine şi o ploaie de stropise prelinse pe banchete şi pe pereţii matlasaţi. În întunericul subţire ca o apă, ochii îi erau doi cărbuni aprinşi în bătaia vântului.

— Repede, stăpâne! Am ajuns la un han şi, spre norocul nostru, hangiul mai are o cameră liberă pentru domnia-ta şi un jilţ pentru subsemnatul în sala cea mare. Până şi caii şi-au găsit un loc alături de mârtoagele lui. Ce mai, noroc pe toată linia. Nu, nu e nevoie să spui nimic, mai bine aşteaptă să te vindeci.

Îi întinse mâna, în vreme ce cu cealaltă ţinea larg deschisă uşa cupeului. Îl apucă de degete, se ridică în picioare şi coborî treptele de lemn, care alunecau din cauza apei. Când ajunse pe pământ, slujitorul întinse deasupra lui un sac mare şi alergară împreună către faţada prelungă şi uşor dărăpănată a unei clădiri iluminată din plin de flăcările stejarului.

Intrară în sala de primire şi se scuturară de apă,

apoi se șterseră cu ștergarele aduse de un bărbat scund, gras și chel, cu fața bucălată și un neg mare, păros, pe obrazul drept.

— Stăpâne, el este jupânul Mathias Ramiro, un castilian de ispravă, care ne asigură că ne găsim numai la o zi de mers de Madrid. Iar de aici și până la Escorial, cu puțin noroc, facem numai vreo jumătate de zi. Ia spune, jupân Ramiro, ce ne poți pune repede la frigare, că suntem morți de foame...

Întinse mâinile și, în timp ce-l asculta cu o ureche pe hangiu, desprinse capa de pe umerii stăpânului său, o scutură de apă și o aruncă pe spătarul celui mai apropiat jilt. Cristofor tresări și nu reuși să-și stăpânească fiorul înghețat care-i înfășură trupul: Sancho își pierduse bandajul, din cauza ploii. În lumina molcomită a lumânărilor, se holbă cu priviri neîncrezătoare la cele zece degete înghețate ce se frecau unele de altele, în încercarea de a-și pune sângele în mișcare.

XI. Diavolul-protector

„Pentru că ne-am privit în ochi
Vom trăi cu lumina și-n întuneric
Vom trăi, vom trăi
Într-un somn continuu vom trăi
Pentru că, tâlharule,
Harpagonule,
Mă vei cunoaște și te voi cunoaște...”

Sala era mare și pustie. Resturile unui jărat molcomeau în spuza fierbinte, lăsând când și când limba subțire și galbenă a unei flăcări să lângă partea de sus a șemineului grosolan, construit din piatră de râu. Pe mesele lungi, de formă dreptunghiulară, zăceau resturile cinei servite mai devreme de oaspeții hanului: colțuri de pâine, oase de pasăre, jumătăți de ceapă, grăunți de usturoi. Cele câteva câni de vin așteptau strânse la un loc să fie luate și spălate în hârdăul cu apă murdară, aflat în stânga vetrei. Pe jos, cioburile unei câni se amestecaseră cu bucăți întărite de noroi și cu zeama roșiatică a unui sos vărsat din farfuria de lemn de vreun mușteriu neîndemânatic.

Cristofor Columb își feri cizmele de mizerie, se sprijini de brațul lui Sancho și păși peste ele. Se așezară la un capăt de masă, unul în fața altuia.

— În sfârșit, o urmă de civilizație! oftă Sancho și-i făcu semn hangiului să elibereze masa. Hai, hai, jupân Ramiro, ce naiba, nu suntem porci să mâncăm printre lăturile altora! Puțină cinstire pentru preacinstita față a lui *señor capetano*.

Mathias Ramiro se apropie în grabă, apucă de un colț al șorțului, mormăi ceva în semn de scuză și mătură resturile cu el direct pe podeaua de pământ. Făcu o jumătate de plecăciune și merse glonț spre colțul întunecat al vetrei, se aplecă

peste ceva nevăzut și scutură cu mâna dreaptă. Se auzi un bombănit răgușit, apoi o înjurătură și, în cele din urmă, un băiețandru cu părul vâlvoi și cămașa scoasă din pantaloni se ridică de pe o bancă, aruncă o privire urâtă către cei doi oaspeți neașteptați și dispăru pe scările cuhniei. Hangiul reapăru după câteva clipe cu o stacană mare de lut ars, plină până la buză cu vin negru, care făcea inele albe de spumă. O așeză între ei, trase mai aproape două câni, scurse de restul lichidului rămas de la ultimii lor utilizatori, turnă cu atenție din stacană și le ură să bea cu plăcere. Apoi făcu o altă jumătate de plecăciune și se îndreptă la rândul său spre cuhnie.

Sancho își scutură claia de păr cu amândouă mâinile, ridică fața spre lumina sfeșnicului așezat în celălalt capăt al mesei, rânji, apucă de toarta grosolană a câinii și o ciocni de cana alăturată:

— În sănătatea ta!

Goli cana din trei sorbituri, întinse brațul, apucă stacana și o umplu din nou.

— Nu guști, stăpâne? E vin adevărat, din Castillia Veche, crescut pe coastele însorite ale podișului, de unde și-a luat sticlirea. E vin pentru bărbați adevărați, nu pentru muieri cu pantaloni.

Cristofor înălță din umeri. Nu avea chef de vin. Nu avea chef de nimic. Înghiți în sec, nereușind să-și desprindă privirile de pe mâinile slujitorului său. Degetul dispărut, degetul cel mic tăiat de sabia unuia dintre soldații *încă* se găsea la locul

lui, întreg și nevătămat, de parcă nu ar fi părăsit niciodată mâna posesorului ei.

Întinse mâna dreaptă, mașinal, prinse cana de toartă, o duse la buze și sorbi, aproape fără să-și dea seama ce face. O pisică uriașă, cu păr mătăsos și ochi extraordinar de mari și de albaștri, se ivi pe după piciorul mesei, se apropie cu pași neauziți și începu să se frece de cizma slujitorului.

— Să-mi fie cu iertare, jupâne, pufni celălalt în răs, dar tare mă tem că semăn cu bunicul meu, cantaragiul Ambrosio, care avea un adevărat lipici la femei și la pisici. Chiar și la vârsta de o sută de ani, dacă se așeza pe bancă, în vreo crăsmă, că nu s-a lăsat de ieșirile astea până ce a dat ortu' popii, dacă se așeza, spun, undeva, era imposibil să nu apară imediat vreo muiere și să vină la el, să-l întrebe de una de alta, sau vreo mătă, care-i sărea îndată pe genunchi și când pleca acasă se lua după el.

Cristofor ridică din umeri și mișcă din picior, dar pisica nu se dădu dusă. Sancho clătină din cap.

— Vezi, ce spuneam eu? Am o predestinare pentru femei frumoase și pentru pisicile lipicioase. Dar ce-i cu tine, ți-e frică să vorbești? Tot nu i-a trecut afurisitului de gât?

Când înghițise vinul nu simțise nimic deosebit pe drevele gâtului. Își pipăi omușorul, dar nu remarcă niciun punct dureros.

— Cred... începu cu grijă, dar totul părea în regulă. Cred că mi-am revenit. Doctoria vraciului

a fost minunată. Dar tu... tu știai asta dinainte, nu?

Sancho se aplecă, apucă pisica pe sub picioarele din față și o trase pe genunchi. O frecă între urechi și animalul începu să toarcă atât de tare, încât părea că sforăie.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

Un iz de carne friptă pe grătar se apropia cu șerpuiți nevăzute dinspre cuhnie, dându-le de știre că stomacurile se puteau pregăti pentru confruntarea mult așteptată. Brusc, pisica miorlăi strident, de parcă ar fi înțepat-o ceva, sări pe masă se strecură printre câni și sări pe podea.

— Animal parșiv! se plânse Sancho, frecându-și mâna stângă de tăblia mesei. M-a mușcat de palmă și a șters-o.

Îi observă privirile fixate asupra mâinii și o vârî sub masă.

— Ce naiba te uiți așa, se înfurie, n-ai mai văzut oameni mușcați de pisici?

— N-am mai văzut nicăieri degete lipsă care să crească la loc. Și încă atât de repede. Ce ești tu Sancho Nunez Zuniga de Guzman? Om sau diavol? Sau, mai rău, o ființă de care...

— Nu mai spune niciun cuvânt, stăpâne! Sancho îl sfredeli o clipă cu privirile, apoi se ridică pe jumătate și puse iar vin în câni. Cuvintele nu au decât rolul de a transmite informații trunchiate. Dacă n-am reușit să ne înțelegem prea bine pe noi înșine, este tocmai din cauza acestor

afurisite de cuvinte. Eu nu sunt obișnuit prea bine să le folosesc, iar tu le utilizezi așa cum ai învățat în practica socială, adică imperfect.

Cristofor înghiți în sec, apoi își puse mâinile pe masă cu fața în sus.

— Privește aici, Sancho sau cum te-o fi chemând, în realitate. Aceste două palme au împreună zece degete și asta este o informație care pleacă în mod corect de la mine și ajunge în același fel la tine. Cum adică sunt imperfecte cuvintele? Care parte a lor distorsionează informația? Ce anume nu ajunge clar până la tine?

— Sunt zece numai dacă folosim același sistem de numărare, făcu Sancho, iar fața îi era atât de palidă, încât părea mânjită cu cenușă.

— Asta e o șaradă, se enervă Cristofor.

— Viața întreagă e o șaradă, replică celălalt, clipind repede. Dacă nu există nici măcar un sigur principiu pe care să-l numim de bază și la care să ne raportăm permanent, atunci realitatea din jur este permanent în schimbare. Se strâmbă, tuși și scuipă alături de masă. Înainte vreme, lumea în sine era principiul stabil de bază, la care se făceau raportările. Acum vii domnia-ta și spui că există o multitudine de lumi, parțial asemănătoare, parțial diferite între ele, cioburi ale unei oglinzi inițiale, care reflectă și nu reflectă în același mod lucrul aflat în fața lor. Reflexia diferită, în funcție de unghiul de bază, asta era, nu? Din această cauză, poate, într-o imagine am nouă degete, în alta zece.

Dar ambele imagini sunt cât se poate de reale.

— Și, totuși, în bătălia în care am luptat alături de oamenii lui Alejo Gaspar ți-ai pierdut un deget! insistă Cristofor, simțind că pierde controlul rațional asupra evenimentelor. Am văzut cu ochii mei ciotul palmei însângerat și asta se petrecea *în lumea aceasta!*

— Poate, ridică Sancho din umeri și-și sprijini capul între mâini. Poate, repetă. Acum, te simți mai bine?

— N-am cum să mă simt mai bine, până ce nu aflu cine ești și ce vrei de la mine.

— Să spunem că, pentru toți cei care m-au cunoscut înaintea domniei-tale, sunt Thomas de Torquemada, creatorul și șeful Sfântului Oficiu în acea Espana care i-a permis aventurierului Cristobal Colon să pornească într-o călătorie marină cum nu mai avusese loc până atunci. Mai ții minte, *señor capetano*, ce anume i-ai promis Majestății Sale Ferdinand al V-lea, în cazul în care îți pune la dispoziție caravelele? Nici mai mult, nici mai puțin, decât o altă lume.

În ochii lui Sancho tremura o luminiță stranie, fierbinte, care-l fascina, nelăsându-l să-și dezlipească privirile de pe pomeții înalți ai obrazilor săi. Era ca și cum s-ar fi aflat sub magia unui vis și nu putea să-și dirijeze mișcările. Înghiți apa amară ce-i inundase gura și simți, dintr-odată, cum îl invadează frica. Picături mari de transpirație îi apărură pe frunte și sub urechi.

Thomas de Torquemada fusese cel mai puternic om al epocii sale. Un om în fața căruia tremura însuși regele. De un simplu capriciu de-al său atârnase viața a mii de oameni, mulți complet nevinovați, care sfârșiseră prin a fi purificați pe rug pentru a căpăta viața veșnică.

— Torquemada, repetă el în surdină, de parcă tot nu-i venea să creadă. Și, trebuia s-o recunoască, era chiar incredibil. Bine, dar cele zece degete? Nici măcar un vrăjitor nu poate să determine un organism să-și crească un mădular. Ești dincolo de magie, nu, Thomas de Torquemada?

— Prefer să-mi spui Sancho. A trebuit să intru atât de bine în pielea acestui personaj, tot așteptându-te într-o lume cotropită de dușmani, încât celălalt nume nu-mi mai spune aproape nimic. Dincolo de magie? Ridică din umeri și-și trecu degetele prin păr. Într-o lume a normalității, magia reprezintă o metodă prin intermediul căreia poți să obții rezultate care nu țin de cadrul obișnuit al acesteia. Dar ce înseamnă magia într-o lume anormală? Aceasta, jupâne, este o lume anormală. Chiar tu spuneai, un ciob care oglindește lumea inițială, lumea Zeilor... Mai ții minte noaptea când constelațiile alergau pe boltă, ca niște scarabei, și o voce venită din cer își anunța mânia sau neputința? În noaptea aceea, am știut că lucrurile și-au ieșit din matcă, că pe lângă primejdiile care te amenințau până atunci s-

a mai ivit una. Una care a mers alături de noi, mai teribilă decât oricare alta, deoarece, ca și mine, venea de dincolo de magie.

Tăcu o clipă și puse mâna pe cană. Dinspre cuhnie se auzi o oală de metal căzând pe podea și vocea groasă, nervoasă, a hangiului strigând la slugă.

— Probabil că te întrebi ce vreau de la dumneata. Simplu: să te apăr, după cum ți-am mai spus, de toate relele lumii în care te-ai întors, după ce ai îmbucățit oglinda, pentru ca să poți să ajungi din nou la Poartă. Știam că trebuia să existe o metodă de a trece prin ea, o descoperiseși singur sau te ajutase altcineva, nu avea nicio importanță. Nu mă interesa decât metoda. Cu ajutorul ei, aș fi putut să trec prin ea o *armada* suficient de puternică, încât nenorociții ăștia de *încă* să ajungă să blesteme clipa în care ai îmbucățit oglinda și le-ai descoperit lumea. Numai așa cursul istoriei s-ar fi putut modifica și Espana și-ar fi putut extinde imperiul, cucerind Lumea Nouă, pe care o anunțasei cu atât semeție în fața Consiliului Coroanei. De aceea, te-am așteptat acolo unde era de presupus că vei reveni: în portul de plecare, chiar dacă pentru asta a trebuit să înfrunt întreaga administrație a Guvernatorului Atahualipa.

Săltă cana și sorbi cu sete din ea. Râse, își șterse mustața cu dosul palmei, râgâi și bău din nou.

— Am chef să mă îmbăt! răcni. M-am săturat să

tot stau cu ochiul și cu urechea la pândă. Să fiu tot timpul pe drumuri și cu sabia în mână. Bea cu mine, tu, cel pornit să cucerească Lumea Nouă, și eu, cel rămas s-o apere pe cea veche de toate relele venite din neștiut!

Dădu restul vinului pe gât, cu atâta lăcomie, că un firisor negru prinse să i se prelingă pe bărbie. Azvârli cana de podea, transformând-o în cioburi și își șterse buzele cu dosul palmei. Dinspre cuhnie, își făcu apariția țeasta lucioasă a hangiului, să vadă ce s-a întâmplat.

— Ei, făcu Sancho în zeflema. Nu-ți face sânge rău, jupân Ramiro, vără capul înapoi în cuhnie, nu a fost decât o cană care s-a spart. Ți-o plătim la sfârșit. Mai bine grăbește cu pregătirea bucatelor. Mie în clipa asta mi-e gândul la mâncare, la găină friptă, la pilaful presărat cu scorțișoară și la pită caldă, mânjită cu gălbenuș de ou. Să mâncăm, mai întâi, ca niște călători flămânzi ce suntem, și apoi să stăm liniștiți la taină, nu, jupân hangiule?

Bărbatul cel rotofei dădu din cap, mai aruncă o privire roată prin încăpere și dispăru dincolo de trepte. Sancho se întinse după o cană de pe masa vecină.

— Nu vrei să bei cu mine, stăpâne! zise el cu reproș. Sunt singurul prieten pe care-l ai în lumea asta, dar nu-ți prea vine să crezi.

— Vreau să-mi păstrez mintea limpede, răspunse și păru convins că acesta era principalul

motiv al refuzului său. Și, apoi, nu beau cu necunoscuți.

— La „Apostolii piliți” ai băut cu un necunoscut.

— La „Apostolii piliți” eram convins că erai o ființă umană.

— Iar acum nu mai ești convins. Sancho își linse buzele și zâmbi nesigur. Acum, după ce te-am scos din atâtea încurcături, după ce ți-am salvat viața de atâtea ori. După ce m-am făcut luntre și punte, ca să te aduc viu și nevătămat până aici. Dacă nu eram om, mai făceam atâtea lucruri umane?

— Cine știe... ridică din umeri Cristofor, mulțumindu-se să-l privească cu atenție. Uی meru problema degetului cel mic.

Sancho pufni a răs, dar nu răs. Își turnă vin, închină, bău din nou, apoi își trecu palma pe deasupra mustăților.

— Nu ești băiat prost, jupâne, zise privindu-l atât de ciudat, încât Cristofor ar fi putut să jure că lucirea aceea din ochii lui ar fi putut să fie duiosie. Din tot ceea ce am făcut împreună până acum, din felul în care te-am slujit, am câștigat din partea dumitale dreptul la puțină încredere?

Ridică din umeri. Prin fereastra din spatele lui Sancho se zăreau flăcările colosale care rodeau cu furie din stejar, iluminând asemenea unei torțe celeste câmpia până departe.

— Ei bine, tocmai acelei fărâme de încredere din sufletul dumitale vreau să mă adresez acum.

Sancho se aplecă peste masă. Jupâne, am să te rog să fii cât se poate de rațional și de cinstit cu dumneata însuși. Spune-mi, chiar crezi cu adevărat în explicația aceea cu cioburile de oglindă și cu reflexiile unei lumi primordiale?

Își mușcă buza de sus și simți un fior rece străbătându-l. Ce să-i răspundă, că era numai o simplă presupunere, că îndoiala era principiul pe care se sprijinea sufletul și spiritul său de atâta vreme, încât uitase să-și mai aducă aminte de începuturi? Lăsă capul în jos. Lucirea unei flăcări din vatră aruncă o pată rubinie pe mâna sa stângă. Frecă locul cu degetele celeilalte mâini, ca și cum ar fi vrut să o șteargă.

— Nu știu, spuse încet. Nu este decât o presupunere. O explicație din zecile, din sutele posibile, care s-ar potrivi aici.

— Nici eu nu pot, din păcate, să infirm sau să confirm această părere. Sancho întinse mâna-i păroasă și o așeză peste brațul său. Cristofor tresări, dar nu și-l retrase. O privi scrutător, dar era o mână umană, asemănătoare altor câteva mii de mâini pe care le văzuse de-a lungul existenței. Dar, pe undeva, chiar așa trebuie să fie. O imagine destrămată în milioane, în miliarde de fețe. O infinitate de mici lumi, care nu se mai pot recombina pentru a reclădi lumea inițială. Fiecare lume este împânzită de porți. Numai că foarte puțini pot avea acces la ele. Ceea ce trebuie să știi, însă, este faptul că nu dumneata ai sfărâmat

oglanda, cum îți vine să crezi. Porțile au existat dintotdeauna. Amintește-ți că ai știut de existența uneia mari și ai pornit în căutarea ei. Lumile-bucăți sunt mult mai vechi decât ai bănuî.

— Decât aș fi putut bănuî atunci când Toscanelli mi-a dat de înțeles că există milioane de cioburi. Poate că va fi fost ca, mai târziu, în Amerigon. Poate că, pur și simplu, nu-mi aminteam de venirea mea în Espana lui Filip Catolicul, după cum e posibil să uit și de aventura mea în Amerigon. Sau de aceea de aici. Să uit de existența lui Sancho Nunez.

Slujitorul săltă din umeri, fără a-l slăbi din ochi.

— Dar invazia armatei *încă* în Espana...

Sancho se strâmbă și izbi cu pumnul în masă.

— Fi-r-ar să fie, ți-am mai spus-o și altădată, jupâne, fiecare cu iadul lui! Pentru domnia-ta, iadul înseamnă, pesemne, să nu îți regăsești niciodată lumea din care ai plecat. Pentru mine, el este Espana invadată de blestemații ăia de coioți roșii, o Curte destrămată, un rege otrăvit și o regină ucisă... O lume care nu-și mai regăsește identitatea. Blestemul tău este să fii permanent în căutare. Al meu, să încerc să readuc lumea asta la chipul inițial.

— Și crezi că ai atâta putere s-o faci? întrebă Cristofor cu teamă în glas. Atâta putere, atâta răbdare, atâta șansă... Îți trebuie o existență supraumană.

— Poate că o am. Te-ai gândit vreodată că s-ar

putea să o am?

Cristofor înghiți în sec, dar nu răspunse. Dinspre cuhnie, se auzi vocea groasă a hangiului strigând:

— Vineee friptura pentru oaspeți!

— Stai dracului acolo și mai prăjește-o o dată! răcni Sancho, ridicându-se pe jumătate. Să nu vii la mine, până ce nu are pielea ca scoarța de copac, m-ai priceput, jupân Ramiro? Ca scoarța de stejar bătrân! și stropește-o tot timpul cu ulei de măsline și cu vin alb.

Se răsuci pe jumătate către comeseanul său. Cristofor îl vedea puțin din penumbră, cu lumina stejarului înconjurându-i bustul și capul asemenea unei aureole mistice. Se scutură și își impuse să fie atent numai la ceea ce spune straniul său slujitor Thomas de Torquemada, zis și Sancho Nunez Zuniga de Guzman, nu și la gesturile sale, care reușeau mereu să-l dezechilibreze și să-l facă să nu se mai poată concentra.

— Îți spuneam, jupâne, că am un diavol mic în mine, pe care-l cheamă tot ca pe mine, Sancho Nunez. Sancho din interior vrea să se îmbete și să urle, să se culce cu femei frumoase, să înoate gol în apa fluviilor, să alerge ca nebunul pe câmpii și să stea proțăpit ore în șir în fața lujerului unei flori care crește, să-i aspire mirosul și să se întrebe ce energie misterioasă o determină să-și deschidă

corola. Sancho din interior e mare mâncău, are un păr negru ca pana corbului, o mustață în furculiță și un trandafir galben după ureche. El l-a încremenit pe Sancho pe care-l vezi înaintea ochilor la vârsta pe care o are, nu l-a întinerit deloc, numai l-a încremenit și îl ajută să reziste asaltului lacom al timpului. Dacă acestuia i se taie un deget, îl face să-i crească la loc, dacă i se scoate un ochi, îi pune unul nou peste noapte. Sancho din afară este numai un recipient pentru cel din interior, un recipient pe care-l îngrijește cu puteri miraculoase, pentru că-i e greu să-l schimbe.

Privi în ochii holbați ai lui Cristofor și bătu din palme. O scânteie mare se desprinsese dintre ele, asemenea unui fluture speriat, făcu un salt prin aer, apoi se repezi către tavan și trecu prin structura lui, dispărând. Pocni din degetul gros și din cel mare de la mâna dreaptă și brusc palma avu șapte degete, toate egale ca dimensiune. Pocni din nou și nu mai rămaseră decât două, arcuite, cu unghii mari ascuțite, pe jumătate gheare, pe jumătate cângi. Izbi cu dosul mâinii în masă și pe spate îi apărură o aripă mare, de culoare albă, cu o pieleță întinsă pe o structură de oase subțiri. Fâlfâi de câteva ori din ea, răsă, izbi iar masa și aripa se făcu nevăzută. Ridică piciorul stâng pe bancă, alături de el și trase cu ambele mâini de cizmă. O scoase și o aruncă pe pământ. Izbi puternic cu călcâiul în lemn și gamba i se subție până ce ajunse de dimensiunea antebrațului, se acoperi cu

peri scurți și deși, laba piciorului se subție, apoi se transformă într-o copită puternică, cu o unghie lată, despicată. Ridică piciorul cel nou și îl trânti cu putere în scândura groasă a băncii. Aceasta trosni și se sparse. Copita trecu prin ea, ca printr-o hârtie bine întinsă. Apoi își lovi picioarele unul de altul și acesta își recăpătă forma inițială.

— Magul mai puternic decât vrăjitoarea Aranda! Cel care m-a condus spre trecerile invizibilelor porți, nu? îmi amintesc de discuția de pe vârful lui Mulhacen, când căutam o piatră-simbol.

— Nu te mira prea tare, jupâne, că ai să faci bățai la inimă și nu e bine! rânji celălalt și-și trecu mâinile peste față. Vrei s-o schimb și pe-asta? Să vezi ce n-ai văzut decât prin vise? Nu încerca să te amăgești, n-ai băut mai nimic, nu se poate să dai vina pe vinul ăsta, destul de bun, la urma-urmei. Gândesc că-s destul de mulți anișori de când nu mai figurez în registrul bunului Dumnezeu. Nici în al Diavolului, de altfel. Am fost un om ca voi toți ceilalți. Apoi, într-o bună zi, am devenit ceea ce vezi. Nu mă întreba cum. Din ziua aceea, lui Torquemada circarul, băiatul bun să spele vasele prin crâșme și să-și câștige traiul zilnic contorsionându-și trupul și înghițind flăcări, i s-a schimbat complet norocul. A început să meargă la biserică și să îi vâneze pe cei care nu credeau în Zeul cu Barbă, așa a ajuns turnător, om bun la toate la catedrala lui Ferdinand, sfetnic de taină al cardinalului, urechea ascunsă a conetabilului,

prietenul Majestății Sale și, în fine, Primul Inchizitor.

Se opri gâfâind, cu ochii lucind la o flacără interioară neștiută. Un fir subțire de salivă i se scurgea pe la colțul gurii și se pierdea în asprimea perilor suri ai mustății. În jurul ochilor, pielea i se ridase puternic, ca și cum ar fi îmbătrânit brusc cu douăzeci de ani. Își pocni mâinile și stacana de pe masă se prefăcu într-un fir de iasomie. Îl apucă între degete, închise pleoapele, aspiră cu nesaț și apoi i-l întinse. Cristofor îl luă cu degete tremurătoare. Firul era rece ca gheața și răspândea un parfum atât de puternic încât îl usturau nările.

— Ce-o mai fi și minunea asta, jupâne? Ia zii, zii, dacă tu, cel care le știi pe toate, crezi că o știi și pe-asta.

În pământul sterp cade o sămânță atât de mică, încât nici nu o vezi cu ochiul liber, iar din ea crește tulpina asta uriașă și minunea asta de corolă. Unde naiba au stat ascunse toate în bobul acela aproape invizibil? Dar mirosul ăsta ce-ți mută nasul din loc? Sămânța aia nu avea miros. De unde știe floarea să aibă exact mirosul pe care-l are și nu altul? Și de ce trebuie, neapărat, să miroasă? Diavolul din Sancho poate s-o facă să apară din senin, dar nu e chiar așa cum îți vine a crede ochilor. Toate există undeva, date odată pentru totdeauna, numai că nu le vedem așa cum sunt. Iar cei puțini, care le văd, nu fac altceva

decât să le scoată de pe rafturi și să le aducă în clipa prezentă. Tot așa cum pământul le scoate din bobul insignifiant. Asta nu înseamnă însă că lucrurile nu sunt mai puțin de mirare, fie că ies dintr-un bob, fie că le scot eu de pe raftul nevăzut de tine.

Tăcu brusc și își răsuci bărbia ascuțită în direcția scărilor cuhniei. Capul lui Ramiro își scosese țeasta lucioasă ca podul palmei din cuhnie și privea întrebător înspre ei.

— Señores, găina s-a scorojit de tot. M-am gândit că nu puteți...

— Ba putem, lua-te-ar dracu', señor Ramiro, putem s-o halim oricum, de ce ne întrerupi mereu? Ți-e scris să te transform eu într-o ploșniță borțoasă, ori crezi că ai putea să rezisti până mâine dimineață agățat de tavan cu labele picioarelor bătute în cuie?

Sancho pocni din degete și crâșmarul cel rotofei se ridică în aer ca un balon, pluti câteva clipe în derivă și se lipi brusc de tavan, de parcă l-ar fi atras un magnet nevăzut. În momentul în care burta rotundă atinse tencuiala cu un plesnet sec, icni înnebunit de frică, își încleștă mâinile pe varul înnegrit de fumul lumânărilor, dar nu reuși să se agațe de nimic.

— Señore... stăpâne... ai milă de un netrebnic, strigă cu voce gătuită. Mi-e frică... Am copii de crescut! Stăpâne, fac tot ce vrei, dar nu mă lăsa să cad de aici!

Degetul lui Sancho descrie o curbă prin aer și trupul-balon urmă aceeași traiectorie. Îl lăsa să pice pe cele trei trepte ale cuhniei, cu un bufnet înfundat.

— Să nu te mai prind că ne deranjezi, până ce nu te chem eu!

Teasta lucioasă dispăru fără niciun cuvânt, apoi orice zgomot încetă înăuntrul cuhniei. Lumânările din sfeșnic își tremurară flăcările de mai multe ori, apoi se liniștiră. Sancho își mângâie mustățile groase și își înclină capul într-o parte.

— Fiecare ciob de lume trebuie să-și aibă micul ei diavol-protector, jupâne, am priceput asta destul de târziu. Pe ciobul acesta, s-a întâmplat să fiu eu. O ființă dincolo de magie, cum i-ai spus tu, care să aibă grijă să mențină cursul inițial al unei istorii ce se deteriora pe zi ce trecea din ce în ce mai mult. De aceea te-am așteptat la Cadiz, renunțând la postul de Mare Inchizitor. Planul pe care-l pusesem la punct cu bătrânul rege trebuia să ne ajute să ducem trupele, prin Poartă, către lumea lor împrăștiată. În acest scop, Ferdinand a abandonat lupta în teritoriile andaluze și și-a concentrat trupele pe malurile lui Tajo. La semnalul meu, urma să le imbarce pe caravele, să coboare de-a lungul său până la Lisboa, pactul cu Enrique fusese semnat, iar de acolo urma să mergem direct spre Poartă, departe de ochii iscoadelor roșii.

— Și? întrebă Cristofor surprins. De ce n-a

mers?

Sancho ridică din umeri. Își frecă bărbia cu un deget.

— Habar n-am. Poate că tocmai apariția dumitale a dereglat un mecanism ascuns, care funcționa până atunci între anumite limite. Nu știu. Își mușcă buza de jos. Nu știu, repetă. Cert este însă faptul că porțile mici n-au mai funcționat la fel ca până atunci, scurtând numai distanțele. Au scurtat și diferențele dintre lumile-cioburi. Pur și simplu, folosind o asemenea poartă ajungeai unde doreai, dar în altă lume. Uite, noi suntem aici, în Castillia Veche, dar într-o altă Espana, unde puterea se află concentrată în mâinile nemernicului, blestematului Jeronimo de Moyades, omul cu masca de catifea. Istoria urmează cu totul alt curs, pe care nici măcar eu n-am puterea să-l schimb.

Aerul mirosea a friptură la grătar, a vin, a resturi de mâncare și a... Cristofor aspiră cu multă atenție, dar nu reuși să definească ultimul iz. Expiră, apoi mai trase o dată aer în piept. Căile nazale începură să-l usture și simți imediat o durere ascuțită în regiunea tâmplilor. Se încruntă din cauza concentrării. Pentru o clipă, nu mai reuși să-și păstreze atenția fixată asupra feței întunecate a conlocuitorului său.

— Poarta... șopti fără voie. Acesta e mirosul provocat de deschiderea unei Porți!

Sancho își puse coatele pe masă și se lungi către

el. Părea unul din acei satiri ciudați, pictați de artiștii italieni pe pânzele lor cu teme mitologice.

— Să fiu al naibii, dacă nu-mi vine să cred că dumneata însuși ești cel care le provoacă deschiderea! Eu n-am reușit să simt niciodată mirosul de care vorbești.

— Se apropie momentul deschiderii unei porți, nu? insistă Cristofor și se ridică în picioare. Asta ai vrut tot timpul să-mi spui: că trebuie să părăsim lumea aceasta. De ce, Sancho? Oriunde în altă parte, ar trebui s-o luăm de la capăt cu căutările. Poate că situația o să fie încă și mai nefavorabilă acolo unde vom ajunge. Poate că armatele *încă* au terminat de cucerit Espana, ba chiar poate și o bună parte din Europa. Aici, aproape că am atins Escorialul. Cunoști oamenii, ai legături care mai pot funcționa. Până în Italia, nu este chiar un capăt de lume. În cel mult o lună, l-am fi putut contacta pe Toscanelli, am fi obținut noua poziție a Porții și metodele de calcul...

— Nu eu am comandat deschiderea ei, jupâne, dacă asta te liniștește, cumva. Sancho vorbea atât de încet, încât trebui să se aplece la rândul său peste masă, ca să înțeleagă ce spune. Știu la fel de bine ca și dumneata că, împreună, am fi reușit să rezolvăm problema revenirii la Poarta din Marea Sargasselor. Aici. Nu în altă lume. Norocul ne scosese destul de aproape de locul unde doream să ajungem și într-o țară în care încă se mai putea face ceva. Dar asta numai dacă am fi avut norocul

să-l păcălim pe diavolul-protector al acestui ciob de lume.

Cristofor simți cum i se usucă gâtul și se acoperi tot de o transpirație rece. Își duse mâna la față și își frecă obrazul drept. Dar nu își simți degetele. Mirosul pătrunzător dispăru brusc, lăsând locul izului de friptură.

— Diavolul-protector al acestei lumi... repetă el. Apoi înțelese și se cutremură. Nu! exclamă. Nu!

— Antonio Leganez nu a murit, dădu din cap celălalt și se rezemă cu spatele de zid. Suntem nemuritori, cel puțin în comparație cu viețile umane. Am sperat până în ultima clipă că nu va fi fost decât un om ca oricare altul. Întâmplător însă, mi-am adus aminte că am mai întâlnit undeva chipul soldatului care păzea la poarta palatului contelui-duce de Barletta. Era unul dintre cei care se luptau pe câmp, alături de Alejo Gaspar de Olivar. În drum spre cuhnie, l-am băgat într-un boschet și l-am strâns de gât suficient de mult, ca să-mi spună tot ce voiam să știu despre stăpânul lui. L-am măcelărit pe Antonio Leganez numai ca să obținem ceva timp, să putem fugi. Dar rănilor i s-a vindecat repede și a pornit să ne caute. Acum, ne-a găsit. Mai devreme decât am sperat eu. Furtuna asta cumplită de afară el a provocat-o. Încărcarea energetică suplimentară pe care o provoacă prezența mea în mijlocul ei i-a dat de știre unde ne aflăm. Mie, stăpâne, nu-mi poate face mare lucru. Dar pe tine te poate omorî. Prefer

să te trimit într-o lume-ciob necunoscută, decât să-mi pierd orice speranță. Am oprit la acest han, deoarece o poartă se găsește chiar în apropierea lui. E un loc marcat, nu vezi semnul?

— Stejarul, se cutremură Cristofor. Putem să plecăm amândoi.

— Nu, clătină din chica-i cârlionțată celălalt. Trebuie să rămân să îți apăr trecerea. Dacă te prinde pe culoarul dintre lumi, poate sfârâma trecerea deasupra ta și vei rămâne veșnic prizonier. Ia cana, jupâne, și ciocnește pentru ultima oară cu Sancho, bătrânul tău protector.

— Ne despărțim? întrebă în șoaptă Cristofor. Unde-ai să te duci, prietene?

Sancho ridică din umeri și izbucni în râs.

— Dracu' știe! Voi încerca să găsesc drumul înapoi spre lumea mea. Numai că va fi o treabă ceva mai complicată. Poate că o să cobor din nou munții, spre cetatea Beatrizei Aranda și s-o determin pe frumoasa vrăjitoare să-mi arate calea cea bună. Sau poate o să rămân prin locurile astea, să-i fac zile negre contelui-duce. Ciocnim?

Săltă cana și îi făcu semn din ochi. Cristofor oftă și înălță cana, la rândul său. Ciocniră și băură vinul negru și amărui. Sancho se ridică în picioare și trânti cana de peretele vecin, mănjindu-l cu stropi de vin.

— Îmi pare rău numai de friptură. Jupân Ramiro, adu-ne pasărea aia nenorocită!

Se auzi un zgomot de tingiri, apoi lipăitul unor

pași și figura înspăimântată a crâșmarului își făcu apariția din dreptul treptelor.

— Señores... sunteți vrăjitori, nu-i așa? Promit să nu spun la nimeni că ați trecut prin locurile astea! Am să fiu mut ca mormântul. Señores, n-am nevoie de plată... Vreau să vă simțiți bine și să fiți mulțumiți. Eu nu...

— Lasă fleanca, hangiule, și adu friptura aia, că suntem grăbiți.

— Imediat, señores, e gata demult și este exact cum ați cerut-o; crocantă și apetisantă.

Urcă treptele în grabă, împiedicându-se mereu și scuzându-se speriat de fiecare dată. Puse tava de lemn cu friptura pe colțul mesei și își șterse chelia transpirată cu un șervet murdar. Sancho apucă pasărea de un cotoi, o ridică în aer, o miroși și își linse buzele.

— Bună bucățică, señor Ramirez! îmi place că știi să gătești. Poate că o să mai revin pe la hanul dumitale.

— Oricând, preacinstiți señores, oricând! se ploconi acesta mieros. Sunteți invitații mei pe gratis, oricând veți dori.

— Mergem, hotărî Sancho. Presimt că în curând vom avea parte de o vizită nedorită.

Afară ploua cu găleata și vijelia făcea acoperișul să trosnească din toate încheieturile. Sancho își scoase pelerina și i-o puse pe cap și pe umeri lui Cristofor. Acesta vru să protesteze, dar celălalt îi reținu mâinile și-l trase dincolo de cadrul ușii.

— Îmi aduc aminte de o noapte când ai făcut la fel pentru bătrânul Sancho, îi șopti în ureche și îl împinse înainte.

Începură să alerge în direcția copacului ce continua să ardă cu furie, aruncând jerbe uriașe de scânteii către bolta întunecată. Ocoliră trăsura și ieșiră dincolo de gardul din nuiele. Traversară drumul și coborâră o pantă ușoară, pleznind cu tălpile în bălțile adânci. Cristofor se împiedică de două ori și numai mâna viguroasă a lui Sancho fu aceea care-l susținu în ultima clipă să nu cadă. Când ajunseră la câțiva pași de rugul vertical, acesta îi dădu drumul la cot și își apropie fața de el.

— Ești gata, jupâne?

Cristofor înghiți în sec, dar nu răspunse nimic. Ochii îl usturau din cauza strălucirii flăcărilor, care puneau licăriri fermecate pe cârlionții părului tovarășului său. Nu știa ce să-i spună la despărțire acestei ființe pe jumătate om, care-l ajutase să supraviețuiască în atâtea rânduri și care făcea un ultim efort să-l salveze și acum. Pentru o clipă, gândul îi fugi către acel Douglas Woods care renunțase la propria-i viață, jucându-se cu timpul, în hangarul de la Cap Canaveral, pentru a i-o salva pe a sa.

Ca și cum viața sa ar fi fost lucrul cel mai important din Univers, își spuse și o lacrimă i se anină de genele ochiului stâng.

Sancho clătină din cap, întinse palma și-l bătu

pe umăr:

— Nu-ți face inimă rea, jupâne! Ne mai întâlnim noi și, cine știe... O să stăm iarăși la vreo masă murdară și o să spunem povești despre soarta lumilor-ciob. Vom povesti despre o lume a noastră, fără Dumnezei și fără Diavoli, cu oameni liberi întru destin. Iar eu voi sta la Poartă și voi stabili cine are dreptul să intre și cine nu. Să ne luăm rămas bun bărbătește.

Îl trase la piept și-l strânse cu putere. Apoi se îndepărtă câțiva pași, stătu câteva clipe cu fața la flăcări, se apropie de copac, se opri din nou, întinse brațele și trase de ceva nevăzut. Se auzi trosnetul lemnului arzând și în lumina pâlpâitoare apăru o dungă lăptoasă zigzagată, al cărei capăt superior se pierdea în văzduh.

— Repede, jupâne, calea nu poate să stea prea mult timp deschisă!

Se apropie de el. Îl privi lung, apoi săltă piciorul și păși dincolo. Simți ceva asemănător unei descărcări electrice, apoi flăcările părură să-l înghită cu totul și copacul deveni un simplu punct luminos pierdut prin bezne, care se micșora tot mai mult, asemenea unei steluțe ce pâlește în tremurarea zorilor.

XII. Dincolo de Mulhacen

„Sunt un animal care nu face rău, ghemuit sub cerul lumii.

Văd și simt. Nu mai întreb.”

Mă-ntorc în păduri
Victoria Theodorou

Deschise ochii, clipi, apoi îi închise imediat, orbit de sulițele tari ale luminii. Îi deschise din nou, după câteva clipe, cu mai multă precauție. Deasupra, era cerul albastru azur și sprânceana difuză a unui nor alb, pierdut către marginea zării. Puncte negre, rândunelele se înălțau și coborau prin valurile luminii tari a dimineții, fugărind invizibile insecte. Soarele nu răsărise încă sau nu apucase să se ridice din spatele spinării ascuțite a muntelui din fața sa. Aerul era rece și foarte pur. Nu existau umbre, iar trunchiurile copacilor și stâncile masive din dreapta sa se decupau în linii foarte precise, ca niște tușe viguroase de acuarelă.

Tuși și își simți drevele gâtului încordându-se dureros. Drogul, îl fulgeră o amintire, drogul din lichior nu-și eliminase în întregime efectele. Se săltă în coate. Se găsea într-o poiană îngustă, mărginită la capătul celălalt de câțiva pini subțiri și de o tufă de jnepeni. Se ridică în fund, apoi în picioare. Îl dureau toți mușchii, de parcă ar fi făcut un efort teribil sau cineva l-ar fi bătut sistematic cu o bâtă, strivindu-i fiecare centimetru pătrat de carne. Își masă gâtul și își roti capul de câteva ori, încercând să-și revină din beția somnului.

Oare dormise sau...?

Privi din nou în jur. Cumva, locul acesta i se

părea cunoscut. Înaintă câțiva pași și se opri. Soarele tocmai își ițea imensa față purpurie din spatele piscului dinainte, mănjind cu sânge zăpada ce-l înveșmânta. Spre stânga, la poalele unui pin uriaș, zări un căuș din piatră, de forma unor palme împreunate, plin cu apă. Frunze uscate și ace ascuțite pluteau pe suprafața netedă.

Palma zeilor, își aminti brusc vocea lui Sancho, venind de undeva dintr-un timp foarte îndepărtat și, acum, străin.

Își linse buzele crăpate de uscăciune și de frig. Se găsea din nou pe vârful lui Mulhacen, la capătul celălalt al tunelului. Înaintă cu pași rari până la capătul poienii și privi în jos către dreapta, acolo unde pădurea părea mai rară și, printre trunchiuri, se ițea spinarea albastră și sclipitoare a unui pârâu. Undeva, dincolo de poalele de piatră, care apăreau ușor îngălbenite, ca într-o pictură veche, se zărea câmpia andaluză în toată splendoarea ei, întinsă până în albastrul decolorat al Mediteranei și sfârșind în incertul Cap Gata. Puțin către stânga, unde celelalte vârfuri ale Sierrei Nevada păreau că vor să umple orizontul, apărea înfiptă în coasta mării, ca o jucărie uitată pe plajă, cetatea Almeirei.

Își ridică gâtul și privi către vârf. Într-o jumătate de zi, ar fi ajuns pe creastă.

Rândunelele dispăruseră, iar în azur plutea imens și neclintit, cu aripile larg deschise, un vultur imperial. I-ar mai fi trebuit o zi întreagă sau

poate și mai mult, ca să coboare până la poale. Alte două zile i-ar fi luat să străbată lanțurile mai mărunte, până la Guadalete. Acolo, ar fi trebuit să aibă o grămadă de șansă, ca să descopere exact locul unde se activase precedenta poartă. Apoi ar fi urmat lunga traversare a câmpiei pustii până la Cadiz, unde ar fi trebuit să se ferească de patrurile Guvernatorului Atahualipa și să reușească să găsească barca de cauciuc ascunsă printre stânci. Ar fi fost necesară o noapte cu lună și o mare liniștită pentru a putea determina exact locul unde plutea ascunsă de valuri ciudata sa caravelă.

O grămadă de situații norocoase, se gândi și împinse cu vârful cizmei o piatră colțuroasă, care se desprinse din găoacea ei, se rostogoli șovăielnic de câteva ori și se opri lângă un smoc de iarbă. Pe de altă parte, dacă o apuca spre vale, până spre seară ar fi ajuns în inima câmpiei. Ar fi dormit undeva, în vreun bordei de păstor, apoi ar fi plecat la drum cu noaptea în cap și până în seara următoare ar fi ajuns la porțile Almeirei. Exista o șansă, firavă, e adevărat, dar exista, ca Beatrice Aranda să-l ajute să ajungă la nava sa. Poate îl urca pe vreo corabie... poate îl conducea pe vreo scurtătură de drum, știută numai de ea. Asta numai dacă...

— Asta numai dacă ai nimerit în aceeași lume pe care ai părăsit-o în mare grabă. Nu-ți garantează nimeni că, utilizând aceeași cale de două ori, ajungi în același punct.

Se răsuci speriat. O femeie îmbrăcată într-o rochie lungă, din brocart vișiniu, cu volane de mătase și fața pe jumătate acoperită de aripa desfăcută a unui evantai, stătea rezemată de pinul cel gros și-l privea ușor amuzată. Pe cap, purta o pălărie mare, cu o pană de egretă la cocardă, înfiptă într-o montură cu rubin.

— Beatriz... spuse și-și mușcă buza de jos. Cum ai ajuns aici?

Femeia ridică din umeri și privi în sus spre vulturul imperial, care părea că se lăsase mai jos, făcând oculuri largi deasupra poienii.

— Așa cum ai ajuns și tu. Nu știi că eu cunosc toate porțile din regatul meu? Glasul era liniștit, dar aerul din jur părea că se încărcase cu electricitate statică și Cristofor își imaginează că dacă ar întinde mâna să atingă un obiect s-ar auzi un pârâit uscat și trupul i-ar fi scuturat de un frison. Întrebarea este nu cum, ci ce anume caut aici.

— Ei bine, ce cauți aici?

Femeia ridică din umeri, se desprinsese de trunchi și făcu doi pași în direcția lui. Deasupra, vulturul dădu un țipăt ascuțit și se lăsă încă și mai jos, continuându-și oculurile. Abia acum Cristofor observă linia frântă, fumurie, care izvora din apa încrețită a căușului de piatră și se pierdea între crengile pinului.

— Pe tine.

— Pe mine?

— Pe tine, repetă Beatriz Aranda și-și coborî

evantaiul. Avea aceleași buze senzuale ca și cea aproape uitată Riz, constată bărbatul, fascinat de licărul neliniștitor al ochilor ei. Pe tine, cel plecat pe urma unor întrebări fără răspuns. Ești la răscruce și nu știi încotro s-o apuci, nu?

Preferă să nu răspundă. De altfel, ce ar fi putut spune? Femeia întinse evantaiul în direcția lui.

— Frumoasă explicația aceea cu lumile-ciob, cu lumea primordială... Te-ai întrebat însă, vreodată, care ar mai fi locul lui Dumnezeu aici? Al fiului său Iisus? Pentru că ai rămas un creștin, la urma-urmei...

— Dumnezeu este creatorul lumii, spuse, dar cuvintele sunau reci și îndepărtate, nu le recunoștea decât crusta sonoră, miezul nu-l înțelegea și nu părea să aibă sens.

— Al cărei lumi? Al celei primordiale sau al lumilor-ciob? Și pentru care din ele s-a jertfit Iisus?

Un val neașteptat de frig urca în el, cuprinzându-i membrele și mintea.

— Ce vrei de la mine? mormăi el, cu limba înțeleasă. Nu ești femeia pe care am iubit-o cândva, într-o altă lume. Riz n-ar fi gândit niciodată așa.

— Nu, nu sunt ea, ai dreptate. Femeia mai făcu un pas în direcția lui. Poate că sunt numai o creație a minții tale, te-ai gândit la asta? O plăsmuire, ca și vulturul ce plutește deasupra. Este suficient să te gândești că nu mai vrei să-l

vezi și el n-o să mai plutească deasupra. Nu încerci?

Își ridică involuntar privirile către cer. În imensitatea albastră, vulturul părea un semn al morții, trimis de dincolo de lume. Femeia îi spusese că dacă n-ar mai vrea să-l vadă... nu mai voia să-l vadă!

Brusc, pasărea uriașă, cu aripile întinse în neclintire, dispăru. Se trase înspăimântat un pas înapoi și se frecă la ochi. Dar cerul rămase pustiu, ca o hlamidă azurie aruncată peste munți.

— Nu cred, spuse și vocea-i tremură. Gâtul îl ustura și peste ochi i se așternuse o pânză de lacrimi. Nu pot să cred că lumea aceasta nu este stabilă între limitele ei materiale.

— Este stabilă, râse ușor femeia, atâta vreme cât tu îți dorești ca ea să fie stabilă.

— Nu! răcni până ce plămânii i se goliră de aer. Nu, Doamne, nu! Nu pot fi eu acela care determină existența lucrurilor și a lumilor! Nu pot fi eu, nu!

— Spaima de a te descoperi responsabil pentru propria-ți creație, nu? Nu?! țipă femeia.

Îi întoarse spatele și o luă la fugă în direcția pârâului, întrezărit printre crengi, în valea de dincolo de burta imensă a stâncii pe care se aflau. Se strecura printre copaci, se agăța în tufe, se împiedica, dar continua să alerge și să gâfâie. De două ori se rostogoli pe pantă și se opri în câte-o stâncă, rănindu-și mâinile și zgâriindu-se pe față.

— N-are rost, spuse femeia, apărând în fața lui,

pe când se ridica ultima oară și își ștergea sângele de pe obrazul drept. Nu vreau să te sperii sau să te cufund în confuzie, dar va trebui să accepți că organizarea lumii universale nu este chiar atât de simplă și că nu se circumscrie unui singur principiu de bază.

Îi zâmbi și fața ei frumoasă deveni atât de diafană, încât lui Cristofor i se păru că a murit și că vede un înger venit să-l întâmpine la marginea Paradisului. Își scutură capul, dar aura de frumusețe nepământească nu dispăru.

— Cine sunt eu? reuși să îngaimă într-un târziu.

— Asta este adevărata întrebare, dădu din cap femeia. După acest răspuns alergi de-a lungul și de-a latul acestor lumi. Din cauza faptului că nu ai ajuns la nicio concluzie, există atâtea porți. Poate că ești Divinitatea însăși. Sau fiul ei cel ucis pentru a i se confirma apartenența la Divinitate. Sau, poate, amândouă la un loc.

— Divinitatea... găfâi și un fir de salivă prinse să i se prelingă pe lângă buze. Nu! Divinitatea este ceva ce nu poate fi cuprins cu mintea.

— De acord. Beatriz Aranda continua să zâmbească și să se apropie. Dacă mintea ta nu poate să înțeleagă conceptul în toată imensitatea lui, atunci poate că ai dreptate și nu ești Divinitatea. Poate că ești o entitate opusă Divinității o ființă cu puteri aproape divine și, dacă nu nemuritoare, cu o viață nesfârșit de lungă. O ființă pedepsită să rătăcească prin lumile pe care

și le imaginează atât de real, încât crede în existența lor.

Și chiar există, deoarece nu sunt numai substanța visului său.

— Asta se numește blasfemie! urlă, cu ochii ieșiți din orbite, și se trase înspăimântat înapoi. Ești cumva Diavolul și ai venit să mă ispitești? Vrei să vezi cât de tare este credința mea?

— N-ai decât să-ți dorești să dispar, spuse blând femeia și își acoperi fața cu evantaiul.

— Nu-mi doresc să dispari! Vreau să ajung la tine, în Almeira, să mă ajuți să străbat marea până la Cadiz... Vreau să plec din lumea aceasta... Să ajung în... Unde, Dumnezeuule, unde să ajung? Ce vreau, în realitate? Și cine naiba sunt, la urma-urmei?

— Acela care-ți dorești să fii. Privește cerul!

Ridică privirile. Vulturul plutea în cercuri din ce în ce mai strânse, atât de aproape, încât îi putea zări puful alb care-i înconjura gâtul, asemenea unei coroane. Când își coborî privirile, n-o mai văzu. Locul unde stătuse era gol și iarba strivită de tălpi începea să se ridice.

Trase cu putere aer în piept și-și dori să se afle din nou pe platou, lângă căușul de piatră și s-o vadă pe Beatriz cum se spală pe mâini. Gândul îl făcu să tresară speriat. Începea să creadă, deja, în povestea pe care o auzise? apoi își dori din nou asta, cu atâta putere, încât privirea i se tulbură și trebui să închidă ochii. Când îi deschise, o clipă

mai târziu, se afla la rădăcina pinului, așezat în fund, cu brațele înconjurându-i genunchii. La trei pași în fața sa, Beatriz își trecea palmele prin luciul de cleștar, azvârlea stropi și râdea fără glas. Imaginea se destrămă aproape imediat, dar apa continuă să se agite încă multă vreme.

Își dori din nou să o vadă, la marginea platoului. Trupul femeii se închegă din tremurul aerului, dar avea consistența unui fum. Îi făcu un semn cu evantaiul și dispăru încă o dată.

Sunt o entitate cu puteri aproape divine, gândi Cristofor tremurând din tot corpul. Pot să creez lumi, dar nu pot să le mențin, deoarece nu sunt numai substanța visului meu. Rătăcesc prin ele, deoarece sunt pedepsit să caut. Să mă caut. Identitatea mea și identitatea lumii din care vin... Sunt propriul meu destin sau destinul și eu suntem două elemente diferite?

Cum ar fi spus Sancho?

— Stăpâne, o oală de vin roșu, o femeie frumoasă și o noapte de păcură deasupra. Asta este definiția lumii. Asta este salvarea noastră. În rest, toate, dar absolut toate sunt prostii.

Se ridică în picioare și merse până în marginea platoului. În zare, Almeira era o jucărie minusculă și delicată, înfiptă în pânza sclipitoare a mării.

— Sancho! urlă din toată puterea plămânilor săi. Sancho, afurisitule, oriunde te-ai găsi acum, să coborâm în Almeira și să o luăm de la început! M-ai auzit, blestematule? De la început!

Deasupra, vulturul foşni stins din aripi şi dispăru în spatele stâncii. Soarele strălucea alb chiar deasupra crestei ascuţite a lui Mulhacen.

SFÂRŞIT